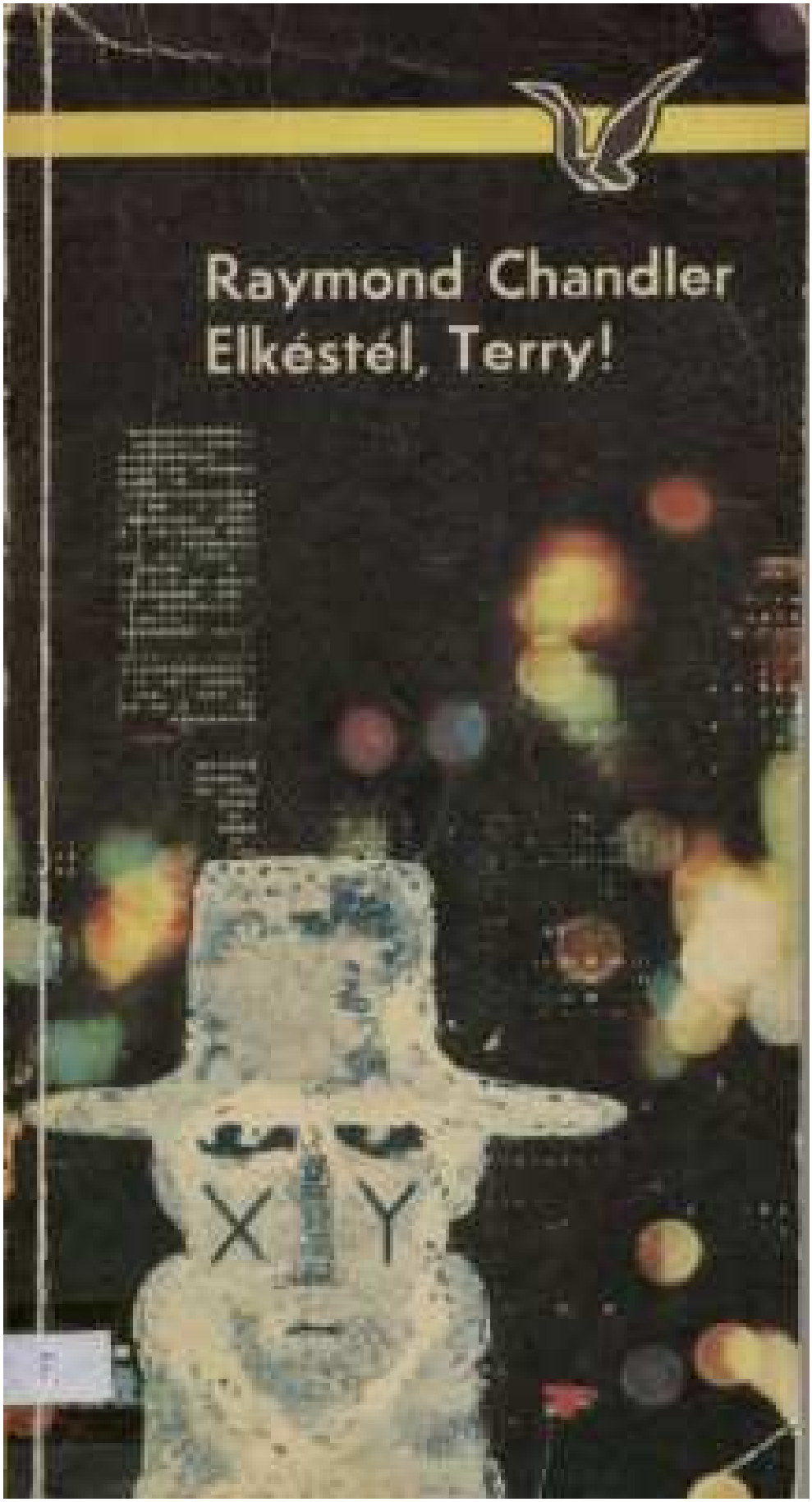
Raymond Chandler
Elkéstél, Terry!
X Y

Raymond Chandler

Elkéstél, Terry!

ALBATROSZ KÖNYVEK

BUDAPEST

A mű eredeti címe

THE LONG GOOD-BYE

Fordította PAPP ZOLTÁN

© The estate of Raymond Chandler 1953
Hungarian translation Papp Zoltán, 1973

I. fejezet

Terry Lennoxot a Táncpalota előtt láttam meg először. Egy Rolls-Royce Ezüstfantomban bóbiskolt részegen. A boy már előállt a kocsival, de egyelőre hiába próbálta becsukni a félig nyitott ajtót, mert Terry bal lába még kilógott a kocsiból, mintha elfeledkezett volna róla.

Arca fiatalos volt, de a haja hófehér. A szemén látszott, hogy tökrészeg, különben nagyon hasonlított a többi szmokingos aranyifjúhoz, akik. két marékkal szórják a pénzt.

Mellette csábos, bronzvörös hajú pipi ült, diszkréten mosolygott, és a vállán olyan isteni nerc-stóla, hogy a Rolls-Royce szinte más kocsi lett tőle. Szinte. Mert egészen azért nem.

A boy az ismert vagánytípus, fehér köpenyén átlósan a Táncpalota neve díszelgett piros betűkkel.

Szemmel láthatólag kezdte megelégelni a dolgot.

− Ide hallgasson, mister − mondta némi éllel a hangjában −, nagyon megerőltető lenne, ha behúzná a másik lábát is? Tán még az ajtó is becsukódna! Vagy mit szólna, ha sarkig tárnám, hogy kiessen?

A nő villámló szemekkel nézett rá, szinte átszúrta a pillantásával, de a fiút ez nem zavarta. Régóta dolgozott a Táncpalotában, úgyhogy ismerte már ezeket a beképzelt alakokat, akik fél méterrel a föld fölött közlekednek, mert dől hozzájuk a pénz.

Elegáns, külföldi mérföldzabáló suhant be a parkolóhelyre. Kockás ingpulóveres, sárga trapéznadrágos, lovaglócsizmás úriember szállt ki belőle, és hosszú cigarettára gyújtott. Nyeglén fel-alá járt, és füstkarikákat eregetett a levegőbe. Még csak pillantásra se méltatta a Rolls-Royce-ot.

A teraszra vezető lépcső előtt megállt, monoklit csippentett a szemébe.

− Drágám, csodálatos ötletem támadt! − tört ki a hölgy szenvedélyesen. − Egyszerűen letesszük nálad a kocsit, és átszállunk a kabrioléba, jó? Az éjszaka csodás, mi lenne, ha fölmennénk a parton, egészen Montecitóig? Ismerek a környéken néhány embert, valamelyiküknél biztosan lesz egy kis fürdőmedencés kerti buli!

A fehér hajú fiú udvariasan válaszolt:

− Borzasztóan sajnálom, de már rég eladtam a kabriolét.

− Eladtad? Hogyhogy? − Csalódottan elhúzódott tőle az ülésen, és hangja is hidegebb lett.

− Úgy, hogy kénytelen voltam − mondta. − Valamiből élnem is kellett.

− Értem − mondta a nő szinte fagyosan.

A fehér hajú most a boy szeme láttára süllyedt a milliomosból kispénzűvé, így hát nem kukoricázott vele tovább.

− Ide hallgasson, kispajtás − mondta szemtelenül −, van itt egy másik kocsi is, amivel be kell állnom. Majd legközelebb folytatjuk.

Elengedte az ajtót, látta, hogy kicsapódik. A részeg tüstént lecsúszott az ülésről, és nadrágféken landolt a kocsilépcsőn. Fogtam hát magam, és beszálltam a játékba. Pedig tulajdonképpen mindig melléfog az ember, ha részegek ügyébe keveredik. Még akkor is, ha ismernek, vagy szeretnek, éppúgy előfordulhat, hogy képen törölnek. Hóna alá nyúltam, talpra állítottam.

− Végtelenül hálás vagyok − mondta udvariasan. A nő a volánhoz csusszant.

− Istentelen választékos lesz, amikor betintázik − mondta svédacél hangon. − Kösz, hogy felkarolta.

− Berámolom hátra a kocsiba − mondtam.

− Borzasztóan sajnálom, de máris késésben vagyok − mondta, és a Rolls megindult. − Kóbor kutya − tette hozzá hÚvös mosollyal. − Talán maga talál neki gazdát. Szobatiszta, annyira, amennyire.

A Rolls elzümmögött a feljárón a Sunset Boulevard-ra, jobbra fordult, és eltűnt. Még mindig a nő után bámultam, amikor a személyzet visszatért. Még mindig a karomban tartottam a fickót, aki közben egészséges álomba szenderült.

− Hát így is lehet − mondtam a fehérkőpenynek.

− De az ám − válaszolta cinikusan. − Miért a tintással veszkődik? Van itt elég nő meg minden.

− Ismeri ezt az alakot?

− A hölgyemény Terrynek szólította. Különben nem ismerem. Aztán meg csak két hete vagyok itt.

− Legyen szíves, hozza a kocsimat. − Odaadtam a parkolójegyet.

Míg előhozta az Oldsomat, úgy éreztem, egy zsák ólmot tartok a karomban. Fehérköpeny segítségével begyömöszöltük az első ülésre. A kuncsaft kinyitotta az egyik szemét, köszönetet mondott, majd elaludt.

− A legudvariasabb részeg, akivel életemben találkoztam − mondtam a fehérköpenynek.

− Előfordulnak nálunk minden méretben, fazonban és kivitelben − válaszolta. − És mind alkoholista. Ennek itt mintha kiplasztikázták volna a képét.

− Ühüm. − Egy dollárt adtam neki, megköszönte. A plasztikában igaza volt. Vadonatúj barátom jobb arca merev volt, fehérlő és vékony, finom forradások csíkozták. A forradások felületén fénylett a bőre. Plasztikai mÚtét nyoma, méghozzá elég durva beavatkozásé.

− No, aztán mihez kezd vele?

− Hazaviszem, és kijózanítom, hogy meg tudja mondani, hol lakik.

A fehérköpenyes rám vigyorgott.

− Csak rajta, apafej. A maga helyében behajítanám a csatornába, aztán továbbállnék. Ezek a disznó piások csak bajba keverik az embert. Megvan a véleményem az ilyenekről. Nyitott szemmel kell járni manapság, aki nem jól gazdálkodik az erejével, alul marad a játszmában.

− Ahogy elnézem, magának aztán sikerült − mondtam.

Nem értette, de mire leesett a tantusz, már a kocsiban ültem, és indítottam.

Részben persze, igaza volt. Terry Lennox elég bajba kevert. De hát végül is egy magánnyomozóval előfordul ilyesmi.

Abban az esztendőben a Laurel Canyon kerületben laktam, a Yucca Avenue egyik házában. A ház kicsi volt, domboldalon feküdt egy zsákutcában, magas vöröscédrus-lépcsőn lehetett feljutni a kertkapuhoz, kis eukaliptuszligeten át be a házhoz. Bútorozottan béreltem az asszonytól, aki rövid időre Idahóba utazott, özvegy asszonylányához. Bére nem volt magas, részben, mert a tulajdonos azonnali felmondással akart visszaköltözni, részben a lépcső miatt. Lassan túl öreg lett ahhoz, hogy farkasszemet nézzen vele, mikor hazajön.

Valahogy felhúzkodtam rajta a részeget. Készségesen segített volna, de a lábai gumiból voltak, ezért aztán a bocsánatkérő mondatok közben folyton elaludt. Az ajtót is kinyitottam valahogy, lefektettem a fickót a hosszú díványra, rádobtam egy pokrócot, és hagytam aludni. Jó óra hosszat horkolt. Hirtelen ébredt, azonnal a fürdőszobát kereste. Amikor visszajött, kérdően rám nézett, pislogott, és szerette volna tudni, hova a fenébe került. Megmondtam neki. Azt mondta, a neve Terry Lennox, Westwoodban lakik, és egy árva lélek sem virraszt miatta. Hangja tiszta volt, artikulációja biztos.

Azt mondta, jól jönne neki egy csésze feketekávé. Amikor behoztam, a csészealjat gondosan a csésze alá tartotta, úgy hörpintgetett belőle.

− Hogy kerültem ide? − kérdezte, és körülnézett.

− Egy Rollsban támolygott elő a Táncpalotából. A barátnője alaposan a vízben hagyta.

− Helyes − mondta. − Nem kétséges, tökéletesen, igaza volt.

− Maga angol?

− Éltem odaát, de nem ott születtem. Taxit kellene hívnom, indulnom kell.

− Van itt egy kéznél, magára vár.

A lépcsőn egyedül ment le. Nem sokat beszélt az úton Westwoodig, csak megköszönte, hogy milyen kedves volt tőlem, és hogy sajnálja, ha felfordulást okozott. Nyilván sokszor és sok embernek mondta el ugyanezt, mert szinte gépiesen darálta.

Lakása kicsi volt, zsúfolt és személytelen. Mintha aznap délután költözött volna ide. Fél üveg skót whisky a sötétzöld kanapé előtti asztalon, mellette egy tálcában olvadt jég, három üres ásványvizes palack, két pohár, egy üveghamutartó, tele rúzsos cigarettacsikkel. Még egy fényképet vagy egy személyes jellegÚ tárgyat sem láttam. Akár szállodai szoba is lehetett volna, melyet találkára béreltek, egy kis italozásra vagy egy kis hancúrozásra az ágyban. Ügy rémlett, nem is emberi lakóhely.

Itallal kínált, azt mondtam, nem, köszönöm. Nem ültem le. Mikor elmentem, köszöngette még, de nem úgy, mintha megmásztam volna érte a Mount Everestet, és nem is úgy, mintha semmiség lett volna az egész. Kicsit szégyenkezett, kicsit reszketős volt, de fene udvarias. Míg a liftet hívtam, a nyitott ajtóban állt. Hogy mi hiányzik belőle, azt nem tudtam, de hogy a modora jó, az egyszer biztos.

A nőt nem hozta szóba. Arról sem beszélt, hogy nincs állása, nincsenek kilátásai, és hogy szinte az utolsó dollárja ment el, mikor a Táncpalotában kifizette annak a milliomos dísztyúknak a számláját, aki még azt sem várta meg, nem vágják-e sittre a portyázó URH-sok Terryt, vagy nem üti-e le egy részeg taxisofőr, hogy aztán valami elhagyott helyen kidobja az autóból.

A liftben lefelé menet, hirtelen rám jött, hogy vissza kellene mennem, és el kellene tenni a keze ügyéből azt a whiskysüveget. De hát mi közöm hozzá, és különben sincs az ilyesminek semmi értelme. Mindig találnak rá módot, hogy hozzájussanak, ha úgy érzik, hogy kell nekik.

Hazamenet rágtam a szám szélét. Kemény fickónak tartanak, de ebben a pofában volt valami, ami egészen levett a lábamról. Fogalmam sincs, mi lehetett, ha csak nem a fehér haj, a forradásos arc, a tiszta hang és az udvariasság. Lehet, hogy ennyi épp elegendő. Oktalanság lett volna feltételezni, hogy találkozom vele még egyszer. Kóbor kutya ez, ahogy a nő mondta.

II. fejezet

Hálaadás napját követő héten láttam újra. A Hollywood Boulevardon már kezdték telezsúfolni az üzleteket a felértékelt karácsonyi kacatokkal, a napilapok máris szörnyülködtek, hogy mi lesz, ha nem vásárolok be idejében karácsonyra. Mintha nem lenne mindegy, egyformán rémes az mindig.

Nem messze az irodámtól egyszerre URH-s fejvadászok tűntek fel, és a két fakabát bámult valamit az egyik kirakatban. Az a valami Terry Lennox volt − vagyis, ami maradt belőle −, de az sem volt valami szívderítő.

Az egyik üzletajtó mellett támaszkodott. Inge piszkos volt, gallérja kigombolva, egyik szárnya kilógott a zakója alól. Öt-hat napja nem borotválkozott. Orra megnyúlt, Arca olyan sápadt volt, hogy a hosszú, vékony forradások alig látszottak. Úgy láttam, a két fakabát már készülődik, hogy elkapja, ezért gyorsan odaugrottam, és belekaroltam.

− Húzza ki magát, és szedje a lábát − mondtam. Oldalvást rákacsintottam. − Képes rá? Vagy tiszta csont?

Bizonytalanul végigmért, aztán szokott féloldalas mosolyával válaszolt. − Voltam − lehelte. − Most e pillanatban, mintha kissé üres volnék.

− Helyes, de szedje a lábát, különben pillanatokon belül a kijózanítóban találja magát.

Összeszedte magát, rám bízta, hogy a sok flaszterkoptató között a járdaszegélyhez vezessem. Ott volt a taxiállomás, fölrántottam az egyik ajtót.

− Ő megy előbb − mondta a pilóta, és hüvelykujjával az előtte álló kocsira bökött. Hátrakapta a fejét, meglátta Terryt. − Ha egyáltalán megy − tette hozzá.

− A helyzet válságos. A barátom rosszul van.

− Aha − mondta a pilóta. − Szíveskedett volna másutt rosszul lenni.

− Ötös − mondtam −, és bedobni a bájmosolyt a fogyasztónak.

− Na, jó − mondta, és a visszapillantótükre mögé dugta a képeslapját. Benyúltam, kinyitottam az ajtót. Terry Lennox már benn ült, amikor az URH-s kocsi eltakarta a túlsó ablakot. Szürkülő hajú fejvadász szállt ki belőle. Felénk tartott. Megkerültem a taxit, elémentem.

− Egy pillanat, mikulás. Mi az ábra a rakománynyal? Az a mocskos fehérneműs úriember tényleg olyan jó barátja?

− Elég jó ahhoz, hogy tudjam, barátra van szüksége. Nem részeg.

− Anyagi okokból, nem vitás − mondta a fejvadász. Odatartotta nyitott tenyerét, és beletettem az engedélyemet. Belenézett, visszaadta. − Ahá − mondta. − Klienset csípett föl a magándetektív. − Hangja megváltozott, kemény lett. − Valamicskét máris elárult magáról, Mr. Marlowe. És a páciens?

− A neve Terry Lennox. A filmszakmában dolgozik.

− Ez szép − mondta a fejvadász gúnyosan. Belehajolt a taxiba, hátrabámult a sarokba, Terryre. − Az ember nem is hinné, hogy dolgozott mostanában, hogy egyáltalán ágyat látott. Sőt, azt hihetném, hogy csavargó, akit tulajdonképpen be kellene vinnünk.

− Ilyen rossz nem lehet a letartóztatási statisztikájuk − mondtam. − Hollywoodban legalábbis.

Még mindig Terryt bámulta. − Hogy hívják a barátját, kispajtás?

− Philip Marlowe − mondta Terry lassan. − Lakik Laurel Canyon, Yucca Avenue.

A fejvadász kibújt az ablakkeretből. Elfordult, legyintett.

− Lehet, hogy épp most rágta a szájába.

− Lehetne, de nem rágtam.

Egy-két másodpercig rám meresztette a szemét. − Most az egyszer elhiszem − mondta. − De vigye el innen az utcáról. − Beült az URH-s kocsiba, és elmentek.

Beszálltam a taxiba, elmentünk a parkolóhelyemig, és átszálltunk az én kocsimba. Nyújtottam az öt darab egyest a pilótának. Keményen rám nézett, a fejét rázta.

− Csak, amit az óra mutat, Jézuska, vagy ha már annyira akarja, egy sima dolcsi. Voltam én is lerobbanva haver nélkül Friscóban. Senki sem szedett össze, taxi meg pláne nem volt. Kőszívű egy város az.

− San Francisco, mi? − mondtam gépiesen.

− Nekem Frisco − mondta. − A kisebbségi csoportokat meg törje ki a nyavalya. Kösz. − Eltette a dollárt, és elrobogott.Behajtottunk egy autóscsárdába, ahol tűrhető hamburgert lehet kapni. Belediktáltam néhányat, megitattam vele egy üveg sört, aztán hozzám mentünk. A lépcső megint csak nehéz ügy volt, de vigyorogva, lihegve megmászta. Egy óra, múlva megborotválkozott, megfürdött, emberi lénnyé változott. Letelepedtünk néhány pohár enyhe ital mellé.

− Szerencse, hogy emlékezett a nevemre − mondtam.

− Utánanéztem a telefonkönyvben − mondta.

− Akkor hát miért nem csöngetett rám? Azóta is itt lakom. Irodám is van.

− Minek zavartam volna?

− Ahogy elnézem, mindig kénytelen zavarni valakinél. Nem lehet sok barátja.

− Van néhány − mondta −, olyanok, amilyenek. − A poharát forgatta az asztalon. − Nem olyan egyszerű ám szívességet kérni, különösen, ha ennek a mindenfélének az ember maga az oka. − Fáradt mosollyal nézett rám. − Talán, ha felhagynék az ivással. Mind ezt mondják, igaz?

− Jó három esztendőbe telik.

− Három esztendőbe? − Láttam, hogy meghökkent.

− Általában. Hozzá kell szoknia a sápadtabb színekhez, a nyugodtabb hangokhoz. Visszaesésekkel kell számolnia. Akiket jól ismert, kissé idegennek tűnnek majd. Sőt, legtöbbjét nem is fogja szeretni, és valószínű, ők sem rajonganak majd magáért.

− Nem túl biztató kilátások − mondta. Elfordult, fölnézett az órára. − Van egy kétszáz dolláros bőröndöm − jelenleg a hollywoodi autóbusz-pályaudvar poggyászmegőrzőjében. Ha kiválthatnám, vehetnék egy olcsóbbat, ami a poggyászmegőrzőben van, azt zálogba tenném, kapnék érte annyit, hogy fedezné a buszköltségemet Vegasig. Ott kapnék munkát.

Nem szóltam közbe. Csak bólogattam, ültem, és az italomat dajkáltam.

− Arra gondol, hogy ezt hamarabb is kitalálhattam volna? − kérdezte nyugodtan.

− Arra gondolok, hogy ebben az egészben van valami rejtélyes, de semmi közöm hozzá. Biztos az a munka, vagy csak reménység?

− Biztos. Van ott egy nagy játékklub, a Terrapin Club. A tulajdonosát nagyon jól ismerem, még a hadseregből. Félig persze gengszter − ugyan melyik nem az −, de különben rendes gyerek.

− A buszköltséget fedezem meg némi ráadást. De ha már bevette az ember a tésztát, legalább azt szeretné tudni, nem fekszi-e meg a gyomrát. Jó volna, ha telefonálna neki.

− Köszönöm, szükségtelen. Randy Starr nem hagy vízben. Ő soha. És a bőröndért ötven dollárt ad a becsüs. Tapasztalatból tudom.

− Ide hallgasson − mondtam −, ami kell magának, azt megkapja tőlem. Nehogy azt higgye, azért, mert én vagyok a Róbert bácsi. Úgyhogy fogadja csak el az ajánlatot, és maradjon csendben. Szeretném már lerázni, mert rossz érzésem van magával kapcsolatban.

− Tényleg? − Belenézett a poharába. Csak nyalogatta az italt. − Mindössze kétszer találkoztunk, és mind a kétszer több, mint rendes volt hozzám. Miféle rossz érzése van?

− Az, hogy legközelebb olyan sűrű lekvárban találom, hogy már nem tudom kihúzni belőle. Nem tudom, miért jut folyton eszembe, de ez a helyzet.

Két ujjával gyengéden megsimogatta jobb arcát. − Talán ezért. Kicsit tényleg baljóslatú a képem − gondolom. De hát dicsőséges sebhelyek ezek − vagy legalábbis dicsőséges következmények.

− Nem arról van szó. Engem ez nem zavar, egy cseppet sem zavar. Maszek dekás vagyok. Maga az a probléma, amit nem kell megoldanom. De probléma. Mondja, hogy sejtelem. Ha nagyon udvarias akar lenni, mondja, hogy jellemismeret. Lehet, hogy az a nő nemcsak azért hagyta ott magát a Táncpalotánál, mert részeg volt. Lehet, hogy neki hasonló érzései voltak.

Bágyadtan mosolygott: − Valaha a feleségem volt. A neve Sylvia Lennox. A pénzéért vettem el.

Savanyú képpel felálltam. − Csinálok rántottát. Ennie kell.

− Várjon egy kicsit, Marlowe. Most azon töri a fejét, hogy lehet, hogy -letörve, utcára vetve nem

fordúltam Sylviához néhány dolcsiért, pedig van neki elég. Hallott valaha a büszkeségről?

− Ki akar irtani, Lennox?

− Én? Az én büszkeségem ugyanis egy kicsit másfajta büszkeség. Azé az emberé, akinek egyebe sincs. Ne haragudjon, ha idegesítem.

Kimentem a konyhába, angolszalonnás rántottát csináltam, teát, pirítóst. A reggelizőfülkében fogyasztottuk el. Valaha nem építettek házat étkezőfülke nélkül.

Azt mondtam, az irodába kell mennem, hazafelé jövet majd kiváltom a bőröndöt. Ideadta a cédulát. Arca kipirult, és a szeme sem volt olyan kicsi.

Mielőtt elmentem, a whiskysüveget a dívány előtt levő asztalra állítottam. − Próbálja ki ezen a büszkeségét − mondtam. − És hívja föl Vegast, a kedvemért.

Mosolygott, vállat vont. Mentem lefelé a lépcsőn, és dühös voltam. Nem tudtam felfogni, pedig egy s másra képes vagyok, miért kell valakinek éhezni, és az utcán hálni, amikor van mit zálogba tennie. Nem tudtam, miféle becsületkódexet szerkesztett magának, de tudtam, a játékot aszerint játszotta.

Hát ilyen bitang egy bőröndöt még nem láttam. Színtelenített disznóbőrből készült, újkorában halvány krémszínű volt. Aranycsatokkal. Angol gyártmány volt, és ha itt egyáltalán kapható, inkább nyolcszáz dolcsi az ára, mint kettő.

Ledobtam elébe. Az üvegre néztem a dohányzóasztalon. Hozzá se nyúlt. Olyan józan volt, mint én. Cigarettázott, de nem nagyon ízlett neki.

− Beszéltem Randyval − mondta. − Dühös volt, hogy nem hamarább hívtam.

− Idegen legyen a talpán, aki magán Segít − mondtam. − Ajándék Sylviától? − mutattam a bőröndre.

Kinézett az ablakon. − Nem. Angliában kaptam valakitől; mielőtt még egyáltalán ismertem volna Sylviát. Nagyon, nagyon régen volt. Legszívesebben itt hagynám magánál, ha kölcsönadna egyet, amit már nem használ.

Kivettem öt bémallért a pénztárcámból, és elédobtam. − Nincs szükségem biztosítékra.

− Félreért. Nem nézem én magát zálogháztulajdonosnak. Éppen csak nem akarom magammal vinni Vegasba. Ennyi pénzre sincs szükségem.

− Jól van, na. Maga megtartja a pénzt, én meg a bőröndöt. De ebbe a házba könnyű ám betörni.

− Az se számítana − mondta közönyösen. − Mindegy.

Átöltözött, és fél hatkor már a Mussóban vacsoráztunk. Ital nélkül. Cahuengánál fölült a buszra, én meg hazahajtottam, közben eltűnődtem. Üres bőröndje még az ágyamon volt, ahol az én táskámba pakolta át a holmiját. Az övén aranykulcsocska lógott az egyik zárban. Bezártam az üres bőröndöt, a kulcsot a fogantyúhoz kötöttem, és az egészet földobtam a ruhásszekrényem legfölső polcára. Súly szerint nem volt egészen üres, de hogy mi maradt benne, ahhoz semmi kőzöm.

Jócskán beesteledett, és a ház üresebbnek tűnt, mint valaha. Fölraktam a sakkfigurákat a táblára, és végigjátszottam egy francia védelmet Steinitz ellen. Negyvennégy lépésben megvert, de párszor azért megizzasztottam.

Fél nyolckor csengett a telefon, ismerős hang jelentkezett.

− Mr. Philip Marlowe beszél?

− Igen. Marlowe vagyok.

− Itt Sylvia Lennox, Mr. Marlowe. A múlt hónapban éjszaka futólag találkoztunk a Táncpalota előtt. Később hallottam, hogy volt szíves utánanézni, hogy Terry hazakerüljön.

− Voltam.

− Valószínű tudja, hogy már nem vagyunk házasok, de az utóbbi időben kissé aggódom miatta. Feladta a westwoodi lakását, és úgy látszik, senki sem tudja, hol van mostanában.

− Vettem észre, mennyire aggódik miatta; azon az éjszakán, amikor találkoztunk.

− Ide figyeljen, Mr. Marlowe, én férfihoz mentem feleségül. Részegekkel nem túlságosan szimpatizálok. Talán egy kicsit kegyetlen voltam, talán sokkal fontosabb dolgom akadt. Ön magándetektív, vegye hivatalos megbízásnak, ha így jobban tetszik.

− Nem tetszik ez nekem sehogy se, Mrs. Lennox.

Terry jelenleg egy buszon utazik Vegas felé. Van egy barátja, akitől munkát kap.

Hirtelen földerült. − Ó, Las Vegas felé? Micsoda szentimentalizmus. Ott esküdtünk.

− Szerintem elfelejtette − mondtam. − Különben máshová ment volna.

Nemhogy levágta volna a kagylót, felnevetett. − Ügyes kis kacaj volt. − Mindig goromba a klienseivel?

− Maga nem kliensem, Mrs. Lennox.

− De még lehetek. Ki tudja? Számítson a hölgyismerősei közé, mondjuk.

− A válasz ugyanaz. A tag le volt robbanva, éhes volt, piszkos, árva buznyák nélkül szédelgett. Megtalálhatta volna, ha nem sajnálta volna rá az időt. Akkor sem akart magától semmit, nyilván most sem.

− Ezt aligha tudhatja − válaszolta hűvösen. − Jó éjszakát. − Letette.

Persze, neki volt igaza. De azért nem bántott a dolog. Csak dühös voltam. Ha félórával korábban hív, úgy dühbe gurulok, hogy ripityára verem Steinitzet − ha nem hal meg ötven évvel ezelőtt, és ha nem könyvből játszom a partit.

III. fejezet

Karácsony előtt három héttel százdolláros csekket kaptam egy Las Vegas-i banktól. Ezzel együtt szállodai levélpapíron írt üzenetet is kaptam. Köszönetet mond benne, boldog karácsonyi ünnepeket, sok szerencsét kívánt, és remélte, hamarosan találkozunk. A meglepetés az utóiratban volt: „Sylvia meg én újra mézesheteinket éljük. Azt üzeni, ne dühöngjön, hogy újra megpróbáljuk. ”

A részleteket megtudtam a sznob társasági újság intimpistájától. Nem épp a kedvenc olvasmányom, csak akkor veszem kézbe, ha undorító dolgokkal találom szembe magam.

„Terry és Sylvia Lennox újra megesküdtek Las Vegasban, hát nem aranyosak? Sylvia a mutimilliomos Harlam Potter lánya San Franciscóból és persze Pebble Beachből. Encinói otthonukat Marcel ésJeanne Duhaux padlástól a pincéig átrendezte, képzelhetik, kedveseim, a legesleglegszörnyűbb dernier cri. Emlékeznek, ugye, kedveskéim, Curt Westerheymre, Sylvia legutóbbi egyetlenkéjére, tőle egy tizennyolc szobás viskót kaptak nászajándékba. Kíváncsiak, ugyebár, mi történt Curttel? Vagy tudják? Csak annyit mondok, St. Tropez, és ahogy hallottam, végleg. Az ok: egy nagyon-nagyon kékvérű francia hercegnő, két icipici imádni való gyerekkel. Hogy mit gondol Harlam Potter lánya házasságáról? Csak találgathatunk. Mr. Potter nem ad interjút. Hogy milyen exkluzívak lettünk, hát nem, drága?" Sarokba vágtam az újságot, és a tv-hez fordultam vigaszért. A társasági rovat után még a birkózók is egész szórakoztatóak voltak. A tények nyilván igazak. Legyenek is, ha már társasági rovat.

Magam elé képzeltem a tizennyolc szobás viskót, ami Harlam Potter millióihoz illik, nem is szólva Duhaux legújabb subfallikus dekorációiról. De Terry Lennoxot képtelen voltam elképzelni, amint sortban lézeng az úszómedencék körül, és rádiótelefonon hívja a komornyikot, hogy jegelje be a pezsgőt, és tálalja a hideg fogolypecsenyét. Ha a fiú öleb akar lenni, az ő dolga, nem az enyém. Épp csak találkozni nem akartam vele többé. De tudtam, hogy fogok − az aranysarkú bőrönd ürügyén.

Nyirkos márciusi délután volt, amikor besétált hozzám. Látszott rajta, hogy megváltozott. Megöregedett, nagyon józan és szigorú lett, és gyönyörűség látni, milyen nyugodt. Látszott rajta, hogy megtanulta, hogy kell elhajolni az ütés elől. Hajadonfőtt jött, osztrigafehér esőkabátban, kesztyÚben, a haját lesimította.

− Gyerünk, igyunk valamit − mondta, mintha tíz perce váltunk volna el egymástól. − Ha van ideje.

Nem fogtunk kezet. Nem szoktunk. Az angolok nem rángatják egymás kezét csak úgy ukmukfukk mint az amerikaiak, és Terry, noha nem volt angol, szokásaikból sokat átvett.

Én azt mondtam: − Menjünk el hozzám, legalább elviszi tőlem azt az oltári bőröndöt. Idegesít. Fejét rázta. − Őrizze még egy ideig, legyen szíves.

− Minek?

− Szeretném. Nem haragszik? Lesz valamim, ami összeköt a korábbi életemmel, mikor nem voltam ilyen naplopó.

− Rendben van − mondtam. − A maga dolga.

− Ha idegesíti, hogy esetleg ellopják…

− Az is a maga dolga. Gyerünk inni.

A Victorba mentünk. Beültünk a rozsdaszínű Jowett Jupiterébe, áttetsző vászonteteje alá épp hogy befértünk. A halvány bőrhuzaton mintha ezüstből lettek volna a szerelvények. Nem nagyon izgatnak az autók, de ettől az oltári holmitól összefutott a nyál a számban. Azt mondta, egy másodperc alatt benne van a hatvanötben. Kurta kis sebességváltója volt, alig ért térdig.

− Négy sebességgel megy − mondta. − Még mindig nem találtak fel olyan szinkronsebességváltót, ami jó lenne ezekhez a ládákhoz. Tulajdonképpen nincs is rá szükség. Még emelkedőn is indulhat az ember harmadikkal, és ennél többet úgyse mehet forgalomban.

− Nászajándék?

− Csak úgy „megláttam a kirakatban”. Kényeztetnek.

− Csinos − mondtam. − Csak hátha rajtafelejtették az árcédulát.

Gyorsan rám pillantott, aztán lenézett a nedves úttestre. A két ablaktörlő hangtalanul sétált a kis szélvédőn. − Az árcédulát? Árcédula mindenen van, kistestvérem. Azt hiszi, talán nem vagyok boldog?

− Sajnálom. Eltértem a tárgytól.

− Gazdag vagyok. Ki a fene akar boldog lenni? − Keserűség érzett a hangjában, és ez új volt.

− Hogy áll az ivással?

− Tiszta elegancia, csillagos ötös. Furcsa módon megtanúltam bánni vele. De az ember sose tudhatja, igaz?

− Talán soha nem volt valódi alkoholista. Beültünk egy sarokba a bárban, és dzsitront ittunk.

− Nem tudják, hogy kell dzsitront csinálni − mondta. − Vesznek egy kis dzsint, citromlét, kis cukrot, angolkeserűt, aztán elnevezik dzsitronnak. Az igazi dzsitron fél rózsa-citromlé, fél dzsin és semmi más. Kiüti a martinit.

− Soha nem izgatott, mit iszom. Hogy boldogult Randy Starr-ral? Mifelénk nehéz esetnek tartjuk.

Hátradőlt, gondterheltnek látszott. − Gondolom, az is volt. Gondolom, mind nehéz esetek. De nem henceg vele. Tudnék én magának jó pár nevet mondani itt, Hollywoodban, akik megjátsszák magukat. Randyt ez nem érdekli. A törvény előtt üzletember. Ha legközelebb arra vetődik, keresse fel. Össze fognak haverkodni.

− Nem valószínű. Nem szeretem a csibészeket.

− Ezek csak szavak, Marlowe. Nekünk ilyen világ jutott. Ajándék a két háborútól, mi meg őrizgetjük. Randy meg én meg még egy tag benne voltunk a lekvárban. Ez valami kötelékféle közöttünk.

− Akkor miért nem tőle kért segítséget, amikor szüksége volt rá?

Kiürítette poharát, és intett a pincérnek. − Mert nem utasíthatott volna el.

A pincér hozta az italunkat, én meg azt mondtam: − Ez üres duma. Ha a fiú tartozik magának, kapna a lehetőségen, hogy visszafizessen valamit.

Lassan ingatta a fejét. − Tudom, hogy igaza van**.** Munkát kértem tőle. Dolgoztam is, amíg nála voltam. De kegyet kérni, alamizsnát, azt nem.

− Idegentől persze elfogadja.

Szemembe nézett: − Az idegen elmehet az ember mellett, ha akarja, se lát, se hall.

Három dzsitront ittunk, nem kevertük, meg se kottyant neki. Ennyitől már nyugodtan átázhatott volna. Úgyhogy arra gondoltam, talán tényleg rendbe jött.

Aztán visszavitt az irodámba.

− Fél kilenc előtt öt perccel vacsorázunk − mondta. − Ezt csak milliomosok engedhetik meg maguknak. Csak milliomosok bírják ezt személyzettel.

Ettől fogva öt óra tájt rendszeresen betoppant. Nem mindig mentünk ugyanabba a bárba, de leggyakrabban azért mégiscsak a Víctorba. Különös hangulatba kerülhetett tőle. Soha nem ivott az elégnél többet, és ez őt lepte meg leginkább.

− Valami olyasmi lehet ez, mint a harmadnapos láz − mondta. − Amikor elkapja az embert, az rossz. Aztán elmúlik, mintha soha nem is lett volna.

− Nem fér a fejembe, hogy egy olyan kiváltságos aranyifjú, mint maga, miért akar mindenáron egy topis maszek hekussal inni.

− Szerénykedik?

− Dehogy. Csak meg vagyok lepve. Barátkozni én is szeretek, de két külön világban élünk. Még csak azt sem tudom, hol lakik Encinóban. Már azt kell hinnem, hogy a családi élete is rendbe jött.

− Nincs családi életem.

Megint dzsitront ittunk. A helyiség szinte üres volt. Könnyed beszélgetés hangja csobogott a bárpult körül, a megrögzött iszákosok kezdtek bezsongani, istennek ezek a teremtményei óvatosan nyúlnak az első pohárhoz, nagyon vigyáznak a kezükre, nehogy leverjenek vele valamit.

− Nem kapcsolok. Pedig kellene?

− Óriási sztori nélkül, ahogy a filmesek mondják odaát. Gondolom, Sylvia elég boldog, bár nem okvetlenül velem. A mi köreinkben nem is fontos. Valamit kell csinálni, ha az ember nem dolgozik. Igazi öröm nincs benne, de a gazdagok nem tudják. Tulajdonképpen nincs is igazi örömük. Olyan istenigazából nem kívánnak semmit, kivéve hébe-hóba egymás feleségét, és ez bizony nyamvadt egy kívánság ahhoz képest, ahogy egy vízvezeték-szerelő felesége új függönyt akar a nappali ablakára.

Nem szóltam közbe. Hagytam, hadd játssza az eszét.

− Leginkább csak az időt gyilkolom − mondta −, de hát nagyon nehezen megy. Egy kis tenisz, kevéske golf, úszás, lovaglás és az a kivételes gyönyör, hogy figyelhetem Sylvia barátait, kibírják-e délig, amikor elkezdhetik a másnaposság elleni kúrát.

− Akkor este, amikor elment Vegasba, azt mondta Sylvia, hogy nem szereti a részegeket.

Csempe vigyor jelent meg a száján. Lassan annyira megszoktam a forradásos arcát, hogy csak akkor vettem észre féloldali merevségét, amikor megváltozott az arckifejezése.

− Úgy értette, hogy nem szereti a részegeket, ha nincs pénzük. Mert ha van, akkor csak nagyivók. Ha a tányérukba rókáznak, ott a komornyik, majd az rendbe teszi őket.

− Senki se kényszeríti, hogy úgy éljen, ahogyan él. Egy hajtásra dobta be az italt, felállt. − Rohannom kell, Marlowe. Különben is unom magát, és isten tudja, magamat is.

− Dehogy un maga engem. Gyakorlott hallgató vagyok. Előbb-utóbb rájövök majd, mi öröme telik benne, hogy úgy bánnak magával, mint valami ölebbel.

Ujja hegyét gyengéden végighúzta forradásain. Halvány kis mosoly jelent meg az arcán.

− Azt mondja meg, mi szüksége rám Sylviának, ne azon törje a fejét, hogy miért várom türelmesen szaténpárnáimon, hogy megveregessék a fejemet.

− Mert szereti a szaténpárnát − mondtam, és felálltam, hogy vele menjek. − Szereti a selyemlepedőt, a csengőt, csak meg kell nyomni, és szolgálatkész mosollyal máris megjelenik a komornyik.

− Meglehet. Árvaházban nőttem fel, Salt Lake Cityben.

Kiléptünk a fáradt estébe. Sétálni akart. Az én kocsimon jöttünk, és most az egyszer fizetéskor is

megelőztem. Utána néztem. Egyszer-egyszer felvillant még fehér haja, aztán eltűnt a könnyű ködben.

Jobban szerettem részegen, lerobbanva, kiborulva, éhesen, megverten, büszkén. Vagy inkább a kiscserkészt szerettem magamban? Nehéz dolog megérteni a saját tetteink mozgatórugóit. Az én szakmámban tudni kell, mikor van itt az ideje a kikérdezésnek, és mikor hagyja az ember, hogy érlelődjenek a dolgok. Minden jó kíber tudja. Jó játék, akár a sakk vagy az ökölvívás.

Szívesen elmondta volna az életét, de még csak azt se kérdeztem tőle, hogy verték szét az arcát. Ha idejében megtudom, talán megmenekül néhány ember. Talán, ez sem biztos.

IV. fejezet

Májusban ittunk együtt utoljára, korábban, mint eddig, úgy délután négy óra körül. Fáradtabbnak, soványabbnak látszott, de azért jólesően mosolygott. Élvezte a bárhangulatot.

− Legszívesebben rögtön nyitás után ülök be ide, Szeretem a hűvös és tiszta levegőt, jó nézni, hogy minden csillog, a mixer még gyorsan a tükörbe néz, hogy egyenes-e a nyakkendője, sima-e a haja. Szeretem a szép palackokat, a csillogó poharakat, élvezem a várakozást. Szeretem nézni, amikor a mixer az első italt keveri, és ráteszi a poharat a kerek, ropogós tálcácskára, mellé az összehajtogatott szalvétát. Szeretek lassan belekóstolni. Élvezem az első kortyot, az első korty egy csendes bárban − csodálatos.

Helyeseltem.

− Az alkohol olyan, mint a szerelem − mondta. − Az első csók, az maga a csoda, a második már ismerős, a harmadik a szokásos, már vetkőztetheted is a nőt.

− És ez talán rossz? − kérdeztem.

− Magasrendű izgalom, de tisztátalan érzés − esztétikai értelemben tisztátalan. Nem fitymálom le a szexet. Fontos dolog, és nem kell hogy feltétlenül megalázó legyen. De be kell tartani a szabályokat. Hogy mennyei legyen, ahhoz billiódolláros igyekezet kell, amelynek minden centjéért keményen megdolgoztál.

Körülnézett, és ásított. − Rosszul alszom. Itt jól érzem magam. De nemsokára özönlenek a részegek, kezdődik a hangos beszéd, a nevetés, a nők össze-vissza hadonásznak, hangosan csörgetik átkozott karpereceiket, magukra kennek minden megvásárolható szépítőszert, aminek finom illata később enyhe izzadságszaggal keveredik.

− Ugyan − mondtam. − Ők is csak emberek, akik izzadnak, piszkosak lesznek, és vécére kell menniük. Mit akar hát, rózsaszínű ködben zümmögő aranypillangókat ?

Fenékig itta a poharát, szájával lefelé fordította, és figyelte, amint lassan lecsöppen.

− Sajnálom Sylviát − mondta lassan. − Abszolút kurva. Talán még szeretem is, valami halvány, távoli érzéssel. Még szüksége lehet rám, és akkor én leszek az egyetlen, aki nem akarja átejteni. Nagyon valószínű, hogy akkor viszont én dobom be a törülközőt.

Csak néztem.

− Maga aztán alaposan benne van a lekvárban − mondtam.

− Igen, tudom. Gyenge jellem vagyok, nem elég bátor, nem elég kitartó, nincsenek céljaim. Belenyúltam a lekvárba, és meglepődtem, hogy nem aranyat találtam. A magamfajta srácnak csak egy nagy pillanat van az életében, egyetlen mutatvány a trapézon. Aztán már csak arra vigyáz, hogy a járdaszegélyről nehogy beleessen a csatornába.

− Mire jó ez? − Elővettem a pipát, tömködni kezdtem.

− Sylvia fél. Félelmében szinte megdermedt.

− Mitől fél?

− Nem tudom. Már alig beszélünk. Lehet, hogy az öregétől fél. Harlam Potter érzéketlen disznó. Külsőleg maga a megtestesült viktoriánus méltóság. Belül irgalmatlan Gestapo-bandita. Sylvia szajha. Harlam Potter gyÚlöli, de semmit sem tehet ellene. Csak vár, figyeli, és ha Sylvia körül egyszer botrány kerekedik, kettéhasítja, és még arra is vigyáz, hogy a két darabot egymástól millió mérföldre ássa el.

− Maga a férje.

Fölemelte az üres poharat, és keményen az asztal sarkához vágta. Éles csörömpöléssel tört össze. A mixer bámult, de hallgatott.

− Így ni, kistestvérem. Persze, én vagyok a férje. Így szól az írás. Én vagyok a három fehér lépcsőfok, a nagy, zöld kapu és a sárgarézkopogtató. Egy hosszú, két rövid a jel, és a szobalány máris beengedi a százdolláros kuplerájba.

Fölálltam, pénzt dobtam az asztalra. − Sok a szöveg − mondtam −, és csak magáról szól. Viszontlátásra.

Kimentem, Terry döbbenten ült, fehér arccal, már amennyire bárvilágításnál meg tudtam állapítani. Valamit utánam kiáltott, de meg sem álltam. Tíz perc múlva megbántam. De tíz perc múlva már messze jártam. Terry nem jött többé az irodámba. Egyáltalán nem jelentkezett, mert odaütöttem, ahol fájt.

Jó hónapig nem is láttam. Amikor viszontláttam, hajnali öt óra volt, épp csak világosodni kezdett. Állhatatos csengőszó ráncigált ki az ágyból. Lebotorkáltam a hallba, keresztül a nappalin, kinyitottam az ajtót. Ott állt, és úgy nézett ki, mint aki egy hete nem aludt. Könnyű felöltő volt rajta, gallérja feltűrve, és mintha reszketett volna. Sötét filckalapját mélyen a szemébe húzta.

Kezében pisztolyt tartott.

V. fejezet

A pisztolyt nem fogta rám, csak a kezében tartotta. Közepes kaliberű automata revolver volt, külföldi gyártmány, egészen biztos nem Colt vagy Savage. Fehér arc, forradások, feltűrt gallér, szemébe húzott kalap, kezében pisztoly − mintha most lépett volna ki egy régi vágású gengszterfilmből.

− Autón kivisz Tijuánába, hogy elkaphassam a tíz-tizenötös repülőgépet − mondta. − Útlevelem, vízumom van. Útrakészen állok. Bizonyos okokból nem távozhatom Los Angelesből se vonaton, se buszon, se repülőgépen. Ötszáz dolcsi elfogadható fuvardíj?

Az ajtóban álltam, nem húzódtam félre, hogy bejöhessen. − Ötszáz, plusz a stukker? − kérdeztem. Szórakozottan nézett rá, aztán a zsebébe csúsztatta.

− Szükség lehet rá − mondta. − Nem nekem. Magának.

− Akkor jöjjön be. − Félreálltam, lihegve belépett, és egy székre rogyott.

A nappaliban még mindig sötét volt, mert a kertben olyan magasak voltak a bokrok, hogy egész eltakarták az ablakot. Fölgyújtottam a villanyt, előhalásztam egy cigarettát. Rágyújtottam. Felborzoltam a hajam, bár úgyis elég borzas volt. Fáradtan vigyorogtam.

− Mi a fene van velem? Átaludtam ezt a gyönyörű délelőttöt? Tíz tizenöt, mi? Akkor hát van idő bőven. Irány a konyha, kotyvasztok egy kis kávét,

− Gáz van, cimbora, de nagy. − Először szólított így. Valahogy illett is az egész szituációhoz, ahogy beállított, a ruhájához és a pisztolyhoz.

− Ez a nap is jól kezdődik. Könnyű szellő lengedez. Az ember szinte hallja, mit susognak szemben az öreg eukaliptuszok. A régi szép időkről mesélnek egymásnak, amikor még Ausztráliában éltek, és kenguruk ugráltak a lombjaik alatt, meg kacsacsőrű emlősök malackodtak egymás hegyén-hátán az árnyékukban. Igen, az a benyomásom, hogy most tényleg bajba került. Igyunk egy kávét, és meséljen. Ilyenkor reggel nem fog az agyam. Nézzük meg, mi a helyzet Mr. Hugginsszal és Mr. Younggal.

− Ide hallgasson, Marlowe, most nincs idő.

− Csak semmi majré, öregfiu. Mr. Huggins és Mr, Young gyártják a Huggins—Young kávét. Ez az élet-céljuk, büszkeségük, örömük. Majd utána nézek, megkapták-e az elismerést.

Magára hagytam, és hátramentem a konyhába. Bekapcsoltam a vízmelegítőt, levettem a polcról, megfőztem a kávét.

Nemsokára utánam jött. Az ajtófélfának támaszkodott, aztán a reggelizőfülkébe sietett, és ledobta magát a székre. Még reszketett. Levettem egy palack Old Grand papát a polcról, és nagy pohárba töltöttem. Tudtam, hogy nagy pohárra lesz szüksége. Még azt is két kézre kellett fognia, hogy a szájához tudja emelni. Lenyelte, aztán egy koppanással az asztalra eresztette a poharat, megrázkódott, és hátradőlt a széken.

− Majdnem kilottyant − motyogta. − Mintha egy hete talpon lennék. Egy szemhunyás nem sok, annyit nem aludtam az éjjel.

A kávé már majdnem forrt. Takarékra állítottam a lángot, és a vizet figyeltem, hogyan emelkedik. Aztán fölkevertem a kávét, lefödtem. Az órát beállítottam három percre. Micsoda módszeres fiú ez a Marlowe. Még akkor sem zavartatja magát, ha egy elszánt fickó ül mögötte, pisztollyal a kezében.

Újra töltöttem. − Üljön csak − mondtam. − Ne szóljon semmit. Üljön nyugodtan.

Most már fél kézzel is elbánt az itallal. Gyorsan megmosakodott a fürdőszobában, és mikor kijöttem, éppen csöngött az óra. Elzártam, és a kávéfőzőt egy gyékénytálcán az asztalra tettem. Miért mesélem el ilyen aprólékosan? Mert a feszült légkörben minden mozdulatnak jelentősége volt. Különös pillanatok voltak, mikor minden automatikus gesztus, minden megrögzött mozdulat külön akaraterőt követelt. Mint mikor paralízis után járni tanul az ember, és még bizonytalanul mozog.

A kávé kifolyt, pár percig még bugyborékolt, majd elsimult. Levettem a kávéfőző tetejét, és a szárítóra tettem.

Két csészébe töltöttem, az övéhez lottyantottam egy stampedli alkoholt is. − Ez aztán a kávé, Terry.

− Az enyémbe két cukrot és némi tejszínt tettem. Lassan azért magamhoz térek. Már nem emlékszem, hogy nyitottam ki a frizsidert, és hogy találtam meg benne a tejszínt.

Leültem az asztalhoz, szemben vele. Meg se moccant. Aztán hirtelen szó nélkül az asztalra borult, és zokogni kezdett.

Észre se vette, ahogy átnyúltam az asztal fölött, és kiemeltem zsebéből a revolvert. 7, 65-ös Mauser volt Beleszagoltam a csövébe. Nem használták. Kihúztam a tárat. Tele volt. A cső üres.

Fölemelte a fejét, meglátta a kávét, hörpintgetett belőle, de nem nézett rám. − Nem lőttem le senkit.− mondta.

− Hát mostanában nemigen. Ehhez ki kellett volna tisztítania a pisztolyt. Különben is, alig hiszem, hogy ezzel bárkit is lelőhetne.

− Elmondom, mi történt − mondta.

− Egy pillanat. − Olyan gyorsan ittam a kávét, ahogy forró kávét még nem ittak. Újra megtöltöttem a csészémet.

− A helyzet a következő − mondtam. − Jól fontolja meg, mit mond el nekem. Ha tényleg azt akarja, hogy levigyem Tijuanába, két dologról nem beszélhet. − Figyel?

Alig észrevehetően bólintott. Üres tekintettel meredt fejem fölött a falra. Ezen a reggelen nagyon éltek a forradásai. Bőre majdnem halottfehér volt, de a forradások szinte ugyanúgy fénylettek.

− Először is − mondtam lassan −, ha bűntettet követett volna el, vagy bármit, ami a bétéká szerint bűnténynek minősül − súlyos bűntettre gondolok −, arról én nem tudhatok. Másodszor, ha tudomása van róla, hogy ilyen bűntény történt − ezt is el kell hallgatnia előttem. Ha azt akarja, hogy levigyem Tijuanába, ehhez kell tartania magát. Világos?

Szemembe nézett. Látott ugyan, de pillantása élettelen volt. A kávé már dolgozott benne. Arcszíne még nem tért vissza, de már nem reszketett. Még egy ugyanolyan keveréket töltöttem neki.

− Mondtam, hogy pácban vagyok − nyöszörögte.

− Hallottam. Nem akarom tudni, hogy milyenben. Piacról élek, vigyáznom kell az engedélyemre.

− Pisztollyal kényszeríthetném − mondta. Elvigyorodtam, elé toltam a pisztolyt. Ránézett, de nem nyúlt érte.

− Tijuanáig nem, Terry, olyan messzire nem tudna pisztollyal kényszeríteni. Közben van egy határ, meg aztán ott az a lépcső, amin be kell mászni a repülőgépbe. Továbbá a foglalkozásommal jár, hogy hébe-hóba pisztollyal is akad dolgom. Ezt a pisztoly-ügyet el fogjuk felejteni. Jól megnéznének a hekusok, ha azzal jönnék, hogy úgy bemajréztam, hogy szó nélkül megtettem, amit mondott. Föltéve persze, hogy van valami, amire a hekusok kíváncsiak, nem tudom.

− Figyeljen − mondta −, dél lesz, de lehet, hogy délután, mire valaki kopog az ajtaján. A személyzet tudja, hogy jobb, ha nem zavarják. Dél körül a szobalány bekopog, és bemegy. A szobát üresen találja.

Kortyoltam a kávét, hallgattam.

− A szobalány észreveszi, hogy az ágyban nem aludt senki − folytatta −, és lemegy a vendégházba. Külön bejáró van hozzá, külön garázs, satöbbi. Sylvia ott töltötte az éjszakát. A szobalány végül ott találja meg.

Összehúztam a szemem. − Nagyon gondosan meg kell válogatnom a kérdéseimet, Terry. Nem tölthette Sylvia házon kívül az éjszakát?

− A hálószobában szanaszét dobálta a, ruháit. A szobalány ebből tudja, hogy egy szál pizsamában és köpenyben ment el. Tehát csak a vendégház jöhet szóba.

− Nem okvetlenül − mondtam.

− Dehogynem, az istenfáját, azt hiszi, nem tudják, mi folyik a vendégházban? A személyzet mindig mindent tud.

− Akkor hagyjuk.

Egyik ujjával keményen végigszántott egészséges arcán, vörös csík maradt utána. − És a vendégházban − folytatta lassan − a szobalány megtalálja majd…

− Holtrészegen, meredten, összetörve, jéghidegen − mondtam gorombán.

− Ó. − Gondolkodott. − Nagy gondolat. Hát persze − tette hozzá −, csak így lehet. Sylvia nem szokott berúgni, de ha egyszer elkezdi, elég csúnyán fejezi be.

− Ez a történet vége − mondtam. − Vagy legalábbis majdnem. Rögtönözzünk csak. Legutóbb, amikor együtt ittunk, elég durva voltam, ott is hagytam. Emlékszik? Oltárian idegesített. Ha most eszembe jut, úgy látom, azért gúnyolódott, hogy kétségbeesett érzéseitől megszabaduljon. Azt mondja, van útlevele, vízuma. Jó időbe telik, amíg az ember mexikói vízumot kap. Nem engednek be csak úgy akárkit. Így hát jó ideje tervezgeti, hogy kis időre lelécel. Már akkor tűnődtem rajta, meddig bírja még.

− Gondolom, valami homályos kötelességérzetféle tartott vissza, azt hittem, talán többre is kellek, mint hogy falazzak, ha az örege túlzottan beleütné az orrát valamibe. Mellesleg az éjjel próbáltam hívni.

− Mélyen alszom. Nem hallottam semmit.

− Utána gőzfürdőbe mentem, pár órát maradtam, izzadtam, megmártóztam, szaunáztam és masszíroztattam, telefonáltam is néhány helyre. A kocsit La Brea and Fountainnál hagytam. Senki sem látott, amikor befordultam errefelé.

− Van valami kapcsolat a telefonálások meg köztem?

− Először Harlam Pottert hívtam, de üzleti ügyben Pasadenába repült. Ő nem járt a házban. Sokáig

tartott, míg megkaptam, de végül sikerült beszélnem vele. Közöltem, hogy sajnos, el kell utaznom − mondta, és félrenézett, az ablak felé, a tecomabokorra, mely a redőnyig burjánzott.

− Hogy fogadta?

− Sajnálta. Szerencsés, utat kívánt. Megkérdezte, nincs-e szükségem pénzre. − Terry gorombán nevetett. − Pénz. Ábécéjének első négy betűje. Azt mondtam, van elég. Aztán Sylvia nővérét hívtam. Nagyjából ugyanaz a história. Ennyi az egész.

− Rajtakapta már valaha férfival a vendégházban?

Fejét rázta. − Nem is próbáltam, de nem lett volna nehéz.

− Kihűl a kávéja.

− Nem kérek többet.

− Egy sereg férfi, mi? De maga azért visszament hozzá. Értem én, forró kis husika, de azzal együtt.

− Mondtam már magának, nem vagyok jó. Mért hagytam ott először? Miért van, hogy utána is tisztára dili voltam, valahányszor megláttam? Hogy lehet, hogy inkább elnyúltam a szeméttelepen, mint hogy pénzt kérjek tőle? Öt férje volt, rajtam kívül. Csak a kisujjával intett volna, mind az öt visszamegy hozzá. És nem csupán a milliócska miatt.

− Forró kis husika − mondtam. Az órára néztem. − Miért kell pont Tijuanába mennünk tíztizenötre?

− Azon a járaton mindig van hely. Los Angelesből senki se akar DC—3-on átkelni a hegyek fölött, amikor Connie-val hat órán belül Mexico Cityben van. És a Connie-k meg se állnak ott, ahová én igyekszem.

Fölálltam, nekitámaszkodtam a mosogatónak. − Akkor hát foglaljuk össze, és ne szóljon közbe. Ma reggel erősen feldúltan jött el hozzám, azt akarta, hogy vigyem el kocsin Tijuanába, hogy elérhesse a korai járatot. A kezében pisztoly volt, de ezt nem kellett okvetlenül észrevennem. Elmondta, hogy bírta, amíg bírta, de már nem megy tovább. Holtrészegen találta a feleségét egy férfi karjaiban. Elrohant, és egy gőzfürdőben ütötte el az időt reggelig, onnan telefonált felesége két közelebbi rokonának, és elmondta nekik, mi a szándéka. Hogy hová készül, ahhoz semmi közöm. Magánál voltak a szükséges papírok, hogy átlépjen Mexikóba. Hogy mivel ment, ahhoz sincs közöm. Barátok vagyunk, és megtettem, amit kért, habozás nélkül. Miért ne? Nem pénzért tettem. Kocsival jött ugyan, de amilyen feldúlt volt, úgy érezte, nem tudna vezetni. Ez is a maga dolga, semmi közöm hozzá. Maga érzékeny srác, és a háborúban még egy súlyos sebet is szerzett hozzá. Gondolom, okosabb, ha a kocsiját elviszem hosszú tárolásra − garázsba.

Zsebébe nyúlt, egy bőr kulcstartót dobott az asztalra.

− Jól hangzik? − kérdezte.

− Attól függ, ki hallgatja. Még nincs vége. Csak a rajta levő ruhát vitte magával, meg némi pénzt, amit az apósától kapott. Mindent otthagyott, amit kapott tőle, beleértve azt a kocsit is, amit La Brea and Fountainnál parkolt. Olyan tisztán akart elmenni, ahogy csak lehet, de mielőbb.

− Miért mondja ezt nekem, Marlowe?

− Igyon egyet, míg borotválkozom. Kimentem, otthagytam az étkezőfülke sarkában,

magába roskadva ült. A kalap meg a könnyű felöltő még mindig rajta volt. De azért már éledezett.

A fürdőszobába mentem, megborotválkoztam. A hálószobában kötöttem a nyakkendőmet, amikor bejött, és megállt az ajtóban. − Mindenesetre elmostam a csészéket − mondta. − De közben gondolkodtam. Talán mégis jobb volna, ha hívná a rendőrséget.

− Hívja maga. Nincs mondanivalóm a számukra.

− Komolyan gondolja?

Hirtelen megfordultam, és keményen farkasszemet néztem vele. − A jó istenit magának! − Majdnem üvöltöttem vele. − Nem tudja befogni a száját?

− Sajnálom.

− De mennyire sajnálja. Az olyan pasasok, mint maga, mindig nagyon sajnálják, és mindig csak utólag.

Elfordult, a hallon át bement a nappaliba. Végeztem az öltözködéssel, bezártam a ház hátsó traktusát. Amikor a nappalihoz értem, egy székben aludt, feje oldalt csuklott, arcából kifutott a szín, teste petyhüdt volt a kimerültségtől. Szánalmasan festett. Amikor megfogtam a vállát, lassan ébredt, mintha nagyon messziről kellene visszajönnie. Megvártam, míg figyelni tud, akkor szólaltam meg. − Mi lesz a bőrönddel? Még mindig itt van az a fehér disznóbőr micsoda a szekrényem felső polcán.

− Üres − mondta közönyösen. − Aztán meg túl feltűnő lenne.

− Még feltűnőbb, ha poggyász nélkül utazik. Visszamentem a hálószobába, felálltam a lépcsőre

a gardróbban, és leemeltem a fehér disznóbőr micsodát a felső polcról. A padlás négyszögletes csapóajtaja épp a fejem fölött volt, felnyomtam, benyúltam, ameddig csak bírtam, és eldugtam a kulcstartót az egyik drugafa mögé, vagy hogy a fenébe hívják őket.

Lemásztam a bőrönddel, leporoltam, bedobáltam néhány holmit, egy új pizsamát, fogkrémet, fogkefét, egypár olcsó törölközőt és fürdőkesztyűt, egy csomag zsebkendőt, egy tizenöt centes borotvakrémet és egy olyan borotvát, amit ingyen adnak egy csomag penge mellé. Semmi használt holmi, semmi márkás, semmi feltűnő azonkívül persze, hogy az ő holmija elegánsabb lett volna. Ráadásnak betettem egy üveg bourbont, azon mód, ahogy az üzletben becsomagolták. Lezártam a bőröndöt, a kulcsot a zárban hagytam, és előre vittem. Megint elaludt. Kinyitottam az ajtót, és anélkül hogy felébresztettem volna, kivittem a bőröndöt a garázshoz, a kiskocsiba. Az első ülés mögé tettem. Kihoztam a kocsit, bezártam a garázst, visszamentem, hogy felébresszem. Mindent lezártam, aztán elindultunk.

Gyorsan hajtottam, de azért vigyáztam, nehogy elkapjanak. Az úton alig esett szó közöttünk. Enni sem álltunk meg sehol. Eléggé sürgetett az idő.

A vámosok ügyet sem vetettek ránk. Fönn, a szeles fennsíkon, ahol a Tijuana repülőtér fekszik, az iroda mellett parkoltam, és a kocsiban vártam, amíg Terry jegyet vált. A DC—3 légcsavarjai már lassan mozogtak, csak annyira, hogy a motor ki ne hűljön Szürke egyenruhás, hosszú operettpilóta fecsegett egy négytagú

csoporttal. Egyikük majd kétméteres volt, hátán vadászfegyvertok. Mellette egy lány állt, nadrágban, meg egy kurtácska, középkorú férfi meg egy ősz hajú asszony, olyan magas, hogy a középkorú férfi nyápic alaknak tűnt mellette. Három vagy négy mexikói is álldogált körülöttük. Ez lett volna hát a „rakomány”. A lépcsőt már az ajtóhoz tolták, de az utasok nem tülekedtek túlságosan, hogy leszálljanak. Egy mexikói steward jött le a lépcsőn, és várakozva megállt. Úgy látszik, itt még hangszóró sincs. A mexikóiak beszálltak a gépbe, a pilóta még az amerikaiakkal fecsegett.

Egy nagy Packard parkolt mellettem. Kiszálltam, és az ablakon át megbámultam a jogosítványát a mÚszerfalon. Ahogy visszahúztam a fejem, láttam, hogy a hosszú nő bámul.

Aztán Terry jött a poros járdán.

− Kész vagyok − mondta. − Itt búcsúzom el magától.

Kezet nyújtott. Megráztam. Most már elég tűrhetően nézett ki, csak istentelenül fáradt volt.

Kiemeltem a disznóbőr táskát az Oldsból, és letettem a járdára. Dühösen nézte.

− Mondtam, hogy nincs rá szükségem − mondta ingerülten.

− Van benne egy üveg jó pia, Terry. Meg pizsama meg holmik. Az egész cucc teljesen jellegtelen. Ha nincs rá szüksége, adja be a megőrzőbe. Vagy dobja a fenébe.

− Van rá okom − mondta mereven,

− Nekem is.

Hirtelen elmosolyodott. Fölkapta a táskát, a másik kezével megszorította a karomat. − Jól van, testvér. Maga a góré. És ha szorul a kapca, ne feledje, kitöltetlen csekket adtam magának. Az égvilágon semmivel sem tartozik nekem. Nem kell tekintettel lennie rám. Párszor összejöttünk, iszogattunk, összebarátkoztunk, és sokat beszéltem magamról. Öt darab százast dugtam a kávésdobozába. Ne haragudjon.

− Inkább ne tette volna.

− Felét se költöm el annak, amim van.

− Jószerencsét, Terry.

A két amerikai elindult fölfelé a lépcsőn. Egy félbe fűrészelt óriás ugrott ki az iroda ajtaján, széles, sötét képÚ, integetett, mutogatott.

− Mindenki a fedélzetre − mondtam. − Tudom, hogy nem maga ölte meg. Azért vagyok itt.

Összerándult, egész teste megfeszült. Lassan elfordult, aztán visszanézett.

− Sajnálom − mondta nyugodtan. − De ebben téved. Egész lassan megyek a gép felé. Ha meg akar állítani, megteheti.

Elindult. Utánanéztem. A pasas az irodaajtóban várta, nem is nagyon türelmetlenül. A mexikóiak ritkán sietnek. Lenyúlt, megtapogatta a disznóbőr táskát, rávigyorgott Terryre. Aztán félreállt, és Terry átment az ajtón. Kis idő múlva felbukkant az ajtó másik felén, ahol a vámosok az érkezőket várják. Még mindig lassan végigment a járdán a lépcsőhöz. Ott megállt, rám nézett. Nem jelzett, nem integetett. Én sem. Aztán felment, belépett a gépbe, és a lépcsőt elhúzták.

Beszálltam az Oldsba, begyújtottam a motort, tolattam, megfordultam, és végighajtottam a parkolóhelyen. A hosszú nő meg a kurta férfi még kint álltak a repülőtéren. A nő zsebkendőt lobogtatott. A gép kifutott a reptér szélére, jócskán port kevert maga körül. A túlsó oldalon megfordult, a motorok felbúgtak. A gép lassan felgyorsult.

Felhőkben szállt mögötte a por. Aztán felröpült. Néztem, ahogy lassan emelkedik a széljárta légben, majd délkelet felé belemosódik a mezítelen kékségbe.

Aztán elindultam. A határon még csak meg se néztek.

VI. fejezet

Jó kis sétakocsikázás volt Tijuanától hazáig, ez a legunalmasabb országút az Államokban. Tijuana nem város; ott csak a dolcsi számít. Olyan hely az, hogy egyszer csak a kocsid mellé lopakodik egy kis srác, és nagy, vágyakozó szemmel „Csak egy kerek tízest” kér, a következő mondatával pedig már a nővérét akarja eladni. Tijuana nem Mexikó. A határváros csak határváros, ahogy a kikötő is csak kikötő. San Diego? A világ legszebb kikötője, nincs is ott más, csak hadihajók meg néhány halászbárka. Éjszaka tündérvölgy. A szellő olyan finom, mint egy himnusz, amit öreg hölgy énekel. De Marlowe-nak haza kell jutnia, vendégjárásra kell készülnie.

Észak felé az út olyan egyhangú, mint egy tengerésznóta. Keresztül mész egy városon, le egy hegyoldalon, végig egy partszakaszon, város, hegyoldal, partszakasz.

Két óra volt, mire hazaértem, már vártak rám. Fekete, csukott kocsi állt a ház előtt, nem volt rajta se vörös fény, se rendőrségi flepni, csak kettős antenna, de hát kettős antennája nemcsak rendőrségi kocsinak van. Vártak, míg félig fölérek a lépcsőn, aztán előjöttek, és rám ugattak. A szokásos pár volt, a szokásos ruhában, a megkövülten ráérős mozgással, mintha a világ csak arra várna, hogy ők mondják meg, mi a helyzet.

− Maga az a Marlowe? Beszélni akarunk magával.

Megvillantotta előttem a jelvényét. Amennyit láttam belőle, attól akár járványügyi ellenőr is lehetett volna. Őszesszőke haja volt, nehéz pasasnak látszott. Társa magas, jóképű, ápolt, csak úgy áradt belőle a fontoskodó pimaszság, hülye bunkó, aki „nevelést kapott”. Figyelő és várakozó szemmel néztek, türelmes, alapos, hideg, megvető hekusszemmel. A rendőriskolán lesz ilyen a tekintetük a díszszemlén, eskütétel után.

− Green őrmester, Gyilkossági Főcsoport. Dayton nyomozó.

Fölmentem, kinyitottam az ajtót. Nagyvárosi hekusokkal nem kezel az ember. Ami sok, az sok.

A nappaliban leültek. Kinyitottam az ablakokat, beáradt a friss levegő. Green irányította a beszélgetést.

− Neve: Terry Lennox. Ismerjük, mi?

− Egyszer-egyszer együtt ittunk. Encinóban lakik, pénzért nősült. Soha nem voltam náluk.

− Egyszer-egyszer − mondta Green. − Milyen gyakran?

− Bizonytalan kifejezést használtam. Ez a helyzet. Jelentheti azt, hogy hetente egyszer, és jelentheti azt is, hogy kéthavonta egyszer.

− Ismerte a feleségét?

− Mindössze egyszer találkoztunk, csak pár percre láttam, mielőtt újra megesküdtek.

− Hol és mikor látta Lennoxot utoljára? Fölvettem egy pipát a kisasztalról, és megtömtem.

Green előrehajolt, egész az arcomba. A hosszú fickó kissé hátrább ült, golyóstollát egy vörös szegélyÚ jegyzettömbnek támasztotta.

− Most én mondom, hogy „Miről van szó?”, maguk meg azt mondják: „Mi kérdezünk”.

− Akkor talán válaszoljon, na?

Rágyújtottam. A dohány nedvesebb volt a kelleténél. Időbe került, meg három szál gyufába, mire rendesen égett.

− Időm, az van − mondta Green. − Csakhogy jó csomót máris elvesztegettem itt a várakozással. Úgyhogy csipkedje magát, mister. Tudjuk, hogy ki maga. És magácska is tudja. Nem azért vagyunk itt, hogy elüssük valahogy az időt ebédig.

− Csak gondolkodom − mondtam. − Elég gyakran jártunk a Victorba, a Zöld Lámpába nem olyan gyakran, se a Bánatos Bikába − ez ott lenn van a lokálsor végén, és Angol Kiskocsmának akar látszani.

− Ne játssza meg magát.

− Ki halt meg? − kérdeztem.

Dayton nyomozó szólalt meg. Kemény, meggondolt, velem-aztán-ne-hülyéskedj hangja volt. − Feleljen csak a kérdésemre, Marlowe. Hivatalos vizsgálatot tartunk. A többi nem tartozik magára.

Talán fáradt voltam, talán ingerült. Talán egy kis bűntudatot éreztem. Ezt a fiút megtanultam gyűlölni, anélkül hogy ismertem volna. Az ilyen alakra elég egy pillantás tisztes távolból, és máris kinyílik a bicska az ember zsebében.

− Kopjon le, Mikulás − mondtam. − A szövegeit tartalékolja a fiatalkorúaknak, ha azt akarja, hogy körülröhögjék.

Green felvihogott. Daytonnak egy arcizma se rándult, nagyítóval se fedezhettem volna fel, csak hirtelen tíz évet öregedett, és legalább hússzal lett pimaszabb. Orrlikain át halkan sustorgott ki-be a levegő.

− Jogot végzett − mondta Green. − Daytonnal nem érdemes hülyéskedni.

Lassan fölálltam, és a könyvespolchoz léptem. Levettem a Kaliforniai Büntető Törvénykönyv egyik bekötött példányát, és Dayton felé nyújtottam.

− Lenne szíves megmutatni azt a passzust, mely kimondja, hogy válaszolnom kell a kérdéseikre?

Nagyon jól tartotta magát. Ütni szeretett volna, egyenest az arcomba, ezt mindketten tudtuk. De ki akarta

várni a türelmi időt. Vagyis nem bízott Greenben, hogy mellé áll, ha szabálytalanságot követ el.

Hangosan megszólalt:

− A rendőrség munkáját állampolgári kötelesség minden módon segíteni, még testi épségének kockáztatásával is, különösképp pedig azzal, hogy minden olyan nem inkriminálló kérdésre válaszol, amit a rendőrség szükségesnek tart. − Hangja erős volt, fényes és behízelgő.

− Ami aztán valahogy úgy alakul − mondtam −, hogy legtöbbször egyenes vagy közvetett megfélemlítés lesz belőle. Ilyen kötelezettséget nem ró ki a törvénykönyv. A rendőrség sehol senkit sem kötelezhet, hogy vallomást tegyen.

− Fogja már be a száját − mondta Green türelmetlenül. − Nem azért jöttünk, hogy bújócskát játsszunk, és ezt maga is nagyon jól tudja. Üljön le, Lennox feleségét meggyilkolták encinói házukban, a vendégházban. Lennox lelécelt. Legalábbis pillanatnyilag nem található. Úgyhogy gyilkossággal vádolunk valakit. Megelégszik ennyivel?

Egy székre dobtam a könyvet, és megkerülve az asztalt, leültem a díványra, szembe Greennel. − Akkor miért hozzám jöttek? − kérdeztem. − Mondtam már, hogy soha nem jártam abban a házban.

Green a combját veregette, alul, fölül, alul, fölül. Nyugodtan vigyorgott a képembe. Dayton mozdulatlanul ült a székében. Szemével szinte marcangolt.

− Mert Lennox szobájában a maga telefonszámát találtuk egy jegyzettömbön. Biztos, hogy az elmúlt huszonnégy óra alatt írta fel − mondta Green. − Dátumozott jegyzettömbről van szó, a tegnapi napot letépték ugyan, de a telefonszám lenyomata kivehető az alatta levő lapon. Nem tudjuk, mikor hívta magát. Nem tudjuk, hová ment, miért és mikor. Ilyenkor aztán fogjuk magunkat, és kérdezősködni kezdünk, úgy ám, kispajtás.

− Miért épp a vendégházban? − kérdeztem, választ nem várva, de azt is kaptam rá.

Kicsit elvörösödött. —_ Valószínű, hogy éjszakánként gyakran lejárt a vendégeihez. A személyzet a fák lombján át látta, hogy világos van. Autók jöttek-mentek, néha még későn is. Jóból is megárt a sok, he. Ne áltassa magát. Lennox a mi emberünk. Úgy éjfél után egy óra felé lement. A komornyik véletlenül meglátta. Körülbelül húsz perc múlva jött vissza, egyedül. A lámpa égve maradt. Reggelre eltűnt. A komornyik lement a vendégházba. A hölgyeményt az ágyon találta, meztelenül feküdt, mint egy nimfa, és a komornyik nem ismerte meg az arcát. A hölgynek ugyanis nem volt arca. Egy majmot ábrázoló bronzfigurával zúzták péppé.

− Terry Lennox nem képes ilyesmire − mondtam. − A nő persze megcsalta. Csalogatta. Ahogy a nagy könyvben meg van írva. Elváltak, aztán újra összeálltak. Nem hiszem, hogy Lennox boldog lett volna, de hogy miért éppen most pörgött be, ezt nem tudom.

− Erre aztán tényleg nincs magyarázat − mondta Green türelmesen. − Mindig így van. Férfiakkal, nőkkel egyaránt. A fiú nyel, nyel, és nyel. Aztán egyszer csak elég volt. Nyilván maga sem tudja, miért éppen abban a pillanatban lesz durcás, de durcás lesz, és valaki meghal. Ekkor jövünk mi, és felteszünk magának néhány egyszerű kérdést. Úgyhogy ne cicamacázzon, mert bevisszük.

− Nem fog beszélni, őrmester − mondta Dayton élesen. − Mert ő ismeri azt a törvénykönyvet. És mint sokan mások, ő is azt hiszi, hogy megtalálta benne az igazságot.

− Maga csak jegyezzen − mondta Green −, és ne locsogjon annyit.

− Hogy a fene enné meg magát is, őrmester úr, a legmélyebb tisztelettel.

− Mérkőzzenek maguk ketten − mondtam Green-nek. − Majd elkapom a kisfiút, ha elájult.

Dayton gondosan letette a jegyzettömböt és a tollat, Fényes kis parazsak szikrázták a szemében, amikor fölállt, Átjött a szobán, és elém állt.

− Talpra, okostóbiás. Ha azt hiszi, hogy csak azért, mert egyetemet végeztem, minden piti pali a képembe duruzsolhat, nagyon téved.

Kezdtem fölállni. Még nem voltam egyensúlyban, amikor behúzott. Tiszta balhorog volt, védhetetlen. Csöngettek, de nem ebédidőt. Leültem, megráztam a felem. Dayton állt. Most mosolygott.

− Megpróbáljuk még egyszer? − kérdezte. − Az előbb nem volt még állásban. Nem is kóser az egész.

Greenre néztem. A hüvelykujja körmét vizsgálta, mintha manikűrözni akarná. Nem mozdultam, nem beszéltem, vártam, hogy felnézzen. Ha felállok, Dayton behúz. Egyébként is behúzhat. De ha felállok, és behúz egyet, darabokra tépem, mert az ütés elárulta, hogy tanult bokszoló. Oda talált, ahová kellett, de jó párat el kell még helyeznie, míg letörök.

Green szinte szórakozottan megszólalt: − Szép volt, Billy fiam. Megkapta, amit akart. Most talán majd köhög.

Aztán fölnézett, és jámboran így szólt: − Térjünk vissza a jegyzőkönyvhöz, Marlowe. Mikor látta utoljára Terry Lennoxot, hol, milyen körülmények között, miről beszélt vele, és honnan jött most? Beszél, vagy hallgat?

Dayton lazán állt, de készenlétben. Szemében gyöngéd csalogató szikrák.

− Mi van a másik fiúval? − kérdeztem, mintha Dayton ott se volna.

− Ki az a másik fiú?

− Az éjszakai kandúr a vendégházból. Azt mondja, a nő meztelen volt. Nyilván nem azért ment oda, hogy saját magával szórakozzon.

− Ez a következő lépés, ha elkapjuk a férjet.

− Csak hát minek annyit vesződni, ugye, ha egyszer kezünkben a balek.

− Ha nem beszél, bevisszük, Marlowe.

− Mint perdöntő tanút?

− Mint lábtörlőt. Mint gyanúsítottat. Bűnpártolás a gyilkosság elkövetése után. Mint aki elősegítette a gyanúsított szökését. Ha sejtelmem nem csal, a fiút maga vitte el valahová. És egyelőre elég ez a sejtelem. A főnök kissé durcás mostanában. Fejből tudja a szolgálati szabályzatot, de néha feledékenység: rohamai vannak. Ebből kifolyólag keserves idők varhatók, Marlowe. Így vagy úgy, de vallani fog. Minél nehezebb kicsikarni, annál biztosabbak leszünk benne, hogy nem nélkülözhetjük a vallomását.

− De hát mi az neki − mondta Dayton -−, smafu. Mert, ugye, ő ismeri a törvényt.

− Smafu ez másnak is − mondta Green nyugodtan. − De azért mindig használ. Gyerünk, Marlowe. Ha nem venné észre, utoljára szólítom fel.

− Rendben van − mondtam −, Terry Lennox a barátom volt. Iránta való rokonszenvem indokolt, és nem is hagyom cserben csak azért, mert egy hekus azt mondja, hogy ne törődjek vele. Vizsgálatot folytatnak ellene, és nyilván több bizonyíték van a kezükben, mint amennyit nekem elárultak. Tudják az indítóokot, ismerik a körülményeket, és ismert tény, hogy lelécelt. Az indítóok lejárt lemez, rég semlegesnek minősítették, jószerével alku tárgya. Nem mintha nagyon rajonganék az ilyen alkukért, de hát ő már ilyen fiú − egy kicsit gyenge és nagyon finom lelkÚ. A többi nem túl érdekes, legföljebb, ha tudna róla, hogy a nő halott, és ha tudná, hogy csalétek lehet a rendőrség számára. Az esküdtszék; előtt, ha rákerül a sor, és ha megidéznek, köteles vagyok válaszolni a kérdésükre. De maguknak nem. Ügy látom, maga rendes srác, Green. Mint ahogy azt is látom, hogy a társa szereti megjátszani a nagy detektívet, holott csak hatalmi túltengésben szenvedő bunkó. Ha tényleg komolyan be akarnak mártani a lekvárba, csak hagyja, hogy megüssön. Isten az atyám, megétetem vele a ceruzáját.

Green felállt, és szomorúan nézett rám. Dayton nem mozdult. Az a fajta nagymenő volt, aki egyet üt, aztán várja, hogy a háta mögül biztassák,

− Telefonálni fogok − mondta Green. − De előre tudom a választ. Beteg ügy ez, Marlowe. Nagyon beteg ügy. Menjen innen a francba. − Ez Daytonnak szólt. Dayton elfordult, visszament a helyére, és kezébe vette a jegyzettömböt.

Green átment a telefonhoz, és lassan fölemelte a kagylót. A hosszú, nehézkes, hálátlan robot mély

ráncokat vésett egyszerű arcára. Ez a baj a hekusokkal. Az ember teljesen megszokja, hogy gyűlölje a lelkivilágukat, aztán mindig jön valaki, aki emberséges.

A kapitány azt mondta, hogy megvasalva vigyenek be.

Csuklómra kattintották a karperecet. Nem tartottak házkutatást, pedig ez gondatlanság volt. Nyilván számoltak vele, hogy elég tapasztalt vagyok hozzá, hogy semmi olyat ne tartsak magamnál, ami veszélybe sodorhat. De tévedtek. Szakszerű házkutatáskor előkerült volna a slusszkulcs. És mikor a kocsi megkerül − előbb-utóbb meg szokott kerülni −, csak beledugják a kulcsot, és tudják, hogy együtt voltunk.

Mellesleg, ahogy kiderült, ez sem volt érdekes. A kocsit soha nem találta meg a rendőrség. Valamikor éjszaka ellopták, és szinte biztos, hogy El Pasóba vitték, új kulcsokat csináltak hozzá, míg végül Mexico Cityben passzra dobták. A szokott módon. A pénz leginkább heroin formájában tér vissza hozzánk. Belefér a jószomszédi viszonyba, mondják a csibészek.

VII. fejezet

Abban az esztendőben Gregorius kapitány volt a gyilkossági csoport főnöke, a hekusoknak ez a típusa ritkul ugyan, de távolról sem veszett még ki, az ilyenek vallatólámpával, vesztegetéssel, veserugdosással, ágyékba térdeléssel, gyomorszájütéssel, gumibotozással akarják megoldani a bűnügyeket. Hat hónappal az események után fegyelmi vizsgálatot indítottak ellene, hivatalos hatalommal való visszaélés miatt, nyilvános tárgyalás nélkül kirúgták, később wyomingi farmján agyonrúgta egy nagy csődör.

E pillanatban én voltam számára az alany. Asztala mögött ült, ingben, ingujját egész a válláig feltűrte. Kopasz volt, mint a szikla, dereka körül elnehezedett, mint általában a nagyon izmos emberek, ha már benne vannak a korban. Szürke halszeme volt. Nagy orrát duzzadt hajszálerek szőtték be. Kávét ivott, méghozzá nem valami nyugodtan. Nagy,tömpe keze fejét vastag szőrzet borította. Füléből szőrpamacsok lógtak ki. Valamit matatott az asztalán, Greenre nézett.

Green azt mondta: − Csak annyit sikerült kiszedni belőle, hogy nem hajlandó beszélni. A telefonszám miatt kerestük fel. Autóval jött haza, de nem árulta el, honnan. Elég jól ismeri Lennoxot, de nem mondja meg, mikor látta utoljára.

− Azt hiszi, hogy ő a legény a gáton − mondta Gregorius közömbösen. − Ezen, persze, változtathatunk. − Úgy mondta, mint akit nem érdekel, hogy hogyan. Valószínűleg nem is érdekelte. Számára nem létezik nehéz eset. − Az benne a pláne, hogy a kerületi ügyész érzi, hogy gáz van, az újságok nagy lármát csapnak. Nem lehet érte hibáztatni, ha meg gondoljuk, ki a nő apja. Gondolom, örülni fog, ha ezt a tagot szépen kiadjusztáljuk neki.

Úgy nézett rám, mintha cigarettacsikk volnék, vagy egy üres szék. Valami, ami a látómezejében van, de nem tudja érdekelni.

Dayton tisztelettudóan megszólalt: − Eléggé nyilvánvalóan azt a célt szolgálta egész magatartása, hogy olyan helyzetet teremtsen, amelyben megtagadhatja a vallomástételt. Fejünkre olvasta a törvénykönyvet, és úgy felpiszkált, hogy kénytelen voltam megsimogatni. Ebben nem jártam el szabályszerűen, kapitány.

Gregorius üres tekintettel meredt rá. − Elég könnyen fel lehet magát piszkálni, ha ez a strici képes volt rá. Ki vette le róla a bilincset?

Green azt felelte: ő. − Tegye vissza − mondta Gregorius. − Szorosra. Hátha felfrissül tőle. Green feltette a bilincset, helyesebben hozzálátott.

− Kezeket hátra − ugatott fel Gregorius. Green hátrabilincselte a kezemet. Kemény vallatószékben ültem.

− Húzzon még rajta egyet − mondta Gregorius.

− Hadd érezze, hogy van valami a csuklóján. Green szorosabbra vette a bilincset.

A csuklóm zsibbadni kezdett.

Gregorius szomorúan nézett rám. − Most beszélhet. De csipkedje magát. Nem válaszoltam. Hátradőlt, elvigyorodott. Keze lassan kinyúlt, és ujjai a kávéscsészére fonódtak. Kissé előrehajolt. A csésze megrándult, de hirtelen oldalvást fordultam, és ledobtam magam a székről. Keményen a vállamra zuhantam, hemperegtem egyet, és lassan fölálltam. A kezem feje már teljesen elzsibbadt. Nem éreztem. Karjaim a bilincs fölött fájni kezdtek. Green visszatámogatott a székbe. A támlán, imitt-amott az ülőkén is nedves kávéfoltok sötétlettek, de legtöbbje azért a padlóra ment.

− Nem szereti a kávét − mondta Gregorius. − Ezzel szemben fürge. Gyors, mint a villám. Jók a reflexei.

Senki nem szólt egy szót sem. Gregorius elnézett fölöttem a halszemével.

− Ebben a szobában, mister, a dekás engedélye egy fikarcnyival sem ér többet, mint egy névjegy. Ezek után nyomás azzal a tanúvallomással. Először élőszóban, mi meg később majd áttesszük írásba. Kikerekítjük. Mesélje el a legapróbb részletekig, merre járt tegnap este tíztől. Úgy értem, összefüggően. A csoport gyilkossági ügyben nyomoz, és az elsőrendű gyanúsított eltűnt. Maga kapcsolatban volt vele. A fiú rajtakapja az asszonyt, erre szétveri a fejét, húspép, csontszilánkok, vérbe fagyott hajcsomó, ez marad a nő arcából. Régi, jó barátunkkal, a bronzfigurával csinálja. Nem új dolog, de mindig megteszi. Ha maga azt hiszi, mister, hogy ebben az ügyben minden jöttment maszek szimat a fejemre olvashatja a törvénykönyvet, akkor istentelenül ráfázik. Nincs az országban olyan rendőrség, amely törvénykönyvvel a kezében meg tudná oldani a feladatát. Magának olyan értesülései vannak, amelyekre nekem szükségem van. Esetleg még azt is mondhatta volna, hogy nincsenek, és én esetleg nem hittem volna el. De maga még csak azt sem mondta, hogy nincsenek. Ne játssza hát nekem a ma született báránytt, barátocskám. Ez nálam nem megy. Elő a farbával.

− Leveszi rólam a bilincset, kapitány? − kérdeztem. − Mármint, ha tanúvallomást teszek?

− Talán. Csak röviden, kiskoma.

− Ha azt mondom, hogy az elmúlt huszonnégy órában nem láttam Lennoxot, nem beszéltem vele, fogalmam sincs, hol van − megelégszik vele, kapitány?

− Talán, ha elhiszem.

− Ha azt mondom, hogy láttam, és azt is megmondom, hogy hol és mikor, de fogalmam sem volt róla, hogy meggyilkolt valakit, vagy hogy bűntény történt, továbbá még csak nem is sejtem, hol tartózkodik

pillanatnyilag − ennyi magának nem elég, így van, kapitány?

− Ha részleteket is mondana, talán odafigyelnék. Pontosabban, hol, mikor és milyen állapotban látta, miről beszéltek, hová távozott. Ebből talán kijönne valami.

− A maga módszerével csinos kis vádirat jönne ki belőle ellenem − mondtam.

Rágóizma kidagadt. Szeme, mint a piszkos jég. − Tehát?

− Nem tudok mit mondani − mondtam. − Jogi tanácsra van szükségem. Mit szólna hozzá, ha áthívatnánk valakit a kerületi ügyészségről?

Rövid, rekedtes nevetést hallatott. Aztán lassan fölállt, megkerülte az asztalt. Lehajolt, egészen közel az arcomhoz, egyik nagy keze az asztal lapján feküdt. Mosolygott. Aztán anélkül, hogy arckifejezése megváltozott volna, a nyakamra ütött, ökle olyan volt, mint egy darab vas.

Húsz-huszonöt centi távolságról kaphattam az ütést. Majd levitte a fejemet. Savanyú nyál szökkent a számba. Vért ízleltem benne. Semmit sem hallottam, csak a fejemben egy nagy dübörgést. Fölém hajolt, még mindig mosolyogva, bal keze még mindig az asztal lapján. A hangja mintha nagyon messziről jött volna.

− Valaha nem voltam éppen gyenge legény, de öregszem. Hát ez az, amit kaphat tőlem, mister, egy jó frászt, de semmi egyebet. Amott a rendőrségi előzetesben tartogatunk néhány furcsa fiút, tulajdonképpen a nagyvásártelepen kellene trógerolniuk. Talán nem szép tőlünk, hogy tartogatjuk őket, mert bizony nem olyan finom, kesztyűs kezű verő-emberek, mint Dayton. Nincs négy gyerekük, mint Green-nek, és szabad idejükben nem rózsát nyesegetnek a kertjükben, mint Green. Más szórakozásoknak élnek. Alkalmilag, puszta kedvtelésből, a legfurább dolgokra képesek. Nomármost, ha ezek után mégis volna valami kerek kis elképzelése arról, amiről beszélgetnünk kellene, csak ki vele, ne szerénykedjen.

− Megbilincselve egy szót se, kapitány − mondtam. Még ez is fájdalmat okozott.

Még közelebb hajolt, éreztem az izzadtságszagot meg szinte a korruptsága bűzét. Aztán kiegyenesedett, visszament az asztal mögé, terjedelmes ülepét a székbe plántálva. Fölvett egy háromszögvonalzót, egyik szárán végigfuttatta hüvelykujját, mintha kés élét próbálná. Greenre nézett.

− Mire vár, őrmester?

− Parancsra. − Green úgy lökte ki a szavakat a fogai közül, mintha utálná a saját hangját.

− A szájába kell rágni? Minősítése úgy szól, őrmester, hogy gyakorlott szakember. Tehát: részletes vallomást kérek ennek az embernek minden mozdulatáról az utóbbi huszonnégy órában. Lehet, hogy még korábbról, de egyelőre maradjunk ennyiben. Tudni akarom, mit csinált, minden percéről tudni akarok. Mégpedig aláírva, tanúsítva, lenyomozva. Két órát adok rá. Utána elém állítja, tisztán, csinosan, külsérelmi nyomok nélkül. Aztán még valamit, őrmester…

Szünetet tartott, olyan pillantással meredt Greenre, hogy attól egy frissen sült lángosra ráfagyott volna a zsír.

− Legközelebb, ha néhány udvarias kérdést intézek a gyanúsítotthoz, ne álldogáljon mögöttem olyan arccal, mintha a páciens fülét cibálnám.

− Igenis, uram. − Green felém fordult. − Gyerünk − mondta nyersen.

Gregorius rám vicsorgott. − Fogat kellett volna mosnia. Halljuk az abgang szöveget, kiskomám.

− Igenis, uram − mondtam udvariasan. − Nyilván nem állt szándékában, mégis tett nekem egy szívességet, Dayton nyomozó közreműködésével. Megoldott számomra, vagy helyettem, egy problémát. Nincs ember, aki szívesen elárulná a barátját, de én az ellenségemet sem árulnám el magának. Maga nemcsak hogy ocsmány majom, de még a szakmáját sem érti. Azt se tudja, hogy kell levezetni egy egyszerű kihallgatást. Mikor idejöttem, biztonságom borotvaélen lebegett, magán múlt, merre dől el az ügyem. Erre elkezd gyalázkodni, kávét loccsant az arcomba, kipróbálja rajtam az öklét, mégpedig olyan körülmények között, hogy mást se tehetek, csak tűrhetem. E pillanattól kezdve kérdezhet, amit akar, ott a falon az órája, még arról se olvasom le magának a pontos időt.

Valami oknál fogva teljesen mozdulatlanul ült, és tűrte, hogy mondjam a magamét. Aztán elvigyorodott. − GyÚlöljük a hekusokat, kis senkiházi? Mert azt, ugye, tudja, hogy maga egy piti senkiházi, aki gyűlöli a hekusokat.

− Vannak helyek, ahol nem gyűlölik a hekusokat, kapitány. De maga ott nem lenne hekus.

Ezt is lenyelte. Gondolom, megengedhette magának. Valószínű, sokszor nagyobb durvaságokat is meg kellett engednie magának. Aztán megszólalt a telefon az asztalán. Rápillantott, intett. Dayton elegánsan megkerülte az asztalt, és fölvette a kagylót.

− Gregorius kapitány irodája. Dayton nyomozó beszél.

Figyelmesen hallgatott. Csinos szemöldökét alig észrevehető aggodalom rántotta össze. Halkan mondta: − Kis türelmet kérek, uram.

Odanyújtotta a hallgatót Gregoriusnak. − Allbright ügyész, uram.

Gregorius savanyú képet vágott. − Egen? Mit akar az a szoknyapecér? − Átvette a kagylót, egy pillanatig tartotta, míg a képe helyreigazodott. − Gregorius beszél, ügyész úr.

Figyelt. − Igen, épp itt van az irodámban, ügyész úr. Néhány kérdést teszek fel neki. Nem hajlandó. Egyáltalán nem hajlandó… Szabad még egyszer? − Kegyetlen rosszkedv sötétítette el az arcát. Vérhullám futotta

el a homlokát. De hangja egy fikarcnyit sem változott. − Ha ez parancs, akkor a főkapitányon keresztül kell megkapnom… Persze, tartom magam hozzá addig is, amíg hivatalos úton megkapom… A fenét, dehogy. A kisujjunkkal se nyúltunk hozzá… Igenis, uram. Értettem.

Visszatette a kagylót a villára. Gondolom, kissé reszketett a keze. Alulról fölfelé végigmért, arcomról Greenre siklott a szeme. − Vegye le róla a bilincset − mondta színtelen hangon.

Green kikapcsolta a bilincset. Kezemet dörzsöltem, vártam a meginduló vérkeringés tÚszúrásait.

− Vetesse létszámba az állami fogházban − mondta Gregorius lassan. − Gyilkosság gyanújával. A kerületi ügyész lecsapta a kezemről az ügyet. Gyönyörű rendszerrel vagyunk körülvéve.

Senki se mozdult. Green közvetlenül mellettem állt, nehezen lélegzett. Gregorius felnézett Daytonra.

− Mi az istenre vár, maga bűzlő púderpamacs? Lelkes tapsra?

Dayton fuldoklott. − Nem kaptam semmiféle parancsot, főnök.

− Kapitány úr, az istenfáját. Őrmestertől fölfelé főnöknek számítok, de magának nem − szarházi. Magának nem! Ki innen!

− Igenis, kapitány úr. − Az ajtóhoz sietett, kiment. Gregorius föltápászkodott a székből, az ablakhoz ment, háttal a szobának megállt.

− Nyomás, tűnjünk el − morogta Green a fülembe.

− Vigye ki innen, míg szét nem tiprom a pofáját − mondta Gregorius az ablaknak.

Green az ajtóhoz lépett, kinyitotta. Elindultam. Gregorius hirtelen felugrott. − Állj! Csukja be azt az ajtót.

Green becsukta, háttal nekitámaszkodott.

− Jöjjön ide − ugatott rám Gregorius.

Nem mozdultam. Mozdulatlanul álltam, és nyugodtan néztem rá. Green sem mozdult. Gregorius egész közel jött hozzám, és megállt. Nagy kezét zsebre süllyesztette. Előre-hátra himbálózott.

− A kisujjunkkal se nyúltunk hozzá − mondta fuldokolva, mintha magának beszélne. Tekintete kifejezéstelen és zavaros volt. Görcsösen rágott valamit.

Aztán arcul köpött.

Hátralépett. − Kész, köszönöm, elmehet.

Elfordult, újra az ablakhoz ment. Green újra kinyitotta az ajtót.

Csak akkor nyúltam a zsebkendőmért, mikor már az ajtón kívül voltam.

VIII. fejezet

A közbűnténeyes gyűjtő hármas számú cellájában két priccs van ugyan, mint egy pullmankocsiban, de mivel a gyűjtő nem volt dugig, egymagam kaptam a cellát. A közbűnténeyes gyűjtőben elég jó dolgod van. Kapsz két nem túl piszkos, de nem is tiszta pokrócot, egy öt centi vastag, mégis dimbes-dombos matracot, ezt az összevissza drótozott sodronyra teríted. Vízöblítéses vécéd van bent, mosdókagyló, papírtörülközők meg egy darab piszkosszürke szappan. A blokk tiszta, a fertőtlenítőszerektől sem bűzlik. A takarítást az őrizetesek végzik. Őrizetesekből mindig bőséges az ellátás.

A börtönfelügyelők alaposan szemügyre veszik az embert, és nekik jó szemük van. Ha az ember nem részeg, nem dilis, és nem is játssza meg magát, megtarthatja gyufáját és cigarettáját. Az előzetesben az ember saját ruháját hordhatja. Aztán a börtöncejget, nyakkendő, öv és cipőfűző nélkül. Leül a priccsre, és vár. Egyéb dolga sincs.

Az alkoholistagyűjtő nem ilyen jó. Se priccs, se szék, se pokróc, se semmi. Közvetlenül a betonpadlón fekszel. Hányni vécén ülve lehet, az öledbe. Ez a nyomorúság teteje, láttam már ilyet.

Nappal volt még, de a mennyezetlámpa égett. A blokk vasajtaján, a nagycirkli körül a belső oldalon vasrácskosár. A villanykapcsoló a vasajtón kívül van. Este kilenckor villanyoltás. Előtte nem jön be az ajtón senki, egy hang figyelmeztetés sincs. Lehet, hogy épp a mondat közepén tart az ember, az újságban vagy képeslapban, és akkor csak egy kattanás, szó nélkül hirtelen sötét lesz. És úgy marad az ember a nyári hajnalig, alszik, ha tud, szív, ha van mit, gondolkodik, ha van min, és gondolkodni sem rosszabb, mint nem gondolkodni.

Fogházban az embernek nincs személyisége. Az ember néhány adat a nagykönyvben, kisebb elhelyezési probléma. Senkit sem érdekel, hogy ki gyűlöli vagy ki szereti az embert, milyen a külseje, mit akar az életével. Nem macerálja senki, csak, ha balhét ver maga körül. Senki nem gyalázza. Csak fölszólítják, hogy vonuljon be nyugodtan a cellájába, és ha már bent van, maradjon békén. Senki nem sérteget, senki nem idegesít. A smasszerok békés emberek, nem gyűlölködők, nem szadisták. Amit a rohangáló, nyüszítő és zokogó foglyokról olvashatsz, meg hogy ököllel verik a rácsot, míg a gumibotos őrség be nem rohan − csak a nagy börtönökre érvényes. A jó gyűjtőfogház a világ legnyugodtabb helye. Ballagj csak végig egy közönséges blokkon éjszaka, nézz be a rácson. Barna pokróckupacot látsz, egy borzas fejet vagy egy semmibe tekintő szempárt. Esetleg horkolást hallasz. Hébe-hóba felkiált valaki lidérces álmában. A gyűjtőfogházban megállt az élet, se célja, se értelme pillanatnyilag. A másik cellában valaki nem tud aludni, csak ül a priccs szélén, tétlenül. Rád pillant, de lehet, hogy nem lát meg. Ránézel. Nem szólít meg, te sem keresed az alkalmat. Nincs közölnivalótok.

A blokk egyik sarkában a vasajtó a felvételi irodába vezet. Ennek egyik fala feketére festett drótháló. A hátsó falon számozott vonalkák vannak, a magasságméréshez. A mennyezeten fényszóró. Rendszerint reggel kerülsz ide, mielőtt az éjszakás parancsnok lelép a szolgálatból. A számozott vonalkákhoz állsz, rád esik a fény. A drótháló mögött sötét van. Kívül fejvadászok, detektívek, megrabolt, sértett vagy becsapott polgártársaid nyüzsögnek, másokat a kocsijukból vagy hangyaszorgalommal összehordott vagyonkájukból piszkáltak ki revolverrel. Nem látod, nem hallod őket. Az éjszakás parancsnok hangját hallod, hangosan, tisztán. Egzecéroztat, mint egy cirkuszi kutyát. Fáradt, cinikus, ismeri a szakmát. A történelem leghosszabb színjátékának a rendezője, csak már unja.

− Húzza ki magát! Húzza be a hasát! Húzza be a képét is! Vállakat hátra! A fej előre néz! Jobbra át! Hátra arc! Szemembe nézünk, karok előre! Tenyér fölfelé! Tenyér lefelé! Ingujjat fölhúzzuk! Látható forradás nincs, Haja gesztenyebarna, ősz szálak. Neve Philip Marlowe. Foglalkozása: magánnyomozó. Nocsak. Örülök, hogy megismertem, Marlowe. Kész. Kérem a következőt.

Igazán lekötelez, parancsnok. Köszönöm, hogy időt vesztegetett rám. Elfelejtett belenézni a számba. Van

egypár csinos tömésem meg egy osztályon felüli porcelánkoronám. Nyolcvanöt dolláros porcelánkoronáról van szó, kérem alássan. Az orromba is elfelejtett bepislantani, parancsnok. Pedig tartogatok ott magának néhány forradást. Orrsövényoperáció, hentes módra! Két óra hosszat tartott akkoriban. Manapság húsz perc alatt végeznek vele. Futballozás közben történt, parancsnok, kissé elszámítottam magam, amikor egy kapáslövést akartam védeni. Labda helyett a pofa lábára vetődtem − épp, mikor ellőtte a labdát. Húszméteres szabadrúgáshoz jutottunk. Másnap ugyanennyi tampont húztak ki az orromból centiméterenként. Nem döngetem én a mellem, parancsnok, dehogy. Csak éppen elmondtam. A kis dolgok is számítanak.

Harmadnap délelőtt egyszer csak rám nyit a smasszer.

− Itt az ügyvédje. Nyomja el a csikket, de ne a padlón.

A vécében húztam le. Kivitt a tárgyalóterembe. Magas, sápadt, sötét hajú férfi várt, az ablakon nézett ki. Az asztalon degeszre tömött, barna aktatáska. Megfordult. Megvárta, míg becsukódik az ajtó. Aztán leült az aktatáska mellé, a viharvert tölgyfaasztal távolabbi végére, ami még Noé Bárkájából kerülhetett ide. Felpattintotta ezüst cigarettatárcáját, maga elé tette, és felém fordult:

− Üljön le, Marlowe. Kér egy cigarettát? Nevem Endicott. Sewell Endicott. Azt az utasítást kaptam, hogy képviseljem az ügyét, a költségre ne legyen gondja. Gondolom, szeretne kikerülni innen, nem?

− Örülök, hogy újra találkoztunk, Mr. Endicott. Már találkoztunk egyszer − akkor még kerületi ügyész volt.

− Nem emlékszem rá, de nagyon valószínű. − Halványan elmosolyodott. − Az az állás nem volt nekem való. Nem vagyok elég vérengző hozzá.

− Kinek a megbízásából jött?

− Nem kaptam rá engedélyt, hogy megmondjam. Ha elfogad védőjének, a honorárium nem a maga számláját terheli.

− Gondolom, ezek szerint elkapták.

Csak bámult rám. Tovább szívtam a cigarettát.

Nem tudom, minek kell ezekbe a vackokba filter. Olyan lesz az íze, mintha hegyi ködöt szívnál pelenkán átszÚrve.

− Ha Lennoxra gondol, és persze hogy rá, megnyugtatom, hogy nem fogták el.

− Mit ez a titkolódzás, Mr. Endicott? Úgy értem, a megbízója körül.

− A principálisom névtelen kíván maradni. Elfogad védőjének?

− Nem tudom − mondtam. − Ha nem kapták el Terryt, akkor miért tartanak fogva? Senki nem kérdezett semmit, senki nem jött közelembe se.

Összehúzta szemöldökét, lenézett hosszú, fehér ujjaira. − Springer kerületi vizsgálóbíró személyesen vette kézbe az ügyet. Lehet, hogy még nem futotta az idejéből, hogy kihallgassa. De vádindítvány és előzetes kihallgatás várható. Óvadék ellenében persze, szabadlábra tudom helyezni. Nyilván ismeri az eljárást.

− Gyilkosság gyanújával vagyok itt. Türelmetlenül vállat vont. − Ez csak olyan nesze

semmi. Őrizetbe vehették volna azért is, hogy Pittsburghba toloncolják, vagy akármilyen ürüggyel. Nyílván Bűnpártolásra gondolnak. Maga segített Lennoxnak, hogy kijusson az országból, így van?

Nem válaszoltam. A padlóra dobtam az ízetlen cigarettát, és eltapostam. Endicott megint vállat vont, összehúzta szemöldökét.

− Akkor csak az érvelés kedvéért: Bűnrészesség esetén be kell bizonyítaniuk a szándékosságot. Vagyis, tudomással kellett bírnia arról, hogy bűntény történt, és hogy Lennox szökésben van. A szabadlábra helyezés, óvadék ellenében, természetesen akkor is érvényes. Ebben az ügyben maga legföljebb perdöntő tanú lehet, semmi több. Nálunk pedig perdöntő tanút nem szabad börtönbe zárni, csak bírósági rendelkezésre. Perdöntő tanú is csak a bíróság döntésével lehet. A törvényesség őrei viszont mindig megtalálják az útját-módját, hogy azt tegyék, amit akarnak.

− Ez az − mondtam. − Egy Dayton nevű detektív leütött. Egy Gregorius nevű rendőrkapitány rám Öntött egy csésze kávét, és úgy nyakon ütött, hogy majd fölszakadt az ütőerem − még látható itt a zúzódás, és amikor Allbright rendőrbíró egy telefonnal megakadályozta, hogy a sintérei kezébe kerüljek, szemen köpött. Teljesen igaza van, Mr. Endicott. A törvényesség bajnokai mindig azt teszik, amit akarnak.

Elég célzatosan pillantott a karórájára. − Szabadlábra akar kerülni, vagy nem?

− Kösz. Nem hiszem, hogy akarnék. A közvélemény szemében az ilyen óvadék ellenében szabadlábra helyezett mikulás mindig gyanús egy kicsit. Ha később felmentik, okos ügyvédje volt.

− Ostobaság − mondta türelmetlenül.

− Hát persze. Én magam is ostoba vagyok. Különben nem volnék itt. Ha találkozik Lennoxszal, mondja meg neki, hogy miattam ne izgassa magát. Nem miatta vagyok itt. Saját magam miatt. Zokszó nélkül. Ennyi kockázat belefér az üzletbe. Az én szakmám azért létezik, mert vannak olyan bajok, amikkel az emberek a maszekhoz mennek. Kis bajok, nagy bajok, de mindig olyanok, hogy nem akarnak a rendőrséghez fordulni. Ugyan meddig járnának még hozzám, ha minden jöttment rendőrflepnis nagypofa egyetlen szavára teleraknám a gatyámat, és elkezdenék pitizni?

− Értem − mondta lassan. − De valahol téved, és el kell oszlatnom a tévedését. Nem állok Lennox-szal kapcsolatban. Alig ismerem. Mint minden ügyvéd, én is a bíróság hatásköréhez tartozom. Ha tudnám, hol tartózkodik Lennox, értesülésemet nem titkolhatnám el a kerületi vizsgálóbíró előtt. A legtöbb, amit megtehetnék, hogy miután beszéltem vele, megállapodnánk, hol és mikor jelentkezik.

− Ki más venné a fáradságot, hogy ideküldje magát, és segítsen rajtam?

− Szemembe mondja, hogy hazudok? − Lenyúlt, és az asztal lapján alul elnyomta a cigarettáját.

− Emlékezetem szerint ön virginiai, Mr. Endicott. Tudja, nekünk van egy rögeszménk a virginiaiakkal kapcsolatban. Amikor rájuk gondolunk, a délvidéki lovagiasság és a becsület jut az eszünkbe.

Elmosolyodott. − Ezt szépen mondta. Bár igaz volna. De ne vegyük el egymás idejét. Ha egy csepp

esze lenne, azt mondta volna a rendőrségen, hogy egy hete látta Lennoxot. Nem kell okvetlenül az igazat mondani. Hekusoknak hazudni nem törvénybe ütköző cselekedet. Sokkal szívesebben veszik, ha hazudik, mintha megtagadja a vallomástételt. Ezzel kétségbe vonja illetékességüket. Azt hiszi, hogy elér vele valamit?

Nem válaszoltam. Nem tudtam, mit mondjak. Felállt, vette a kalapját, bekattintotta a cigarettatárcáját, és zsebre süllyesztette.

− Fogja magát, és eljátssza a nagy jelenetet − mondta hidegen. − Jogait követeli, a törvénykönyvet idézi. Hogy lehet valaki ilyen szellemtelen, Marlowe? Valaki, akiről feltehető, hogy ismeri a dörgést. Az

igazságszolgáltatás nem egyenlő az igazsággal. Csupán egy nagyon tökéletlen mechanizmus. Ha pontosan a megfelelő gombot nyomja meg, és ráadásul szerencséje van, talán kipottyan a dobozból az igazság. A jogszolgáltatás mechanikus, mindig is az volt, soha nem is akart más lenni. Nézetem szerint nincs ínyére, hogy segítsenek magán, úgyhogy már itt se vagyok. Ha meggondolta, majd megkeres.

− Egy-két napig még kitartok. Ha Terryt elkapják, teljesen közömbös lesz, hogy lépett le. Csak az érdekel majd mindenkit, milyen cirkuszt csaphatnak a tárgyalásból. Minden újság az első oldalon hozza majd, hogy Mr. Harlam Potter lányát meggyilkolták. Ez a népszerűséghajhászó Springer meglovagolja az esetet, hogy főügyész lehessen, onnan a kormányzói székbe vágyik, onnan meg − abbahagytam, a többi kimondatlanul lebegett a levegőben.

Endicott lassan, gúnyosan elmosolyodott. − Gondolom, nem jól ismeri Mr. Harlam Pottert − mondta.

− És ha nem kapják el Lennoxot, Mr. Endicott, akkor majd azt sem akarják megtudni, hogy lépett le. Igyekeznek minél előbb elfelejteni.

− Minden eshetőséggel számolt, Marlowe?

− Volt rá időm. Mr. Harlam Potterról csak annyit tudok, hogy vagyonát csekély százmilliócskára becsülik, és hogy kilenc vagy tíz újság tulajdonosa. Hol tart a közvélemény?

− A közvélemény? − Hangja hideg volt.

− Az. Tőlem nem kértek interjút. Gondoltam, nem árt egy kis sajtóbotrány. Föllendítem az üzletet. Inkább a börtön, de a haveromat nem hagyom − mondta a magánnyomozó.

Az ajtóhoz lépett, elfordította a gombot. − Mulatságos alak maga, Marlowe. Bizonyos dolgokban gyermeteg. Igaz, hogy százmillió dollárért meg lehet vásárolni a közvéleményt, de, ha akarjuk, ugyanezzel a százmillióval el is hallgattathatjuk,

Kinyitotta az ajtót, és elment. Bejött a felügyelő, és visszavitt a közbűntényes blokk hármas cellájába.

− Ha sikerült Endicottot megszereznie, nem lesz már sokáig nálunk − mondta udvariasan, és rám zárta az ajtót. Azt feleltem, bár az igazság szólna belőle.

IX. fejezet

A délutáni műszakban feltűnt nekem egy jámbor, nagydarab szőke fickó, a válla, mint egy hentesé, a mosolya barátságos. Középkorúnak néztem, aki már rég túl van a szánakozáson és a dühöngésen. Nem akart mást, csak nyolc óra könnyű melót, és úgy is nézett ki, mint akinek aranyélete van. Ő nyitotta ki az ajtót.

− Vendége van. A vizsgálóbírói hivatalból. Nem alszik, he?

− Kicsit korai volna. Hány óra?

− Negyed tizenegy lesz egy perc múlva. − Az ajtóban állt, szemügyre vette a cellát. Az alsó priccsen az egyik pokróc takarónak kiterítve, a másik párnának összehajtogatva. Néhány használt papírtörölköző a szemétvödörben, kis köteg vécépapír a mosdókagyló szélén. Elismerően bólintott. − Civil holmi, semmi?

− Csak én.

Nyitva hagyta a cellaajtót. Egy csendes folyosón mentünk, aztán a lifttel a kilépőhöz. Az asztal mellett kövér, szürke ruhás muki állt, és főtt kukoricán szájharmonikázott. Körmei mocskosak voltak, messziről bűzlött.

− Spranklin vagyok a vizsgálóbíró hivatalától -mondta. − Mr. Grenz parancsolta, hogy vigyem föl hozzá. − Háta mögül pár karperecet húzott elő. − Nézzük csak, megfelel-e a méret. A börtönfelügyelő és a kilépős tisztviselő nagy élvezettel vigyorogtak rá. − Mi van, Sprank? Begazoltál, hogy megerőszakolnak a liftben?

− Nem akarok bajt − vicsorogta. − Egyszer már meglógott egy pofa. Martak is érte eleget. Gyerünk, fiú.

A kilépős tisztviselő elé tett egy blankettát, és látható élvezettel ráfirkantotta a nevét. − Nem teszem ki magam szükségtelen kockázatnak − mondta. − Ebben a városban a fene se tudja, kiben mi lakik.

Egy portyázó hekuskocsi vérző fülű részeget szállított be. A lift felé tartottunk. − Bajban vagy, fiú − közölte Spranklin a liftben. − Piszkosul összejött neked. − Mintha ez megvigasztalta volna. − Ebben a városban a fene se tudja, mikor keveredik nagy bajba az ember.

A liftes elfordította a fejét, rám kacsintott. Vigyorogtam.

− Ne is próbálkozz − mondta Spranklin szigorúan. − Egyszer lepuffantottam valakit. Meg akart lépni. Martak is érte eleget.

− Akár megy, akár jön, maga mindig megkapja, mi?

Ez meggondolkoztatta. − Aha − mondta. − Mindenképpen megkapod a magadét épp elégszer. Rohadt egy város ez. Nem tisztelnek itt semmit.

Felértünk a vizsgálóbírói hivatalba. A kapcsolótábla kiégett. Az éjszakai világítást zsinórokkal, konnektorokkal oldották meg. A várószobában üresen álltak a székek. Néhány irodában világos volt. Spranklin egy szÚk, kivilágított szobába nyitott be. Bútorzata egy asztal, egy iratszekrény és egy-két komisz szék meg egy köpcös emberke volt. Előreugró álla és buta pillantású szeme volt. Arca vöröslött, és mikor beléptünk, épp az asztalfiókba dugott valamit.

− Nem tud kopogni? − ugatott Spranklinra.

− Bocsánat, Mr. Grenz − habogott Spranklin. − Csak a fiúra ügyeltem.

Betaszigált az irodába. − Levegyem róla a bilincset, Mr. Grenz?

− Nem tudom, mi a fenének tette rá − mondta Grenz savanyúan. Nézte Spranklint, amint a csuklóm körül buzgólkodik a bilinccsel. Egy dinnye nagyságú karikán volt a kulcs, elég soká bajlódott vele, míg kiválasztotta.

− Lódulás − mondta Grenz. − Várjon kint, míg Visszaviheti.

− Már nem is vagyok szolgálatban, Mr. Grenz.

− Maga addig van szolgálatban, ameddig én mondom.

Spranklin elvörösödött, és kikormányozta az ajtón terjedelmes hátsóját. Grenz vad pillantással nézett utána, meg rám is. Fogtam egy széket, leültem.

− Nem mondtam, hogy üljön le − ugatott Grenz. Zsebemből előkotortam egy hányódó cigarettát, és

a számba dugtam. − És azt se mondtam, hogy dohányozhat − mennydörgött Grenz.

− A cellában szabad dohányozni. Akkor itt miért ne lehetne?

− Mert ez az én hivatalom. Itt az van, amit megengedek. − Nyers whiskyszag úszott felém.

− Dobjon be gyorsan még egyet − mondtam. − Megnyugszik tőle. Mintha félbeszakítottuk volna, mikor bejöttünk.

Háta koppanva vágódott a szék támlájához. Ara sötétvörösre vált. Gyufát gyújtottam, a cigarettához tartottam a lángot.

Egy hosszú perc múlva Grenz lágyan megszólalt. − Na jól van. Maga aztán férfi a gáton, mi? Tudja, mit? Amikor bejönnek, mind másféle méretben és tartásban érkeznek, de mind egyformán kicsik, mire távozhatnak. És egységes tartásban mennek ki: -_ görnyedten.

− Milyen ügyben óhajtott látni, Mr. Grenz? És jelenlétemben egy cseppet se zavartassa magát, ha netán tekerni akarna a palack nyakán. Magam is iszogatok, ha fáradt vagy ideges vagyok, vagy ha túlhajtottam magam.

− Mintha föl se venné, mekkora lekvárban van.

− Nem vettem észre, hogy lekvárban volnék.

− Na, erre majd később visszatérünk. Jelenleg részletes tanúvallomására van szükségem. − Ujjával a magnetofonkészülékre pöccintett, mely az asztal mellett állt egy állványon. − Most csak fölvesszük, és holnap majd leírjuk. Ha a főügyésznek tetszeni fog a vallomása, talán szabadon bocsátja, azzal a feltétellel, hogy nem hagyja el a várost. Gyerünk. − Beindította a készüléket. Hangja hideg volt, határozott és olyan sértő, amilyen csak lehet. De jobb keze az asztalfiók felé kaparászott. Ahhoz túl fiatal volt, hogy az orra rezes legyen, mégis rezes volt, a szeme fehérje pedig zavaros.

− Azt mondom, hogy…

− Mit? − pattogta.

− Unom már, hogy csúnya kis emberek, csúnya kis hivatalokban csúnya kis dolgokat mondogatnak nekem, és az egésznek semmi, de semmi értelme. Ötvenhat órája vagyok a közbűnténYes blokkban. Senki nem taszigált, senki nem próbálta bizonyítani, milyen nagyfiú. Nem tartották szükségesnek. Egyelőre félretették a vagánysági, majd elővesszik, ha kell. És hogy kerültem oda? Gyanúsított vagyok. Miféle rohadt törvényes rend az, ahol az embert csak úgy bevághatják a közbűnténYes blokkba, mert egy hekus nem kapott választ a kérdéseire? Milyen bizonyítékok alapján? Egy telefonszám a jegyzettömbben. És mit bizonyít azzal, hogy lecsukatott? Egy fenét se, hacsak azt nem, hogy hatalmában áll embereket lecsukatni. És most jön maga, ugyanavval a tésztával − megpróbálja megmutatni, mekkora hatalmat gerjesztett maga körül ebben a szivardobozban, amit irodának nevez. Késő éjjel elküldi értem ezt a beijedt pótmamát, hogy állítson elő. Nyilván azt hiszi, hogy ötvenhat óra magányos gondolkodás kiborította az idegeimet. Azt hiszi, most majd sírva borulok a nyakába, simogassa már meg egy kicsit a hajam, mert olyan, de olyan szörnyen rohadt volt a magány abban a csúnya, nagy börtönben. Hagyjuk ezt, Grenz. Kapja be azt a féldecit, legyen ember. Hajlandó vagyok feltételezni, hogy csak azt csinálja, amiért fizetik. De ne a magas cén kezdje. Ha elég nagyfiú, nincs rá szüksége. Ha meg szüksége van rá, akkor úgysem elég nagyfiú, hogy ugráltasson.

Ült, hallgatagon nézett rám. Aztán savanyúan elvigyorodott. − Szép kis szónoklat volt − mondta. − Most, hogy kiszivattyúzta szervezetéből a szennyező anyagokat, gyerünk azzal a tanúvallomással.külön kérdéseket akar, vagy elmondja a saját szavaival?

− A levegőbe beszéltem − mondtam. − Falrahányt borsó. Tanúvallomásról szó sem lehet. Maga ügyvéd, tudnia kell, hogy nem vagyok köteles.

− Hát ez igaz − mondta hűvösen. − Ismerem a törvényt. Ismerem a rendőrségi eljárást. Éppen ezért felajánlom a lehetőséget, hogy tisztázza magát. Ha nem fogadja el, a maga baja. Holnap reggel tízkor beterjesztem a vádindítványt, és előállíttatom előzetes kihallgatásra. Óvadék ellenében kérheti, hogy szabadlábra helyezzék. Én harcolni fogok ellene, és ha mégis megkapja, az óvadék súlyos lesz. Elég sokba fog kerülni magának. Ez az egyik módja, hogy boldoguljunk egymással.

Lenézett egy papírra az asztalán, elolvasta, aztán az írással lefelé fordította.

− Mi a vád? − kérdeztem.

− Harminckettedik paragrafus. Bűnpártolás. Közbűntény. Öt mázsát kaphat a Quentinben.

− Okosabban teszik, ha előbb elkapják Lennoxot − mondtam óvatosan. Grenz tudott valamit, éreztem a viselkedésén. Hogy mit, arról fogalmam sem volt, de valamit tudott, az biztos.

Hátradőlt a székben, fölvett az asztalról egy tollat, lassan pörgette a két tenyere között. Aztán elmosolyodott. Élvezte a saját hangját.

− Lennoxot nem könnyű eldugni. Legtöbb embernél egy éles fényképre is szükség van, de olyan srácnál, akinek a fél arca tele van forradással, fölösleges. Arról nem is beszélve, hogy harmincöt éves, és a haja ősz. Négy tanúnk van már, talán több is akad.

− Mire van tanújuk? − kérdeztem, rossz ízt éreztem a számban, olyasmit, mint az a savanyú nyál, mikor Gregorius megütött. Erről eszembe jutott, hogy a nyakam még mindig kék foltos, és fáj. Gyengéden simogattam.

− Ne szórakozzon, Marlowe. Egy San Diegó-i törvényszéki főbíró feleségestől történetesen épp ahhoz a járathoz kisérte ki a fiát meg a menyét. Mind a négyen látták Lennoxot, a bíró felesége még a kocsit is látta, amelyikben a repülőtérre érkezett, és azt is látta, ki volt vele. Hívjak papot?

− Gyönyörű − mondtam. − Hogy szedte össze őket?

− Külön közlemény a Rádióban és a TV-ben. Alapos személyleírás, semmi több. A bíró felhívott bennünket.

− Jól hangzik − mondtam elismerően. − De hát egy kicsit kevéske ám ez, Grenz. El kell fogniuk Lennoxot, hogy rábizonyítsák a gyilkosságot. Aztán még azt is be kell bizonyítaniuk, hogy tudtam róla.

A táviratra pöccintett. − Gondolom, mégiscsak iszom egyet − mondta. − Sokat éjszakáztam. − Kinyitotta a fiókot, egy üveget meg egy stampedlit állított az asztalra. Teletöltötte a karimáig, és egy hajtásra felhörpintette. − Már jobb − mondta. − Sokkalta jobb. Sajnálom, de míg őrizetben van, nem kínálhatom meg. − Bedugta az üveget, eltolta maga elől. − Hát igen, van mit bizonyítanunk. De most aztán megkapjuk a tanúvallomást, mi, cimbora? Kész lett vele, ugye?

A gerincemen, mint valami jeges csúszómászó, kicsi, hideg ujj szántott végig.

− Akkor mi szükségük a tanúvallomásomra? Vigyorgott. − Ki akarjuk kerekíteni az ügyet.

Lennoxot visszahozzák, és bíróság elé állítják. Annyit mond el, amennyit akar, nem firtatjuk, mit nyel le,

azzal a feltétellel, ha maga hajlandó az együttműködésre.

Csak bámultam rá. Kicsit piszkálgatta a papírjait. Izgett-mozgott a székében, a palackot nézte, nagy akaraterejébe került, hogy maga elé ne húzza. − Talán szeretné megismerni a forgatókönyvet? − mondta sanda pillantással. − Na, okostóbiás, csak hogy tudja, nem vezetem az orránál fogva, így hangzik.

Áthajoltam az asztalon, azt hitte, a palackjáért nyúlok. Elkapta, és a fiókjába süllyesztette. Pedig csak a csikket akartam a hamutálcába dobni. Hátradőltem, újabb bagóra gyújtottam. Gyorsan beszélt.

− Lennox Mazatlanban hagyta el a gépet, a város mintegy huszonötezer lakosú, repülőtérén járatcsatlakozás van. Két vagy három órára eltűnt. Aztán egy magas, fekete hajú, sötét bőrű fiatalember − a képén néhány sebhellyel, ami késelésből is származhat, Silvano Rodriguez néven jegyet váltott Torrenóba. Jól beszélt spanyolul, de a nevéhez képest mégsem elég jól. Aztán meg sötét bőrű mexikói létére túl magas is volt. A pilóta jelentette. A torrenói hekusok elkéstek. Úgy mozognak ezek a mexikói kíberek, mint az ólommadár. Embereket lepuffantani − ebben utolérhetetlenek. Mire kikecmeregtek, emberünk bérelt egy másik gépet. Otatoclanba tartott, ez kis hegyi falu, olcsó tóparti nyaralóhely. A bérelt gép pilótája Texasban volt katona. Jól beszélt angolul. Lennox úgy tett, mintha egy szavát sem értené.

− Ha Lennox volt − vetettem közbe.

− Egy röpke pillanat, kispajtás. Hát persze hogy ő volt, nem vitás. Tehát leszáll a gépről Otatoclanban. bejelenti magát a szállodában, ezúttal Mario de Cerva néven. Pisztoly volt nála, egy 7, 65-ös Mauser, ez persze nem valami nagy dolog Mexikóban. De a bérelt gép pilótája úgy gondolta, hogy a tag körül mintha valami nem volna kóser, ezért aztán váltott egy-két szót a törvény helyi őreivel. Megfigyelés alá vették Lennoxot. Valamit kérdeztek Mexico Cityről, aztán akcióba léptek.

Grenz fölkapott egy vonalzót, végignézett az élén, mozdulata jelentéktelen volt, de nem kellett a szemembe néznie.

Azt mondtam: − Hohó. A történet bűzlik.

Hirtelen rám nézett. − Nem akarunk egyebet − mondta szárazon −, csak egy gyors tárgyalást, másodfokon emberölés, nem fellebbezünk. A dolog hátterét nem akarjuk bolygatni. Mert, ugye, a család elég befolyásos.

− Vagyis Harlam Potter.

Kurtán bólintott. − Ha engem kérdez, hülyeségnek tartom az egész ötletet. Springer lekörözhetné vele a többieket. Van ebben minden. Szerelem, botrány, pénz, gyönyörű és hűtlen feleség, sebesült és háborús hős − gondolom, ott szerezte a forradásait −, hetekig megtölthetné az első hasábokat. A süket fogyasztó venné, mint a cukrot. Erre mi villámgyorsan kivonjuk a forgalomból. − Vállat vont. – Ott egye meg a fene, ha a főnök ezt akarja, ő tudja, mit akar. Megkapom végre azt a tanúvallomást? − A magnetofonkészülék felé fordult, mely egész idő alatt halkan surrogott, elöl égett benne a kis körte.

− Állítsa le − mondtam.

Hirtelen visszafordult, gonosz pillantást vetett rám.

− Annyira szeret ott a börtönben?

− Nem olyan rossz hely az. Jobb emberekkel persze ritkán találkozhat, de hát ki a fenének hiányoznak? Legyen esze, Grenz. Ha be akar szervezni spiclinek, kár a motalkóért. Lehet, hogy konok vagyok, sőt szentimentális, de ugyanakkor gyakorlati is. Tegyük fel, hogy magándetektívhez fordul − igen, tudom, hogy még a gondolatára is elborzad −, de tegyük fel, hogy kénytelen. Fordulna olyanhoz, aki beköpi a barátait?

GyÚlölködve meresztette rám a szemét.

− Aztán van még más szempontom is. Nem tűnt fel, hogy Lennox megtévesztő manőverezése kicsit nagyon is átlátszó? Ha azt akarja, hogy elcsípjék, minek csinálta végig ezt a cirkuszt? Ha nem akarta, hogy elcsípjék, több esze van annál, semhogy mexikóinak álcázza magát Mexikóban.

− Vagyis? − horkant fel Grenz.

− Vagyis maga majmot akart csinálni belőlem, mindenféle festett hajú Rodriguezről halandzsázott, az Otatoclanba tartó Mario de Cerváról, de nem én, egy kutya se venné be, és maga annyit tud Lennox hollétéről, amennyit én arról, hová ásta el kincseit Félszemű Bill, a kalóz.

Megint elővette az üveget. Öntött magának egy adagot, és akár az előbb, gyorsan bedobta. Lassan lecsillapodott. Elfordult a székén, kikapcsolta a magnót.

− De szeretném egyszer a vádlottak padján látni− mondta fogcsikorgatva. − Maga az a fajta okostóbiás, akit szívesen megpörgetnék. De ez az ügy jó ideig kísérteni fogja, szépfiú. Vele megy sétálni, vele ül az asztal mellé, vele kel, és vele fekszik. És legközelebb, ha egy kicsit félrelép, szétmorzsoljuk vele. Most pedig olyasmit kell tennem, amitől émelyeg a gyomrom.

Az asztalon matatott, maga elé húzta az írással lefelé fordított papírlapot, visszafordította, és valamit írt rá. Az ember mindig látja, ha valaki a nevét írja le. Jellegzetes kézmozdulat. Aztán fölállt, megkerülte az asztalt, kinyitotta az ajtót, és Spranklinért ordított,

A kövér ember előkerült, szagáról is felismertem volna. Grenz odaadta neki a papírt.

− A szabadlábra helyezését írtam alá − mondta.

− Köztisztviselő vagyok, kellemetlen kötelességeim is vannak. Kíváncsi rá, miért írtam alá?

Felálltam. − Majd megmondja, ha akarja.

− A Lennox-ügy le van zárva, mister. A Lennox-ügy nem létezik. Ma délután, miután részletes vallomást írt, hotelszobájában főbe lőtte magát. Éspedig Otatoclanban, ahogy mondtam.

Csak álltam, és néztem a semmibe. A szemem sarkából láttam, hogy Grenz óvatosan hátrahúzódik, mintha attól tartana, megütöm. Egy pillanatig nagyon dühösen nézhettem. Aztán már az asztal mögött ült, és Spranklin megragadta a karomat.

− Gyerünk, mozgás − mondta nyafogó hangon.

− Az ember néha otthon is szeretne tölteni egy-két éjszakát.

Kimentünk, és becsuktam az ajtót. Olyan halkan, mintha a szobában az imént halt volna meg valaki.

X. fejezet

Előkapartam a cókmókomról szóló elismervény másolatát, beszolgáltattam, és nyugtáztam az eredetit. Visszaraktam zsebembe a holmikat. A nyilvántartó-asztal túlsó végén szürke ruhás férfi könyökölt, amint elfordultam, fölegyenesedett, és megszólított. Volt vagy százkilencven centi magas, és olyan vékony, mint a drót.

− Hazavigyem?

A homályos világításban koravénnek látszott, fáradtnak és cinikusnak, de nem úgy nézett ki, mint aki ebből él. − Mit kér érte?

− Semmit. Lonnie Morgan vagyok az Újságtól. Gyilkossági rovat.

− Aha. Rendőri riporter − mondtam.

− Csak egy hete. Különben a Városháza körül szaglászom.

Elhagytuk az épületet, és megkerestük a kocsiját a parkolóhelyen. Fölnéztem az égre. Itt-ott csillagok, de a földi fény elhomályosította őket. Hűvös, kellemes éjszaka volt. Mélyet lélegeztem. Aztán beültem a. kocsijába, és elindultunk.

− Jó messze lakom, a Laurel Canyonban —mondtam. − Majd valahol letesz.

− Be, még beviszik az embert − mondta −, de hogy aztán hogy megy haza, azzal a kutya se törődik. Ez az ügy érdekes, bár kissé visszataszítónak érzem.

− Terry Lennox ma délután főbe lőtte magát. Így mondják.

− Kapóra jött nekik − mondta Lonnie Morgan, és a szélvédőn át előrenézett. Csendes utcákon csendesen siklott a kocsi. − Rakhatják tovább a falat.

− Milyen falat?

− Valaki be akarja falazni a Lennox-ügyet, Marlowe. Nem esett maga a feje lágyára, hogy észre ne vegye, így van? Nem játsszák ki az adujukat, holott kézben vannak. A kerületi ügyész ma éjjel elutazott Washingtonba. Valamilyen tanácskozásra. Évek óta nem volt Amerikában ekkora lehetőség az önreklámozásra, és csak úgy egyszerÚen eldobja magától. Miért?

− Engem aztán kérdezhet. Én a hűvösön voltam.

− Azért, mert valaki megmagyarázta neki, hogy megéri. Nem durva módon, nagy köteg dohányokkal, nem, ezt nem hiszem. Valaki ígért neki valami fontosat, és egyetlen olyan ember van, aki ezt megteheti. Éspedig a nő apja.

Hátrahajtottam a fejemet. − Kicsit valószínűtlenül hangzik − mondtam. − Mi van a sajtóval? Harlam Potter sok újság gazdája, de mi van a konkurenciával?

Kurta pillantást vetett rám, mint aki jól mulat, aztán a vezetésre összpontosította a figyelmét. − Dolgozott valaha újságnál?

− Nem én.

− Az újságokat a gazdagok pénzén csinálják. És a gazdag emberek egy klubhoz tartoznak. No persze,

a konkurencia nagy, kemény, kíméletlen küzdelem folyik a példányszámért, a hírforrásokért, a különleges sztorikért. De csak addig, amíg a tulajdonosok presztízsét, előjogait, helyzetét nem sérti. Ha igen, akkor függöny. A Lennox-ügyet fene jól el lehetett volna adni, barátocskám. Van benne minden. A tárgyalásra idecsődülnek a nagymenő újságírók. De nem lesz tárgyalás. Mert Lennox kiszállt, mielőtt az ügy igazán elkezdődött volna. Ahogy az előbb mondta, − kapóra jött neki −, mármint Harlam Potternak és családjának.

Felegyenesedtem ültömben, és keményen a szemébe néztem:

− Azt mondja, hogy az egész szándékos volt? Szája gunyorosan megrándult. − Talán egy kicsit segítettek Lennoxnak az öngyilkosságban. Kicsit tiltakozott a letartóztatás ellen. A mexikói kíbereknek könnyen elmozdul a mutatóujjuk. Ha fogadni akar, szép odsszal adom, hogy nem számolták meg, hány golyó ütötte lyuk van a fején.

− Én meg azt hiszem, téved − mondtam. − Elég jól ismerem Terry Lennoxot. Réges-rég leírta magát. Ha történetesen visszahozzák élve, csinálhattak volna vele, amire csak kedvük szottyan. Nyakába varrhatták volna a gyilkosságot.

Lonnie Morgan a fejét ingatta. Tudtam, mit akar mondani. − Fenét. Ha ő lövi le a nőt, és ő veri szét

a fejét, akkor igen. De hát ilyen kegyetlenséget! − A nő arcát péppé zúzták. Legjobb esetben is másodfokú emberölés, de még így is bűzlene!

Azt mondtam: − Lehet, hogy igaza van.

Megint rám nézett. − Azt mondja, ismerte a fiút. Elfogadja őt ilyen felállításban?

− Fáradt vagyok. Ma este nincs hangulatom a fejtörősdihez.

Hosszú hallgatás következett. Aztán Lonnie Morgan nyugodtan ezt mondta: − Ha igazi nagymenő lennék, nem pedig robotoló újságíró, azt hinném, hogy nem is ő volt a gyilkos.

− Hinni sok mindent lehet.

Szájába dugott egy cigarettát, a gyufát végighúzta a műszerfalon, és rágyújtott. Szótlanul fújta a füstöt, pillantása komor volt. Laurel Canyonnál megmondtam neki, hol térjen le a főútról, aztán meg hogy hol forduljon be az utcámba. Felhúzatott a dombon, stoppolt a vörös lépcső előtt.

Kiszálltam. − Kösz a fuvart, Morgan. Mi a véleménye egy kortyról?

− Elhalasztjuk, Marlowe. Gondolom, jobb lesz most egyedül.

− Még sok időm van az egyedüllétre.

− El kell búcsúznia a barátjától − mondta. − Barátjának kellett lennie, ha vállalta, hogy becsukják helyette.

− Ki mondta, hogy vállaltam?

Halvány mosoly jelent meg az arcán. − Azt hiszi, hogy mert nem engedik kinyomtatni, nem is tudom? Viszlát. Még találkozunk!

Becsaptam a kocsiajtót. Megfordult, és legurult a domboldalon. Amikor a stoplámpái eltűntek a kanyarban, fölmentem a lépcsőn, fölszedtem az újságokat, és lementem az üres házba. Minden lámpát felgyújtottam, és kinyitottam az összes ablakot. Dohos volt a levegő.

Kávét főztem, megittam, és kivettem az öt darab százast a kávésdobozból. Kemény hengerré csavarta, és úgy dugta őket be a kávéba, a doboz egyik oldalán. Kávéscsészével a kezemben járkáltam föl-alá, bekapcsoltam a TV-t, aztán rögtön kikapcsoltam, leültem, felálltam, megint leültem. Végiglapoztam az újságokat, melyeket halomban találtam a küszöbön. A Lennox-ügy nagynak indult, de ma reggelre másodrangú anyagként szerepelt. Sylviáról közöltek fényképet, Terryről nem. Rólam is volt egy pillanatfelvétel, erről a képről nem is tudtam. „Kihallgatják a magánnyomozót. Lásd cikkünket. ” Nagy fénykép az encióni Lennox-házról. Pszeudo-angol stílusban épült, sok kis hegyes toronnyal, csak az ablaktisztítás egy százas! Egy dombocskán állt, jó két-holdnyi kertben, Los Angeles-i viszonylatban valóságos birtok. A vendégházról is volt fénykép, a főépület kicsinyített mása, a fák között. Mindkét kép jó távolról készülhetett, aztán fölnagyították, és retusálták. Arról viszont, amit az újságok „a tett színhelyé"-nek neveznek, nem volt fénykép.

Ezt a lapot láttam már a börtönben, de most újra elolvastam, és más szemmel megnéztem. Nem lettem ugyan okosabb tőle, csak annyit tudtam meg, hogy egy gazdag és szép nőt megöltek, és hogy a sajtót szép csendesen kizárták az ügyből. Tehát a nyomás már a kezdet kezdetén működésbe lépett. A bűnügyi riporterek nyilván csikorgatták a fogukat, és nyilván hiába. Ezzel számoltak. Ha Terry a gyilkosság éjszakáján beszélt Pasadenában tartózkodó apósával, akkor egy tucat őrszem már ellepte a birtokot, mielőtt a rendőrséget egyáltalán értesítették.

De volt valami, amivel egyáltalán nem számoltak − mégpedig, ahogy a nő fejét szétverték. Senki ne mesélje be nekem, hogy ezt Terry követte el. Leoltottam a lámpákat, a nyitott ablak mellett ültem. Kint egy sárgarigó trillázott, még gyönyörködött a hangjában, lefekvés előtt.

A nyakam szúrt, hát megborotválkoztam, lezuhanyoztam, és lefeküdtem. Hanyatt feküdtem az ágyban, figyeltem, hátha meghallom azt a nyugodt, türelmes hangot ma éjszaka, mely mindent tisztáz. De sajnos nem hallottam, és tudtam, hogy nem is fogom. A Lennox-ügyre nincs magyarázat. Nem is szükséges. A gyilkos vallomást tett, aztán meghalt. Még csak nyomozás sem lesz.

Ahogyan azt Lonnie Morgan az Újságtól megjegyezte, kapóra jött nekik. Ha Terry Lennox ölte meg, pompás. Nincs szükség tárgyalásra, ahol nyilvánosságra kerülnének a kínos részletek. Ha nem ő ölte meg, akkor is pompás. Halott embernél nincs jobb bűnbak a földön. Nem felesel.

XI. fejezet

Reggel megint megborotválkoztam, felöltöztem, a szokott úton lementem a városba, a szokott helyen parkoltam, és ha a parkolóhely személyzete tudott róla, hogy fontos és közismert figura vagyok, akkor igen jól leplezte. Felmentem, végig a folyosón, aztán előkotortam a kulcsot, amelyik a zárba illett. Sötét, zömök, sima modorúnak látszó pofa figyelte ténykedésemet.

− Maga az, Marlowe?

− És ha igen?

− Ne nagyon menjen el − mondta. − Valaki beszélni akar magával. − Levakarta magát a falról, és tunyán elténfergett.

Beléptem az irodámba, felmarkoltam a leveleket. Egy csomó az asztalon is volt, ahová az éjszakás takarítónő tette. Miután az ablakot sarkig tártam, és félredobáltam, amire nem volt szükségem, nyitogatni kezdtem a borítékokat. Bekapcsoltam a másik ajtóra szerelt berregőt, megtömtem a pipámat, rágyújtottam, aztán csak ültem, és vártam, hátha megjelenik valaki segítségért kiabálva.

Terry Lennoxra gondoltam. Tárgyilagosan, már-már szenvtelenül. Fehér haja, forradásos arca, elragadó gyengédsége, különös büszkesége már tűnőfélben volt a messzeségben. Nem ítélkeztem fölötte, nem analizáltam, mint ahogy azt sem kérdeztem tőle soha, hogy szerezte sebeit, vagy miféle véletlen kellett hozzá, hogy Sylviát feleségül vegye. Mint amikor egy hajó fedélzetén találkozunk valakivel, akivel fecserészünk ugyan, de akit egyáltalán nem ismerünk. Úgy is tűnt el. Mint mikor a partról még búcsút intünk, és azt mondjuk, hogy majd visszajövünk, öreg fiú, de tudjuk, hogy nem, és a másik is tudja. Minden valószínűség amellett szól, hogy nem találkozunk többet. Ha mégis, akkor már egy megváltozott embert látunk viszont. Egyet a sok-sok klubtag közül. Hogy megy a sorod? Na, mehetne rosszabbul is. Jól nézel ki. Te is. Pár kilóval többet nyomsz a kelleténél. De hát a mi korunkban? Emlékszel a Franconiára? (Vagy hol is voltunk?) De mennyire, jó kis út volt, mi?

A fenét volt jó kis út. Hülyére untad magad. Csak azért beszélsz a taggal, mert nincs más a közelben. Talán ez történt velem meg Terry Lennoxszal. Na, nem egészen. Valami azért maradt belőle. Pénzt és időt öltem bele, meg három napot töltöttem érte hűvösön, nem is beszélve az állon vágásról meg a nyakamra mért ütéstől, érzem mind a kettőt, valahányszor nyelnem kell. Most már halott, és még az öt darab százasát sem tudom visszaadni. Ez dühít. Mindig a kis dolgok dühítik az embert.

Egyszerre szólalt meg az ajtón a berregő meg a szobámban a telefon. A telefont vettem föl előbb, mert a berregő csak azt jelzi, hogy valaki belépett a literes űrméretű várószobámba.

− Mr. Marlowe? Mr. Endicott keresi. Egy pillanat türelmet.

Átvettem a kagylót. − Sewell Endicott beszél __mondta, mintha a hülye titkárnője nem nyögte volna be a nevét.

− Jó napot, Mr. Endicott

− Hallottam, hogy szabadon bocsátották. Örülök. Mégiscsak jó húzás volt, hogy nem vette fel a kesztyűt.

− Nem húzás volt. Csökönyös vagyok, mint az öszvér.

− Kétlem, hogy még egyszer elővennék. De ha mégis, és ha segítségre lenne szüksége, forduljon hozzám.

− Miért lenne? Terry meghalt. Fene sok idejükbe kerülne, míg bizonyítani tudnák, hogy egyáltalán nálam járt. És aztán még bizonyítaniuk kellene, hogy tudomással bírtam a bűntényről. Valamint, hogy a bűnbak ő követte el, és hogy szökésben volt.

A torkát köszörülte. − Talán − mondta óvatosan − nem közölték magával, hogy részletes vallomást hagyott hátra.

− Közölték velem, Mr. Endicott. Ügyvéddel beszélek. Gorombaság volna-e részemről, ha most javasolnám, hogy azt a vallomást is bizonyítani kellene, mind az eredetiségét, mind pedig a hitelességét.

− Attól tartok, nincs időm jogi vitára − mondta élesen. − Mexikóba repülök, meglehetősen szomorú kötelességet kell ott teljesítenem. Nyilván kitalálja, miről van szó.

− Aha. Attól függ, kinek a képviseletében. Nem árulta el, emlékszik?

− Nagyon jól emlékszem. Akkor hát isten vele. Marlowe. Amit felajánlottam, a segítség, áll. De hadd ajánljak fel még egy kisded tanácsot is. Ne legyen olyan biztos, hogy tisztázta magát. Ugyanis meglehetősen sebezhető foglalkozást űz.

Letette. Óvatosan tettem vissza a kagylót a villára.

Egy pillanatig még rajta hagytam a kezem, borús képpel ültem. Aztán lesepertem az arcomról a komorságot, felálltam, és kinyitottam a várószobába nyíló összekötő ajtót.

Egy férfi ült az ablak mellett, képeslapot nézegetett. Kékesszürke ruhát viselt, csaknem láthatatlan, halványkék kockákkal. Keresztbe tett lábán fekete mokaszin, két ringlis, az a fajta, amely kényelmesebb, mint a papucs, és nem gyűri be a zoknit, ha két háztömbnyit sétál benne az ember. Fehér díszzsebkendője négyszögletesre hajtva, mögötte egy napszemüveg vége látszott. Sűrű, sötét, hullámos haja volt. Csillogó madárszemekkel nézett rám, hajszálvékony bajusza alól mosolygott. Vakító fehér inget viselt, sötétbarna,

háromszögletűre kötött nyakkendővel.

Félredobta a képeslapot. − Hogy mit esznek, ezen a szemétbányán − mondta. − Costellóról írnak benne, azt olvastam. Na igen, ők aztán mindent tudnak Costellóról. Ahogy én tudok mindent a Szép Helénáról.

− Mivel szolgálhatok?

Sietség nélkül nézett rám. − Nahát! Mint Tarzan egy nagy, piros rollival − mondta.

− Tessék?

− Maga, Marlowe. Tarzan egy nagy, piros rollival. Jól megtáncoltatták?

− Úgy-ahogy. De mi köze hozzá?

− Miután Allbright beszélt Gregoriusszal?

− Nem. Aztán már nem.

Kurtán bólintott. − Mert volt pofád fölkérni Allbrightot, hogy nyisson tüzet arra a tetűre.

− Magát kértem föl az előbb, hogy árulja el, mi köze hozzá. Mellesleg nem ismerem Allbright vizsgálóbírót, és nem kértem föl semmire. Volna rá oka, hogy tegyen értem valamit?

Mogorván meredt rám. Lassan felállt, kecsesen, mint egy párduc. Átment a szobán, és benézett az irodába. Fejével intett, és bement. Olyan típus volt, aki rögtön átvette a parancsnokságot, ahová betette a lábát. Bementem utána, és becsuktam magam mögött az ajtót. Megállt az asztalnál, és élvezettel nézett körül.

− Piti − mondta. − Nagyon piti. Az asztal mellé ültem, vártam.

− Mennyit keresel egy hónapban, Marlowe? Eleresztettem a fülem mellett, a pipámat tömköd-
tem.

− Hétszázötven lehet a plafon − mondta.

Az égő gyufát a hamutálcába dobtam, eregettem a pipafüstöt.

− Fal melletti játékos vagy, Marlowe. Egy gubis. Egy senki, olyan kicsi, hogy nagyító alatt se látszol.

Árva szót sem szóltam.

− Csóró, aki csóró módon érez. Tetőtől talpig csóró vagy. Fölcsíped a tagot, haverkodsz vele, iszol vele itt-ott, elmondod a vicceidet, dohányt adsz, amikor le van égve, és kész. Mint egy iskolás gyerek, aki olvasta Frank Merriwelt. Majrés vagy, nincs eszed, nincsenek összeköttetéseid, nincs félretett pénzed, ezért aztán megjátszod magad, és elvárod, hogy zokogjanak miattad. Tarzan egy nagy, piros rollival. − Unott kis mosoly jelent meg az arcán. − Nekem te semmi vagy, egy árva buznyákot nem adnék érted.

Áthajolt az asztalon, és visszakézből pofonlegyintett, csak úgy mellékesen, megvetően, mint aki még csak arra sem érdemesít, hogy fájdalmat okozzon, és a kis mosoly sem tűnt el az arcáról. Aztán, mivel erre sem mozdultam, lassan leült, az asztalra könyökölt, és barna állát tenyerébe támasztotta. A csillogó madárszemek rám meredtek, nem volt bennük más, csak a csillogás.

− Tudod, ki vagyok én, csórikám?

− Menendez. A fiúk Mendynek szólítják. A varietészakmában működik?

− Igen? Tudod, hogy lettem ilyen nagymenő?

− El sem tudom képzelni. Gondolom, egy mexikói kuplerájban kezdte mint strici.

Arany cigarettatárcát húzott elő a zsebéből, és arany öngyújtójával rágyújtott egy barna cigarettára. Maró füstöt fújt, bólintott. Az asztalra tette az arany cigarettatárcát, ujjbögyével cirógatta.

− Rossz ember vagyok, Marlowe. Nagy dohányt söprök. be. Kénytelen vagyok nagy dohányt bezsebelni, hogy megkenhessem azokat a fiúkat, akiket azért kell kennem, hogy a nagy dohányt behúzzam. Van egy házam Bel-Airben, kilencven rongyot ér, de már többet költöttem rá, olyan is lett, hogy csak na. Van egy kedves platinaszőke feleségem meg két kölyköm, akik magániskolában tanulnak, amott Keleten. A feleségemnek csak kövekben százötven rongya van, a másik hetvenöt szőrmékben meg ruhákban. Van egy komornyikom, két szobalányom, egy szakácsom, sofőröm, nem számítva azt a gorillát, aki mindenhová elkísér. Ahová csak beteszem a lábam, ott én vagyok a szép. Mindenből a legjobbat kapom, a legjobb ételeket, a legjobb italokat, a legjobb lakosztályokat a szállodában, a legjobb ruhákat. Van egy házam Floridában, egy tengerjáró jachtom öt főből álló legénységgel. Van egy Bentleym, két Cadillacem, egy Chrysler utánfutóm, egy MG a fiamnak. Pár év múlva a lányom is kap egyet. Neked mid van?

− Nem sok − mondtam. − Az idén van lakásom − külön lakásom.

− Asszony?

− Csak magam. Ehhez még amit lát, meg ezerkétszáz a bankban, hozzá néhány ezer papírokban. Meg van elégedve?

− Mi az a legtöbb, amit egy munkával megkeresel?

− Nyolcszázötven.

− Krisztusom, hogy lehet valaki ilyen csóró?

− Hagyja abba a duruzst, és ki vele, mit akar?

Elnyomta a félig szívott cigarettát, és tüstént rágyújtott egy másikra. Hátradőlt a székben. Lebiggyesztette a száját.

− Hárman voltunk haverok, egy ürgelyukban kucorogtunk, ettünk − mondta. − Hideg volt, mint a fene, körös-körül hó. Csak konzervet ettünk. Erősen lőttek ránk. Gránáttal és tüzérséggel. Kékek vagyunk a hidegtől,

tiszta kékek vagyunk, Randy Starr meg én meg Terry Lennox. Mit tesz isten, egyszer csak gránát potyog ránk, és furcsa módon nem robban. Ezek a Hansok nem fogynak ki a trükkökből. Fárasztó humoruk van. Néha azt hiszed, döglött, aztán három másodperc múlva mégiscsak robban. Terry elkapja, és mielőtt én meg Randy Starr fölneszelnénk, már kinn is van vele az ürgelyukból. Irtó gyorsan. Mint egy jó csatár. Hasra vágódik, és elhajítja magától. Az meg már robban is a levegőben. Nagy része elsüvít a feje fölött, de egy repesz elkapja a fél arcát. Abban a pillanatban a germánok rohamra lendülnek, és mire magunkhoz térünk, már ott se vagyunk.

Menendez abbahagyta, rám irányította szemének csillogó, állhatatos fényét.

− Kösz, hogy elmondta − mondtam.

− A nénikéddel humorizálj, Marlowe. Az tán jól tűri. Randy meg én megbeszéltük a dolgot, és úgy találtuk, hogy ami Terry Lennoxszal történt, az bárkinek szétzilálta volna az agyát. Hosszú ideig azt hittük, hogy meghalt, de nem. Elkapták a Hansok. Jó másfél esztendeig szórakoztak vele. Pénz kellett hozzá, míg rájöttünk, és arra is, míg megtaláltuk. De a háború után dögivel volt pénz a feketepiacon. Nem jutottunk koldusbotra miatta. Egy új arc, fehér haj meg súlyos idegbaj − ennyi haszna lett Lennoxnak abból, hogy megmentette az életünket. Amott, keleten rákapott a piára, hol itt, hol ott szedték fel, szép lassan kezdett lerohadni. Valami ült az agyán, de soha nem tudtuk meg, mi. Egyszer csak azt halljuk, hogy elvette ezt a gazdag naccságát, és nagymenő lett. Elválik tőle, megint rákap a nedÚre, megint elveszi, aztán a nő megmurdel. Randy meg én egy lépést nem tehetünk az érdekében. Nem fordul hozzánk, kivéve azért a rövid kis melóért Vegasban.. Amikor aztán igazán nyakig van a lekvárban, nem hozzánk jön, hanem elmegy egy magadfajta csóróhoz, egy olyan pasashoz, akit meghurcolhatnak a kíberek. Aztán ő is megmurdel, búcsú nélkül, és anélkül, hogy törleszthetnénk az adósságból. Olyan kapcsolataim vannak Mexikóban, hogy az életben sem lelnének még a kihűlt nyomára sem. Gyorsabban kivitettem volna ebből az államból, mint ahogy egy zsugás hamisan megkeveri a paklit. De ő hozzád megy, sírva. Engem ez dühít. Egy csóróhoz, egy olyan pasashoz, akit macerálhatnak a kíberek.

− A kíberek bárkit macerálhatnak. Mit akar tőlem?

− Szállj le róla − mondta Menendez feszülten

− Miről szálljak le?

− A Lennox-ügyről. Arról, hogy dohányt vagy népszerűséget próbálj csinálni belőle. Vége, lehúzták rá a redőnyt. Terry meghalt, és azt akarjuk, hogy senki ne piszkálja az ügyet. Eleget szenvedett a srác.

− Érzelmes bandita − mondtam. − Hát ettől le vagyok döbbenve.

− Vigyázz a szádra, csórikám. Vigyázz a szádra. Mendy Menendez nem vitatkozik, Mendy Menendez kijelent valamit, és akkor az úgy is van. Azt a kis csóró dohányodat próbáld megkeresni másutt. Világos?

Fölállt, az interjúnak vége. Fölkapta a kesztyűjét. A hófehér disznóbőr kesztyűjét. Olyan volt, mintha soha nem lett volna kézen. Öltözködő típus, mármint ez a Mr. Menendez. De amellett nehéz pasas tetőtől talpig.

− Nem csinálok belőle népszerűséget − mondtam. − És dohányt se ajánlott föl senki. Miért is ajánlottak volna? Mi célból?

− Ne játszd meg magad, Marlowe. Nem valakinek a szép szeméért ültél te három napot a hűvösön. Megkaptad érte a dohányt. Hogy kitől, nem tudom, de van róla fogalmam. És annak a társaságnak, akiről beszélek, több van belőle az elégnél is, ha − halotti csend támadt, csak az asztal szélét ütögette a kesztyűjével.

− Még akkor is, ha nem Terry ölte meg − mondtam.

Meglepődött, de csak egy villanásnyira. − Erről cseveghetnénk, csórikám. De nincs értelme. De még ha volna is értelme − mert Terry így akarta, ez van, és kész.

Hallgattam. Egy pillanat múlva lustán elmosolyodott. − Tarzan egy nagy, piros rollival − kurrogta. − A nagy vagány! Gyere csak be, töröld belém a cipődet. Olyan srác, akit szemét dohányért meg lehet venni, akit mindenki macerálhat. Se dohánya, se családja, se perspektívája, semmije. Majd még találkozunk, csórikám.

Összeszorított fogakkal ültem, az asztal sarkán villogó arany cigarettatárcát néztem. Öreg és fáradt lehettem hirtelen. Lassan felálltam, és a tárcáért nyúltam.

− Ezt itt felejtette − mondtam, és kijöttem az asztal mögül.

− Fél tucat van belőle otthon − mondta megvetően.

Amikor elég közel értem hozzá, felé nyújtottam a tárcát. Szórakozottan nyúlt érte. − Hogy ízlene ebből fél tucat? − kérdeztem, és tiszta erővel gyomron vágtam.

Nyögve összecsuklott. A cigarettatárca a padlóra hullt. A falhoz hátrált, karjai görcsösen rángtak előre-hátra. Kínlódva kapkodott levegő után. Izzadt. Nagyon lassan, végtelen erőfeszítéssel kiegyenesedett, megint szemtől szembe kerültünk. Kinyúltam, egyik ujjam végigfuttattam az állkapcsán. Meredten tűrte. Végül mosolyt erőszakolt barna képére.

− Nem hittem volna, hogy kitelik magától -mondta.

− Legközelebb hozzon magával pisztolyt − vagy ne nevezzen csórónak.

− Van rá emberem, aki a pisztolyt hordja.

− Hozza magával. Szüksége lesz rá.

− Mindig ilyen goromba, ha feldühítik, Marlowe?

Cipőm orrával arrább piszkáltam az arany cigarettatárcát, lehajoltam érte, felvettem, és átnyújtottam neki. Fogta, zsebre süllyesztette.

− Képtelen voltam rájönni, mi van magával -mondtam. − Miért jó az magának, hogy idejön a nyakamra, és macerál? Aztán meguntam. A nagy vagányokat előbb-utóbb megunja az ember. Mint a kártyát, ha olyan paklival játsszák, hogy csupa ász van benne. Magának mindene megvan, még sincs semmije. Csak ül itt, és bámulja magát. Nem csoda, hogy Terry nem magától kért segítséget. Ügy érezhette volna, hogy egy kurvától kapott kölcsönt.

Két ujjával gyöngéden tapogatta a gyomrát. − Nagyon sajnálom, de ez rossz húzás volt, csórikám. Kicsit sokat szellemeskedsz.

Az ajtóhoz lépett, kinyitotta. Kint a testőr felegyenesedett a fal mellett, és megfordult. Menendez biccentett. A testőr bejött az irodába, megállt, és kifejezéstelen tekintettel végigmért.

− Jól nézd meg, Chick − mondta Menendez. − Hogy biztos ráismerj, ha úgy hozza a sors. Talán hamarosan dolgotok lesz egymással…

− Már megnéztem, főnök − mondta a sima képű, sötét, merev szájú fickó abban a merev szájú beszédstílusban, amit mind egymástól tanultak. − Nem lesz baj vele.

− Ne engedd, hogy a gyomrodra másszon − mondta Menendez savanyú vigyorral. − A jobbhorga nem vicc.

A testőr megvetően nézett rám. − Nem jut ez odáig, főnök.

− Hát akkor viszlát, csórikám − mondta Menendez, és kiment.

− Majd még találkozunk − mondta a testőr hűvösen. − Nevem Chick Agostino. Gondolom, ismer.

− Mint a kidobott rongyot − mondtam. − Majd szóljon, nehogy a képére lépjek.

Arcizma megrándult. Aztán hirtelen sarkon fordult, és kiment a főnöke után.

Az ajtó lassan becsapódott. Figyeltem, nem hallatszott lépteik kopogása a lépcsőházban. Surrantak, mint a macskák. Csak hogy biztos legyek, pár pillanat múlva kinyitottam az ajtót, kilestem. A lépcsőház üres volt.

Visszamentem az asztalomhoz, leültem, és kis ideig eltűnődtem, vajon miért tartja fontosnak egy ilyen meglehetősen fontos helyi gengszterszemélyiség, mint ez a Menendez, hogy időt sem kímélve, személyesen irodámba fáradjon, és figyelmeztessen, hogy ne üssem bele az orrom a dolgába. Méghozzá alig pár perccel rá, hogy Sewell Endicott-tól ugyanilyen, bár más módon kifejezett figyelmeztetést kaptam.

Ezzel aztán nem jutottam sehová, úgyhogy arra gondoltam, mért ne kapjak még egy gólt. Fölemeltem a kagylót, Las Vegast kértem, a Terrapin Clubot, Philip Marlowe kéri Mr. Randy Starrt, személyesen. Kár a motalkóért, Mr. Starr nincs a városban, más valakit esetleg? Nem, köszönöm. Olyan nagyon még

Mr. Starr-ral sem akarok beszélni. Csak futó ötlet volt. Elég messze van, talán nem tud bántani.

Ezután három napig nem történt semmi. Senki nem ütött meg, nem lőttek rám, nem hívtak fel telefonon, hogy figyelmeztessenek, milyen ügybe ne üssem az orrom. Nem kaptam megbízatást senkitől, hogy keressem meg elcsavargott leánygyermekét, tévelygő feleségét, eltűnt gyöngynyakláncát vagy az elveszett végrendeletet. Csak ültem, és néztem a falat. A Lennox-ügy majdnem olyan váratlanul múlt ki, mint ahogy megszületett. Rövidített eljárás volt, engem meg se idéztek. Szokatlan időben tartották, kiírás nélkül, bíróság nélkül. A halottkém előterjesztette saját döntését, miszerint Sylvia Potter Westerheym di Giorgio Lennox halálát férje, William Terence Lennox okozta szándékos emberöléssel, aki szintén elhunyt, ez utóbbi esetében halottkémi eljárás nem volt lehetséges. Feltehetően tanúvallomással helyettesítették a jegyzőkönyvben. A tanúvallomás feltehetően eléggé hiteles volt, hogy a halottkém elfogadja.

Sylvia tetemét kiadták. Északra szállították, és eltemették a családi sírboltba. A sajtó képviselőit nem hívták meg. Senki sem adott interjút, legkevésbé Mr. Harlam Potter, aki még sohasem adott. Éppoly nehéz volt bejutni hozzá, mint a Dalai Lámához. Ez a százmillió dolláros népség különös életet él, szolgák, testőrök, titkárok, jogászok és szelíd igazgatók függönye mögött. Feltehetőleg esznek, alusznak, hajat vágatnak és öltözködnek is. De azért nem biztos. Amit olvasunk róluk, az a reklámszakemberek gondos munkája. Ez a banda nagy pénzt kap azért, hogy létrehozzon, és életben tartson egy használható személyiséget, aki egyszerÚ, tiszta és határozott, olyan, mint egy csírátlanított tű. Nem fontos, hogy igaz legyen. Csak ne álljon ellentmondásban az. ismert tényekkel, az ismert tényeket pedig az egyik kezeden megszámolhatod.

A harmadik napon, késő délután megszólalt a telefon, és egy Howard Spencer nevű pasas jelentkezett, egy New York-i kiadóvállalat kaliforniai képviselője, aki rövid üzleti útján látogatott városunkba, és szeretne beszélni velem. Jó lenne, ha hajlandó lennék találkozni vele a Ritz-Beverly Hotel bárjában holnap délelőtt tizenegykor. Megkérdeztem, miről van szó.

− Elég kényes problémáról − mondta −, teljes egészében etikai jellegű. Ha nem tudunk egyezségre jutni, természetesen megtérítem a ráfordított idejét.

− Köszönöm, Mr. Spencer, nem szükséges. Valamelyik ismerősöm ajánlott?

− Valaki, aki hallott magáról − beleértve az igazságszolgáltatással történt legutóbbi súrlódását is, Mr. Marlowe. Meg kell mondanom, ez keltette föl az érdeklődésemet. Az én ügyemnek azonban semmi köze ehhez a tragikus esethez. Ezt csak − na jó, ne telefonon − beszéljük meg fehér asztal mellett inkább.

− Biztos benne, hogy szóba áll olyan pasassal, aki már ült hűvösön?

Felnevetett. Nevetése, hangja is kellemes volt. Úgy beszélt, ahogy a New York-iak, mielőtt rákapnak a szlengre.

− Az én szempontomból, Mr. Marlowe, ez ajánlásnak számít. Hadd tegyem hozzá, nem azért, mert ön − ha megengedi, saját kifejezését használom − hűvösön volt, hanem azért, hogy is mondjam csak, mert ön kényszerítő körülmények nyomása alatt is állhatatos maradt.

Ez a pacák olyan pacák, aki írásjelekkel beszél, mint egy komoly regény. Méghozzá telefonon.

− Rendben van, Mr. Spencer, délelőtt ott vagyok.

Megköszönte, és letette a kagylót. Azon tűnődtem, ki dobhatta be a nevem. Gondoltam, hátha Sewell Endicott volt, föl is hívtam, hogy megkérdezem. De egész héten nem volt a városban, és még mindig nem érkezett meg. Ez se nagyon számít. Még az én szakmámban is akadhat elégedett fogyasztó. És kellett a munka, mert kellett a pénz − legalábbis én azt hittem, míg haza nem értem, és meg nem találtam a levelet a Madison-portréval.

XII. fejezet

A levél a piros-fehér madárkalitkának álcázott postaládában volt, a lépcső aljában. A buktatóra szerelt harkály kívül ágaskodott, de még így is elkerülhette volna figyelmemet, mert ide soha nem küldetek postát. De a harkály csőre hiányzott, nemrégiben törhetett le, a törés még friss volt. Valamelyik derék kislegény próbálhatta ki rajta csúzliját.

A légipostán érkezett levélen egy falka mexikói bélyeg volt és olyan kézírás, amelyet nem ismerhettem volna föl, de az utóbbi időben állandóan Mexikó járt az eszemben. A bélyegzőt nem tudtam elolvasni. Kézzel bélyegezték, és a bélyegzőpárna már jó száraz lehetett. Vastag levél volt. Megmásztam a lépcsőmet, letelepedtem a nappaliban, hogy elolvasom. Az este mintha a szokottnál is csendesebb lett volna. Lehet, hogy a halott levele magával hozta a halál csendjét.

Dátum és megszólítás nélkül kezdődött.

„Itt ülök az emeleti ablakban, egy nem túl tiszta hotelszobában, egy Otatoclan nevű kis hegyi faluban. A levélszekrény mindjárt az ablakom alatt van, és amikor a mozo behozza az imént rendelt kávémat, kiviszi a levelet, és úgy dobja be a ládába, hogy előbb fölmutatja, hogy lássam. Ha megteszi, kap egy százpezetást, ami az ő számára fene nagy pénz.

Hogy mi ez a titokzatosság? Kint az ajtóm előtt füstös képű figura áll, hegyes orrú cipőben, piszkos ingben, és les. Vár valamire, hogy mire, nem tudom, de nem enged ki. Ha a levél elmegy, nem is nagyon érdekel. Azt akarom, hogy a magáé legyen a pénz, nekem nincs rá szükségem, és a helyi csendőrség bizonyosan elsikkasztaná. Nem arra való, hogy bármit is vásároljon rajta. Fogadja ezt bocsánatkérés helyett, amiért annyi bajt csináltam magának, meg nagyrabecsülésem zálogaként. Maga nagyon rendes srác. Mint általában, most is mindent rosszul csináltam, de a pisztoly még megvan. Az az érzésem, hogy egy bizonyos dologgal kapcsolatban a fejébe vett valamit. Lehet, hogy én öltem meg, és talán én is tettem, de arra a másik dologra soha nem volnék képes. Az a fajta brutalitás nem az én esetem. Úgyhogy valami sántít. De ez nem érdekes, a legkevésbé sem. A fő dolog most az, hogy elkerüljünk egy szükségtelen és haszontalan botrányt. Sem az apja, sem a nővére nem vétettek ellenem. Élik a maguk életét, én meg már torkig vagyok a magaméval. Nem Sylvia csinált belőlem alkoholistát, már az voltam. Nem tudok kielégítő feleletet adni, hogy miért jött hozzám feleségül. Felteszem, puszta szeszélyből. Legalább fiatalon, szépsége teljében halt meg. Azt mondják, a kéj megvéniti a férfiakat, de megőrzi fiatalnak a nőt. Sok képtelenséget beszélnek. Azt mondják, a gazdagok védettségben élnek, és örök a nyár körülöttük. Éltem velük, és tudom, hogy unatkozó és magányos emberek.

Írtam egy vallomást. Hányingerem van, és félek. Ilyen helyzetről könyvben olvas az ember, de a könyvek nem az igazságot írják. Amikor az ember benne van, amikor nincs más, csak egy pisztoly a zsebében, és amikor idegen országban egy piszkos hotelszobában sarokba szorították, csak egy választása marad − higgye el, pajtás, nincs abban semmi felemelő, semmi drámai. Egyszerűen undok, mocskos, szürke és kiábrándító.

Úgyhogy felejtse el, és felejtsen el engem is. De előbb igyon az egészségemre egy dzsitront a Victorban. És ha legközelebb kávét főz, öntsön nekem is egy csészével, tegyen bele bourbont, gyújtson meg egy cigarettát, és tegye mellé. És aztán felejtse el az egész ügyet. Terry Lennox kész, el van intézve. Isten vele.

Kopognak. Gondolom, a mozo a kávéval. Ha nem, akkor lövöldözés lesz. Általában szeretem a mexikóiakat, de nem szeretem a börtöneiket. Isten vele. Terry. ”

Ennyi az egész. Összehajtogattam a levelet, és visszatettem a borítékba. Tehát a mozo volt, a kávéval. Különben nem lenne a kezemben ez a levél. Sem a Madison-portré. A Madison-portré ötezerdolláros bankjegy.

Ropogós-zölden feküdt előttem az asztalon. Eletemben először látok ötezerdolláros bankjegyet. Bankhivatalnokok is ritkán látják. Nagyon valószínű, hogy ilyet a Randy Starr− meg Menendez-féle figurák tartanak maguknál, összehajtva, zsebpénz gyanánt. Ha bemész a bankba, és kérsz egyet, nem tudnak vele szolgálni. A Szövetségi Bankból kell meghozatniuk. Beletelik pár napba. Az egész Egyesült Államokban mintegy ezer darab van belőle. Az enyémnek volt egy kis glóriája. Saját külön kis napfényt sugárzott.

Ültem, és sokáig csak néztem magam elé. Végül a levéltárcámba tettem, és kimentem a konyhába, hogy megfőzzem azt a kávét. Megtettem, amit kért, akár szentimentalizmus, akár nem. Két csészébe öntöttem a kávét, az övéhez bourbont is lottyantottam, és a csészét az asztalnak arra a szélére helyeztem, ahol aznap délelőtt is ült, amikor kivittem a géphez. Meggyújtottam egy cigarettát, hamutálcán a csészéje mellé tettem. Néztem a párolgó kávét és a vékony füstszálat, amely a cigarettából szállt fel. Kint a tecomábokorban madár pittyegett, halkan csicsergett, magában beszélt, néha meglibegtette szárnyait.

Aztán már nem gőzölgött a kávé, nem füstölt a cigaretta, kihűlt a csikk a hamutálcán. A szemétbe dobtam, kiöntöttem a kávét is, elmostam, és elraktam a csészét.

Ennyi volt az egész. Nem nagyon szolgáltam meg ezt az ötezer dollárt.

Kis idő múlva moziba mentem, éjszakai előadásra. Nem volt értelme az egésznek. Alig láttam, mi megy a vásznon. Csak zajokat hallottam, meg nagy arcokat láttam közelről. Amikor hazaértem, felállítottam egy nagyon unalmas Ruy Lopezt, de ennek sem volt semmi értelme. Úgyhogy lefeküdtem.

De nem tudtam aludni. Hajnali háromkor föl-alá járkáltam, és egy modern zeneszerzőt hallgattam, mit tud kihozni egy traktorgyárból. Ő hegedűversenynek nevezte. Én csattogó ékszíjnak neveztem, és egye meg a fene.

Nálam egy álmatlan éjszaka ritka, mint a fehér holló. Ha nem állt volna előttem Mr. Howard Spencer, a Ritz Beverlyben, kitekerem egy üveg nyakát, és leiszom magam. Ha legközelebb meglátok egy udvarias részeget egy Rolls-Royce Ezüstfantomban, pillanatokon belül iszkolok a szélrózsa minden irányába. Nincs halálosabb csapda, mint amit saját magunknak állítunk.

XIII. fejezet

Tizenegy órakor a jobb hármas boxban ültem. A falnak háttal ültem, és mindenkit láttam, aki kiment vagy bejött. Tiszta reggel volt, nemhogy szmog, de még csak köd se kellemetlenkedett, napfény csillogott az úszómedence tükrén, amely a bár üvegfalától az étterem túlsó végéig húzódott. Fehér műszálas trikóban párductestÚ nő ment föl a lépcsőn a trambulinra. A fehér csíkot néztem, ami barnára sült combjai között villogott. Vágyódva néztem. Aztán eltakarta előlem a mélyen belógó tető. Láttam, ahogy másfél szaltót ugrik. Elég magasra fröccsent a víz, szivárvány képződött a napfényben, majdnem olyan szép, mint a nő. Aztán feljött a lépcsőn, lekapta sapkáját, és megrázta hidrogénezett tollát. Ringó fenekét kis fehér asztal mellé kormányozta, és leült egy lemberdzsek mellé, mely alul fehér úszónadrággal, felül sötét napszemüveggel egészült ki olyan egyenletesen mély barnaságon, hogy nem is lehetett más, csak az úszómester, aki most megveregette a nő combját. A nő teli szájjal nevetett. Ez vetett véget iránta való érdeklődésemnek. A nevetését nem hallhattam, de az arcán az a lyuk meg a fogak szétnyílt cipzárja épp elég volt.

A bár még kongott az ürességtől. Három boxszal lejjebb két gegman Twentieth Century Fox-művekkel szórakozott, pénz helyett karlendítéssel fizettek a zenegépnek. Közöttük telefon állt az asztalon, és minden két-három percben versenyt zongoráztak rajta, kinek a nagy ötletét hallgatja meg Zanuck. Fiatalok voltak, barnák, mohók, tele energiával. Olyan izommunkát fektettek egy telefonbeszélgetésbe, hogy én annyi erővel felvinnék egy kövér embert a negyedik emeletre.

A bárpultnál hervadt pacák ült, a mixerrel beszélt, aki poharat fényesített, és azzal a merev vigyorral hallgatta, amit akkor vesz föl az ember, ha úgy érzi, hogy mindjárt sikítani kell. A fogyasztó középkorú volt, jól öltözött és részeg. Beszélni akart, és még akkor sem tudta volna abbahagyni, ha akarta volna. Udvarias volt, barátságos, és amíg odafigyeltem, nem kente el a szavakat, de tudtam, hogy üveg nyakát szorongatva kelt föl, és csak akkor engedi el, ha este álomba zuhan. Ilyen lesz egész hátralevő életében, ez az élete. Az ember nem tudhatja, hogy jutott ide, mert még ha elmondaná is, akkor sem az igazságot mesélné el. Legjobb esetben az igazság torzképét, mert csak arra emlékszik. Ilyen szomorú pacák a világ minden csendes bárjában található.

Órámra néztem, ez a nagy dumás kiadó máris késik húsz percet. Félórát várok, aztán elmegyek. Soha nem fizetődik ki, ha az ember hagyja, hogy a fogyasztó diktálja a játékszabályokat. Ha átvág, azt fogja hinni, más is úgy viselkedik veled, márpedig ő nem azért fogadott föl. És éppen most nem kellett az a munka olyan égetően, hogy egy keletről idecsöppent nagyfejű sámlinak használjon, egy ilyen igazgató úr a nyolcvanötödik emeleti betonirodából, egy sor gombbal meg egy mikrofonnal az íróasztalán, meg egy titkárnővel az ajtaja előtt, akit most hozott a Hattie Carnegie Career Girl's Specialból a nagy, szép ígéretes két szeméért. Ismerem én ezt a fajtát, ezt a lebonyolítót, aki azt mondja, hogy pontban kilenckor, és aztán, ha nem üldögélsz ott jámbor vigyorral, amikor két óra késéssel besuhan olyan igazgatói nagyrohamot kap, hogy öt hét altatókúrára lesz szüksége Acapulcóban, mielőtt megint képességei teljében vágja zsebre a nagy dohányt ami őt ezért havonta megilleti.

Az öreg pincér vágtatott el mellettem, kérdőn pillantott gyenge kis skót whiskymre meg a mellette álló vízre. Fejemet ráztam, ő megbillentette deres tonzúráját, és abban a pillanatban belibegett egy álomnő. Egy pillanatra, mintha minden zaj elült volna a bárban, és olyan csend volt, mint amikor a karmester pálcával megkopogtatja a pulpitust, fölemeli karját, és vár.

Karcsú volt, magas, fehér, testre szabott vászonruhát viselt, babos sálat a nyakán. Sápadt aranyhaja volt, mint egy tündérhercegnőnek. Kis kalap a fején, benne a sápadt aranyhaja, mint kismadár a fészekben. Búzavirágkék szeme volt, ritka szín, szempillái hosszúak, és már-már nagyon halványak. Odalépett egy asztalhoz a szemközti soron, lehúzta fehér lovagi kesztyűjét, és az öreg pincér úgy húzta ki számára az asztalt, ahogy nekem életemben nem fogják. Leült, táskája fogantyúja alá csúsztatta a kesztyűt, és olyan végtelenül tiszta, finom mosollyal köszönte meg a pincérnek, hogy a pincér majd megbénult. A nő nagyon halkan mondott neki valamit. A pincér meghajolt, és elrohant. Ügy érezte, hogy végre van valami életcélja.

A szemem kocsányon lógott. A nő rajtakapott. Szeme rám csillámlott, és én szinte ott se voltam. De bárhol is voltam, a lélegzetem visszatartottam.

Szőkék és szőkék között különbség van. Minden szőkének megvan az előnye, kivéve persze a mÚszőkéket, akik olyan szőkék, mint egy hidrogénezett hajú zulukaffer, és természetükre nézve olvatagok, mint a betonjárda. Van a kicsi, kacér szőke, aki a füledbe csiripel, és van a műemlékszerű, hatalmas szőke, akinek egy jeges-kék pillantására vigyázzba vágod magad. Van szőke, aki alulról fölfelé pillant rád, illatos, és duruzsol, és a karodon lóg, és mindig nagyon-nagyon fáradt lesz, ha haza akarod vinni. Aki kimerülten legyint, fenemód fáj a feje, hogy már szeretnéd képen törülni, és boldog vagy, ha előbb rájössz a fejfájására, és nem fektetsz bele túl sok időt, pénzt és reményt. Mert az a fejfájás olyan fegyver, mely nem csorbult az idők folyamán, és olyan halálos, mint a bérgyilkos tőre vagy Lukrécia méregfiolája.

Van lágy, engedelmes és iszákos szőke, akit nem érdekelnek a ruhák − nerctől lefelé, és akit nem érdekel, hová viszed − a Starlight Rooftól fölfelé, csak legyen száraz pezsgő. Van a kis cudar szőke, aki egy kicsit sápadt,

és aki fizeti a magáét aki csupa napfény és megértés, átólcettig ismeri a dzsúdót, és úgy átdob a vállán egy kamionsofőrt, hogy közben egy mondatot sem hagy ki a Saturday Evening Post vezércikkéből, ha épp akkor azt olvassa. Van a sápadt, sápatag szőke, ez a fajta nem vészesen, de gyógyíthatatlanul vérszegény. Nagyon bágyatag, nagyon karcsú, és nagyon halkan beszél, valahonnan messziről jön a hangja, és egy ujjal se nyúlhatsz hozzá, először is, mert nem akarsz hozzányúlni, másodszor pedig, mert ő a Puszta Országot olvassa, vagy Dantét eredetiben vagy Kafkát vagy Kierkegaard-t, vagy épp provánszi nyelven tanul. Imádja a zenét, és ha a New York-i Filharmonikusok Hindemithet játszanak, meg tudja mondani, hogy a hat mélyhegedű közül melyik lépett be egy negyedütemmel később. Azt mondják, ezt Toscanini is tudja. Úgyhogy már ketten vannak.

És végül vannak azok a pazar, mutogatni való remekművek, akik túlélnek három gengszterkirályt, aztán férjhez mennek egy tucat milliomoshoz, fejenként egymillióért, aztán nyugalomba vonulnak a Cap D'Antibes-on egy halvány rózsaszín villában, egy Alfa Romeóval városi kocsinak, sofőrrel és pót-sofőrrel felszerelve, meg egy sereg kiselejtezett arisztokratával, akikkel olyan ragaszkodó szórakozottsággal bánik, ahogy egy öregedő királyi herceg jó éjszakát kíván a komornyikjának.

Ott szemben az az álomhölgy nem ezek közé tartozott, sőt, nem is ebbe a világba való. Extraklasszis volt, tiszta és távoli, mint a hegyi tó, és csalóka, mint a tó színe. Még mindig bámultam, amikor a könyökömnél egy hang így szólt:

− Botrányosan elkéstem. Bocsánatot kérek. Ez az oka mindennek. Nevem Howard Spencer. Az öné nyilván Marlowe.

Feléje fordultam, megnéztem magamnak. Középkorú volt, kissé köpcös, úgy öltözködött, mintha kisebb gondja is nagyobb lenne, arca frissen borotvált, haját gondosan hátrasimította széles koponyáján. Élénk színű mellényt viselt, Kaliforniában alig lát ilyesmit az ember, csak idelátogató bostoniakon. Keret nélküli szemüveg volt az orrán, és egy vénségesen vén kövér aktatáskát ütögetett a tenyerével, nyilván erre mondta, hogy „ez”.

− Három vadonatúj regény kéziratban. Kellemetlen volna elveszíteni, amikor vissza is utasíthatjuk őket. − Intett az öreg pincérnek, aki épp valami zöld hogyishívjakot állított az álomnő elé magas pohárban, és hátralépett. − Gyengém a dzsin narancslével. Tényleg hülye egy ital. Velem tart? Jó.

Bólintottam, és az öreg pincér eltrappolt.

Az aktatáskára mutattam: − Honnan tudja, hogy vissza fogják utasítani?

− Ha valamennyire jók lennének, az írók nem adták volna le személyesen a szállodámban. Valamelyik New York-i ügynökünk kapta volna.

− Akkor miért fogadta el?

− Részben azért, hogy ne legyen sértődés belőle. Részben mert ezer az egyhez, hogy a kiadónak megéri. De leginkább azért, mert az embert meghívják cocktail-partyra, ahol megismerkedik mindenféle népséggel, és véletlenül van köztük, aki regényt ír, és ha már elég szeszes vagy hozzá, hogy eltelj az emberiség iránti szeretettel, akkor azt mondod, hogy égsz a vágytól, hogy elolvashasd. Akkor aztán ijesztő gyorsasággal adják le a szállodában a kéziratot, hogy az ember kénytelen végiglapozni. De gondolom, magát nem nagyon érdeklik a kiadói problémák.

A pincér hozta az italunkat. Spencer felkapta a magáét, és isteneset húzott belőle. Nem vette észre a szemközti tündérmesét. Minden figyelme rám irányult. Nagyon jól tudott bánni az emberekkel.

− Ha a munkához feltétlenül szükséges − mondtam −, hébe-hóba elolvasok egy-egy könyvet.

− Egyik legjelentősebb írónk itt él − mondta mellékesen. − Talán olvasott tőle: Roger Wade.

− Nana!

− Értem. − Szomorúan mosolygott. − Magát nem érdeklik a történelmi regények. De a közönség falja.

− Nincsenek előítéleteim, Mr. Spencer. Az egyik könyvébe belenéztem egyszer. Az volt a benyomásom, hogy szar. Vagy rosszul fejeztem ki magam?

Vigyorgott. − Á, nem. Sok embert ismerek, akik egyetértenek magával. De könyvei pillanatnyilag a legkelendőbb bestsellerek. És minden kiadónak szüksége van néhány ilyenre, ahogy manapság a könyvek kelnek.

Átpillantottam a tündérálomra. Végzett a limonádéjával, vagy mi lehetett az, és éppen mikroszkopikus méretÚ karóráját nézte. A bár kezdett megtelni, de még nem volt zajos. A két gegman még mindig hadonászott, a szóló részeg a bárszéken már talált cimborákat. Howard Spencerre néztem.

− Mondja csak, van valami köze ennek a Wade nevű tagnak a problémájához? − kérdeztem.

Bólintott. Újabb lehetőséget adott egy alapos „gondoljukmeg”-re. − Mondjon néhány szót magáról, Mr. Marlowe. Ha nem talál a kérésemen kivetnivalót.

− Mit mondjak? Engedélyezett magánnyomozó vagyok, és már elég régen. Magányos farkas, nőtlen, lassan középkorú leszek, de gazdag még mindig nem. Voltam már lakat alatt, nem is egyszer, és válásügyet nem vállalok. Szeretem az italt, a nőket, a sakkot és még néhány dolgot. A kíberek nem túlságosan kedvelnek, de ismerek közülük néhányat, akikkel egész jól kijövök. Bennszülött vagyok, Santa Rosából, mindkét szülőm halott, se testvérem, se nővérem, és ha egy sötét utcán egyszer kinyírnak -és az én szakmámban ez bárkivel megeshet, és meg is esik elég sok emberrel, akár van szakmája, akár nincs −, szóval, ha ez történik, senki sem fog sírrá miattam.

− Értem − mondta. − De még mindig nem tudok semmit, amit tudni akartam.

Megittam a narancslében áztatott dzsint. Nem ízlett. Rávigyorogtam: − Valamit kifelejtettem, Mr. Spencer. A zsebemben hordok egy Madison-portrét.

− Egy Madison-portrét? Attól tartok, nem értem.

− Egy ötezerdolláros bankjegyet − mondtam. -_ Mindig nálam van. Ez a kabalám.

− Te jóisten − mondta suttogva. − Nem irgalmatlanul veszélyes dolog ez?

− Ki is mondta azt, hogy egy bizonyos ponton túl minden veszély egyforma?

− Gondolom, Walter Bagehot. Méghozzá egy toronyépítőről szólva. − Aztán rám vigyorgott. − Bocsásson meg, de én tényleg könyvkiadó vagyok. Igaza van, Marlowe. Magáért nekem kell kockázatot vállalnom. Ha nem így tennék, nyilván elküldene a fészkes nyavalyába. Igaz? Visszavigyorogtam. Intett a pincérnek, rendelt még egy rundot.

− Az a helyzet − mondta óvatosan −, hogy komoly bajban vagyunk Roger Wade-del. Képtelen befejezni a könyvét. Elveszti a fonalat, és ennek valami oka van. Láthatólag teljesen szétesik. Vad ivások következnek, majd vad dühkitörések. Időnként valamilyen célból napokra eltűnik. Nemrég ledobta a feleségét a lépcsőről, aki öt törött bordával került a kórházba. Nem az a baj kettejük között, amire általában gondolni lehetne, egyáltalán nem ez a baj. Ha iszik, tisztára megbuggyan. − Spencer hátradőlt, és borúsan nézett rám. − El kell érnünk, hogy befejezze a könyvét. Igen nagy szükségünk van rá. Bizonyos fokig az állásom függ tőle. De ennél többet kell elérnünk. Meg akarunk menteni egy nagyon tehetséges írót, aki sokkal jobb dolgokra képes, mint amiket eddig írt. Valami nagyon komoly dologról van szó. Engem látni se akar, pedig miatta jöttem. Tudom, hogy ez úgy hangzik, mintha ideggyógyász kellene mellé. Mrs. Wade nem így véli. Meg van róla győződve, hogy férje teljesen egészséges, csak valami halálosan aggasztja. Mondjuk, egy zsaroló. Öt éve házasok. Valami kísértheti a múltjából. Meglehet, hogy ez csak olyan ötlet − halálos gázolás, és valaki a markában tartja. Nem tudjuk, mi lehet. De tudni akarjuk. És hajlandók vagyunk jól megfizetni, ha, rendbe tudjuk hozni Wade-et. Ha kiderül, hogy a baja orvosra tartozik, akkor kész. Ha nem, akkor valami magyarázatot kell rá találnunk. És ugyanakkor Mrs. Wade is oltalmat igényel. Lehet, hogy legközelebb már megöli. Az ember sose tudhatja.

Megjött a második rund. Érintetlenül hagytam a magamét, és figyeltem, hogy dobja le a sajátja felét egy kortyra. Cigarettára gyújtottam, ránéztem.

− Maguknak nem detektív kell − mondtam. − Maguknak varázsló kell. Mi a fenét várnak tőlem? Ha véletlenül épp a kellő időben vagyok ott, és ha nem sokkal erősebb nálam, legföljebb leütöm, és ágyba fektetem. De ehhez ott kell lennem. Száz az egyhez, hogy sikerül. Maga ezt nagyon jól tudja.

− Körülbelül olyan testalkatú, mint maga —mondta Spencer −, de távolról sincs olyan kondicióban. És maga végig ott lehet.

− Aligha. És az alkoholisták ravaszak. Ki fogja szúrni, amikor nem lézengek a közelben, és akkor kezd arénázni. Nem ápolónak dobom magam piacra.

− Ápoló nem teszi meg. Roger Wade nem az az ember, aki megtűrné maga mellett. Nagyon tehetséges pasas, csak felőrlődtek az idegei. Túl sok pénzt keresett azzal, hogy szemetet írt a féleszű közönségnek. De az írót egyedül az írás képes megváltani. Ha maradt még benne szufla valami jóra, akkor most kijön belőle.

− Jó-jó, pali vagyok rá − mondtam fáradtan. -Fenoménról van szó. De amellett irtó veszedelmes fickó. BÚnös titkot rejteget, és alkoholba fojtja. Nem nekem való probléma ez, Mr. Spencer.

− Értem. − Aggodalmas pillantást vetett a karórájára, arca megmerevedett, öregebb és kisebb lett.

Kövér aktatáskája után nyúlt. Átnéztem a szemközti tündérálomra. Elfelé készülődött. A fehér hajú pincér odalibegett hozzá a számlával. A tündérálom némi pénzzel és egy bűbájos mosollyal ajándékozta meg, az öreg úgy nézett, mint aki kezet rázott az Atyaúristennel. A tündérálom megigazgatta ajkán a rúzst, felhúzta fehér lovaglókesztyÚjét, a pincér elhúzta előle az asztalt majd a terem közepéig, hogy a hölgy kényelmesen kijöhessen.

Spencerre pillantottam. Mogorván nézte üres poharát az asztal sarkán. Az aktatáska a térdén feküdt

− Ide vigyázzon − mondtam. − Elmegyek, és megnézem magamnak azt az embert, ha annyira akarja. Beszélek a feleségével. De úgy sejtem, ki fog hajítani a házból.

Hirtelen megszólalt valaki mellettem, de nem Spencer volt: − Nem, Mr. Marlowe, nem hiszem, hogy kihajítaná. Ellenkezőleg, valószínűleg meg fogja kedvelni önt.

Fölnéztem, egyenest az ibolyaszínű szempárba. Ő állt az asztal végén. Fölálltam, és a box falának támaszkodtam, sután, mint mikor az ember azért támaszkodik valaminek, mert nem tud elslisszolni.

− Kérem, maradjon ülve − mondta lágy hangon − Tudom, hogy kötelességem bocsánatot kérni magától, de nagyon fontos volt, hogy mielőtt bemutatkozom, szemügyre vehessem. Eileen Wade vagyok.

Spencer mogorván mondta: − Nem érdekli az ügy, Eileen.

Finoman mosolygott. − Ellenvéleményen vagyok.

Összeszedtem magam. Fél lábon álldogáltam, tátott szájjal kapkodtam a levegőt, mint valami bájos érettségiző leányka. Micsoda nő! Így közelről, egyenesen bénító.

− Nem azt mondtam, hogy nem érdekel az ügy, Mrs. Wade. Azt mondtam, vagy legalábbis azt akartam mondani, hogy nem hiszem, hogy hasznomat vennék, és hogy részemről marhaság volna még csak megpróbálni

is. Csak kárt okoznék maguknak.

A tündérálom most nagyon komoly volt. Mosolya eltűnt. − Nagyon hamar döntött. Nem ítélhetünk meg senkit a tetteiből. A lényéből kell kiindulni, ha egyáltalán ítélkezünk.

Bizonytalanul bólintottam. Mert pontosan így gondolkoztam Terry Lennoxszal kapcsolatban. Ami a tényeket illeti, nem volt éppen mintapéldány, kivéve azt a villanásnyi dicsőséget az ürgelyukban − ha Menendez igazat mondott −, de a tények semmiképp sem mondják el egész történetét. Lennox olyan ember volt, akit képtelenség nem szeretni. Hány olyan emberrel találkozunk az életünkben, akiről ezt mondhatjuk?

− Ennek alapján kell megítélni az embereket − tette hozzá a nő gyengéden. − Isten vele, Mr. Marlowe. Arra az esetre, ha kénytelen lenne megváltoztatni a véleményét. − Sietősen kinyitotta a táskáját, és egy névjegyet vett ki belőle. − És köszönöm, hogy eljött.

Bólintott Spencernek, és elment. Szemmel követtem a báron át, az összekötő üvegajtón át az ebédlőbe. Szép járása volt. Figyeltem, ahogy befordul a keresztfolyosóra. Fehér vászonszoknyája még egyszer a szemembe villant, amikor a sarkon befordult. Aztán ernyedten lerogytam a box mélyére, és megragadtam a narancsleves dzsint.

Spencer le nem vette rólam a szemét. Valami keménység jelent meg az arcán.

− Hát ezt csinosan összehozták − mondtam −, egyszer-egyszer azért át kellett volna pillantania. Ki hiszi el magának, hogy húsz percig elüldögél itt, és nem vesz észre egy ilyen tündérálmot az orra előtt.

− Elszúrtam, mi? − Mosolyogni próbált, de tulajdonképpen nem akaródzott. Nem találta murisnak, hogy a nő után néztem. − Az embereknek fura elképzelésük van a magándetektívekről. Ha arra gondolok, hogy ott van vele a lakásban.

− Egyelőre ne gondoljon arra, hogy a lakásán vagyok vele − mondtam. − Az embernek előbb feltétlenül ki kell találnia egy másik mesét. Jobbat, hihetőbbet, nem azt, hogy valaki, akár józanon, akár részegen lehajít a lépcsőn egy ilyen pazar nőt, és eltöri öt bordáját.

Elvörösödött. Keze megfeszült az aktatáskán. − Azt gondolja, hogy hazudtam?

− Kit érdekel? Eljátszotta a kisded játékát. Ügy látom, egy kicsit maga is bolondja ennek a nőnek.

Fölugrott. − Nem kedvelem ezt a hangot − mondta. − Majdnem biztos vagyok benne, hogy magát sem kedvelem. Kegyeskedjék elfelejteni az egész históriát. Gondolom, ezzel talán honoráltam a fáradtságát.

Egy húszast dobott az asztalra, meg némi aprót a pincérnek. Egy pillanatig még állt, rám bámult. Szeme villogott, arca még mindig vörös volt. − Nős vagyok, és négy gyermekem van − fakadt ki.

− Gratulálok.

Hirtelen furcsa hangot adott, aztán megfordult, és elment. Elég gyorsan. Egy darabig néztem, aztán megittam a maradék italomat, elővettem a cigarettámat, kiráztam a dobozból egyet, számba dugtam, és rágyújtottam. Az öreg pincér odajött, és a pénzre sandított.

− Hozhatok még valamit, uram? − kérdezte.

− Nix. A dohány a magáé.

Lassan fölvette az asztalról. − Ez húszdolláros, uram. Az úr elnézte.

− Ha elnézte, az ő baja. A dohány mind a magáé − mondtam.

− Végtelenül hálás vagyok. Remélem, nem téved, uram.

− Nem tévedek.

Megbillentette üstökét, elment, még mindig zavarban volt. A bár kezdett megtelni. Két hipermodern félszűz haladt el mellettem trillázva és integetve. Ismerték a két ötletdús ifjút a hármas számú boxban. Szivikém − röpködött a levegőben, rózsaszín körmök villogtak a bárvilágításban.

Mogorva képpel meredtem a semmibe, félig szívtam a cigarettámat, aztán feltápászkodtam, hogy elmegyek. Visszafordultam a csomag cigarettámért, amikor valaki veszettül meglökött hátulról. Épp jó kedvemben talált. Megpördültem, és láttam, hogy egy flanellzakós népszórakoztató mosolyog az orrom előtt. Kitárta karját, a népszerű pojácák jellegzetes mozdulatával meg azzal az olcsó vigyorral, ahogy azok a fickók mosolyognak, akiknek mindig kifizetődik az üzlet.

Elkaptam a kiterjesztett karját, és magam felé penderítettem a tagot. − No mi van, Jézuska? Szűk a hely a tekintélyünknek?

Kirántotta a karját, bepörgött. − Ne szórakozz, kispajtás, mert véletlenül leharaphatsz egy darabot a nyelvedből.

− Hohó − mondtam. − Csak nem te vagy az az erőművész világszám a gyerekcirkuszban, aki papírsúlyokat emelget?

Ökölbe szorította húsos kezét.

− De szivikém, gondolj a manikűrödre − mondtam neki.

Uralkodott magán. − Meg vagy te buggyanva, okostóbiás − hörögte. − Majd foglalkozom veled, ha lesz egy szusszanásnyi időm, és nem lesz így tele a fejem.

− Van benne egyáltalán valami?

− Nyasgem meg amit akarsz − vicsorogta. − Még egy jó mondás, és gondoskodhatsz új műfogsorról.

Rávigyorogtam. − Ugorj fel egyszer hozzám, Jézuska. De jobb szöveget hozz.

Arckifejezése megváltozott. Fölnevetett. − Te is a filmszakmában dolgozol, testvér?

− Csak a speciális ágában, ahol rács mögött fényképeznek.

− Akkor lássalak, mikor a hátam közepét! − mondta, és vigyorogva elvonult.

Hát hülye egy história volt, de legalább lecsapolta belőlem a fölösleges gőzt. Átmentem a keresztfolyosón, és a szálloda haliján kiértem a főbejárathoz. Mielőtt kiléptem volna, megálltam, feltettem a napszemüvegem. Míg be nem ültem a kocsiba, eszembe se jutott megnézni a névjegyet, amit Eileen Wade-től kaptam. Metszett kártya volt, de nem a szokásos meghívó, mert a cím és a telefonszám is rajta volt. Mrs. Roger Stearns Wade, Idle Valley Road 1247**.** Tel: Idle Valley 5-6324.

Sokat hallottam Idle Valleyről, és tudtam, hogy nagyot változott azóta, hogy őrházból vigyázták a bejáratát. Akkoriban magánrendőrsége volt, külön játékkaszinója a tavon, és ötvendolláros örömlányok álltak a fogyasztó rendelkezésére. Miután a kaszinót becsukták, a tisztes, biztos pénz vette át az uralmat. A biztos pénz a telekügynökök álomparadicsomává változtatta. A tó és a tópart egy klubhoz tartozott, és ezentúl csak klubtagok fürdőzhettek a tóban. Exkluzív hely, a szó valódi értelmében, vagyis több, mint amire azt mondják, hogy méregdrága.

Úgy illettem én Idle Valleybe, mint fokhagymagerezd a banánhéjba.

Howard Spencer hívott fel késő délután. Már kitombolta dühét, és azt akarta mondani, hogy nagyon sajnálja, és hogy nem a legjobban viszonyult a kialakult helyzethez, és ha netántán meggondoltam magam.

− Elmegyek Wade-hez, ha ő kér rá. Másképp nem.

− Értem. Elég tekintélyes a honorárium.

− Ide hallgasson, Mr. Spencer − mondtam türelmetlenül −, a végzet ellen senkit sem bérelhet fel. Ha Mrs. Wade fél a tagtól, költözzön el. Ez Mrs. Wade problémája. Senki nem védelmezheti napi huszonnégy órán át a saját férje ellen. Ennyi védelem nincs is a világon. A tetejében maga még ennél is többet akar. Maga még arra is kíváncsi, hogy miért, hogyan és mikor balhézott a tag, és aztán biztosítani akarja, hogy elő ne fordulhasson vele még egyszer ilyesmi − legalábbis addig, míg be nem fejezi a könyvét. Ez pedig már tőle függ. Ha annyira meg akarja írni azt a tetves könyvet, félreteszi az italt, amíg be nem fejezi. Lássa be, maga túl sokat akar.

− Ez az egész probléma − mondta. − De kezdem már kapiskálni. Kicsit túl bonyolult ügy a maga munkamódszeréhez. Hát akkor isten vele. Ma este visszarepülök New Yorkba.

− Jó utat.

Megköszönte, és letette a kagylót. Elfelejtettem közölni vele, hogy a húszasát a pincérnek adtam. Arra gondoltam, hogy visszahívom, és megmondom neki, aztán meg arra gondoltam, épp elég szánalmas alak úgyis.

Bezártam az irodát, és elindultam a Victor irányába. Gondoltam, megiszom a dzsitront, ahogy Terry kért rá a levelében. Aztán jobbat gondoltam. Nem voltam elég szentimentális hangulatban. Elmentem helyette a Lowryba, magamhoz szólítottam egy martinit, egy adag bárányborda meg egy adag Yorkshire-pudingot.

Mikor hazaértem, bekapcsoltam a tévét, hogy megnézzem a bokszmeccset. A sporttársak rosszak voltak, egy sereg kiselejtezett táncmester, valamelyik musical balettkarában a helyük. Mást se csináltak, csak szurkáltak meg cseleztek, és igyekezték azt a látszatot kelteni, hogy kibillentették egymást az egyensúlyból. Egyik sem lett volna képes egy akkora ütésre, amely felriasztaná a nagymamát a szundikálásból. A tömeg háborgott, a bíró folyton tapsolt, akcióra biztatta őket, de azok csak táncoltak, hajlongtak, meg hosszú balegyenesekkel piszkálták a levegőt egymás orra előtt. Átmentem egy másik csatornára, krimit kerestem. A cselekmény egy gardróbszekrényben játszódott, a pofák unalmasak, untig ismertek és nem túl szépek. A dialógusokról jobb nem beszélni. A detektíveknek még egy színes bőrű háziszolgája is volt − a komikus hatás kedvéért. Erre aztán igazán semmi szükség, elég komikus hatást keltett ő maga is. A hirdetésektől pedig még a szöges dróthoz és összetört sörösüvegekre kötözött bakkecske is undorodott volna.

Kikapcsoltam a masinát, és elszívtam egy hosszú, hűvös, keményre töltött cigarettát. Finom dohányból készült. Elfelejtettem megjegyezni a márkát.

Már lefekvéshez készülődtem, amikor rám csengetett Green detektívőrmester a gyilkossági főcsoporttól.

− Gondolom, jó, ha tudja, hogy a barátját, Lennoxot, − pár napja temették el abban a mexikói városkában, ahol meghalt. A család képviseletében egy ügyvéd ment le, és ő intézte a temetéssel kapcsolatos dolgokat. Ezúttal szerencséje volt, Marlowe. Legközelebb, ha eszébe jutna kicsempészni valakit az államból, ne tegye.

− Hány golyó ütötte lyukat találtak rajta?

− Mi van? − ugatott bele a kagylóba. Majd jókora szünet következett. Aztán nagyon óvatosan mondta. − Én azt mondanám, egyet. Egy általában elég, ha fejbe találja a tagot. Az ügyvéd hozott magával egy sorozat ujjlenyomatot meg amit a zsebében találtak. Van még, amit tudni szeretne?

− Igen, de maga nem tudja megmondani. Azt szeretném tudni, ki ölte meg Lennox feleségét.

− A Krisztusát, nem mondta magának Grenz, hogy kimerítő bÚn vallomást hagyott hátra? Különben az újságok is lehozták. Nem olvas már újságot*?*

− Kösz, hogy felhívott, őrmester. Igazán rendes dolog magától.

− Ide hallgasson, Marlowe − mondta reszelősen. − Ha ezzel az üggyel kapcsolatban van néhány muris ötlete, beszerezhet magának egy csomó búbánatot, ha híresztelni kezdi őket. Az ügyet lezárták, be-naftalinozták, és örök nyugalomra helyezték. Piszok szerencséje van. A tett elkövetése utáni bűnpártolást ebben az államban öt

évre taksálják. De hadd mondjak magának még valamit. Jó ideje kíber vagyok, és egy dolgot biztosan megtanultam, mégpedig azt, hogy nem mindig azért sittelik le az embert, amit elkövetett, hanem amit a bíróság előtt úgy lehet beállítani, mintha elkövette volna. Jó éjszakát.

Lecsapta a kagylót. Én is letettem, és arra gondoltam, egy rossz lelkiismeretű tisztességes kíber mindig begorombul. A tisztességtelen kíber is. Sőt, majdnem mindenki, beleértve magamat is.

XIV. fejezet

Másnap reggel épp a habot törölgettem le az egyik fülcimpámról, amikor megszólalt a csengő. Az ajtóhoz mentem, kinyitottam, és szemem egy violakék szempárba ütközött. A tulajdonosa ezúttal barna vászonruhát viselt, borsszínÚ sálat, kalap és fülönfüggő nélkül. Egy kicsit sápadt volt, de nem annyira, mintha lehajították volna a lépcsőn. Bizonytalanul mosolygott.

− Tudom, hogy nem kellett volna itthon zavarnom, Mr. Marlowe. Nyilván nem is reggelizett még. De nem volt kedvem az irodájába menni, telefonon meg nem szeretek személyes dolgokról beszélni.

− Nyilván. Fáradjon be, Mrs. Wade. Mit szólna egy csésze kávéhoz?

Bejött a nappaliba, nem nézett semmire, csak leült a kanapéra. Táskáját az ölébe tette, szorosan öszezárt lábbal ült. Üde jelenség volt, meg kell adni. Ablakot nyitottam, fölengedtem a redőnyöket, elkaptam előle a kisasztalról a piszkos hamutartót.

− Köszönöm. Kérek kávét. Cukor nélkül. Kimentem a konyhába, papírszalvétát terítettem

egy zöld fémtálcára. Olyan tipp-toppul állt rajta, mint egy keménygallér, összegyűrtem, és elővettem egy olyan rojtos szélű micsodát, ami a kis háromszögletÚ szalvétakészletekkel jár. Ezek viszont a lakással jártak, mint a bútorok. Kitettem két Dessert Rose kávéscsészét, teletöltöttem őket, és bevittem a tálcát.

Belekóstolt. − Ez igen − mondta. − Príma kávét főzött.

− Legutóbb akkor ittak nálam kávét, mielőtt a börtönbe kerültem − mondtam. − Gondolom, tudja, Mrs. Wade, hogy nem voltam bűnös.

Bólintott. − Persze. Azzal gyanúsították, hogy segített neki a menekülésben, igaz?

− Nem mondták meg, mivel gyanúsítanak. A szobájában egy jegyzettömbön megtalálták a telefonszámomat. Kérdéseket tettek fel, amikre főleg azért nem válaszoltam, mert nem tetszett, ahogyan kérdeztek. De magát nyilván nem ez érdekli.

Elővigyázatosan letette a csészét, hátradőlt, rám mosolygott. Cigarettával kínáltam.

− Köszönöm, nem dohányzom. Persze hogy érdekel. Egyik szomszédunk ismerte Lennoxékat. Lennox bizonyosan megbolondult. Ügy hallomásból sem az a fajta férfi, aki öl.

Megtömtem egy bulldog-pipát, és rágyújtottam. Így találgatok én is − mondtam. – Bizonyosan. Csúnya sebet kapott a háborúban. De már meghalt, és ezzel minden elintéződött. Gondolom, nem azért jött ide, hogy erről beszélgessünk.

Lassan ingatta a fejét. − Maga a barátja volt, Mr. Marlowe. Biztosan nagyon szilárd véleménye van, róla. Úgy gondolom, maga határozott jellem.

Tömködtem a dohányt a pipában, és újra meggyújtottam. Ráérősen csináltam, közben a pipa makkja fölött néztem a nőt.

− Ide hallgasson, Mrs. Wade − mondtam végül − Az én véleményem semmit sem jelent. Ilyesmi naponta megesik. Olyan emberek, akikről fel se tételezné, olyan bÚnöket követnek el, hogy nem is hinné az ember. Kedves, öreg hölgyek egész családokat irtanak ki méreggel. Jól fésült kölykök fegyveres útonállásra adják a fejüket, és lövöldöznek. Bankigazgatókról, akiknek az életrajza húsz évre visszamenőleg tiszta, mint a kristály, kiderül, hogy folyamatosan sikkasztottak. Sikeres, népszerű és feltehetőleg boldog regényírók berúgnak, és kórházba juttatják a feleségüket. Istentelen keveset tudunk róla, mi lakik a legjobb barátunkban.

Gondoltam, erre talán bemelegszik, de csak az ajka lett keskenyebb, és a szeme szÚkült össze.

− Howard Spencernek hallgatnia kellett volna erről − mondta. − Csak magamat okolhatom miatta. Nem tudtam, hogy ilyenkor jobb, ha nem vagyok a közelében. Azóta megtanultam, hogy egy dolgot nem szabad elkövetni valakivel, aki sokat iszik: meg sem szabad próbálni, hogy abbahagyassuk vele. Ebben maga nyilván jártasabb, mint én.

− Az biztos, hogy szavakkal nem érdemes próbálkozni − mondtam. − Ha szerencsés, és ha elég erös, néha meg tudja akadályozni, hogy kárt tegyen saját magában vagy másban. De még ehhez is szerencse kell.

Nyugodtan fogta a kávéscsészét meg a csészealjat. A keze imádni való volt, ahogy minden tagja az volt. Szép formájú, fényes körmeit nagyon halványan lakkozta.

− Howard elmondta magának, hogy most nem találkozott a férjemmel?

− Igen.

Kiitta a kávéját, a csészét vigyázva a tálcára tette. Pár másodpercig játszadozott a kanállal. Aztán beszélni kezdett, de nem nézett rám.

− Hogy miért nem találkozhattak, azért nem mondta el, mert nem tudta. Nagyon kedvelem Howardot, de ő olyan igazgatótípus, legszívesebben mindent kivenne az ember kezéből. Azt hiszi magáról, hogy mindent el tud intézni.

Vártam, egy szót sem szóltam. Újra hallgattunk. Gyorsan rám pillantott, aztán újra elkapta a tekintetét. Nagyon halkan mondta. − A férjem három napja eltűnt. Fogalmam sincs, hol lehet. Azért jöttem ide, hogy megkérjem magát, keresse meg, és hozza haza. Ilyesmi persze megesett már vele. Egyszer egészen Portlandig

ment kocsival, ott lett rosszul egy szállodában, ott szerzett orvost, aki kijózanította. Kész csoda, hogy tudott addig baj nélkül eljutni. Három napig egy falatot sem evett. Máskor egy Long Beach-i gőzfürdőben volt, ahol svéd módszerrel teljes gyomormosást kapott. Legutóbb egy magán−, de feltehetően nem valami jó nevű szanatóriumba ment. Ez alig három hete történt. Meg nem mondta volna a nevét, hogy hol található, csak annyit említett, hogy kikúrálták, és rendbe jött. De halottsápadt volt, és gyönge. Egy villanásra láttam csak a fiút, aki hazahozta. Magas férfi volt, aprólékos gonddal összeállított cowboy-öltözékben, manapság ilyesmit már csak színpadon vagy színes filmeken láthat az ember. Kitette Rogert a kocsiból a bejárón, aztán rögtön kifarolt, és elhajtott,

− Turistafarmról jöhetett − mondtam. − Ezek az ottani vitrincowboyok az utolsó vasukat is képesek ilyen díszszerelésre költeni. A nők őrjöngenek értük. Ezért is tartják őket.

Kinyitotta a táskáját, elővett belőle egy kettéhajtott papírt. − Hoztam egy ötszáz dollárról szóló csekket, Mr. Marlowe. Lesz szíves ezt foglalónak tekinteni?

Letette az asztalra a kettőbe hajtott csekket. Odanéztem, de nem nyúltam érte. − Mire föl? − kérdeztem. − Azt mondja, a férje három napja ment el. Három-négy napba telik, míg kijózanítanak valakit, és belediktálnak némi ennivalót. Miért ne jönne haza most is éppúgy, mint azelőtt? Vagy ez a mostani ügy más, mint az előzők?

− Nem bírja már, Mr. Marlowe. Bele fog pusztulni. Az intervallumok egyre rövidebbek lesznek. Nagyon aggódom. Több, mint aggódom, félek. Nem természetes dolog ez. Öt esztendeje vagyunk házasok. Roger mindig ivott, de sose volt betegesen iszákos. Valami végképp elromlott. Meg kell találnunk. A múlt éjjel egy órát, ha aludtam.

− Sejti, hogy miért iszik?

A violaszemek állhatatosan néztek. Ma kissé törékenynek látszott az asszony, de semmiképp sem gyámoltalannak. Beharapta alsó ajkát, és a fejét rázta. − Hacsak nem miattam − suttogta végül. − A férfiak kiszeretnek a feleségükből.

− Én csak műkedvelő pszichológus vagyok, Mrs. Wade. Az én mesterségemben egy kicsit ehhez is érteni kell az embernek. Én inkább azt mondanám, hogy író létére abból szeretett ki, amit eddig mesterségeként űzött.

− Lehetséges − mondta nyugodtan. − Gondolom, minden írónak vannak lidércnyomásos időszakai. Igaz, láthatólag nem képes befejezni a könyvét, amin dolgozik. De hát nem kenyérre kell a pénz, úgyhogy ez sem elég ok.

− Miféle ember a férje józanon? Elmosolyodott. − Ami azt illeti, elég elfogult vagyok. De úgy gondolom, nagyon rendes.

− És részegen?

− Szörnyű. Fölényes, hangos és durva. Azt hiszi magáról, hogy szellemes, pedig csak sértő.

− Kihagyta azt, hogy kegyetlen.

Fölvonta napsugárszínű szemöldökét. − Az csak egyszer történt meg, Mr. Marlowe. És alaposan fel is fújták. Én soha el nem mondtam volna Howard Spencernek, Roger mondta el neki.

Fölálltam, körbesétáltam a szobát. Forró napunk lesz. Máris tűz a nap. Az egyik ablakon lehúztam a redőnyt, hogy ne süssön be a nap. Aztán belevágtam egyenest a közepébe.

− Tegnap délután utánanéztem, mit ír róla a Who’s Who. Negyvenkét éves, egyetlen házasságát magával kötötte, gyereke nincs. New Englandban született, Andoverben és Princetonban járt iskolába. Részt vett a háborúban, háborús minősítése kitűnő. Írt tizenkét kardcsörtető, zsírosan szexis történelmi regényt, minden egyes istenverte kötet a bestsellerlistára került. Dohányt épp eleget kereshetett velük. Olyan típusnak látszik, aki ha kiszeret a feleségéből, nyomban el is válik tőle. Ha más nővel kujtorogna, nyilván maga is tudna róla, azért meg nyilván nem kellene alkoholistának lennie, hogy tudomásul vegyék: hogy boldogtalan. Ha öt éve a felesége, akkor Wade harminchét volt, amikor megesküdtek. Merem állítani, hogy akkor már majdnem mindent tudott a nőkről, amit tudni kell. Azért mondom, hogy majdnem, mert ugyan ki tudhat róluk mindent?!

Szünetet tartottam, ránéztem, és visszamosolygott. Nem bántottam meg az érzéseiben. Folytattam.

-. Howard Spencer úgy vélekedik − hogy miért, arról fogalmam sincs −, hogy ami Roger Wade-et bántja, az valami régi-régi, még a házasságuk előtti história következménye, és sokkal súlyosabb, semhogy józan fővel el tudná viselni. Spencer zsarolásra gondol. Tud erről?

l,assan ingatta a fejét. − Ha arra gondol, tudok-e róla, hogy Roger sok pénzt adott valakinek − nem, erről nem tudok. Nem ütöm bele az orrom Roger pénzügyeibe. Sok pénzt tudna elkölteni a tudtomon kívül.

− Hát jó. Mivel nem ismerem Mr. Wade-et, fogalmam sincs, mit tenne, ha belemarnának. Ha vad természet, talán kitörné a nyakát valakinek. Ha a titok − legyen az bármi − a társadalmi vagy művészi pályafutását veszélyeztetné, vagy, egy szélsőséges esetet kivéve, rászabadítaná a törvényesség őreit, talán fizetne, mint a köles − legalábbis egy darabig. De ezzel a sok ha így, ha úggyal nem jutunk sehova. Maga azt mondja, hogy meg kell találni, aggódik érte, sőt több, mint aggódik. De hol kezdjem? Nem kell a pénze, Mrs. Wade. Legalábbis pillanatnyilag.

Újra a táskájába nyúlt és két összehajtogatott sárga papírlapot emelt ki belőle.

Kéziratmásodpéldányoknak néztem őket, az egyik össze volt gyűrve. Kisimította, úgy nyújtotta át őket.

− Az egyiket az íróasztalán találtam − mondta. − Késő éjszaka volt, vagy inkább kora reggel. Tudtam,

hogy ivott, és azt is tudtam, hogy nem jött fel a hálószobába. Úgy két óra tájt lementem megnézni, nincs-e valami baja, úgy értem, nem fekszik-e ájultan a padlón vagy a díványon. Akkorra már eltűnt. A másikat a papírkosárban találtam, pontosabban a szélén, mert nem esett bele.

Megnéztem az elsőt, azt, amelyik nem volt gyűrött. Egy rövid gépírásos bekezdés állt rajta, semmi több. így szólt: „Arra nincs kedvem, hogy önmagam szeressem, és nincs többé senkim, akit szerethetnék. Jegyzetté: Roger (F. Scott Fitzgerald) Wade. Utóirat: Ezért nem fejezem be soha Az utolsó shogunt."

− Jelent ez magának valamit, Mrs. Wade?

− Csak póz. Mindig is csodálója volt Scott Fitzgeraldnak. Azt mondja. Fitzgerald a legjobb alkoholista író Coleridge óta. aki kokainista volt. Nézze meg a gépelést, Mr. Marlowe. Tiszta, egyenletes és hibátlan.

− Megnéztem. A legtöbb ember még a nevét sem tudja leírni tisztességesen, amikor tintás. − Kisimítottam az összegyűrt lapot. Ez is gépírás, hibátlan és egyenletes. Ez így szólt: „Nem szeretem én kegyedet, dr. V. De most maga az én emberem."

Már beszélt, míg én a papírra bámultam. − Fogalmam, sincs, ki ez a dr. V. Nincs V betűvel kezdődő nevű orvos ismerősünk. Felteszem, hogy ez az, kinél Roger legutóbb volt.

− Amikor a tehénvakarász hozta haza? A férje egyetlen nevet sem említett − helységnevet sem?

A fejét rázta. − Semmit. Megnéztem az orvosi névjegyzéket. Tucatszám vannak orvosok, ilyen vagy olyan specialisták is, akiknek V betűvel kezdődik a neve. Sőt, az is lehet, hogy nem a vezetékneve kezdődik V betűvel.

− Sőt, az is, hogy nem is orvos az illető − mondtam. − S ez már készpénzkiadást jelent. Törvényes engedéllyel rendelkező orvos csekket is elfogad, de a kuruzsló csak készpénzt. A csekk később tárgyi bizonyíték lehet. És az ilyen pasasok nem túl olcsók. A koszt és kvártély saját lakásukon sokra megy. A pumpáról nem is beszélve.

Meglepődve nézett rám. − Pumpa?

− A sarlatánok mind kábítószerrel kezdik a kezelést. Könnyebben elbánnak a pácienssel. Tíz-tizenkét órára lebunkózza őket, és amikor magukhoz térnek, már jámbor fiúk. De az engedély nélküli narkotikum használat ingyen koszthoz juttatja őket Samu Bácsi kvártélyán. És ez aztán tényleg költséges szórakozás.

− Értem. Néhány száz dollár nyilván van Rogernél. Ennyit mindig tart magánál az íróasztalfiókban. Nem tudom, miért. Gondolom, szeszélyből. Most üres a fiók.

− Rendben van − mondtam. − Megpróbálom előkeríteni dr. V-t. Még nem tudom, hogy, de megteszem, ami tőlem telik. Tegye el a csekkjét, Mrs. Wade

− De miért? Nem kívánhatom, hogy…

− Köszönöm, majd utólag. És szívesebben venném Mr. Wade-től. Nem lesz túlságosan elragadtatva, ha beleavatkozom a dolgaiba.

− De ha egyszer beteg és gyámoltalan.

− Hívhatta volna a háziorvosát, vagy szólhatott volna magának, hogy hívja. De nem. Ez annyit jelent, hogy nem akarta.

Visszatette a csekket a táskájába, és fölállt. Nagyon magányosnak tűnt most. − A háziorvosunk nem hajlandó kezelni − mondta keserűen.

− Százszámra találni orvost, Mrs. Wade. Egyszer bármelyik hajlandó volna kezelésbe venni. Legtöbbje kitartana mellette egy darabig. Manapság a gyógyászatban nagy a konkurencia.

− Értem. Biztosan igaza van. − Elindult lassan az ajtó felé, vele mentem. Kinyitottam előtte.

− Magától is hívhatott volna orvost hozzá. Miért nem hívott?

Egyenesen az arcomba nézett. A szeme fényes volt Mint ha könny csillant volna meg benne. Csábító falat, az hétszentség.

− Mert szeretem a férjemet, Mr. Marlowe. Az égvilágon mindent megtennék, hogy segítsek rajta. De azt is tudom, milyen fából faragták. Ha mindannyiszor orvost hívtam volna hozzá, amikor sokat ivott, már nem lenne a férjem. Felnőtt emberrel nem bánhat úgy, mint egy fájós torkú gyerekkel.

− Ha alkoholista, akkor igen. Sokszor nagyon is úgy kellett volna bánnia vele.

Most szorosan egymás mellett álltunk. Éreztem parfümjének illatát. Vagy legalábbis azt hittem, hogy érzem. Nem literszám locsolta magára. Talán csak a nyári napsugár illatát éreztem.

− Tegyük fel, hogy tényleg van valami szégyenletes a múltjában − mondta, szinte erőszakkal lökte ki magából a szavakat, mintha külön-külön mind keserű lett volna, mint az epe. − Sőt, valami bűn. Nekem az se számítana. Nem akarok segédkezet nyújtani ahhoz, hogy újra napvilágra kerüljön.

− De az ellen nincs kifogása, ugye, hogy Howard Spencer engem béreljen fel rá?

Nagyon lassan elmosolyodott. − Tényleg úgy gondolja, hogy más választ vártam magától, mint amit Howard Spencernek adott − egy olyan férfitól, aki inkább lecsukatta magát, de a barátját nem árulta el?

− Kösz a bókot, de nem azért sitteltek le.

Pillanatnyi csend után bólintott, elbúcsúzott, és elindult le a vörös fényű lépcsőn. Néztem, amint beszáll a kocsijába, a vadonatúj, szürke, karcsú Jaguárba. Fölhajtott az utca végéig, ott fordult meg. Kesztyűjével felém intett, ahogy lesuhant a domboldalon. A kis kocsi elsurrant a sarkon, már nem is láttam.

Vörös oleanderbokor nőtt a ház előtt. Szárnyak verdestek az ágai között, és egy sárgarigó csemete izgatott pityegése hallatszott. Láttam, hogy az egyik fölső ágon állt verdeső szárnyakkal, mintha csak üggyel-bajjal tudna fönnmaradni. A fal sarkán a ciprusfák közül harsány, figyelmeztető csiripelés hallatszott. A pityegés azonnal megszÚnt, a kövér kismadár elnémult.

Bementem, becsuktam magam után az ajtót, a repülőleckéhez nyugalom kell. Mert repülni még a madaraknak is meg kell tanulni.

XV. *fejezet*

Olyan okos lehetsz, amilyennek csak képzeled magad, mégis kell egy biztos pont, ahonnan elindulhatsz; egy név, egy cím, egy szomszéd, egy háttér, valamiféle információ. Nekem mindössze egy összegyűrt, sárga papírlap volt a kezemben, amelyen gépírással ez állt: „Nem szeretem én kegyedet, dr. V. De most maga az én emberem.” Ezzel elindulhatok megkeresni a tűt a szénakazalban, egy hónap alatt átrághatom magam vagy fél tucat állam orvos egyesületének a névjegyzékén, hogy végül megérkezzem a nagy semmihez. Városunkban úgy virágzott a kuruzslás, mint a kutyatej. A Városházát véve központnak, száz mérföld körzetben nyolc megye terül el, a nyolc megye minden helységében vannak orvosok, de vannak házhoz járó mesteremberek is, akiknek az engedélye tyúkszemvágásra szól, vagy arra, hogy megdögönyözzék az ember gerincét. Az igazi orvosok között vannak gazdagok és szegények, vannak, akik az orvosi etikához tartják magukat, de vannak, akik nem engedhetik meg maguknak. Egy kezdődő delírium trémenses páciens, akinek jócskán van dohánya is, jó fejőstehén lehet a vén salabakteroknak, akik valahogy lemaradtak a vitamin− meg antibiotikum-kereskedelem mögött. De nyom nélkül el se lehet kezdeni. Nem volt a kezemben semmi nyom, Eileen Wade-nek sem, vagy ha volt, nem tudott róla. Ha találok valakit, akire minden passzol, sőt, a kezdőbetű is stimmel, még mindig kiderülhet, hogy mese az egész, már ami Roger Wade-del való kapcsolatát illeti. Meglehet, hogy az a szöveg épp hogy csak átfutott az agyán, miközben azon fáradozott, hogy leigya magát. Ahogy a Scott Fitzgeraldra való célzás is lehetett afféle nyakatekert istenhozzád.

A kisember ilyen helyzetben megpróbál kikaparni valamit a nagyember koponyájából. Ezért aztán felhívtam egy ismerősömet a Carne Szervezetben, ez elegáns ügynökség a Beverly Hillen, amely szállítmányok őrzésére specializálta magát − szállítmányon értendő majdnem minden, ami féllábbal még a törvényességen belül van. Ismerősömet George Petersnek hívták, azt mondta, rám szán tíz percet, ha nagyon sietek.

Övék volt a második emelet fele egy selyemcukorszínű négyemeletes épületben, ahol a fotocellás liftajtók maguktól nyílnak, ahol a folyosók csöndesek és hűvösek, ahol a parkoló minden állása névre szól, és az előcsarnokban a büfés csuklója kificamodik a nyugtatószerek adagolásában.

Az ajtó acélszürke volt kívülről, rajta a fémbetűk tiszták és élesek:

CARNE SZERVEZET, BETÉTTÁRSASÁG
ELNÖK
GERALD C. CARNE

Alatta kisebb betűkkel:

BEJÁRAT

Akár egy beruházási tröszt.

Benn csúnya fogadószobában találtam magam, de ez a csúnyaság céltudatos és fényűző. Skarlátszínű és sötétzöld bútorok, lágy, Brunswick-zöld falak, körben a képek kerete is zöld, csak mintegy három árnyalattal sötétebb a falaknál. A képek vörös kabátos pofákat ábrázolnak nagy lovakon, ezek a lovak elég szamarak voltak ahhoz, hogy magas kerítéseken akarjanak átugorni. Két keret nélküli tükör is lógott a falon, halvány, de visszataszító rózsaszínre festve. Fényezett, fehér mahagóniasztalkán a legfrissebb lapok, külön-külön mindegyik pedánsan mÚanyag borítóban. De a szoba ékessége nem olyan ember volt, akit a színek megfélemlítenek. Alkalmasint szegfűborsszínű inget viselt, eperszínű nadrágot, zergecipőt és valószínűleg skarlátvörös alsónadrágot monogrammal, melyet kedves mandarinszínű fonállal hímeztek rá.

Kirakatbaba volt. A Carne Szervezet ügyfelei minimum egy százast fizettek naponta, és otthonukban kapták meg a szolgáltatásokat. Nem jártak a várószobákba üldögélni. Carne kiszolgált tábori csendőr, valaha ezredes volt. Hatalmas, rózsaszín és fehér pasas, kemény, mint a kő. Egyszer állást kínált nekem, de eddig még nem jutottam olyan kétségbeejtő helyzetbe, hogy elfogadjam. Százkilencven módja van, hogy az ember elkurvuljon, és Carne ismerte mind a százkilencvenet.

Egy gumikerekÚ üveg válaszfal szétnyílt, és a félfogadó alkalmazott rám nézett. A hölgy arcán acélos mosoly ült, tekintete olyan átható volt, hogy biztosan meg tudta számolni a pénzt a farzsebemben levő tárcában.

− Jó napot. Miben állhatok szolgálatára?

− George Petersszel, kérem. Nevem Marlowe. Zöld bőrbe kötött könyvet tett ki a pultjára. —

Be van jelentve, Mr. Marlowe? Nem látom a nevét a bejelentettek között.

− Személyes ügy. Most beszéltem vele telefonon.

− Értem. Hogy betűzi a nevét, Mr. Marlowe? A keresztnevét is kérem.

Megmondtam. Beírta egy hosszú, keskeny rubrikába, a szélét egy időbélyegző alá csúsztatta.

− Ki kíváncsi erre? − kérdeztem.

− Mi gondosan ügyelünk az apróságokra is − mondta hidegen. − Carne ezredes szerint az ember sose tudhatja, mikor válnak életbevágóan fontossá a legjelentéktelenebb dolgok is.

− Vagy fordítva − mondtam, de a nő nem értette. Amikor befejezte a könyvelést, felnézett.

− Bejelentem Mr. Petersnek.

Azt mondtam, hogy boldoggá tesz. Fél perc múlva kinyílt egy ajtó a faburkolatban, és Peters intett. Egy csatahajószürke folyosóra értünk, ahonnan kétoldalt kis irodahelyiségek nyíltak, mint a börtöncellák. Irodájában hangszigetelt mennyezet, szürke vasvázas íróasztal, két egyforma szék, ami jól illett a szoba berendezéséhez, szürke állványon szürke diktafon, telefon és írókészlet, ugyanolyan színben, mint a fal meg a padló. Néhány keretezett kép lógott a falon, az egyik Carne-et ábrázolta hófehér sisakban, a másik civilben, amint íróasztala mögött ül, kifürkészhetetlen pillantással néz. A szürke háttérben acélos betűkkel írt, szintén bekeretezett, lelkesítő poéma lógott a falon:

A CARNE ALKALMAZOTT MINDIG ÉS
MINDENÜTT ÚGY BESZÉL, ÚGY ÖLTÖZ-
KÖDIK ÉS VISELKEDIK. MINT EGY ÚR.
. A SZABÁLY ALÓL NINCS KIVÉTEL.

Peters két hosszú lépéssel a szoba szemközti falánál termett, és félretolta az egyik képet. Mögötte a falba épített szürke mikrofon tűnt elő. Fölemelte, kihúzta a csatlakozót, aztán visszatette a helyére.

Helyreigazította a képet.

− E pillanattól fogva nem lenne állásom − mondta −, ha a vén szarházi nem volna kinn valahol a városban, hogy megfejjen egy részegen karambolozó színművészt. A vezetékek mind az ő szobájában futnak össze. Bemikrofonoztatta az egész butikot. Valamelyik nap azt javasoltam neki, hogy a fogadószobában, egy áttetszően foncsorozott áltükőr mögé építtessen be infravörös sugárral működtetett mikrofilmfelvevőt. Nem nagyon tetszett neki az ötlet. Nyilván azért, mert nem ő találta ki.

Leült az egyik kemény, szürke székbe. Bámultam rá. Suta, hosszú lábú férfi volt, arca csontos, haja hátracsúszott. Bőre viharvert, mint az olyan emberé, aki az időjárástól függetlenül sokat tartózkodik a szabad levegőn. Szeme mélyen ült, felső ajka majd olyan hosszúra nyúlt, mint az orra. Ha elvigyorodott, arcának alsó része eltűnt abban a mély árokban, mely orra tövétől széles szája sarkáig futott,

− Hogy bírja ki? − kérdeztem.

− Üljön le, cimbora. Lélegezzen mélyen, egyenletesen, beszéljen halkan, és ne feledje, hogy az olyan csóró pasas, mint maga, úgy viszonylik egy Carne alkalmazotthoz, mint egy orgonafújtató majom Toscaninihez. − Szünetet tartott, és vigyorgott, − Kibírom, mert cseppet sem érdekel, Jó pénzt kapok, és ha Carne egyszer úgy viselkedne, mintha ez az intézmény az a maximálisan biztonságos börtön lenne, amit ő igazgatott a háború alatt Angliában, fogom a csekk-könyvemet, és alászolgája. Mi van? Hallottam, hogy a közelmúltban kihúzta a gyufát.

− Szót se érdemel. Az van, hogy, szeretnék belenézni a nyilvántartásukba, zárt osztállyal rendelkező dokikat keresek. Tudom, hogy van ilyen nyilvántartásuk. Eddie Dowst említette, amikor lelépett innen.

Bólintott. − Eddie egy kicsit túlérzékeny volt a Carne Szervezetnek. A nyilvántartás, amit emleget, szigorúan bizalmas. Kívülállóknak semmilyen körülmények között nem adható bizalmas információ. Azonnal megkapja.

Kiment, én meg a szürke papírkosarat bámultam, a szürke linóleumpadlót és a szürke bőrrel sarkalt határidőnaplót. Peters szürke irattartóval tért vissza. Letette, és felütötte.

− Az isten szerelmére, itt minden szürke?

− Mint az iskolában, kistestvérem. A szervezet szellemét szimbolizálja. Aha, van itt valami, ami nem szürke.

Kihúzta az egyik asztalfiókot, kivett belőle egy húsz centis szivart,

− Harmincas Upmann − magyarázta, − Egy öregedő úr ajándéka, aki harminc éve él Kaliforniában, és még mindig azt mondja, hogy „drót nélküli távíró”. Józanon csak vén locsi-fecsi, aki jó adag felszínes vonzerővel rendelkezik, és ez tetszik nekem, mert a legtöbb ember semmiféle vonzerővel nem szerelkezik fel, többek között Carne sem. Carne annyi vonzerővel rendelkezik, mint egy vasöntő, műszak után. Részegen fura szokásnak hódol az öregúr: csekket állít ki olyan bankok címére, amelyek a létezéséről sem tudnak. Mindig jól jár, és szeretetteljes közreműködésemmel eddig még mindig megúszta a sittet. Ezt kaptam tőle. Ne szívjuk el együtt, mint két indiánfőnök, akik egy vérfürdő tervét beszélik meg?

− Én nem szivarozom.

Peters szomorúan nézte a hatalmas szivart. − Sajnos, én se − mondta. − Már arra is gondoltam, odaadom Carne-nek. De utóvégre nem egyszemélyes szivar, még ha az az egy személy Carne is. − Összevonta szemöldökét. − Túlságosan gyakran emlegetem Carne-et. Biztosan ideges vagyok. − Visszadobta az asztalfiókba a szivart, és a nyitott irattartóra pillantott. − Mit is akarunk ezzel?

− Egy alkoholistát keresek, akinek ízlése is, pénze is van, hogy luxusigényeit kielégítse. Eddig nem fizetett még csekkel. Legalábbis én nem tudok róla. Dühöngési rohama volt, és a felesége aggódik érte. A felesége úgy véli, elbújt valami kijózanító butikban, de ebben sem biztos. Egyetlen nyomunk van, egy halandzsa, ami dr. V.-t említi. Csak így, a kezdőbetűt. Emberem három napja tűnt el.

Peters gondterhelten nézett rám. − Nem korai az aggodalom?

− Ha megtalálom, fizetnek.

Még egy darabig maga elé nézett, aztán a fejét ingatta. − Nem értem, de mindegy. Megnézzük. − Lapozgatni kezdett az irattartóban. − Nem lesz könnyű − mondta. − Az ilyenek nem maradnak meg a fenekükön. Egy betű nem túl megbízható nyom. − Kiemelt egy lapot a tartóból, továbblapozott, aztán egy másikat is kivett, majd egy harmadikat. − Hármat találtam − mondta: − Dr. Amos Valery, csontgyógyász és hátgerincmasszőr. Menő szanatórium Altadenában. Ötvenesért házhoz megy. legalább is szokott. Két bejelentett ápolónő. Néhány éve afférje volt az Állami Narkotikumellenőrző embereivel, és kénytelen volt leadni a receptkönyvét. Nem valami újkeletű adat.

Felírtam a nevét és az altadenai címet.

− Aztán itt van dr. Lester Vukanich. Fül, orr, gége, Hollywood Boulevard, Stockwell-udvar. Osztályon felüli pasas. Főként otthon rendel, úgy látszik, sinus-fertőzésre specializálta magát. Elég sima ügynek látszik. Elmegy hozzá, homlokfájásra panaszkodik, és kímosatja az arcüregét. Előbb persze novokainnal érzésteleníti. De ha megtetszik a képe, lehet, hogy nem novokaint fog használni. Érti?

− De mennyire − ezt is felírtam.

− Helyben vagyunk − folytatta Peters, miután még valamit elolvasott. − Nyilván baj van az utánpótlással. Ezért aztán a mi Vukanich doktorunk szenvedélyesen horgászik Ensenadában, mégpedig a saját repülőgépén utazott el.

− Nem hiszem, hogy sokáig húzná, ha repülőgépen hordja be a kábítószert.

Peters gondolkodott, aztán a fejét rázta. − Nem hiszem, hogy igaza van. Élete végéig húzza, ha nem esik a mohóság bÚnébe. Egyetlen igazi veszély leselkedik rá, egy elégedetlen fogyasztó − pardon, páciens −, de nyilván el tud bánni az ilyenekkel is. Tizenöt éve tartja fenn a rendelőjét.

− Honnan a fenéből veszik maguk az anyagot? − kérdeztem.

− Mi nagyüzemi módszerrel dolgozunk, fiacskám. Nem magányos farkasként, mint maga. Egy részét maguktól a kuncsaftoktól kapjuk, más részét belülről. Carne nem sajnálja a pénzt. Remekül kever, ha érdekei úgy kívánják.

− Ez a duma tetszene neki.

− Le van szarva. Mai, utolsó ajánlatunk egy Verringer nevű úrifiú. Az ügynök, aki a feljegyzést készítette róla, rég letűnt. Valamikor egy költőnő öngyilkos lett a Verringer-farmon a Sepulveda Canyonban. MÚvésztelepféleséget létesített írók meg hasonlók részére, akik magányt keresnek és megfelelő atmoszférát az alkotáshoz. Ügy látszik, törv. védve Doktornak szólíttatja magát, de orvosi praxist nem folytat. Lehet, hogy dr. Phil. Isten az atyám, fogalmam sincs, hogy került ide. Talán valami nem volt rendben az öngyilkossággal − Felmutatott egy fehér lapra ragasztott újságkivágást. − Ahá, halálos adag morfium. Arról nincs szó, hogy Verringernek köze lett volna hozzá.

− Tetszik nekem ez a Verringer − mondtam. − Nagyon tetszik.

Peters becsukta az irattartót, és rácsapott. − Maga ezt nem látta − mondta. Fölkelt, kiment a szobából. Mire visszajött, már távozásra készen álltam. Meg akartam köszönni, de elhárította.

− Ide hallgasson − mondta −, a maga embere ezer más helyen is lehet.

Azt mondtam rá, hogy ezzel tisztában vagyok.

− Mellesleg hallottam valamit a maga Lennox barátjáról, ami talán érdekelni fogja. Egyik kartársunk négy vagy öt esztendeje összeakadt egy taggal New Yorkban, akire pontosan illik a személyleirás. De annak a tagnak nem Lennox volt a neve. Hanem Marston. Persze a kartársunk tévedhet is. A tag végig részeg volt, úgyhogy nem lehet biztosra menni.

− Kétlem, hogy a két ember azonos − mondtam-− Miért változtatott volna nevet? Van háborús minősítése, abból bármikor lenyomozhatták volna.

− Ezt nem tudtam. Emberünk most Seattle-ben van. Beszélhet vele, ha megjött, és ha érdekli. A neve: Ashterfelt.

− Köszönök mindent, George. Jó hosszú tíz perc volt.

− Jöhet idő, amikor én szorulok magára,

− A Carne Szervezet − mondtam − soha senkitől nem kér szívességet.

Beintett a nemzetközi indexszel. Otthagytam fémes-szürke cellájában, és a várószobán át távoztam. Most egész jól nézett ki. A rikoltó színek értelmet kaptak a szürke börtöncellák után.

XVI. fejezet

A Sepulveda Canyon mélyén a főútról négyszögletű sárga kapubálvány között ágazik ki a bejáró. Az egyik kapufélfán rácsos kapu. A bejárat fölött dróton lógó tábla:

MAGANÚT! BEHAJTANI TILOS

A levegő meleg és mozdulatlan volt, tele az eukaliptuszok kandúrszagával

Befordultam a kavicsos útra, egy domboldal derekán vezetett félkörben, majd föl egy szelíd lejtőn a csúcsra, onnan le a másik oldalon egy árnyas völgybe. A völgyben forróság volt, öt-nyolc fokkal melegebb, mint a főúton. Most már láttam, hol ér véget a kavicsos út, egy meszelt kővel szegélyezett pázsitos valami mögé kanyarodva. Bal kéz felől kiszáradt úszómedence, nincs szárazabb dolog a világon, mint egy kiszáradt úszómedence. Három oldalról pázsit fogta körül, vagyis ami maradt belőle, a pázsiton itt-ott vörös fenyő, nyugszék, foszladozó párnákkal. A tarkabarka párnák − volt ott kék, sárga, narancssárga, rozsdavörös − a sarkokon és a varrás mentén kezdtek foszladozni, szétnyíltak, lógott belőlük az afrik. A negyedik oldalon teniszpálya magas drótkerítése látszott. Az úszómedence trambulinja kókadtan csüngött, rég elvesztette már a rugalmasságát. Borítása szétrongyolódott, fémszerelvényeit rozsda borította.

A kanyarhoz értem, befordultam egy rokkant tetejű, vörös fényű épület tágas verandája elé. A bejáraton kettős hálóajtó. Nagy, fekete legyek döngtek a hálón. Az örökzöld és mindig poros kaliforniai tölgyfák között ösvények vezettek a domboldalon elszórt, rusztikus faházak felé, némelyik ház egészen eltűnt a lombok alatt. Amiket látni lehetett, azokat a szezon utáni elhagyatottság lengte körül. Az ajtók zárva, az ablakok bánatos szerzetesbarna rolókkal elfüggönyözve. Szinte látni a vastag port az ablakpárkányokon.

Leállítottam a motort, kezemet a kormányon nyugtatva várakoztam, figyeltem. Csend volt. Olyan kihaltnak tűnt ez a hely, akár a fáraók sírja, csakhogy benn a kettős hálóajtó mögött mozgott valami. Aztán halk, dallamos füttyszó hangzott, és a háló mögött emberi körvonalak rajzolódtak ki. Az ajtók kinyíltak, és valaki leballagott a lépcsőn. Érdemes volt szemügyre venni a fickót.

Hímzett, lapos tetejű fekete gaucho-kalapját az álla alatt kötötte meg. Fehér, habtiszta inge kigombolva, kézelője szoros, az ujja buggyos. Nyakán fekete, horgolt szélű sál, egyenetlen hosszúságra kötve, egyik szára kurta, a másik az övét verte. Fekete selyemövet hordott, csípőben szÚk, fekete nadrágot, a hasított szárú, szénfekete nadrág varrásán aranysujtás futott le a hasításig, ahol harangszerűen kiszélesedett, és aranygombokban meg selyemszegélyekben folytatódott tovább. A lábán patent bőrtopánkát viselt, mint a táncosok.

A lépcső alján megállt, szemügyre vett, még mindíg fütyörészett. Hajlékony volt, akár az ostor, Olyan üres, füstszínÚ szeme volt, amilyet még nem láttam. Hosszú, selymes pillái alól nézett rám. Tökéletes arc, finom, de nem gyöngeségről árulkodó. Egyenes, de nem túl keskeny orr, bájos, csücsöri száj, arcán kétoldalt gödröcskék − hát így nézett ki, és ne feledkezzünk meg két kis füléről, melyek kilátszottak haja alól. Bőre lisztfehér volt, mintha soha nem érné napfény.

Színpadias pózba vágta magát, egyik keze csípőn, másikkal elegáns kört írt le a levegőben.

− Üdvözletem − mondta. − Pompás idő van, igaz?

− Nekem egy kicsit forró az éghajlat.

− Én forrón szeretem. − A megállapítás rövid volt, végleges, kizárt minden további vitát. Amit élveztem, az elkerülte a figyelmét. Leült a lépcsőre, elővarázsolt valahonnan egy hosszú körömreszelőt, és manikűrözni kezdett. − A banktól? − kérdezte, anélkül hogy felnézett volna.

− Verringer doktort keresem.

Abbahagyta a reszelést, fölnézett, a távoli, forró messzeségbe. − Az meg ki? − kérdezte minden érdeklődés nélkül.

− Övé a birtok. Csak lakonikusan, mint a fene, igaz? Mintha nem tudná.

Újra kezdte a körömreszelést, − Magát rosszul tájékoztatták, szépfiú. A birtok a banké, Zár alá vették, vagy valami ilyesmi történt vele. Nem tudok megjegyezni ilyen apróságokat.

Olyan arckifejezéssel nézett rám, mint akit tényleg nem érdekelnek az apróságok. Kiszálltam az Óidéból, nekidőltem a forró ajtónak, aztán arrébb léptem, hátha van ott egy kis légmozgás.

− Melyik bank lenne az?

− Nem tudja, tehát nem onnan jött. Nem onnan jött, tehát semmi keresnivalója itt. Állj rá az útra, szépfiú, farral mifelénk. És söprés, de csipkedd magad,

− Beszélnem kell Verringer doktorral.

− A butik nem működik, szépfiú. Ahogy **a** figyelmeztetésen olvasható, ez az út magántulajdon. Valamelyik süket elfelejtette bezárni a kaput.

−Maga itt a gondnok?

− Mondjuk. Ne kérdezz többet, szépfiú. Szélsőséges vérmérséklet vagyok.

− Mit csinál, amikor begurul − tangózik egy vakondokkal?

Hirtelen, kecsesen talpra ugrott. Kicsit elmosolyodott, a mosolya üres volt. − Mégis meg kell billentenem azt a kis hátsófeledet, úgy látom − mondta.

− Később. Most inkább megkeresném Verringer doktort.

A reszelőt valahová az ingébe tette, és helyette valami más jelent meg a jobb kezében. Egy kurta kis mozdulat, és az ujjain fénylett a rézbokszer. Járomcsontja fölött megfeszült a bőr, nagy, füstös szeme mélyén láng lobbant.

Sétálva jött felém. Hátraléptem, hogy legyen helyem. Fütyörészett, de hangja most magas és éles volt.

− Nem fontos verekedni − mondtam. − Nincs miért. Aztán meg bepiszkolódhat ez a bűbájos, tündéri nadrág is.

Gyors volt, mint a villám. Párducszökelléssel rajtam termett, bal keze kinyúlt, ütést vártam, időben elkaptam a fejem, de ő a jobb csuklómra pályázott, meg is markolta. Markolni, azt tudott. Megrántott, és amikor kibillentem az egyensúlyból, a bokszer hatalmas lengővel villant meg a levegőben. Egy ilyen ütés a koponyámra, és örök életemre nyomorék vagyok. Ha magam felé rántom, vagy az arcomra kapom vagy a felső karomra, közvetlenül a vállcsúcs alá. Akármelyik ér, vagy az arcom vagy a karom bénul meg. Ilyen helyzetben csak egyet lehet tenni.

Arra dőltem, amerre rántott. Lépés közben elgáncsoltam, elkaptam az ingét, hallottam, amint recsegve elreped. Valami a tarkómra csapott, de nem a bokszer. Balra pöndörítettem, ő oldalt vágódott, úgy ért földet, mint a macska, s már talpon is volt, mielőtt egyensúlyomat visszanyertem volna. Vigyorgott. Mindennek tudott örülni. Már jött is újra.

Bivalyerős hang bődült fel valahonnan: − Earl! Megállj! De rögtön, hallod?

A gaucho-gyerek megtorpant. Beteges vigyor jelent meg az arcán. Egy gyors mozdulat, és a bokszer eltűnt a nadrág fölött a széles selyemövben.

Megfordultam, egy tagbaszakadt, Havanna-inges férfit pillantottam meg, hadonászva futott le az egyik ösvényen. Kicsit lihegett.

− Bolond vagy, Earl?

− Ezt ne mondja még egyszer, doki − mondta Earl lágyan. Aztán mosolygott, elfordult, és leült a verandalépcsőre. Levette lapos tetejű, fekete kalapját, elővett egy fésűt, és kifejezéstelen arccal fésülni kezdte sűrű, sötét haját. Pár másodperc múlva halkan fütyörészni kezdett.

A hatalmas ember a rikító színÚ ingben csak állt, és nézett rám. Én is csak álltam, és néztem rá.

− Mi történt? − horkantotta. − És kicsoda maga, uram?

− Nevem Marlowe. Dr. Verringer után érdeklődtem. A fiú, akit Earlnek szólít, játékos kedvében van. Talán a meleg miatt.

− Én vagyok dr. Verringer − mondta méltósággal. Elfordította a fejét. − Menj be a házba, Earl.

Earl lassan fölemelkedett. Nagy, füstös szeme vizsgálódva, gondterhelten tapadt dr. Verringerre. Aztán fölment a lépcsőn, kinyitotta a hálót. Légyfelhő zúgott fel mérgesen, aztán mikor a háló már nem mozgott, békésén rátelepedett.

− Marlowe? − Verringer doktor ismét nekem. szentelte figyelmét. − És mivel szolgálhatok, Mr. Marlowe?

− Earl azt mesélte, hogy maga itt felhagyott a tevékenységével.

− Helyesen mesélte. Csak néhány hivatalos formaságot várok, aztán költözöm. Itt már csak Earl meg én tartózkodunk.

− Kiábrándító − mondtam kiábrándult pofával, − Azt hittem, hogy itt van magukkal még egy Wade nevű fickó is.

Két olyan szemöldök szaladt fel, mely jó reklám. lenne a SÚrÚbb Szőrzet mozgalomhoz. − Wade? Elő-. fordulhat, hogy ismerek ilyen nevű embert − elég köznapi név −, de miért tartózkodna nálunk?

−A kúra miatt.

Összehúzta a Sűrűbb Szőrzetet. Ha valakinek ilyen szemöldöke van, akkor tud ám nézni. − Mesterségem a gyógyászat, de már nem praktizálok, uram. Milyen kúrára gondol?

− Az én tagom italos kedvű legény. Néha bedilizik, és ilyenkor eltűnik. Néha saját erejéből tér haza, néha úgy hozzák, néha keresni kell. − Kivettem a névjegyemet, és átnyújtottam.

Nem fogadta kitörő örömmel.

− Mi van Earllel? − kérdeztem, − Rudolf Valentinónak képzeli magát, vagy mi?

Megint bedobta a szemöldök figurát. Izgalmas mutatvány volt. Egyik fele magától felkunkorodott vagy öt centit. Megvonta húsos vállát.

− Earl teljesen ártalmatlan, Mr. Marlowe, Időnként elábrándozik − ennyi az egész. Játékvilágban él, talán ez a helyes kifejezés.

− Maga szerint, dokikám. Szerintem elég durva ez a játékvilág.

− Ta-ta-ta, Mr. Marlowe. Ne csináljunk bolhából elefántot. Earl szeret öltözködni, Ebből a szempontból teljesen gyermeteg.

− Vagyis azt mondja, dilis − mondtam. − Ez itt valami,féle szanatórium, igaz? Vagy csak volt?

− Sose volt. Amikor működött, művésztelep volt. Kosztot, kvártélyt adott, alkalmat a sportolásra, szórakozásra, és mindenekfölött alkotó magányt biztosított. Szolid árak mellett. A művészek − nyilván tudja − ritkán gazdagok. Művészen természetesen írókat értek, muzsikusokat és így tovább. Nagyon hálás elfoglaltság volt ez nekem, amíg tartott.

Szomorúnak látszott, mikor erről beszélt. Szemöldöke lecsüggedt, párhuzamost alkotott a szájával. Csak egy kicsit kéne még nőnie, belelógna a szájába.

− Tudok róla − mondtam. — Benne van a nyilvántartásban. Azzal a régebbi öngyilkossággal együtt. Kábítószerügy, igaz?

Csüggedtsége egyszeriben elszállt, dühbe gurult. − Miféle nyilvántartásban? − kérdezte élesen.

− Nyilvántartást vezetünk azokról, akiket zárt osztállyal rendelkező fiúknak hívunk, doktor úr. Szóval, ahonnan nem tudnak kiugrálni a tagok, amikor rájuk jön a hoppáré. Kis magánszanatórium vagy ami éppen akad, ahol alkoholistákat, kábítószereseket és szelíd mániákusokat kezelnek.

− Ilyesmihez törvényes engedély kell – mondta Verringer doktor reszelősen.

− Igen. Elméletben legalábbis. Néha azonban megfeledkeznek róla.

Kihúzta magát, megmerevedett. Tagadhatatlan méltóság sugárzott róla. − A célzás sértő rám nézve, Mr. Marlowe. Fogalmam sincs, hogy kerülhetni az én nevem arra a listára. Távozzék, kérem.

− Térjünk vissza Wade-hez. Előfordulhat, hogy más néven tartózkodik itt.

− Earlön és rajtam kívül más nem tartózkodik itt. Csak mi ketten. Most pedig, kérem.

− Szeretnék körülnézni.

Néha egy fals kijelentéssel ki lehet hozni embereket a sodrukból. Verringert ugyan nem. Nem engedett a méltóságteljes pózból. A szemöldöke sem. A ház felé pillantottam. Belülről zeneszó hangzott, tánczene. És nagyon halkan újjpattintgatás.

− Fogadok, hogy táncol odabenn − mondtam. − Tangót. Fogadok, hogy egymagában táncol. Csuda egy kölyök.

− Hajlandó távozni, Mr. Marlowe? Vagy szólja Earlnek, hogy segítsen kitenni önt a birtokomról?

− Jól van na, megyek. Ne nehezteljen rám, doktor úr. Csak három V betűs nevünk volt, és maga látszott a legígéretesebbnek. Ez az egyetlen kézzel fogható kiindulási pontunk van: − Dr. V, mielőtt eltűnt, ezt vetette papírra. Doktor V.

− Tucatszám találhat dr. V.-t − mondta Verringer doktor tempósan.

− Biztosan. De nem a nyilvántartásba vett zárt osztállyal rendelkező fiúk között. − Köszönöm, hogy időt vesztegetett rám, doktor úr. Kicsit aggódom Earl miatt.

Elfordultam, a kocsimhoz mentem, beszálltam. Mire az ajtót behúztam, Verringer doktor mellettem állt. Kedves arckifejezéssel hajolt be az ablakon.

− Nem szükséges, hogy perlekedjünk, Mr. Marlowe. Értem én, hogy magának foglalkozásából adódóan gyakran kell goromba módszerekkel élnie. Csak miért aggódik Earl miatt?

− Earl láthatólag dilis. Ahol az ember egy dilist talál, hajlandó azt hinni, hogy van belőle több is. Mániákus depresszió, igaz? Most épp a felspannolt állapot felé tart.

Némán meredt rám. Udvarias és bánatos arckifejezéssel. − Sok érdekes és tehetséges ember tartózkodott itt, Mr. Marlowe. Nem mindegyik volt ilyen kiegyensúlyozott gondolkodású, mint ön, ha jól látom. A tehetséges emberek gyakran neurotikusok. Nincsenek hozzá eszközeim, hogy őrülteket vagy alkoholistákat kezeljek, még ha gusztusom volna is az efféle munkához. Earlön kívül más segéderőkkel nem rendelkezem, és ő aligha alkalmas rá, hogy betegekkel foglalkozzék.

− Mondja csak, doktor úr, mire alkalmas akkor? A magános tangózáson meg egyebeken kívül?

Az ablakkeretre támaszkodott, hangja halk volt, bizalmas. − Earl szülei kedves barátaim voltak, Mr. Marlowe. Valakinek istápolni kell Earlt, mivel ők nincsenek közöttünk. Earlnek nyugalomra van szüksége, távol kell élnie a város zajától és kísértéseitől. Kiegyensúlyozatlan lélek, de alapjában véve ártalmatlan. Volt szerencséje tapasztalni, hogy egyetlen szóval le tudom csillapítani.

− Maga aztán bátor ember − mondtam. Felsóhajtott. Szemöldöke érzékenyen hullámzott,

mint valami gyanakvó rovar tapogatócsápja. − Áldoznom kellett. Nehéz áldozatra kényszerültem − mondta. − Azt hittem, Earl majd segít az itteni munkámban. Gyönyörűen úszik, úgy ugrik, mint egy mÚugró, képes végigtáncolni egy egész éjszakát. Általában nem lehet nem szeretni. De időnként kellemetlen helyzetbe hoz. − Hatalmas kezével legyintett, mintha bántó emlékeket hessegetne el. − Végül választanom kellett, vagy Earlről mondok le, vagy erről a helyről.

Fölemelte két kezét, széttárta, aztán leejtette őket Szeme könnytől lett fényes, nem is palástolta.

− Csődbe jutottam − mondta. − Ez a békés völgy most már tényleg birtok lesz, üzem. Járdákat építenek, lámpaoszlopokat emelnek, üvöltő rádióktól meg rollerező gyerekektől lesz hangos. Talán még − bús sóhajtás szakadt fel a melléből −, talán még a televíziót is behurcolják. − Karjával körbe kaszált. − A fákat, remélem, kímélni fogják − mondta −, bár, ki tudja. Lehet, hogy televízióantennákat plántálnak majd a helyükre a magaslaton. Csak abban bízom, hogy Earl meg én akkorra már messze járunk.

− Isten vele, doktor úr. A szívem vérzik önökért.

Kezet adott. Nyirkos tapintása volt, de nem remegett. − Köszönöm, hogy megért, és együtt érez velem. Sajnálom, hogy nem tudok segíteni önnek Mr. Slade előkerítésében.

− Wade − mondtam.

− Pardon, Wade, persze, persze. Isten önnel, és sok szerencsét, uram.

Betettem a sebességet, és visszahajtottam a kavicsos úton, amerről jöttem. Szomorú voltam, de annyira azért nem, amennyire Verringer doktor szerette volna.

Kiértem a kapun, és elég messze mentem a főútvonal kanyarulatában ahhoz, hogy a bejárattól ne lássanak, amikor majd leparkolok. Kiléptem a kocsiból, és a szegélykövezeten visszaballagtam addig, hogy a szeges drótkerítés mellől megfigyelhessem a kapubejáratot. Beálltam egy eukaliptuszfa alá, és várakoztam.

Talán öt perc telhetett el így. Majd egy kocsi gördült végig a magánút csikorgó kavicsburkolatán. Eltűntem a leshelyemről, hogy meg ne lássanak. Még hátrább húzódtam a bokrosban. Csikorgó hang hallatszott, egy nehéz lakat kattanása, lánccsörgés. A motor tűrázott, és a kocsi eltűnt visszafelé az úton.

Amikor a hangja is elhalt, visszamentem az Oldsomhoz, és beálltam orral a város felé. Elhajtottam Verringer doktor magánútja előtt, és láttam, hogy a kaput lánccal, lakattal alaposan megerősítették. Mára elegünk van a vendéglátásból, köszönjük.

XVII. fejezet

Visszahajtottam a városba, és megebédeltem. Evés közben egyre furcsábbnak láttam az egész ügyet. Hogy lehet úgy egyáltalán megtalálni valakit, ahogy én kezdtem hozzá? Érdekes alakokba botlik az ember, mint Verringer doktor vagy Earl, de akit keres, azt nem találja. Gumit, benzint, dumát, energiát pocsékol az ember, és hiába. Mint mikor a kártyában mindent egy játszmára tesz fel, és a bank nem fizet. Körülbelül annyi esélyem volt rá, hogy elkapom az emberemet, mint egy kockapartiban, hogy egymás után négyszer hatot dobok.

Az első persze balul üt ki, zsákutcába csalogatja az embert és a reményteljes nyom ünnepélyes gyászzene nélkül elvész a semmiben. De azért nem kellett volna Slade-et mondania Wade helyett. Intelligens ember. Ilyen könnyen nem felejtené el, és ha elfelejtette, akkor el is akarta.

Vagy igen, vagy nem. Nem folyamatos ismeretségről van szó. Kávézás közben doktor Vukanichra és Varleyre gondoltam. Fekete, fehér, igen, nem? A délutánom elmegy velük. Akkor aztán felhívhatnám a Wade-kastélyt az Idle Valleyben, amikor is közölnék velem, hogy a családfő visszatért a székhelyére, és pillanatnyilag csupa ragyogás az élet.

Vukanich doktor nem lakik messze. De Varley az isten háta mögött tanyázik, az Altadena-dombon, hosszú, forró, unalmas kocsikázás odáig. Fekete, fehér?

Végül is az igent választottam.

Kifizettem a számlát, otthagytam a kocsit, és leballagtam a Stockwell Buildinghez vezető utca északi oldalán. Micsoda régi épület, a bejáratnál trafik, benn kézzel irányítható lift, amely zötyögött, és az istennek se állt meg a megfelelő emeleteknél. A hatodik emeleti folyosó szűk, az ajtókon tejüveg. Még az én barlangomnál is ósdibb és piszkosabb. Zsúfolva orvosokkal, fogászokkal meg a Keresztény Tudomány nem éppen áldásos tevékenységet folytató művelőivel, ügyvédekkel. Ellenségeimnek kívánom. Nem túl ügyesek, nem túl tiszták, és nem sokat rúgnak labdába, három dollár, a nővérnél szíveskedjék fizetni; fáradt, bátortalan emberek, akik nagyon is tudják, hol tartanak, miféle páciensek fordulnak hozzájuk, és hogy mennyi pénzt lehet kipréselni belőlük. Szíveskedjék készpénzzel fizetni A doktor úr rendel, a doktor úr beteglátogatáson van. Ez a zápfog bizony elég rozzant, Mrs. Kazinski. Tetszik ez az új akriliktömés, ér annyit, mint egy aranyfog, kihozom magának tizennégy dollárból. A novokain külön két dollár, ha gondolja. A doktor úr rendel, a doktor úr beteglátogatáson van. Három dollár, kérem. A nővérnél szíveskedjék fizetni.

Egy ilyen épületben mindig akadnak azért néhányan, akik valóban nagy dohányt szakítanak le, de nem látszik rajtuk. Belesimulnak a kopott háttérbe, ehhez választják színüket. Zugügyvédek, akik mellékesként óvadékspekulációkba társulnak be (a lejárt óvadékleveleknek mindössze két százalékát sikerül beszedni). Angyalcsinálók, akiket berendezési tárgyaik láttán éppúgy tarthatsz urológusnak álcázott kábítószer-kereskedőnek, mint bőrgyógyásznak vagy specialistának, aki a kezeléshez magától értetődően használ érzéstelenítőt.

Dr. Lester Vukanich szűk, szegényesen berendezett várójában több mint tízen szorongtak kényelmetlenül. Csupa szürke arc. Nem volt különleges ismertetőjegyük. Különben is ki tud megkülönböztetni egy kábítószerüzért egy vegetáriánus könyvkereskedőtől. A páciensek két ajtón mehettek be a rendelőbe. Egy szorgos fül-orr-gégész akár négy szenvedőt is kezelhet, egyszerre.

Végre sorra kerültem. Beültettek egy barna bőrszékbe, egy fehér törülközővel leterített asztal mellé, amelyen egy csomó szerszám volt. A fal mellett sterilizátor bugyogott. Dr. Vukanich sebesen érkezett fehér köpenyében, homlokán a kerek tükörrel. Leült elém egy támlátlan forgószékre.

− Homloküreg? Igen? Erős fájdalmai vannak? − kérdezte, és a nyomtatványra nézett, amit a nővér hozott.

Azt feleltem, borzasztóak. Csillagokat látok. Főként reggel, felkelés után. Bölcsen bólogatott.

− Jellegzetes tünet − mondta, és egy üvegsapkát húzott valamire, ami leginkább töltőtollra hasonlított.

Belenyomta a számba. − Ajkakat össze, fogakat szét − mondta, és eloltotta a villanyt. A helyiségnek nem volt ablaka. Valahol egy ventillátor működött.

Dr. Vukanich kihúzta a számból a töltőtollat, és felgyújtotta a villanyt. Alaposan megnézett.

− Lerakodás sehol, Mr. Marlowe. Ha fáj a feje, az nem a homloküregtől van, sőt, úgy látom, soha nem voltak homloküregpanaszai. Viszont valamikor régen orrsövényoperációja volt, ahogy látom.

− Így van, doktor. Valaha fociztam, és lerúgtak. Bólintott. − Van ott egy kis csontszilánk, azt is

ki kellett volna vágni. Bár a légzést aligha gátolja. Térdére kulcsolt kézzel hátradőlt a széken. —Ezek után mit kíván tőlem? − kérdezte. Keskeny arca sápadt, szinte szürke, mint egy gümőkóros fehér patkányé.

− Egy barátomról szeretnék beszélgetni magával. Nagyon rossz bőrben van. Író. Sokat iszik, rosszak az idegei. Segíteni kell rajta. Hónapok óta szittyózik a végtelenségig. Az a kis extra-micsoda kell neki. A háziorvosa nem hajlandó tovább kezelni.

− Mit ért pontosan a kezelésen? − kérdezte dr. Vukanich.

− Csak arra lenne szükség, hogy néha kapjon egy-egy adagot, ami lecsendesíti. Gondoltam, hátha mi kisütünk valamit. Pénz nem számít.

− Sajnálom, Mr. Marlowe. Rossz helyen kopogtat. − Felállt. − Elég durván tért a tárgyra, ha szabad megjegyeznem. A barátja konzultáljon velem, ha akar. Jöjjön el hozzám személyesen. Előbb azonban szerezzen valami betegséget, amit kezelni kell. Tíz dollár lesz, Mr. Marlowe.

− Hagyja ezt, dokikám. Maga rajta van a listán.

Dr. Vukanich a falnak támaszkodott, és rágyújtott, ezzel csak időt nyertem. Fújta a füstöt, azt nézte. Odaadtam a névjegyemet, nézze azt inkább. Megnézte.

− Miféle listáról van szó? − érdeklődött.

− A rácsosablakos fiúk listájáról. Gondolom, talán már ismeri is a barátomat. A neve Wade. Gondolom, talán már el is dugta valahová, egy kis fehér falú szobácskába. Otthon meg keresik.

− Nagy szamár maga − közölte dr. Vukanich.

− Az ilyen filléres, négy napig tartó elvonókúra nem az én üzletem. Különben sem kúrálnak ezek semmit, semmilyen körülmények között. Nincsenek fehér falú szobácskáim, és nem ismerem a barátját

− ha ugyan egyáltalán létezik. Tíz dollár készpénzben, azonnal. Vagy hívjam inkább a rendőrséget, tegyek panaszt, hogy narkotikumot akar tőlem?

− Ez haláli volna. Rajta, doki.

− Takarodjon innen, ócska hintáslegény. Felemelkedtem a székből. − Azt hiszem, doktor,

tévedtem. Amikor a tag legutóbb lerobbant, egy orvosnál kötött ki, akinek a neve V betűvel kezdődik. A műveletet titokban hajtották végre. Késő éjszaka vitték el, és ugyanúgy hozták vissza, miután lecsillapították. Annyit sem időztek, míg beért a házba. Úgyhogy, amikor megint rájött a dili, és eltűnt otthonról, elővettük a nyilvántartást, hátha találunk valami nyomravezetőt. Három orvost találtunk, akiknek a neve V-vel kezdődik.

− Izgalmas − mondta semmitmondó mosollyal. Még most is időt adott a gondolkodásra. − Hogy találták ki, hogy V betűvel kezdődik a neve?

Rámeredtem, Jobb kezével bal felső karját simogatta. Arcát könnyű izzadtság borította.

− Sajnálom, doktor. Ez szigorúan bizalmas.

− Bocsásson meg egy pillanatra. Vár egy másik betegem, aki —

A mondat befejezetlen maradt, mert dr. Vukanich magamra hagyott. Távollétében egy nővér dugta be a fejét az ajtónyíláson, végigmért, aztán visszahúzódott.

Dr. Vukanich csillogó szemmel jött vissza. Mosolygott, kipihentnek látszott.

− Mi az? Maga még itt van? − Nagyon meglepettnek látszott, legalábbis igyekezett, hogy annak látsszék. − Azt hittem, kurta-furcsa konzultációnk véget ért.

− Már itt se vagyok. Csak azt hittem, úgy gondolta, várjak.

Elégedetten nevetett. − Tudja, Mr. Marlowe, különös időket élünk. Potom ötszáz dollárért kórházba tudom juttatni magát, összetört csontokkal persze. Muris, nem?

− Falrengető − mondtam. — Benyomott egy adagod a vénájába, mi, dokikám? Apuci fel van dobva, mi?

Kifelé igyekeztem. − Hasta luego, amigo − csiripelte. − A tízesemről meg ne feledkezzék. Az ápolónőnél kéretik fizetni.

A mikrofonhoz lépett, és valamit belemondott, amikor kiléptem az ajtón. A várószobában ugyanazt a tizenkét embert találtam vagy legalábbis ugyanolyan tizenkettőt, éppolyan kényelmetlen helyzetben. Az ápolónő nem vesztegette az idejét.

− Tíz dollár lesz, kérem. Ebben az irodában készpénzzel kell fizetni, Mr. Marlowe.

A rengeteg láb között igyekeztem az ajtó felé. Felpattant a székből, futva megkerülte az asztalt. Kinyitottam az ajtót.

− Mi lenne, ha nem kapná meg? − kérdeztem.

− Majd rájön − válaszolta mérgesen.

− Helyes. Maga csak a kötelességét teljesíti. Én is. Pislantson a névjegyre, amit itt hagytam, majd rájön, mi a kötelességem.

Kimentem. A várakozó páciensek rosszalló pillantása kísért. Nem illik így beszélni az orvosnál.

XVIII. fejezet

Dr. Amos Valér más lehetőséget kínált fel. Tekintélyes, régi háza százéves kertben állt, amit hatalmas tölgyek árnyékoltak be. Masszív szerkezetű építmény, a veranda tetőszegélyén bonyolult indadísz futott végig, csavart és rovátkolt, fehér oszlopok tartották, olyanok, mint valami ódivatú zongora lábai. Néhány törékeny öregember üldögélt a verandákon takarókba burkolózva.

Kétszárnyú bejárati ajtaján festett üveglapok. A hall tágas, hűvös, lakkozott parkettás, sehol egy szőnyeg. Altadenában nyáron nagy a forróság, mert domboldalon fekszik, a tengeri szél elsuhan fölötte.

Nyolc éve még tudták az emberek, milyen házakat kell építeni ilyen éghajlathoz.

Ropogós, fehér kötényes ápolónő vette át a névjegyemet, majd illő várakozás után bebocsátást nyertem dr. Valeryhez. Tagbaszakadt, kopasz pali volt, jókedvűen mosolygott. Hosszú, fehér köpenye makulátlan volt, krepptalpú cipőjében zajtalanul közlekedett.

− Mivel lehetnék a szolgálatára, Mr. Marlowe?− zengő, telt hangja máris megnyugtatólag hatott, lecsillapította a beteg ugráló szívét. Itt az orvos közöttünk, semmi ok az aggodalomra, minden rendbe jön. Határozott fellépés és szinte émelyítő kedveskedés − egy személyben. Csodálatos egyéniség − kemény, mint a páncél.

− Egy Wade nevű embert keresek, doktor, egy jómódú alkoholistát, aki eltűnt hazulról. Kórtörténete azt sugallja, hogy letanyázott valami diszkrét butikban, ahol simán és ügyesen kezelésbe veszik. Egyetlen nyom áll rendelkezésemre, egy hivatkozás bizonyos dr. V.-re. Ön az én harmadik dr. V.-ém, és kezdem elveszteni bizodalmamat.

Jóindulatúan mosolygott. − Csak a harmadik? Mr. Marlowe, biztosra veszem, legalább száz orvos neve kezdődik V-vel a Los Angeles-i körzetben.

− Én is biztosra veszem, de nem túl soknak vannak közülük rácsos ablakú szobái. Megfigyeltem néhány ilyen ablakot ott fönn a ház oldalsó részén.

− Öregek − mondta Valery szomorúan, kellemes szomorúsággal, szinte csordultig volt a szíve fájdalommal. − Magányos öregek, depressziós és boldogtalan öregek, Mr Marlowe. Néha − kifejező mozdulatot tett a kezével, egy félkörívet írt le a levegőben, majd lágyan leejtette, mint amikor halott levél hull a földre. − Nem kezelek alkoholistákat− tette hozzá precízen. − Akkor hát engedelmével —

− Elnézést, doktor. Csakhogy az ön neve véletlenül szerepel a listánkon. Nyilván tévedésből. Mintha kábítószeresekkel lett volna dolga, néhány évvel ezelőtt.

− Tényleg? − Zavartan nézett. − Ja, igen, az asszisztensem, akit oktalanul magam mellé vettem.

De csak rövid időre. Nagyon-nagyon visszaélt a bizalmammal. Igen, nagyon-nagyon.

− Nem is olyan nagyon, ahogy én hallottam − mondtam. − Gondolom, rosszul hallottam.

− Ugyan, hogy hallotta, Mr. Marlowe? − kérdezte még mindig az első osztályú bánásmódban, lágyan, mosolyogva.

− Ügy, hogy vissza kellett adnia a narkotikumokra szóló receptkönyvét.

Ez talált. Egészen morc azért nem lett, de lehántott magáról néhány réteg bűbájt. Kék szemében fagyos fények villantak. − És szabad tudnom, honnan ered képtelen információja?

− Egy detektívügynökségnek módjában áll efféle adatokat megszerezni.

− Olcsó zsarolás céljából, nem kétséges.

− Nem olcsó, doktor. Száz dollár naponta. Vezetője egy volt tábori csendőr. Nem filléres áruház, doktor. Árait felfelé kerekíti.

− Meg fogom mondani neki a véleményem − mondta dr. Valery jeges utálkozással. − A neve? − Dr. Valery modorában eljött a „naplemente”.

− Szigorúan titkos, doktor. Ne törődjön vele. Mindent bele a napi munkába. Szóval, nem találkozott egy Wade nevű fickóval?

− Gondolom, tudja, merre van a kijárat, Mr. Marlowe.

Mögötte kinyílt egy kis liftajtó. Tolókocsi gördült ki, egy nővér kormányozta. A tolókocsin egy megtört öregember maradványa. Jól be volt bugyolálva. A nővér némán kocsiztatta végig a lakkozott padlón, majd egy oldalajtón eltűnt. Dr. Valery lágyan mondta.

− Öregek. Beteg, öreg emberek. Ne jöjjön ide vissza, Mr. Marlowe. Csak felzaklatna a kérdéseivel. És ha felbosszantanak, elég kellemetlen vagyok. Ügy is mondhatnám, borzasztó kellemetlen.

− Engem nem zavar, doktor. Kösz, hogy időt pazarolt rám. Bájos kis benthaló otthont szervezett még itt.

− Hogy érti ezt? − Egy lépést tett felém, a maradék bÚbáj is eltűnt róla. Lágy arcvonásai megkeményedtek.

− Na, mi baj van? − kérdeztem. − Látom, hogy az én emberem nem lehet itt. Egy lélek sincs itt, aki vissza tudna ütni. Betegek, öregek. Magányos öregek. Maga mondta, doktor. Nemkívánatos öregek, de van pénzük és mohó örököseik. Legtöbbjét nyilván gyám alá helyezte a bíróság.

− Mindjárt megharagszom − mondta dr. Valery.

− Könnyű koszt, könnyű csillapítók, szigorú kezelés. Ki a napra, be az ágyba. Rácsot egy-két ablakra, ha netán maradt volna még bennük egy kis szufla. Szeretik magát, doktor, egytől egyig. Úgy halnak meg. hogy a maga kezét fogják, és szemében látják a szomorúságot. Méghozzá igazi a szomorúsága.

− Bizony igazi − mondta mély torokhördüléssel. Kezei már öklök voltak. Oda kellett volna csapnom. De már hányingerem volt tőle.

− Bizony az − mondtam. − Senki sem szeret elveszíteni egy jól fizető Kuncsaftot. Kivált olyat, akinek még tetszenie sem kell.

− Valakinek ezt is meg kell csinálni − mondta. − Valakinek ezekről a szomorú öregekről is gondoskodni kell, Mr. Marlowe.

− Valakinek a pöcegödröt is tisztítania kell. Kezdek rájönni, milyen tiszta munka a pöcegödör-tisztítás. Viszlát, Valery doktor. Ha úgy érzem, hogy az én munkám nagyon piszkos, magára gondolok, és megvigasztalódom.

− Te mocskos tetű, te − mondta Valery széles, fehér fogai közül. − A nyakadat kéne kitekerni! Az én munkám egy tisztes hivatás tisztességes ága.

− Aha – néztem rá fáradtan. − Csak halálszaga van.

Nem ütött meg, úgyhogy otthagytam, és kimentem. A széles kétszárnyú ajtóból visszanéztem. Mozdulatlanul állt. Nagyon el volt foglalva. Kente magára vissza a mézrétegeket.

XIX. fejezet

Visszakocsikáztam Hollywoodba, és úgy éreztem magam, mint akit letaglóztak. Még korán volt, hogy egyek, és túl meleg. Az irodámban bekapcsoltam a ventillátort. Nem lett hűvösebb, de legalább megmozdult a levegő. A körúton óriási volt a forgalom. Tele volt a fejem.

Három tippem volt, egyik sem talált. Ráadásul túl sok orvost látogattam meg.

A Wade-lakást hívtam. Mexikói kiejtéssel egy hang válaszolt, azt mondta, Mrs. Wade nincs otthon. Mr. Wade-et kértem. A hang azt válaszolta, hogy Mr. Wade sincs otthon. Meghagytam a nevemet. Minden nehézség nélkül megjegyezte. Azt mondta, ő a mindenes a házban.

Felhívtam George Peterst a Carne Szervezetben. Talán tud még néhány orvost. Nem találtam bent. Álnevet és igazi telefonszámot hagytam meg. Egy óra telt el, úgy mászott, mint egy beteg svábbogár. Egyetlen kis homokszem voltam a feledés sivatagában. Két Coltos prérilovag, aki kilőtte minden golyóját. Három lövés, mindhárom mellé. GyÚlölök mindent, ami hármasával jön. Rárontasz Mr. Senki A-ra. Rárontasz Mr. Senki B-re. Rárontasz Mr. C-re. Eredmény: tökugyanaz. Egy hét múlva rájössz, Mr. D-re kellett volna tippelned. Csak azt nem tudtad, hogy D létezik, és mire megtudod, a kuncsaft lefújja az egész nyomozást. Csekélység.

Világos: Dr. Vukanich meg Valery kiestek. Valery túl gazdag ahhoz, hogy szittyósokkal hülyéskedjen. Vukanich paprikajancsi, dróton rángatott bábu, aki elég hülye ahhoz, hogy a rendelőjében űzze kisded játékait. Az asszisztensnője nyilván tud róla. Elég egy fájó fej meg egy telefonhívás, és máris kiütötted. Wade aligha állt volna vele szóba, se józanul, se részegen. Lehet, hogy Wade nem a legvilágosabb fejű pasi − de annyira nem buta, hogy Vukanich-csal kezdjen.

Dr. Verringer az egyetlen lehetőség. Nála el lehet bújni a világ elől, kitűnő helyen lakik. Nyilván türelme is van hozzá. De a Sepulveda Canyon messze esik az Idle Valleytől. De honnan ismerik egymást, és ha Verringeré az a hely, és ha vevője van rá, félig-meddig már el is adta. Jó ötletem támadt. Felhívtam az ingatlanügynökséget, hátha tudják, mi a helyzet a birtoknak a tulajdonjogával, de sajnos, az ingatlanügynökségen éppen szünnap volt.

En is befejeztem mára, áthajtottam La Ciengába Rudy B—Q bárjába, odaadtam a névjegyemet, és kezemben egy pohár kesernyés whiskyvel, egy bárszéken üldögélve vártam a nagy pillanatot, Marek Weber keringőjének hangjaival a fülemben. Kis idő múlva megnyílt előttem a bársonykötél, és nekiláttam Rudy világhírÚ Salisbury sültjének, ami nem volt más, mint egy nyúlós hamburger elégett cipőtalpon, körülötte túl barna tört krumpli, néhány karika sült fokhagymával, és a vegyes saláta, amit a férfiak vendéglőkben szívesen esznek, de otthon nyilván veszekednének feleségükkel, ha ezzel traktálná őket. Utána hazahajtottam. Épp hogy kinyitottam az ajtót, mégszólalt a telefon.

− Itt Eileen Wade beszél. Kérte, hogy hívjam fel

− Meg akartam kérdezni, mi újság. Én egész nap orvosokat látogattam, de nem sikerült új barátokat találnom.

− Sajnos, semmi újság. Még nem került elő. Elég nyugtalan vagyok. Akkor hát nem tud semmi vigasztalót. − Hangja halk volt, lélektelen.

− Túl nagy az ország, és túl sok a lakója.

− Már negyedik napja eltűnt.

− Ez még nem vészes.

− Számomra igen. − Egy pillanatig hallgatott. -Sokat gondolkodtam, próbáltam fölidézni a dolgokat − folytatta. − Valaminek csak kell lennie, valamiféle célzásnak, egy emléknek. Roger sokat beszélt mindenről.

− Mondja, Mrs. Wade, mond magának valamit a Verringer név?

− Attól tartok, semmit Kellene?

− Említette, hogy Mr. Wade-et egy alkalommal magas, cowboy öltözékű férfi hozta haza. Felismerné, ha újra látná?

− Feltehetően igen − válaszolta habozva −, ha ugyanolyan körülmények között láthatnám viszont

De csak egy pillanatra láttam, öt hívják Verringernek?

− Nem, Mrs. Wade. Verringer jól megtermett, középkorú férfiú, aki valamilyen üdülőtanyát tart fenn, még egyelőre a Sepulveda Canyonban.

− Csodálatos − mondta melegen. − Úgy érzi, jó nyomon jár?

− Befürödhetek vele, mint az egyszeri macska a folyóval, amibe belefúlt. Ha többet tudok, felhívom. Csak biztos akartam lenni benne, hogy Roger nem tért-e haza, és hogy magának eszébe jutott-e valami kézzelfogható.

− Attól tartok, nem sokat segíthettem magának − mondta szomorúan. − Hívjon fel, kérem, akármilyen későn.

Azt feleltem, rendben van, és mind a ketten letettük a kagylót. Ezúttal pisztolyt és háromelemes zseblámpát is vittem magammal. Veszedelmes kis rövid csövű harminckettes volt, fűrészelt hegyű golyókkal. Ez

a Verringer-fiú, ez az Earl rézbokszeron kívül mást is hordhat magánál. Ha igen, akkor eléggé gőzös fejű hozzá, hogy játszadozzon is vele.

Megint a főúton voltam, olyan gyorsan hajtottam, ahogy csak lehetett. Holdfény nem volt, sötét éjszaka lesz, mire dr. Verringer birtokának bejáratához érek. Épp ez kell nekem, sötétség.

A kapu még mindig le volt lakatolva. Elhajtottam mellette, jó messzire a főúton, és leparkoltam. Még világos volt a fák alatt, de valószínű nem sokáig. Átmásztam a kapun, föl a domboldalon, az ösvényt kerestem. Messze lenn a völgyben, fürj kiáltott, ösvény nem létezett, vagy talán csak én nem találtam, úgyhogy visszatértem az útra, és a salak mentén haladtam tovább. Elhagytam az eukaliptuszerdőt, beértem a tölgyek közé, átvágtam a gerincen, és messze lenn megláttam a fényeket. Háromnegyed órába telt, mire a teniszpálya és az úszómedence mögött megtaláltam azt a pontot, ahonnan jól szemmel tarthattam az út végén a főépületet. Ki volt világítva, az ablakon zene szűrődött ki. És távolabb, a fák között, az egyik faházikóban is égett a lámpa. A fák között sötét faházikók álltak. Éreztem, hogy ösvényen járok, és a főépület mögött hirtelen fényszóró gyulladt meg. Mozdulatlanul álltam. A fényszóró nem keresett semmit. Egyenesen lefelé szórta a fényét, a hátsó verandára és körülötte a földre. Az ajtó kicsapódott. Earl jelent meg a verandán.

Earl ma este prérilovagnak öltözött, úgy tudom, legutóbb valami prérilovag szállította haza Roger Wade-et. Earl lasszót pörgetett a kezében. Fekete inget vett föl, nyakába fehér pöttyös kendőt kötött. Széles, fekete, ezüsttel kivert övet, rajta két aranyozott pisztolytokot, két elefántcsont nyelű forgópisztollyal. Lovaglónadrágja és vadonatúj, fehér betétes lovaglócsizmája egészen vadító. Feje búbján fehér sombrero, kétoldalt ezüst zsinór lógott le róla.

Egyedül állt a fehér reflektorfényben, maga körül pörgette a lasszót, kilépett belőle, aztán vissza, mint egy műkedvelő színész, igazi jóképű tehenészfiú, akinek komédiázni támadt kedve, és minden pillanatát élvezi. Kétkezes Earl Chochise County Réme. Az üdülőranchok kirakatcowboya, aki a lovaglócsizmás telefonoskisasszonyok számára tüzes vérű musztángokká varázsolja az elhízott söröslovakat.

Egyszerre, mintha hallott volna valamit, vagy csak úgy érezte. A lasszót kiejtette, két kezében megvillant a két pisztoly, hüvelykujja már majdnem a kakason. Belemeredt a sötétségbe. Moccanni se mertem. Azok a tetves pisztolyok töltve is lehetnek. De a reflektorfény elvakította, nem látott semmit. Visszacsúsztatta a pisztolyokat a tokjukba, fölkapta a lasszót, lazán föltekerte, és visszament a házba. A fény kihunyt, én megindultam.

A fák között a kis kivilágított faház mögé lopakodtam. Bentről nem szűrődött ki hang. Belestem a zsalugáteros ablakon. Az ágyban óriás termetű férfi feküdt, kinyújtózva, egész ernyedten, pizsamás karja a takarón, szeme tágra nyitva a mennyezetre meredt. Arca félig árnyékban volt, de azért láttam, hogy sápadt, és hogy körülbelül négy napja nem borotválkozhatott. Leengedte karját, ujjai érzéketlenül lelógtak. Úgy nézett ki, mint aki órák óta meg se moccant.

Lépteket hallottam, a házikó másik vége felől közeledtek az ösvényen. Nyikordult a zsalugáteres ajtó, és Verringer doktor testes alakja jelent meg az ajtókeretben. Kezében tartott valamit, leginkább egy pohár paradicsomlének néztem. Fölkattintotta az állólámpát. Kubai inge sárgán fénylett. Az ágyban fekvő férfi rá se pillantott.

Verringer doktor letette a poharat az éjjeliszekrényre, széket húzott, leült. Megfogta a férfi csuklóját, megtapintotta pulzusát. − Hogy érzi magát, Mr. Wade? − Hangja szívélyes volt, meggyőző.

Az ágyban fekvő férfi nem válaszolt, nem nézett rá. Csak bámult a mennyezetre.

− Ugyan már, Mr. Wade. Ne legyünk ilyen morcosak. Pulzusa alig szaporább a normálisnál. Még gyenge, de egyébként…

− Tejjy − szólalt meg hirtelen az ágyban fekvő −, mondd meg ennek az embernek, hogy ha tudja, hogy vagyok, mi a kurva anyjának kérdezget. − Hangja tisztán, de kissé keserűen csengett.

− Ki az a Tejjy? − kérdezte Verringer doktor türelmesen.

− A szócsövem. Ott a sarokban, a kis aranyos.

Verringer doktor fölnézett. − Csak egy pókot látok − mondta. − Hagyja a színészkedést, Mr. Wade. Nincs erre semmi szükség.

− Tegenaria domestica, közönséges ugrópók, kispajtás. Szeretem a pókokat, mert nem hordanak kubai inget.

Verringer megnyalta a szája szélét, az ajkát. − Nincs időm a játszadozásra, Mr. Wade.

− Tejjyvel nem is lehet. − Wade lassan elfordította a fejét, mintha nagyon nehéz volna, és megvetően bámult Verringer doktorra. − Tejjy komoly, mint a halál. Amikor az ember nem néz oda, némán és gyorsan ugrik egyet a kis aranyos. Aztán egészen közel jön az emberhez, végül csak ugrik egyet a kis aranyos, és akkor szárazra szívja az embert, doktor. Teljesen szárazra. Tejjy nem eszi meg az embert, Csak addig szívja a nedvet, amíg ,nem marad más belőled, csak a száraz bőr. Ha továbbra is szándékában áll viselni ezt az inget, doktor, megjósolhatom, mindez hamarosan valóra válhat.

Verringer doktor hátradőlt a székben. – ötezer dollárra van szükségem − mondta nyugodtan. − Milyen hamar válhat ez valóra?

− Hatszázötvenet már kapott − mondta Wade rosszindulatúan. − Meg ami nálam volt kápában. Mi a fene

olyan drága ebben a bordélyban?

− Bagó − mondta Verringer doktor. − Mondtam már, hogy felmentek az áraim.

− De azt nem mondta, hogy a Mount Everestre.

− Ne ugrasson, Wade − szólt rá Verringer doktor kurtán. − Nincs abban a helyzetben, hogy humorizáljon. Azonkívül visszaélt a bizalmammal is.

− Nem is tudtam, hogy magának olyan is van. Verringer doktor lassan ütögette a szék karfáját.

− Felhívott az éjszaka kellős közepén − kezdte −, azt mondta, kétségbeejtő helyzetben van, és végez magával, ha nem megyek azonnal. Én nem akartam, és tudja, miért. Nincs engedélyem, hogy orvosi gyakorlatot folytassak. Megpróbálok megszabadulni ettől a birtoktól, de úgy, hogy pénzem is maradjon. Gondoskodnom kell Earlről, aki éppen rossz periódusban van. Megmondtam magának, hogy sokba kerül. Maga ennek ellenére ragaszkodott hozzám. Erre elmentem. És most kérem az ötezer dollároma t.

− Erősen alkoholos állapotban voltam − mondta Wade. − Ez az alku nem számít. Máris fene jól meg van fizetve.

− Azonkívül − folytatta Verringer doktor lassan megmondta a nevemet a feleségének. És azt is, hogy magáért megyek.

Wade meglepődött. − Szó sincs róla − mondta.

− Még csak nem is beszéltem vele. Aludt.

− Bizonyára máskor mondta meg. Egy magándetektív járt itt, maga után kérdezősködött. Magától nem tudta volna, hol keresse, csak ha megmondták neki. Leráztam a nyakamról, de visszajöhet. Haza kell mennie, Mr. Wade. De előbb látni akarom az ötezer dollároma t.

− Maga aztán nem valami fényes elme, dokikám, igaz? Ha a feleségem tudná, hol vagyok, minek kéne neki detektív? Eljönne egyedül is, felteszem, hogy érdeklem ennyire. Hozhatná magával Candyt is, a mindenesünket. Candy apró szeletekre vagdalná a maga Szivárványlovag ját, mire Szivárványlovag eldöntené, milyen filmhőst kíván aznap alakítani.

− Rosszindulatú nyelve van magának, Wade. Meg rosszindulatú észjárása.

− Továbbá van ötezer rosszindulatú dollárom is, doki. Próbálja meg kiszedni belőlem.

− Csekket fog kitölteni róla − mondta Verringer doktor szigorúan. − Most azonnal. Aztán felöltözik, és Earl hazaszállítja.

− Csekket? − Wade majdnem fölnevetett. − Azt bizony adhatok magának. Pompás. Hol fogja beváltani?

Verringer doktor nyugodtan mosolygott. − Azt hiszi, ugye, Mr. Wade, hogy majd letiltatja a csekket. De nem fogja. Biztosan nem fogja letiltani.

− Hájas csirkefogó − nyerített föl Wade.

Verringer doktor a fejét ingatta. − Bizonyos dolgokban igen. − De nem mindenben. Vegyes jellem vagyok, mint a legtöbb ember. Earl majd hazaszállítja.

− Nix. Lúdbőrozik a hátam attól a legénytől − mondta Wade.

Verringer doktor felállt, és gyengéden megveregette az ágyban fekvő ember vállát. − Ha én ott vagyok, Earl teljesen veszélytelen, Mr. Wade. Vannak módszereim.

− Nevezzen meg egyet − mondta egy új hang, és Earl vonult be a szobába Roy Rogers szerelésében. Verringer doktor mosolygott, és hozzáfordult.

− Ne engedje a közelembe ezt az őrültet − nyerítette Wade, és most először látszott rajta félelem.

Earl díszes övébe akasztotta kezét, pléhpofával jött be a szobába. Könnyedén fütyörészett.

− Ezt nem kellett volna mondania − mondta Verringer doktor gyorsan, és Earl felé fordult. − Jól van, Earl. Majd én elbánok Mr. Wade-del. Segítek neki felöltözni, addigra te is előállsz a kocsival, olyan közel állj meg a házikóhoz, ahogy csak tudsz. Mr. Wade még nagyon gyenge,

− És milyen gyenge lesz − mondta Earl fütyülő hangon. − El az útból, de gyorsan.

− Nana, Earl − elkapta a jóképű gyerek karját —, remélem nem akarsz visszakerülni Gamarillóba, vagy igen? Csak egy szavamba kerül, és…

Tovább nem jutott. Earl kirántotta szorításából a karját, jobb ökle fémesen villant. A, bokszeres ököl Verringer doktor állán csattant, összecsuklott, mint akit szíven szúrtak. A zuhanás megrázta a házikót. Futni kezdtem.

Elértem az ajtóhoz, felrántottam. Earl megpördült, kicsit előrehajolt, elindult felém, anélkül hogy felismert volna. Torkából bugyborékoló hangok törtek föl. Gyorsan közeledett felém.

Előrántottam a pisztolyomat. Semmit sem ért. A saját pisztolyai vagy nem voltak megtöltve, vagy elfeledkezett róluk. Csak a rézbokszer kellett neki. Jött.

Az ágy fölött a nyitott ablakra lőttem. A pisztolylövés még erősebben visszhangzott a kis szobában, mint gondoltam. Earl halottsápadt lett, megmerevedett. Fejét az ablak felé fordította, megnézte a lyukat a zsalugáteren. Aztán rám nézett. Lassan magához tért, elvigyorodott.

− Mi van? − kérdezte vigyorogva.

− Le a bokszerrel! – mondtam, és a szemét figyeltem. Meglepetten nézte a kezét. Könnyedén a sarokba dobta.

− Le az övet is − mondtam. − Hozzá ne érj a pisztolyokhoz, csak a csathoz nyúlhatsz.

− Nincsenek megtöltve − mondta mosolyogva. − Még csak nem is igaziak, csak színpadi kellékek.

− Az övet. De gyorsan.

Ránézett a rövid csövű harminckettesre. -− Ez igazi? Hát persze. Csak meg kell nézni a zsalugátert. Csak meg kell nézni.

Mr. Wade közben már fölkelt az ágyból, és Earl mögött állt. Gyorsan kirántotta az egyik csillogó pisztolyt a tokjából. Earlnek dühös lett az arca.

− Hagyja békén a fiút − mondtam dühösen. --Azt meg tegye vissza, ahonnan kivette.

− Igazat mondott − mondta Wade. − Játékpisztolyok. − Hátat fordított és az asztalra dobta a csillogó pisztolyt. − A Krisztusát, olyan gyenge vagyok, hogy szédelgek, mint az őszi légy.

− Le azt az övet -− mondtam immár harmadszor. Az ilyen Earl-félékkel szemben, ha elkezd az ember valamit, fejezze is be. Egyszerűen, de határozottan. Végül engedelmeskedett, egészen szeretetre méltóan. Aztán, kezében az övvel, az asztalhoz ment, becsúsztatta tokjába az ott heverő pisztolyt, és az övet visszacsatolta a derekára. Hagytam. Mindeddig észre se vette Verringer doktort, aki a fal tövében feküdt. Most, mikor meglátta, aggódva felkiáltott, gyorsan beugrott a fürdőszobába, és egy korsó vizet hozott, és Verringer doktor fejére öntötte. Verringer prüszkölt, hempergett. Aztán nyögött. Tenyerével fogta az állát. Aztán lassan feltápászkodott. Earl támogatta.

− Sajnálom, doki. Csak elengedtem az öklömet, és nem láttam, hova ütök.

—. Jól van, az a fő, hogy nincs törés − mondta Verringer, és eltolta magától. − Hozd fel ide a kocsit, Earl. És ne feledkezz meg a lakatkulcsról.

− Már itt a kocsi. A lakatkulcs is. Mindent elkészítettem, doki.

Fütyörészve ment ki a szobából.

Wade az ágy szélén ült, láttam, hogy reszket. − Maga az a kíber, akiről a doki beszélt? − kérdezte. − Hogy talált rám?

− Érdeklődik az ember itt-ott, ettől-attól —mondtam. − Ha haza akar jönni, jó lenne, ha felöltözne.

Verringer doktor a falat támogatta, és az állát masszírozta. − Majd én segítek − mondta. Nehezen forgott a nyelve. .− Egyebet se csinálok, csak segítek az embereken, akik aztán belém rúgnak.

− Tudom, mit érezhet − mondtam. Kimentem, hadd intézzék el egymás között.

XX. fejezet

A kocsi szorosan a ház mellett állt, amikor kiléptek, de Earl felszívódott. Leállította a motort, kikapcsolta a világítást, aztán elballagott a főépület felé, valami daltöredéket fütyörészett. Rám ügyet se vetett. Wade óvatosan bemászott a hátsó ülésre, mellé ültem. Verringer doktor vezetett. Ha fájt is a feje, és irgalmatlanul sajgott is az álla, uralkodott magán a salakút végéig. Earl már lent volt, kinyitotta előttünk a kaput. Megmondtam Verringernek, hol a kocsim, és szorosan melléálltunk. Ügyesen manőverezett. Wade átszállt, némán ült, és a semmibe bámult. Verringer kiszállt, megkerülte a kocsit, és szorosan melléállt. Szelíden kérlelte:

− Ne feledkezzék meg az ötezer dolláromról, Mr Wade. És a csekkről se, amit ígért.

Wade lejjebb csúszott, és fejét az ülés támlájára hajtotta. − Majd gondolkozom rajta.

− Megígérte. Szükségem van rá.

− Mi ez itt, börtön? Fenyeget? De most már van, aki megvédjen.

− Gondoskodtam magáról, enni adtam, éjszaka mentem magáért, tisztába tettem − erősködött Verrringer. − Segítettem magán, és pillanatnyilag meggyógyítottam.

− Öt rongyot azért nem ér meg − hördült fel Wade. − Épp eléggé megkopasztott már.

Verringer csak nem akart elmenni. – Ígéretet kaptam egy kubai ismerősömtől, Mr. Wade. Ön gazdag ember, segíthet másokon, akik szükségben vannak. Gondoskodnom kell Earlről. Pénzre van szükségem. Majd visszafizetem a teljes összeget.

Kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Rágyújtottam volna, de féltem, hogy Wade rosszul lesz.

− A fenét fizeti vissza − mondta Wade fáradtatan − Nem él maga olyan sokáig. Valamelyik éjszaka kinyújtóztatja magát álmában a Szivárványlovag.

Verringer hátralépett. Arcát nem láttam, de a hangja megkeményedett. − Vannak ennél kellemetlenebb halálnemek is − mondta. − Remélem, a magáé nem ilyen lesz.

Visszament a kocsijához, beült. Kihajtott a kapun és máris eltűnt. Rükverc, megfordulni, irány a város. Néhány mérföld után Wade motyogni kezdet magában:

− Miért adjak ötezer dollárt ennek a kövér tetűnek?

− Semmi oka rá.

− És miért érzem magam szarházinak, mert nem adtam?

− Semmi oka rá

Kissé félrefordította **a** fejét, és szemügyre vett.

− Ügy bánt velem, mint egy csecsemővel - mondta Wade. − Nem mert egyedül hagyni, félt, hogy Earl agyonver. Persze, kiforgatta a zsebemet, az utolsó huncut vasig.

− Nyilván megengedte neki.

− Pártját fogja?

− Hagyja a hapacsot − mondtam. − Ez munka, és nem rokonszenv dolga.

Néhány percig ismét hallgattunk. Már Mexico elővárosánál jártunk, mikor Wade újból megszólalt.

− Talán mégiscsak adok neki. Le van törve. A birtokot zár alá vették. Egy huncut vasat sem kap érte. És mindez amiatt az idióta kölyök miatt. Miért csinálja?

− Honnan tudnám?

− Író vagyok − mondta Wade. − Állítólag ismerem az emberi cselekedetek mozgatórugóit. És egy szót sem értek semmiből.

Az északnyugati főúton haladtunk, ami Ventura felé vezet. Kis idő múlva átvágtunk Encinón. Megálltunk a piros lámpánál, és felnéztem a dombra, az elegáns palotahegyekre. Valamelyik házban Terry Lennox lakott. Továbbmentünk.

− Közeledünk, itt forduljon jobbra − mondta Wade. − Vagy tudja?

− Tudom.

− Egyébként még a nevét se tudom.

− Philip Marlowe.

− Jó név. − Hangja hirtelen megváltozott. − Mondja csak, nem maga keveredett bele a Lennox-ügybe?

− De igen.

Belebámult a sötétbe. Lassan már elhagytuk az utolsó encinói házakat.

− Ismertem az asszonyt − mondta Wade. − Lennoxot sose láttam. Furcsa história ez. A törvényességi fiúk a vastagján kezdték, mi?

Nem válaszoltam.

− Talán nem szeret beszélni róla − mondta.

− Talán. Miért érdekli?

− A fenébe is, író vagyok. Kitűnő történet.

− Hagyjuk mára. Magának is elég a baja.

− Jól van, Marlowe, értem én. Maga nem bír engem.

A kanyarban befordultam Idle Valley felé.

− Nem arról van szó, hogy szeretem vagy nem. - Nem is ismerem − mondtam. − A felesége megkért, hogy keressem meg, és hozzam haza. Ez volt a megbízatásom. Hogy miért éppen engem kért meg, azt nem tudom. Számomra ez munka volt. Óriási köszönettel tartozom. Nagy volt, kispajtás. Meg sem érem az egészet.

− Ez csak hangulat. El fog múlni.

Nevetett. − Rokonszenvezem magával. Olyan, mint én − köp az egészre.

Odaértünk a házhoz. Kétemeletes, zsindelytetős házikó volt, oszlopos portikusszal és óriási pázsittal, a kerítéstől a cserjéig nyúlt. A portikusz ki volt világítva. Felhajtottam a bejáron, es megálltam a garázsnál.

− Boldogul egyedül

− Persze. − Kilépett a kocsiból. − Nem iszik velünk valamit?

− Nem, kösz, most nem. Megvárom, míg beér a házba.

Nehezen lélegzett. − Na jó − mondta kurtán.

Elfordult, és a macskaköves járdán a bejárati ajtóhoz ballagott. Egy pillanatra nekitámaszkodott az egyik fehér oszlopnak, aztán lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt, és eltűnt mögötte. Tárva-nyitva hagyta az ajtót, a pázsitra fény szűrődött ki. Hangot hallottam. Már a bejárón rükverceltem, reflektornak a stoplámpát használtam. Valaki kiáltott.

Odanéztem, Eileen Wade állt a nyitott ajtóban. Tolattam, de ő utánam szaladt. Kénytelen-kelletlen megálltam. Kikapcsoltam a világítást, kiszálltam. Amikor odaért, azt mondtam:

− Föl kellett volna hívnom, de féltem magára hagyni a férjét.

− Persze. Sok vesződséggel járt?

− Hát, kicsit többel, mint gondolná az ember.

− Mesélje el.

− Dugja ágyba a férjét. Holnapra jobb lesz, mint az új.

− A férjemet Candy dugja ágyba − mondta. − Ma már nem iszik, biztos lehet benne.

− Eszembe se jutott. Jó éjszakát, Mrs. Wade.

− Bizonyára fáradt, Mr. Marlowe. Magának jót tenne egy korty.

Rágyújtottam. Mintha egy hete nem szívtam volna. Élvezettel füstöltem.

− Kaphatnék egy szippantást?

− De még mennyire. Azt hittem, nem dohányzik.

− Ritkán. − Egész közel jött hozzám, átadtam a cigarettát. Egy slukk után már köhögött, nevetve visszaadta. − Amint látja, tisztára amatőr alapon.

− Szóval, ismerte Sylvia Lennoxot − mondtam. − Ezért bérelt föl éppen engem?

− Kit ismertem? − kérdezte meglepetten.

− Sylvia Lennoxot. − Tovább szívtam a cigarettát.

− Ó − mondta meglepetten. − Arra a nőre gondol, akit meggyilkoltak. Nem. Személyesen nem ismertem. Csak tudtam, hogy kicsoda. Nem meséltem róla?

− Sajnálom. Egyszerűen nem emlékszem rá, mit mondott.

Még mindig nyugodtan állt, egész közel hozzám. Karcsún, magasan, fehér ruhában, de micsoda ruhában. A nyitott ajtón át kiszűrődő fényben szinte izzott a haja.

− Ügy kérdezi, mintha ennek valami köze volna hozzá, hogy a maga kifejezésével élve, fölbéreltem magát. − Mikor nem válaszoltam azonnal, kiegészítette. − Mondta Roger, hogy ő ismerte?

− Mikor megtudta a nevemet, mondott valamit az ügyről. Nem kapcsolt rögtön, de aztán leesett a tantusz. Annyit fecsegett, hogy felére sem emlékszem.

− Értem. Be kell mennem, Mr. Marlowe. Utánanézek, kell-e valami a férjemnek. És, ha nem akar bejönni…

− Ezt hagyom emlékül − mondtam. Átkaroltam, magamhoz húztam, fejét hátrahajtottam. Erővel szájon csókoltam. Nem dulakodott, nem csókolt vissza. Csendesen elhúzódott, csak állt, és nézett.

− Ezt nem kellett volna − mondta. − Rosszul tette, Maga túl rendes ember.

− Hát persze. Nagyon rosszul − egyetértettem. − De egész nap olyan rendes, hűséges, jól nevelt véreb voltam, hogy beleszédültem a leghülyébb kalandba, ami valaha is megkísértett, és átkozottul úgy néz ki a dolog, mintha minden forgatókönyv szerint menne. Tudja, mit? Azt hiszem, maga egész idő alatt tudta, hol a férje − de legalábbis Verringer doktor nevét tudta. Csakhogy maga azt akarta, bonyolódjak bele, legyek érdekelt a férje ügyében, érezzek érte felelősséget. Vagy lehet, hogy megbolondultam?

− Természetesen megbolondult − válaszolta hidegen. − Ez a legfelháborítóbb ostobaság, amit életemben hallottam. − Már indult befelé.

− Várjon csak egy percre − mondtam. − Ez a csók nem hagyott sebhelyet. Maga csak hiszi, hogy hagyott. És ne mondja, hogy rendes vagyok. Bár inkább tetű alak lennék.

Visszanézett. − Miért?

− Ha nem lettem volna olyan rendes Terry Lennoxhoz, még mindig élne.

− Igen? − kérdezte nyugodtan. − Olyan biztos benne? Jó éjszakát, Mr. Marlowe. És nagyon-nagyon hálás vagyok magának csaknem mindenért.

A pázsit szélén ment vissza a házba. Utánanéztem. Az ajtó becsukódott. A verandavilágítást lekattintották. Pápát intettem, és elpörgettem.

XXI. fejezet

Másnap reggel későn keltem, a tegnap esti jutalom örömére ittam egy csésze finom kávét, elszívtam egy különleges cigarettát, ettem egy szelet kanadai sonkát, és századszorra is megesküdtem, hogy többé nem borotválkozom villanyborotvával, mire azonnal normális kerékvágásba zökkent a napom. Tíz órakor bementem az irodámba, fölmarkoltam a postámat, fölvágtam a borítékokat, és az egész kacatot szépen az íróasztalom sarkára rendeztem. Kitártam az ablakokat, kiszellőztettem az éjszakai dohos levegőt. Az íróasztal sarkán döglött molypillét fedeztem fel, kiterjesztett szárnyú sasnak álcázta magát.

Tudtam, hogy ma hülye napom lesz. Mindenkinek vannak ilyen napjai, mikor csupa üresfejűvel akad össze, szellemeskedőkkel, bájolgókkal vagy kétbalkezes autószerelőkkel, akik mindig kifelejtenek egy kereket a sebességváltóból.

Az első ilyen fickó, szőke és bikanyakú, valami finn névre hallgatott. Begyömöszölte terjedelmes ülepét az ügyfelek székébe, asztalomra rakta két pataszerű kezét, és elmondta, hogy földgyalukezelő Culver Cityben lakik, és hogy a nyomorult szomszédasszonya meg akarja mérgezni a kutyáját. Minden áldott reggel, mielőtt kieresztené a kutyáját az udvarba, kénytelen centiről centire átvizsgálni a kertet kerítéstől kerítésig, hogy megtalálja a húspogácsákat, amiket a krumpliágyáson keresztül dobálnak át a birtokára. Eddig összesen kilencet talált, belsejükben van valami zöld színű, amiről tudja, hogy arzéntartalmú gyomirtó.

− Mennyibe kerül, hogy kifigyelje és rajtacsípje? − Olyan meredt szemmel bámult, mint hal az akváriumból.

− Mért nem próbálja meg maga?

− Nekem, kérem, dolgoznom kell a betevőért. Már azzal négy huszonötöt vesztek óránként, hogy idejöttem.

− Próbálkozott a rendőrségen?

− Igen. Talán jövőre sort keríthetnek rá. Csak azzal törődnek, hogy kikönyököljenek maguknak valami kitüntetést.

− AZ Állatvédő Ligától? A Nagy Farokrendet?

− Az meg mi?

Beszéltem neki a Nagy Farokrendről. Nem mutatott valami nagy érdeklődést. Az Állatvédő Ligáról tudott. Az Állatvédő Liga mehet a fenébe. Lónál kisebb jószágot észre se vesznek.

− Az ajtóján az áll, hogy nyomozó − mondta gőgösen. − Akkor menjen ki oda a fenébe, és nyomozzon. Ötven dolcsi, ha rajtakapja.

− Sajnálom − mondtam. − Nagyon elfoglalt vagyok. Különben se nekem találták ki, hogy néhány hetet ott töltsek a kertjében egy ürgelyukban még ötven dolcsiért sem. Fortyogva állt fel. − Nagypofájú alak – mondta.

− Nem kell a dohány, he? És az se zavarja, hogy az én kis kutyuli-mutyulimat meggyilkolják? Szakadjon magára a reterát, szemét alak.

− Aztán meg van nekem elég bajom, Mr. Kuisienen.

− Ha rajtakapom a banyát, kitekerem a nyakát− mondta, és nem kételkedem, hogy egy elefánt hátsó lábát is ki tudta volna tépni. − Ezért akarnám, hogy valaki más csinálja. Csak mert úgy ugat, a kis putyuli, ha kocsi megy el a ház előtt. Savanyú képű vén kurvája.

Indult az ajtóhoz, − Biztos benne, hogy a kutyát akarják megmérgezni? − kérdeztem a hátától.

− Hát persze. − Már félúton volt, mikor leeset a tantusz. Akkor aztán sebesen megfordult. Mondd még egyszer, cimbora. !

Csak a fejemet csóváltam. Nem akartam verekedni. Még fejbe vágna az íróasztalommal. Horkantott és kiment, isten őrizte, hogy az ajtót nem vitte magával.

A következő mazsola nő volt, nem öreg, nem fiatal, nem tiszta, nem piszkos, láthatóan szegény, kopott, házsártos és buta. A lány, akivel együtt lakik − szótára szerint minden dolgozó nő lány −, pénzeket emelget el tőle. Itt egy dollár, ott egy negyed dollár, sok kicsi sokra megy. Számítása szerint már húsz dollárnál tartanak. Ezt nem engedheti meg magának. A költözködést sem engedheti meg magának. Magándetektívet sem engedhet meg magának. Arra gondolt, talán én ráijesztenék a szobatársára, ha ismeretlenül telefonálnék.

Jó húsz percbe tellett, míg mindezt előadta. Mondókája közben szüntelenül a táskáját gyömöszölte.

− Ezt bármelyik ismerőse megteheti – mondtam.

− Igen, de maga mégiscsak nyomozó meg minden.

− Arra nincs engedélyem, hogy olyan embereket ijesztgessek, akiket nem is ismerek.

− Elmondom neki, hogy jártam magánál. Hozzá teszem, hogy ez ügyben, és hogy maga kézbe vette a dolgot.

− Ha magának volnék, nem mondanám el. Ha a nevemet említi, még rám telefonál, és akkor elmondom az igazságot.

Fölállt, és ócska táskáját a hasához csapkodta. − Maga nem úriember − mondta élesen.

− Ki mondta, hogy az vagyok, hogy annak kell lennem?

Motyogva távozott.

Ebéd után Mr. Simpson W. Edelweisshez volt szerencsém, egy szövőgép ügynökség igazgatójához. Kicsi, fáradt ember volt, úgy negyvennyolc-ötven év körüli, kis lábú, kis kezÚ, barna öltönyben, túl hosszú ujjal, fehér keménygallérral, bíborszínű nyakkendő, fekete gyémánttűvel. A szék szélére ült, nem babrált semmivel, csak nézett rám szomorú, fekete szemével. Haja is fekete volt, sűrű és durva, egyetlen ősz szálat sem tudtam felfedezni benne. Vöröses árnyalatú nyírott bajusza virított. Elmenne harmincötnek, ha az ember nem nézi a kezét.

− Szólítson Simpnek − mondta. − Más is úgy szólít. Így jött ki. Zsidó vagyok, keresztény nőt vettem feleségül, huszonnégy esztendős, szép lányt. Nemrégiben elhagyott.

Fényképet vett elő, átnyújtotta. Hát lehet, hogy neki szép. Nekem tohonya tehén, vastag szájú.

− Mit tehetek én, Mr. Edelweiss? Válóperes üggyel nem foglalkozom. − Megpróbáltam visszaadni neki a képet. Elhessegette magától. − Nekem a kuncsaft mister − tettem hozzá. − Mindaddig, amíg néhány tucat hazugságot rám nem zúdít.

Elmosolyodott. − Mi hasznom volna a hazugságból? Én vissza akarom kapni Mabelt. De magától nem jön vissza, csak, ha megkeresem. Ilyen játékos a természete.

Türelmesen beszélt róla, neheztelés nélkül. A nő ivott, kacérkodott, nem volt jó feleség az ő mértékei szerint, de hát túlságosan szigorúan nevelték. Akkora szíve van, mint egy ház, mondta bánatosan, de azért ő szereti. Nem áltatja magát, nem álomlovag ő, csak állhatatos dolgozó, aki hazaadja a pénzt. Közös bankszámlájuk volt. A nő kivette az egészet, mondja, bár el volt készülve rá. Gondolja, kivel lépett le a nő, és ha sejtelme nem csal, a pofa, miután kifosztja, kámforrá válik.

− A neve Kerrigan − mondta. − Monroe Kerrigan. Nincs szándékomban, hogy a katolikusokon rúgjak. Rossz zsidó is van elég. Itt van például Kerrigan borbély, már, amikor dolgozik. Nincs szándékomban rúgni a borbélyokon sem. De legtöbbjük széltoló, és lóversenyre jár. Nem igazán állhatatosak.

− Nem tetszett hallani róla, miután kifosztották?

− Nyilván borzasztóan szégyelli magát. Még kárt tehet magában.

− Ez az Eltűnt Személyek Ügyosztályára tartozik, Mr. Edelweiss. Oda kellene mennie, és jelenteni a dolgot.

− Nem. Nincs szándékomban rúgni egyet a rendőrségen, én a magam módján akarom rendbe hozni a dolgot. Másképp Mabel megalázónak érezné.

A világ láthatólag tele van emberekkel, akiken Mr. Edelweiss nem akar rúgni. Pénzt tett az asztalra.

− Kétszáz dollár − mondta. − De ez csak előleg. Inkább így szeretném elintézni.

− Újra meg fog történni − mondtam.

− Biztos. − Vállat vont, finoman széttárta a karját. − De hát ő huszonnégy, én meg majdnem ötven. Hogy is történhetne másként? Egy idő után majd megnyugszik. Az a baj, hogy nincs gyerek. A zsidók családszeretők. Mabel tudja ezt. Számára ez is megalázó.

− Mr. Edelweiss, maga nagyon megbocsátó férfiú.

− Hát én nem vagyok katolikus − mondta. Nem akarom én a katolikusokat bántani. De részemről ez nem képmutatás. Én nemcsak mondom. Úgy is élek. Jaj, majd elfelejtettem a legfontosabbat. − Elővett egy képeslapot, és a pénz mögé tette az asztalra. − Honoluluból küldte. Honoluluban gyorsan megy a pénz. Egyik nagybátyámnak ékszerérdekeltsége volt ott. Most már visszavonult. Seattle-ben él.

Megint kézbe vettem a fényképet. − Ettől meg kell majd fosztanom − mondtam. − Másolatokat kell készíttetnem róla.

− Mielőtt elindultam ide, szinte tudtam, hogy ezt fogja mondani, Mr. Marlowe. Úgyhogy erre is felkészültem. − Elővett egy borítékot, amelyben öt másolat volt. − Kerriganem is van, de csak pillanatfelvételben. − Másik zsebébe nyúlt, és átnyújtott egy másik borítékot. Megnéztem Kerrigant. Sima, becstelen képe volt, s ez nem lepett meg. Három példány Kerrigan.

Mr. Simpson W. Edelweiss átadott egy másik névjegyet is, melyen neve, lakcíme és telefonszáma is rajta volt. Azt mondta, reméli, nem kerül túl sokba, de ha az alapot ki kell egészíteni, tüstént rendelkezésemre áll bármilyen összeggel, és reméli, hogy hamarosan hallatok magamról.

− Kétszáz talán elég is lesz, ha még Honoluluban van − mondtam. − Most már csak egy részletes személyleírásra lesz szükségem, mind a kettőjükről, amit táviratilag továbbítok. Magasság, súly, kor, szín, egy sebhely vagy valami látható megkülönböztető jegy, milyen ruhát viselt a hölgy, milyet vitt magával, mennyi volt a betét, amit elpucolt. Ha már egyszer mindez előfordult, Mr. Edelweiss, tudja, mire van szükségem.

− Valami furcsa sejtelmem van a Kerrigannal kapcsolatban. Kínos sejtelmem.

Még egy félórámba került, amíg kipréseltem belőle az adatokat. Aztán nyugodtan felállt, kezet fogtunk, meghajolt, és elhagyta az irodát.

− Tudassa Mabellel, hogy semmi baj − mondta, mielőtt kilépett az ajtón.

Rutinmunkának bizonyult. Táviratoztam az egyik honolului ügynökségre, postára adtam a fényképeket meg azokat az információkat, amik a táviratban nem fértek el. A nőt megtalálták egy luxusszállóban, az egyik

szobalány mellett dolgozott mint kisegítő, fürdőkádat, fürdőszobapadlót mosott, és így tovább. Kerrigan épp azt csinálta, amit Mr. Edelweiss várt tőle, miközben a nő aludt, kifosztotta, aztán hátrahagyta a szállodaszámlát, és kámfort játszott. A nő zálogba tette a gyűrűjét, amit Kerrigan csak erőszakkal tudott volna leszerelni az ujjáról, kapott érte annyit, hogy a szállodaszámlát kifizesse, de annyit már nem, hogy fedezni tudja vele a visszautat. így aztán Edelweiss felpattant egy repülőgépre, és érte ment.

Túlságosan jó dolga volt mellette a nőnek. Számlát küldtem neki húsz dollárról meg egy hosszú távirat költségéről. A honolului ügynökség lekapcsolt kétszáz dollárt. Egy Madison-portréval a páncélszekrényemben megengedhettem azt a fényűzést, hogy rosszul fizessenek meg.

Hát így telnek a maszek kíber hétköznapjai. Hogy mégis miért csinálja az ember? Ki tudja. Nem gazdagszik meg rajta, nagy öröme se telik benne. Néha megvernek, rád lőnek, vagy börtönbe zárnak. Hosszú távon meg belehalsz. Minden második hónapban elhatározod, hogy abbahagyod az egészet, amíg még nem reszket a fejed járás közben. Aztán megszólal a berregő, kinyitod a belső szoba ajtaját, és ott áll egy új arc, vár egy új probléma.

− Fáradjon be, Mr. Hogyishívják. Mivel állhatok szolgálatára?

Három nap múlva kora délután Eileen Wade hívott fel, arra kért, ugorjak át hozzájuk holnap este. Néhány vendég lesz náluk, afféle cocktail party. Roger látni szeretne, és szeretné megköszönni szolgálataimat. És lennék szíves számlát is küldeni?

− Semmivel sem tartozik, Mrs. Wade. Ami kicsit tettem, azért megkaptam, ami járt.

− Elég fura lehetett, hogy viktoriánuskodtam miatta − mondta. − Egy csók nem sokat jelent manapság. Ugye, eljön?

− Azt hiszem, el. Jobb meggyőződésem ellenére.

− Roger jól van. Már dolgozik.

− Helyes.

− Nagyon ünnepélyes ma. Az a gyanúm, kicsit túl komolyan veszi az életet.

− Hébe-hóba. Miért?

Nagyon finoman nevetett, elbúcsúzott, és letette a kagylót. Egy darabig még üldögéltem ott, és komolyan vettem az életet. Aztán megpróbáltam valami derűs dologra gondolni, hogy jó nagyot röhöghessek. Egyik se ment, elővettem hát a páncélszekrényből Terry Lennox búcsúlevelét, és újra elolvastam. A levél eszembe juttatta, hogy még mindig nem mentem el a Victorba azért a dzsitronért, amit meg kellene innom az emlékére. Ez a napszak épp megfelelő, a bár még csendes, ahogy ő szeretné, ha velem jöhetne. Ködös szomorúsággal gondoltam rá, meg töprengő keserűséggel is. Amikor a Victorhoz értem, már-már elérzékenyültem. Már-már, de nem egészen. Túl sok pénze volt nálam.

Bolondot csinált belőlem, de ezt az előjogát jól megfizette.

XXII. fejezet

A Victorban olyan csend volt, amikor beléptem az ajtón, hogy csaknem hallottam, amint a hőmérséklet koppanva zuhan le. Elegáns, fekete ruhában, mely tekintve az évszakot, aligha lehetett más, mint valami mÚanyagszerÚség, orlon vagy mi, egy nő ült magányosan az egyik bárszéken, hosszú borostyánszipkából cigarettázott, előtte sápadtzöld ital. Azzal a finom vonalú, feszült arccal nézett, mely néha a neurózis, néha a nemi éhség, néha a kegyetlen fogyókúra következménye.

Két székkel odébb ültem le, a mixer bólintott, de nem mosolygott rám.

− Dzsitront − mondtam. − Keserű nélkül. Elém tette a kis szalvétát, és állhatatosan nézett.

− Ide hallgasson − mondta, behízelgő hangon.

− Hallottam, amint valamelyik este a barátjával beszélgettek itt, és beszerváltam egy üveg Rózsa-citromlét, maguk akkor voltak itt utoljára, de én csak ma este nyitottam fel.

− A barátom elutazott a városból − mondtam.

− Akkor duplát, ha nincs ellenére. És kösz a figyelmességet.

Elment. A fekete ruhás nő gyors pillantást vetett rám, aztán visszakapta tekintetét a poharára. − Ilyesmit errefelé irtó ritkán isznak − mondta olyan halkan, hogy alig hittem, hogy hozzám beszél. Aztán megint felém nézett. Nagyon sötét, nagy szeme volt. Életemben nem láttam olyan vörös körmöket, mint az övé. De nem úgy nézett ki, mint aki le akar szólítani, semmi gyerekicsikém nem volt a hangjában.

− Mármint dzsitront.

− Volt egy tag, ő kedveltette meg velem − mondtam.

− Fix, hogy angol volt.

− Miért?

− A citromlé miatt. A citromlé angol dolog, éppúgy, mint a főtt hal a vajas szardellamártással, ami úgy néz ki, mintha a szakács beleeresztette volna a vérét. Ezért kapták a citromfaló nevet, Nem a halak az angolok.

− Azt hittem, ez valami tropikus ital. Indokínai szokás lehet.

− Lehet, hogy magának van igaza. − Megint elfordult.

A mixer elém tette az italt. A citromlétől sápadt, zöldessárgán ködlő színt kapott. Belekóstoltam. Édes és szúrós volt. A fekete ruhás nő figyelt. Aztán felém intett a poharával. Mindketten ittunk. Akkor már tudtam, hogy mindketten ugyanazt.

A következő húzás annyira önként kínálkozott, hogy ki is hagytam. − Nem angol volt − mondtam egy perc múlva. − Gondolom, a háború alatt járhatott Angliában. El-eljöttünk ide egyszer-másszor, korán, mint most. Mielőtt megtelne.

− Ilyentájt jó itt − mondta. − Bárban alighanem csak ezek az órák elviselhetők. − Kiürítette a poharát. − Lehet, hogy ismertem a barátját − mondta. − Hogy hívják?

Nem válaszoltam azonnal. Rágyújtottam, és elnéztem, ahogy ő is kiveszi a csikket a borostyánszipkából, és újabb cigarettát nyom bele. Átnyúltam az öngyújtóval. − Lennoxnak − mondtam.

Megköszönte a tüzet, gyors, kutató pillantást vetett rám. Aztán bólintott. − Igen, jól ismertem. Kicsit talán nagyon is jól.

A mixer a poharamra nézett. − Kérünk még néhányat − mondtam. – Valamelyik boxba.

Leléptem a bárszékről, és várakozva álltam. Vagy lebőget, vagy nem. Gyakorlatilag mindegy. Ebben a nagyon is szextudatos országban úgy is összejöhet egy férfi és egy nő, hogy nem gondolnak rögtön az ágyra. De azt is hiheti, hogy rá akarok pörgetni. Ha úgy gondolja, mehet a fenébe.

Kissé habozott, összekapkodta fekete kesztyűjét, meg fekete aranycsatos antilopbőr táskáját, az egyik sarokbox felé indult, és árva szó nélkül beült. Letelepedtem a szemben levő kis asztalhoz.

− A nevem Marlowe.

− Az enyém Linda Loring − mondta nyugodtan. − Maga egy kicsit szentimentális, igaz, Mr. Marlowe?

− Mert idejöttem meginni egy dzsitront? És maga?

− Talán mert én szeretem.

− Talán én is. Csak egy kicsit sok ebben a véletlen.

Ködös mosollyal nézett rám. Smaragd fülbevalót és melltűt viselt, a lapos és ferde metszésÚ sarkokon rögtön látni lehetett, hogy valódiak. És még a bár homályos világításában is fel-felizzott belső ragyogásuk.

− Szóval, maga az − mondta.

A pincér hozta az italt, letette elénk. Amikor elment, azt mondtam: − Igen, én vagyok az a tag, aki ismerte Terry Lennoxot. Szerettem, és néha együtt ittunk. Hallgatólagos egyezség volt közöttünk, önkéntelen barátság. Soha nem jártam nála, nem ismertem a feleségét, látni, csak egyszer láttam, egy parkolóhelyen.

− Azért nemcsak ennyi volt az egész, igaz?

A poharáért nyúlt. Gyűrűjén gyémántkövekből rakott fészekben smaragd ült, mellette keskeny platinacsík jelezte, hogy férjezett. Megítélésem szerint harmincas éveinek a közepe táján tartott, inkább a közepe közelében.

− Talán − mondtam. − Érdekelt a hapsi. Még mindig érdekel. Maga hogy van vele?

Könyökére támaszkodott, arckifejezése nem árulkodott semmiről. − Amint mondtam, nagyon is jól ismertem. Pontosabban, nagyon jól tudtam, mi minden történt vele, míg ide jutott. Volt egy gazdag felesége, akiktől minden luxust megkapott. Az asszony mindössze azt kívánta tőle, hogy hagyja élni.

− Pompás üzlet − mondtam.

− Ne gúnyolódjon, Mr. Marlowe. Vannak ilyen asszonyok. Nem tehetnek róla. A barátja is tudta. És ha mindenáron menni akart volna, az ajtó mindig nyitva állt. Nem kellett volna okvetlenül gyilkolnia.

− Egyetértek.

Kihúzta magát, keményen a szemembe nézett. Ajka legörbült. − A tetejében meg is lógott, és ha igaz, amit hallottam, maga segítette. Gondolom, büszke rá.

− Én ugyan nem − mondtam. − Pénzért csináltam.

− Nem valami szívderítő, Mr. Marlowe. Őszintén szólva, nem tudom, miért ülök itt magával.

− Ezen könnyű segíteni, Mrs. Loring. − Fölvettem a poharamat, és felhajtottam a dzsitront. - Gondoltam, hátha mond valami újat Terryről, amit én nem tudok. Mert azon spekulálni aligha érdemes, hogy mért verte péppé a felesége arcát.

− Kissé brutálisan fejezte ki magát, ha nem vette volna észre − mondta mérgesen.

− Nem valami tetszetős szavak, mi? De nem ám Nem lennék itt, és, nem innék dzsitront, ha feltétezném róla, hogy ilyesmit tett.

Meglepődött. Egy perc múlva lassan azt mondta:

− Miután beismerő vallomást hagyott hátra,öngyilkos lett. Mit akar még?

− Pisztoly volt nála − mondtam. − Mexikóban ez mentség rá, hogy egy majrés kíber az egész tárat belepumpálja. Azt hiszi, az amerikai rendőrök nem ölnek meg így embereket? Sokszor a csukott ajtón keresztül is, ha nem nyílik olyan gyorsan, ahogy ők szeretnék. Ami a beismerő vallomást illeti, én nem láttam.

− A mexikói rendőrség hamisítványa, nem kétséges − mondta élesen.

− Nem értenek ott az ilyesmihez, pláne, olyan kis porfészekben, mint ez az Otatoclan. Nem, a beismerő vallomás talán valódi, de arra semmiképp sem bizonyíték, hogy ő gyilkolta meg a feleségét. Számomra legalább nem. Számomra pusztán arra bizonyíték, hogy nem talált más megoldást. Ilyen helyzetben bizonyos embertípus − nevezheti gyengének-vagy gyávának vagy szentimentálisnak, ha ez magát szórakoztatja, − arra az elhatározásra juthat hogy legalább megment néhány embert a bizonyos kínos nyilvánosságtól.

− Hát ez fantasztikus − mondta. − Olyan ember nincs, aki öngyilkos lesz, vagy tudatosan megöleti magát csak azért, hogy egy kis botrányt megakadályozzon. Sylvia akkor már halott volt. Ami a nővérét meg az apját illeti − nagyon eredményesen tudnak vigyázni magukra. A sokpénzű ember, Mr. Marlowe, mindig meg tudja védeni magát.

− Jó, az indokban tévedhetek. Talán az egész elképzelésemben. Egy perce még dühös volt rám. Meg akar szabadulni tőlem − mi lenne, ha most maga inná meg a dzsitronját?

Hirtelen elmosolyodott. − Sajnálom. Lassan kezdek rájönni, hogy maga komolyan beszél. Egy perce még azt gondoltam, hogy elsősorban önmagát akarja igazolni, és nem Terryt. De most másképp gondolom.

− Azért. Ami marhaságot én elkövettem, azt le is kvittelem. Egyelőre legalábbis így fest az ügy. Az a beismerő vallomás sok mindentől megkímélt, nem vitás. Ha visszahozzák, és bíróság elé állítják, gondolom, nekem is a nyakamba varrnak egyet s mást. És ez a legjobb esetben is több pénzembe kerülne, mint amennyit megengedhetek magamnak.

− Nem szólva az engedélyéről − mondta szárazon.

− Na ja. Voltak idők, amikor bármelyik másnapos kíber megtáncoltathatott. Most azért másként mennek a dolgok. Az állami engedélyügyi hatóságok meghallgatják az embert. És ezek az emberek egyáltalán nincsenek úgy oda a városi rendőrségért.

Belekóstolt az italba, és lassan válaszolt. − Ha alaposan belegondol, hát nem a lehető legjobban történtek a dolgok? Nincs tárgyalás, nincsenek szenzációs főcímek, nincs szennyesteregetés, csak azért, hogy jobban keljenek az újságok, tekintet nélkül az igazságra, a tisztességre, az ártatlan emberek érzéseire.

− Nem azt mondom én is? Maga jött azzal, hogy hát ez fantasztikus.

Hátradőlt, fejét a box padjának a támlájára támasztotta. − Az a fantasztikus, hogy Terry Lennox állítólag ezért követett el öngyilkosságot. És egyáltalán nem fantasztikus, hogy mindenki jobban jön ki, ha nincs tárgyalás.

− Iszom még egyet − mondtam, és intettem a pincérnek. − Jeges leheletet érzek hátul a tarkómon. Véletlenül nem a Potter család valamelyik tagjához van szerencsém az ön személyében, Mrs. Loring?

− Sylvia Lennox a testvérem volt − mondta egyszerűen. − Azt hittem, tudja.

A pincér arrafelé csellengett, sürgetően intettem neki. Mrs, Loring a fejét rázta, nem kért többet. Miután a pincér elpályázott, azt mondtam:

− Ahogy az öreg Harlam Potter − bocsánat, Mr. Harlam Potter − lepisszegte az ügyet, tulajdonképpen szerencsésnek mondhatom magam, hogy egyáltalán biztosra mehetek: Terry feleségének van testvére.

− Biztosra mehet, hogy eltúlozza a dolgot. Apám aligha ilyen nagy hatalmú ember, és semmiképp sem

ilyen kegyetlen. És hozzá kell tennem, bizony igen régimódi elképzelése van önmagáról, mint közéleti emberről. Soha nem ad interjút, még a saját lapjainak se. Fényképét soha nem közölték, soha nem tartott beszédet, főként kocsin utazik vagy saját repülőgépjén, saját személyzettel. De ezzel együtt nagyon emberséges. Terryt szerette. Azt mondta róla, Terry a nap huszonnégy órájában úriember, nem csupán abban a tizenöt percben, ami a vendégek megérkezése és az első koktélospohár felemelése között telik el.

− A vége felé azért hanyatlott egy kissé. Mármint Terry.

A pincér befutott a harmadik dzsitronnal. Belekóstoltam, ízlik-e, aztán csak ültem, egyik ujjamat a pohár kerek talpán tartva.

− Terry halála csapás volt számára, Mr. Marlowe. Egyébként már megint gúnyolódott, ha nem vette volna észre. Kérem, ne tegye. Apa nagyon jól tudja, hogy némelyeknek gyanúsan tiszta az ügy. Sokkal elégedettebb volna, ha Terry csak eltÚnik. Ha Terry tőle kér segítséget, biztosan tudom, nemhiába kért volna.

− Nana, Mrs. Loring. A lányát ölték meg. Ingerült mozdulatot tett, hidegen méregetett.

− Talán kissé bután hangzik, amit mondok, de az az igazság, hogy már rég leírta a nővéremet. Amikor találkoztak, alig szólt hozzá. Ha beszélne róla, de nem beszél, és nem is fog, érzésem szerint ugyanolyan kételyei volnának Terryvel kapcsolatban, mint magának. De ha egyszer Terry meghalt, mi értelme volna? Meghalhattak volna repülőgép-szerencsétlenség, tűzeset, országúti baleset következtében is. Ha a nővéremnek meg kellett halnia, az elképzelhető legjobb pillanatban történt. Még tíz év, és olyan kéjleső ordas boszorka lesz belőle, amilyeneket a hollywoodi estélyeken lát az ember. Valaki a kozmopolita szeméttelepről.

Váratlanul bepörögtem, ok nélkül. Felugrottam, és bekémleltem a boxokba. A szomszédos üres volt. A következőben újságot olvasott valaki. Visszahuppantam a padra, eltoltam magam elől a poharat, és áthajoltam az asztalon. Annyi eszem még volt, hogy a hangfogót föltegyem a számra.

− De a jóistenit neki, Mrs. Loring, mit akar maga beadni nekem? Hogy Harlam Potter az a kedves, bÚbájos valaki, aki álmában sem befolyásolná a kerületi ügyészt, hogy húzza rá a szemfődőt egy gyilkosságra, hogy ne is legyen vizsgálat? Hogy Terry bűnössége felől voltak ugyan kételyei, de a kisujját se mozdította, hogy kinyomozzák az igazi gyilkost? Hogy nem használta fel újságjainak politikai nagyhatalmát, bankbetétjét és azt a kilencszáz tagot,-aki majd a kezét-lábát töri igyekezetében, hogy kitalálja, mit akar csinálni, még mielőtt ő maga tudná? Hogy nem ő intézte el, hogy ne a kerületi ügyészségről vagy a városi rendőrségről menjen valaki Mexikóba, hanem csak egy szelídített ügyvéd nézzen utána, tényleg Terry eresztett-e ólmot a koponyájába vagy egy fürge ujjú indián? A maga örege, Mrs. Loring, százmilliót ér. Fogalmam sincs, hogy szerezte, de arról bizony van, hogy szerzés közben kiépített egy szerteágazó szervezetet. Harlam Potter nem érzelgős. Kemény fiú. Aki ennyi pénzt akar, annak ilyennek kell lennie a mi időnkben. És az üzlet nem megy emberek nélkül. Lehet, hogy nem találkozik, nem kezel velük. De mindig igénybe veszi őket, amikor az üzlet a törvényesség határán mozog.

− Maga bolond − mondta dühösen. − Elegem van magából.

− Na, persze! Nem úgy muzsikálok, ahogy maga szeretné. Hadd mondjak valamit. Terry beszélt az öregével azon az éjszakán, amikor Sylvia meghalt. Miről? Mit mondott az örege? Szaladj csak le Mexikóba, jó fiú, és lődd főbe magad. Családban marad. Tudom, hogy a lányom szajha, és a körülötte lebzselő tucatnyi részeg szarháziból bármelyik szétverheti a csinos pofikáját. De hát ez az, ami nem érdekes, jófiú. Miután a tag kijózanodott, elnézést kér. Te annak idején lejmoltál, itt az idő, háláld meg. Mi csak azt akarjuk, hogy a Potter név szÚz maradjon, mint a hóvirág. Feleségül ment hozzád, de csak, hogy falazz neki. Soha nem volt olyan nagy szüksége a falazásra, mint most, hogy meghalt. Hát akkor hajrá, egyedül. Ha fel tudsz szívódni, jó, szívódj fel. De ha elkapnak, töröld magad az élők sorából. Viszontlátásra a hullaházban.”

− Maga komolyan azt hiszi − kérdezte a fekete ruhás hölgy jégvirágos hangon −, hogy az apám így beszél?

Csúnya nevetéssel dőltem hátra. − Csiszolhatunk a szövegen, ha azt hiszi, hogy ez segít.

Összeszedte a holmiját, és kibújt az asztal mögül. − Szeretném figyelmeztetni magát − mondta lassan és nagyon óvatosan: − Ha ilyen embernek hiszi az apámat, és ha kikűrtöli az imént kifejtett gondolatokat, a maga karrierje ebben a városban, a maga foglalkozásában, de bármely foglalkozásban igen-igen kurta lesz, és nagyon gyorsan véget ér.

− Erről van szó, Mrs. Loring, éppen erről. Ezt kapom a törvénytől, a gengszterektől, a szakmától. Más szavakkal, de az értelmük ugyanaz. Dekkolj, fiú. Idejövök, megiszom egy dzsitront, mert valaki megkért rá. És most nézzenek meg, kérem. Gyakorlatilag a csontkamrában vagyok.

Fölállt, kurtán bólintott. − Három dzsitron. Dupla. Elég gyorsan berúg.

Túl sok pénzt dobtam az asztalra, és odaléptem hozzá. − Maga is ivott másfelet, Mrs. Loring. Miért? Magát is kérte rá valaki, hogy igyon, vagy a saját ötlete volt? A nyelve is megoldódott.

− Ki tudja, Mr. Marlowe? Ki tudja? Ki tud bármit is? Ott áll az az ember a bárpultnál, minket figyel. Csak nem valamelyik ismerőse?

Körülnéztem, meglepett, hogy észrevesz ilyesmit. Görnyedten, sötéten üldögélt ott egy alak, a legutolsó széken, az ajtó mellett.

− A neve Chick Agostinó − mondtam. − Egy Menendez nevű szerencsefi fegyverhordozója. Üssük le, és

tapossuk meg.

− Maga tényleg részeg − mondta gyorsan, és elindult. Én utána. A széken ülő ember megfordult, most háttal volt nekünk. Mikor mögé értem, villámgyorsan benyúltam mindkét hóna alá. Lehet, hogy tényleg részeg voltam egy kicsit.

Dühösen megpördült, és lesiklott a székről. − Vigyázz, kisapám − hördült rám. A szemem sarkából láttam, hogy a nő megáll az ajtónál, és visszapillant.

− Nem hord fegyvert, Mr. Agostinó? Nagy könnyelműség. Sötétedik. Mi van, ha véletlenül összefut egy tankkal?

− Lelépni! − mondta vadul.

− Ezt is lopta. Egy modern regényből. Mozgott a szája, nem mozdult. Otthagytam. Mrs.Loring után mentem, ki az ajtón a fedett teraszra. Ősz hajú sofőr állt ott, beszélgetett egy pincérszerűséggel. Kezét a sapkájához emelte, eltűnt, majd visszatért egy elegáns Cadillac limuzinnal. Kinyitotta az ajtaját, Mrs. Loring beszállt. A sofőr úgy csukta rá az ajtót, mint egy ékszerdoboz fedelét. Megkerülte a kocsit a vezetőüléshez.

Mrs. Loring letekerte az ablakot, kinézett rám, félig mosolyogva.

− Jó éjt Mr. Marlowe. Nagyon kellemes együttlét volt, nemde?

− Inkább birkózás.

− Ügy érti, a maga részéről − és főként önmagával.

− Mint általában. Jó éjszakát, Mrs. Loring. Ugye, nem a környéken lakik?

− Nem egészen. Az Idle Valleyben. A tó túlsó partján. A férjem orvos.

− Nem ismeri véletlenül Wade-éket? összehúzta szemöldökét. − De. Ismerem Wade-éket. Miért?

− Hogy miért kérdem? Mert csak őket ismerem Idle Valleyben.

− Értem. Hát akkor még egyszer jó éjszakát, Mr. Marlowe.

Hátradőlt az ülésen, a Cadillac udvariasan dorombolni kezdett, és beúszott a Strip forgalmába.

Megfordultam, és csaknem fölbuktam Chick Agostinoban.

− Ki volt a baba? − vicsorogta. − És legközelebb azzal humorizáljon, akivel én gondolom.,

− Nem az a típus, aki szívesen megismerkedne magával − válaszoltam.

Egy kocsi ajtaja csapódott ki, és egy két méter hosszú és másfél méter széles férfiú ugrott ki rajta, egy pillantást vetett Chick Agostinóra, aztán egyetlen hosszú lépéssel mellette termett, majd fél kézzel elkapta a torkát.

− Hányszor mondjam neked, te tetves, fal melletti bandita, hogy ne lődörögj azon a környéken, ahol étkezni szoktam − dörrent rá.

Megrázta Agostinót, és átvágta a járdán, neki a szemközti falnak. Chick köhögve összecsuklott.

− Legközelebb − mennydörögte az emberhegy− bizonyisten bevitetlek, és megesküdhetsz rá, gyerek, hogy pisztoly lesz nálad, amikor fölcsípnek.

Chick megrázta a fejét, és hallgatott. A hatalmas ember kutató pillantást vetett rám, és vigyorgott.

− Szép esténk van − mondta, és bement a Victorba. Néztem Chicket, ahogy kezdi kihúzni magát, és visszanyeri emberi formáját. − Ki volt ez a csúnya bácsi? − kérdeztem.

− Nagy Willie Magoon − válaszolta kásás hangon. − Bimbasi egy bűnügyi csoportnál. Azt hiszi magáról, hogy nagymenő.

− Azt akarja mondani, hogy ő maga se biztos benne? − kérdeztem udvariasan.

Üres tekintettel nézett rám, és elment. Előkerestem kocsimat a tömegből, és hazahajtottam. Hollywoodban az égvilágon minden megtörténhet.

XXIII. fejezet

Egy lapos Jaguár röppent elém a domb mögül, és lassított, nehogy megfürdessem a gránitporban, amit az Idle Valleybe vezető fél mérföldes útszakaszon kavart föl. Úgy látszik, direkt hagyták így, hogy elvegyék− a vasárnapi autózók kedvét a behajtástól, akiket megrontott a száguldás az autósztrádán Csak pillanatra láttam a tarka sálat meg a napszemüveget. Egy kéz intett könnyedén, üdvözlés a szomszédtól a szomszédnak. A por ellebegett az út fölött, s leült a cserjést meg a nap égette füvet borító szürkeségre. Aztán már túl is voltam a gyepűn, szabályos méretű és kövezetű úton haladtam a sima és gondozott összkomfortban. Királytölgyek hajoltak az út fölé, rózsás fejű verebek ugrándoztak, és valamit csipegettek, olyasmit, amiért csak egy verébnek érdemes lehajolni.

Aztán gyapotcserjés következett, de eukaliptusz nélkül. Az útkanyarban egy lovas hölgy tűnt föl. Nadrág volt rajta, meg vadszínű ing. Egy ágat rágcsált. A lovon látszott, hogy kimelegedett, de nem volt habos az izzadtságtól, és a nő lágyan duruzsolt a fülébe. A terméskő kerítés mögött kertész nyeste villamos fűnyíróval a deszkasima pázsitot, mely messze-messze nyúlt, egy Williamsbourg kolóniál-udvarház tornácáig. Valahol valaki balkezest játszott egy hangversenyzongorán.

A számokat figyeltem a kapufélfákon, mert csak egyszer jártam Wade-éknál, akkor is sötétben. A ház nem volt olyan nagy, amekkorának akkor éjjel rémlett. A bejárón kocsi kocsi hátán, úgyhogy az út mentén parkoltam. Fehér kabátos mexikói inas nyitott ajtót. Karcsú, tiszta, jóképű fiú volt, zakója elegánsan simult törzsére, olyan mexikóinak néztem, aki heti ötvenet kap, és nem rokkan meg a melóban.

Azt mondta:

− Buenas tardes, señor − és úgy vigyorgott, mintha neki volna köszönhető. − Su nombe de usted, por favor?

− Marlowe − mondtam −, és kinek játszod a bazárit, Candy? Már ismerjük egymást, emlékszel, már beszéltünk telefonon.

Kedvesen vigyorgott, én meg beléptem. Bent valódi cocktail party volt, túl hangos beszéd, senki sem figyelt a másikra, életre-halálra puszilgatták a tütüspoharat, a szemek csillogtak, az arcok izzottak, izzadtak vagy sápadtak, az elfogyasztott alkoholmennyiség szerint meg aszerint, ki hogy bírta. Aztán Eileen Wade öltött alakot mellettem, valami halványkékben, de neki még ez sem ártott. Pohár volt a kezében, de ahogy elnéztem, csak falból.

− Nagyon örülök, hogy el tudott jönni − mondta ünnepélyesen. − Roger a dolgozószobájában van. Gyűlöli a cocktail partykat. Dolgozik.

− Ebben a zsibvásárban?

− Soha nem zavarta. Candy hoz magának italt vagy, ha megkeresné az italpultot.

− Megkeresem − mondtam. -− Elnézést az éjszakai incidensért.

Mosolygott. − Egyszer már kért. Semmi nem történt, semmi.

− Nem a fenét.

Míg bólintott, bírta mosollyal, aztán elfordult, elment. Az erkélyajtó mellett megláttam a bárpultot. Az a fajta volt, amit félre kell húzni, nem pedig kinyitni. Óvatosan mentem a bárpult felé, amikor egy hang megszólított:

− Nini, Mr. Marlowe.

Mrs. Loring ült a díványon, keret nélküli csíptetőben díszelgő, pedáns pali mellett, akinek az állán mohaféleség bolyhozott, nyilván kecskeszakáll Az asszony poharat tartott a kezében, és láthatóan unatkozott. A férfi összefont karokkal, összehúzott szemöldökkel ült, mint aki nyársat nyelt.

Odamentem. Az asszony rám mosolygott, kezet nyújtott. − Férjem, dr. Loring. Edward, ő Philip Marlowe.

A kecskeszakállas pofa kurtán végigmért, és még kurtábban bólintott. Egyébként nem mozdult. Láthatólag érdemesebb dolgokra tartalékolta energiáit

− Edward nagyon fáradt − mondta Linda Loring. − Mindig nagyon fáradt.

− Mint általában az orvosok − mondtam. − Hozhatok valami italt, Mrs. Loring? És magának, doktor?

− Neki elég mára − mondta a pofa, és elnézett a fejünk fölött. − Én meg nem iszom. Minél többet látom, hogy isznak az emberek, annál inkább örülök, hogy nem szoktam rá.

− Gyere vissza, kicsi szirén − mondta Mrs. Loring álmodozva. A pofa megrándult, mintha valamire készülne. Elmentem. A bárpult felé igyekeztem. Férje társaságában Linda Loring más ember volt. Hangja szinte szúrt, arca megvető volt. Velem még dühében sem viselkedett így.

A pult mögött Candy állt. Megkérdezte, mit innék.

− E percben kösz, semmit. Mr. Wade akar velem beszélni.

− Es muy occupado, señor. Sok a dolga.

Nem hiszem, hogy megszeretem ezt a Candy gyereket. Csak úgy ránéztem, és rögtön hozzátette: − De

megkérdezem. De pronto, señor.

Kecsesen áttört a tömegen, és szinte azonnal vissza is tért. − Oké, cimbora, gyerünk − mondta vidáman.

Utánamentem, végig az épület hosszú szárnyán. Kinyitott egy ajtót, aztán becsukta mögöttem, és a zsivaj megszÚnt. Sarokszoba volt, nagy, hűvös és csendes, franciaablakokkal, kívül rózsák, belül az egyik ablakszárnyon légkondicionáló készülék. Láttam a tavat és Wade-et, egy hosszú, világos színÚ bőrdíványon heverészett. Nagy, fakó faasztalon írógép mellett nagy halom sárga papír.

− Rendes magától, hogy eljött, Marlowe − mondta lustán. − Parkoljon le valahová. Ivott már?

− Még nem − leültem, ránéztem. Kicsit sápadtnak, elgyötörtnek látszott. − Hogy megy a munka?

− Pompásan, attól eltekintve, hogy hamar kifáradok. Szánalmas, hogy ilyen nehéz túlesni egy négynapos részegségen. Pedig sokszor épp utána tudok a legjobban dolgozni. Az én szakmámban igen könnyen becsavarodik az ember, görcsös és merev lesz. Amit akkor csinál, az úgysem sikerül. A jó, könnyen megy. Ha az ellenkezőjét hallja vagy olvassa, tekintse süket dumának.

− Talán attól is függ, ki az író − mondtam. − Flaubert-nek se ment könnyen, mégis jó dolgokat írt.

− Aha − mondta Wade, és fölült, − Szóval, olvasott Flaubert-t, és éttől rögtön értelmiségi lett, kritikus, az irodalmi világ bölcs ismerője. − Homlokát dörzsölte. − Szárazságra vagyok ítélve, és gyűlölködöm. Gyűlölök mindenkit, akinek pohár van a kezében. Ki kell mennem, és rá kell mosolyognom ezekre a tetűkre. Kivétel nélkül mind tudja, hogy alkoholista vagyok. Ezért aztán mind azon töri a fejét, mitől menekülők. Valamelyik freudista szarházi kitalálta ezt a közhelyet, most aztán minden tízéves gyerek tudja. Ha volna egy tízéves kölyköm, amitől Isten óvjon, a srác biztosan megkérdezné: „Mitől menekülsz, papa, amikor berúgsz?”

− Értesüléseim szerint ez az egész eléggé új keletű próbálkozás − mondtam.

− És egyre rosszabb lesz, de hát én mindig goromba részeg voltam. Amikor az ember fiatal, és nehéz körülmények között él, rengeteg megpróbáltatást képes elviselni. Ha már a negyvenet tapossa nem tud mindent lenyelni.

Hátradőltem, rágyújtottam egy cigarettára. - Miért akart velem beszélni?

− Mit gondol, Marlowe, mitől menekülök?

− Fogalmam sincs. Nincs rá elég adatom. Mellesleg mindenki menekül valamitől.

− De nem mindenki részegen. Maga mitől menekül? Ifjúsága, rossz lelkiismerete vagy a tudat elől, hogy kisipari módon, szűk körben működik?

− Aha − mondtam. − Azért kellek, hogy legyen kit sértegetni. Adja le a műsort, cimbora. Tudatom majd, ha sérti a lelkivilágomat.

Vigyorgott, sűrű, hullámos hajába tűrt. Mutatóujjával megpaskolta a mellkasát.

− Ügy látszik, Marlowe, magának mint szűk kőrben operáló kisiparosnak, igaza van. Minden író pökhendi, és én vagyok a legpökhendibb köztük. Tizenkét bestsellert írtam, és ha valaha befejezem azt a kásahegyet az asztalomon, valószínűleg a tizenharmadikat is megírom. Egyik sem éri meg a puskapor árát, amivel szét lehetne robbantani a jó francba Bájos otthonom van, szigorúan exkluzív szomszédsággal, mely egy szigorúan exkluzív multimilliomos székhelye. Bűbájos feleségem, aki szeret, van kiadónk ahol megbecsülnek, és én, aki a legjobban szeretem magam. Egoista szarházi vagyok, irodalmi prostituált vagy strici − válassza ki, amelyik jobban tetszik *s* és tetőtől talpig szemétláda. Szóval, miben áll a szolgálatomra?

− Na, miben?

− Miért nem gurul be?

− Nincs miért. Csak bámulom, hogy mennyire gyűlöli önmagát. Unalmas, de engem nem sért.

Durván nevetett. − Maga tetszik nekem − mondta. − Igyunk egyet.

− Itt nem, cimbora. Nem kettesben. Engem nem érdekel, én végignézem, ahogy az elsőt bedobja. Senki sem tudja ebben megakadályozni, és az a gyanúm, nem is akarja. De segédkezet nyújtani nem fogok.

Fölállt. − Nem kell okvetlenül itt innunk. Menjünk ki, és vessünk egy pillantást arra a mintakollekcióra, amiből fogalmat alkothat, miféle emberekkel kell összejönnie, ha elég tetves pénzt keres hozzá, hogy ott lakjon, ahol ők.

− Ide hallgasson − mondtam. − Hagyja ezt a dumát. Szálljon le róluk. Ezek se mások, mint a többiek.

− Na persze − mondta mereven −, de másnak kellene lenniük. Különben mi hasznuk? Ök a környék krémje, és nem jobbak, mint egy határ szállítómunkás, akik teleszivattyúzzák magukat olcsó whiskyvel. Még olyanok se.

− Szálljon le róluk − mondtam. − Hiszen csak be akar pörögni, hogy tűrázhasson. De ne olyanok előtt, akiknek nem kell dr. Verringerhez fordulniuk, ha bepörögnek, és nem vesztik el a fejüket, és nem dobják le a feleségüket a lépcsőn.

− Na persze − mondta, és hirtelen nyugodt és meggondolt lett. − Átment a vizsgán, cimbora. Mi lenne, ha ideköltözne hozzám egy időre? A puszta jelenléte is jót tenne.

− Nem értem, miért?

− De én tudom. A puszta jelenlétével. Havonta egy ezres. Áll az alku? Ha berúgtam, veszélyes vagyok. Nem akarok veszélyes lenni, és nem akarok berúgni.

− Nem tudom megakadályozni benne.

− Három hónap próbaidő. Befejezem ezt a rohadt könyvet, aztán jó messzire elmegyek innen. Beveszem magam valahová a svájci hegyek közé, és kitisztulok.

− Szóval, a könyvet. Kell a pénz?

− Nem. Csak be kell fejeznem, ha elkezdtem. Ha nem, akkor végem. Úgy kérem magát, mintha a barátom volna. Lennoxért ennél többet tett.

Fölálltam, egész közel mentem hozzá, és erősen a szemébe néztem. − Megölettem Lennoxot, mister. Én ölettem meg.

− Sóder. Miattam ne érzelegjen, Marlowe. − Tenyere élét a torkára tette. − Idáig vagyok érzékeny lelkű barátokkal.

− Érzékeny? − kérdeztem. − Nem inkább odaadó?

Hátralépett, és megbotlott a dívány végében, de nem vesztette el az egyensúlyát.

− Menjen a fenébe − mondta elegánsan. − Nincs egyezség. Nem kárhoztatom érte, világos. Van valami, amit meg akarok tudni, meg kell tudnom. Maga nem tudja, mi az, és én sem vagyok biztos benne, hogy tudom. Mindössze annyi biztos, hogy van valami, és hogy meg kell tudnom, mi az.

− Kiről? A feleségéről?

Ajkát csücsörítette. − Azt hiszem, magamról − mondta. − Gyerünk azért az italért.

Az ajtóhoz ment, kivágta, és kimentünk a szobából.

Ha az volt a szándéka, hogy kényelmetlen helyzetbe hozzon, elsőrangú munkát végzett.

XXIV. fejezet

Amikor kinyílt az ajtó, szinte fejbe vágott a nappaliból kihallatszó zsivaj. Ha lehet, még hangosabbnak rémlett, mint azelőtt. Vagy két pohárral hangosabbnak. Wade hellózott erre, hellózott arra, és a pofák örültek, hogy láthatják. De ezek már akkor is boldogok lettek volna, ha Pittsbourg Philt látják a spéci jégcsákányával. Ezeknek az egész élet színház.

Útban a bárpult felé szemtől szembe találtuk magunkat dr. Loringgal meg a feleségével. Az orvos megállt, előrelépett, egészen Wade orra elé. Arcáról lerítt a gyűlölet.

− Örülök, hogy látom, doktor − mondta Wade szívélyesen. − Szia, Linda. Hol bujkáltál mostanáig? Ne haragudj, tudom, hogy hülyét kérdeztem. Én…

− Mr. Wade − mondta Loring, és a hangja remegett −, van valami mondanivalóm. Nagyon egyszerű, és remélem, nagyon meggyőző mondanivalóm. Tartózkodjék a feleségemtől.

Wade kíváncsian bámulta. − Doktor, maga fáradt. Innivalója sincs. Ha megengedi, hozok valamit.

− Én nem iszom, Mr. Wade. Nagyon jól tudja. Egyetlen okom van rá, hogy itt legyek, nagyon jól tudja.

− No jó, kezdem érteni, mire akar kilyukadni − mondta Wade, még mindig szeretetre méltóan. − És mivel ön vendég a házamban, nem mondhatok egyebet, csak hogy egy kicsit bedilizett.

A beszélgetés elhalkult a közelben. Mindenki csupa fül volt. Nagy produkció. Dr. Loring kesztyűt húzott elő a zsebéből, kisimította, ujja közé csíptette, és keményen arcul csapta vele Wade-et

Wade-nek a szeme se rebbent. − Hajnalban, pisztollyal, kávé nélkül? − kérdezte nyugodtan.

Linda Loringra néztem. Arca kipirult dühében. Lassan felállt, az orvos elé állt.

− Te jó ég, micsoda ripacs vagy, kedvesem. Abbahagynád ezt a hülye színjátékot? Vagy addig pojácáskodsz, míg téged is képen vág valaki?

Loring megpördült, és fölemelte a kesztyűt Wade elé állt. − Nyugi, dokikám. Errefelé csak intim kettesben verjük a feleségeinket.

− Ha magáról beszél nem árult el titkot − hördült rá Loring. − Jómodorból pedig nem öntől veszek leckét.

− Csak fejlődőképes tanítványokkal foglalkozom − mondta Wade. − Mélyen fájlalom, hogy már mennie kell − Fölemelte hangját. − Candy! Que el Doctor Loring salga de aqui en el acto! − Visszafordult Loringhoz. − Ha esetleg nem értene spanyolul, doktor, ez annyit jelent, hogy arra van a kijárat. − Mutatta is.

Loring dermedten bámult rá. − Figyelmeztettem, Mr. Wade − mondta jegesen. − És hallotta néhány ember. Még egyszer nem fogom figyelmeztetni.

− Ne is − mondta Wade kurtán. − De ha mégis, semleges terepen tegye. Hogy kissé szabadon mozog. hassak én is. Sajnálom, Linda. De te vetted férjül.

− Gyöngéden dörzsölte az arcát, ahol a kesztyú fele eltalálta. Linda Loring keserűen mosolygott. Vállat vont.

− Megyünk − mondta Loring. − Gyere, Linda Az asszony visszaült a helyére, pohárért nyúlt.

Csöndes rosszallással pillantott a férjére. − Te mész − mondta. − Egész csomó helyre kell menned, ne feledd…

− Velem jössz − válaszolta Loring dühöngve. Az asszony hátat fordított. Loring hirtelen megragadta a karját. Wade elkapta a vállánál, és maga mellé penderítette.

− Nyugi, dokikám. Azért nem lehet ám mindent.

− Vegye le a kezét a vállamról.

− Persze, csak előbb lazítson − mondta Wade.

− Van egy jó ötletem, doktor. Miért nem megy orvoshoz?

Valaki hangosan felnevetett. Loring megfeszült, mint egy ugrásra kész vadállat. Wade érezte, legjobb, ha hátat fordít, és otthagyja, dr. Loring pedig ott állt megfürödve. Ha ugyanis Wade után veti magát, még nevetségesebb. Nem tehetett mást, elment. Gyorsan végigmasírozott a szobán, mereven előre nézett, arrafelé, ahol Candy állt a nyitott ajtónál. Kiment. Candy fapofával becsukta utána, és visszament a bárpulthoz. Odamentem én is, hogy némi skót nedúre tegyek szert. Nem láttam, hova lett Wade. Egyszerűen eltűnt. Eileent se láttam sehol. Hátat fordítottam a szobának, hadd főjenek keserű 1evükben.

Egy alacsony termetű nőszemély, földszínű hajzattal és a homlokán bandázzsal fölbukkant mellettem poharát a pultra tette, és motyogott valamit. Candy bólintott, és kevert neki még egy cocktailt.

Az alacsony termetű nőszemély hozzám fordult; − Nem érdekli a kommunizmus? − kérdezte tőlem Szeme üveges volt, kurta nyelvével úgy nyalogatta a szája szélét, mintha csokoládémorzsát keresne rajta. − Szerintem mindenkit kéne, hogy érdekeljen -_ folytatta. − De kérdezze csak az ember bármelyik férfit, válaszképp rögtön tapogatni kezdik az embert.

Bólintottam, poharam fölött szemügyre vettem pisze orrát, nap cserzette bőrét.

− Nem mintha zavarna, ha finoman csinálják -mondta és a frissen kevert italért nyúlt. Ahogy felhajtotta,

láttam hátsó fogait.

− Rám ne számítson − mondtam.

− Hogy hívják?

− Marlowe.

− E-vel, vagy e nélkül?

− E-vel.

− Ah, Marlowe − szavalta. − Szép, szomorú név. − Letette a poharát, lehunyta szemét, fejét hátrahajtotta, karját szétvetette, majd kiütötte a szememet. Hangja megcsuklott, ahogy szavalta:

Ez volt az arc, amelyért vízre szállt
Ezer hajó, s amelyért Ilion
Égbenyúló bástyái földig égtek. Szép Heléna,
Tégy halhatatlanná egy csókod által.

(Kálnoky László fordítása)

Kinyitotta szemét, megragadta poharát, rám kacsintott. − Kispofám, maga remeket alkotott. Sok verset írt mostanában?

− Nem nagyon.

− Megcsókolhat, ha akar − mondta kacéran. Feltűnően öltözött, apacsinges pofa állt mögé, és

a hölgy feje búbja fölött rám vigyorgott. Rövid, vörös haja volt, az arcszíne, mint a nyers húsé. Életemben nem találkoztam ilyen rút pofával Megveregette a kis nő feje búbját.

− Gyerünk, Nyuszikám. Ideje hazamennünk.

A nő dühösen prüszkölt. − Azt akarod mondani, hogy meg kell locsolnod a rohadt büdös begóniáidat? − vonította.

− Hallgass ide, Nyuszikám.

− Vedd le rólam a kezed, te liliomtipró − sikította, és maradék italát a pofa arcába löttyentette. Nem volt sok, egy teáskanálnyi meg két jégkocka.

− Az istenért, kicsikém, én vagyok a férjed —.nyerítette a pofa, miközben előrángatta zsebkendőjét, és az arcát szárítgatta. − Érted? A férjed!

A nő kegyetlenül zokogott, és a pofa karjaiba vetette magát. Minden cocktail party egyforma, még a párbeszédek is.

A ház kiokádta a vendégeit, önindítók zakatoltak, hangok vesztek a messzeségbe, visszlátások röpködtek a levegőben, a franciaablakon egy kövezett teraszra léptem ki. A talaj lejtett a tó felé, mely most olyan mozdulatlan volt, mint egy alvó macska. Lenn a rövid famólóhoz kötve evezőscsónak. A túlsó part közelében, mely nem volt messze, fekete vízityúk bógnizott, lustán, mint egy korcsolyabajnok Nem ütött nagyobb zajt a sekély víz fodrozásánál.

Kinyújtóztam egy párnázott alumínium széken, pipára gyújtottam, és a békés pöfékelés közben azon tűnődtem, mi a rossznyavalyát keresek itt. Roger Wade láthatóan képes, hogy fegyelmezze magát, ha szükséges. Pompásan bánt el Loringgal. Nem lettem volna nagyon meglepve, ha kipróbálja Loring állkapcsának teherbírását. Nem a jó modor szabályai szerint járt volna el, de Loring veszettül megsértette ezeket a szabályokat.

Ha a jó modor szabályai jelentenek még valamit, akkor azt, hogy teremnyi néző előtt ne fenyegesd meg a férfit, ne vágd képen a kesztyűddel, miközben ott áll melletted a feleséged, akit gyakorlatilag azzal vádoltál, hogy nemcsak a családi ágyba szeret befeküdni. Ahhoz képest, hogy Wade elég reszketeg volt még a kijózanítástól, mértéktartóan járt el. Több mint mértéktartóan. Persze részegen soha nem láttam. Nem tudhattam, milyen lehet. Még azt se, hogy tényleg alkoholista-e. Mert nagy különbség ám. Aki esténként túl sokat iszik, azért még ugyanaz az ember részegen is. Az igazi alkoholista már nem ugyanaz, aki volt. Semmit se vehetsz biztosra nála, kivéve, hogy más lesz, mint amilyennek ismerted.

Könnyű léptek hallatszottak mögöttem, Eileen Wade jött a teraszon, és leült mellém egy szék karfájára.

− Szóval? Mi a véleménye? − kérdezte halkan.

− A fürgekesztyűs úrról?

− Á, dehogy. − összevonta szemöldökét. Aztán fölnevetett. − Gyűlölöm az ilyen színjátékot… Nem mintha nem volna kitűnő orvos. Vagy fél tucat férfival eljátszotta ezt a jelenetet itt a völgyben. Linda Loring nem szajha. Nem úgy néz ki, nem úgy beszél, nem úgy cselekszik. Fogalmam sincs, miért viselkedik úgy dr. Loring, mintha az volna.

− Lehet, hogy megtért részeges − mondtam. − Az ilyenek rendszerint irtó puritánok lesznek.

− Lehet − mondta, és elnézett a tó fölött. − Nagyon békés ez a vidék. Az ember azt hinné, itt boldog lehet egy író, ha egyáltalán lehet. − Felém fordult. − Tehát nem győződött meg arról, hogy amit Roger kért magától, az szükséges és fontos.

− Nem látom értelmét, Mrs. Wade. Nem tehetek semmit. Megmondtam előre. Nem lehetek benne biztos, hogy épp akkor leszek itt, amikor szükség lesz rám. Akkor ugyanis folyton itt kéne lennem. És ez lehetetlen, még ha más dolgom se lenne. Ha esetleg megvadul, villámgyorsan következik be. Semmi látható jele, hogy

tényleg megvadulhat. Nekem úgy tűnik, hogy nagyon is fegyelmezett.

A kezére nézett. − Ha be tudná fejezni a könyvét, rendbe jönne?

− Ebben nem tudok segíteni.

Felnézett, kezét a szomszédos szék támlájára tette. Kicsit előredőlt. − De igen, ha ő úgy hiszi. Ez a lényeg, ízléstelennek találja, hogy fizetett vendégként tartózkodjon nálunk?

− Neki pszichológus kell, Mrs. Wade. Ha talál valakit, aki nem sarlatán.

Riadtan nézett rám. − Pszichológus? Miért?

Kiütögettem a hamut a pipámból, markomba fogtam a makkját, hogy hűljön egy kicsit, mielőtt elteszem.

− Ha amatőr véleményre kíváncsi, Mrs. Wade, hát tessék. Roger azt hiszi, valami titok nyomasztja, és nem tud rájönni a nyitjára. Lehet, hogy valami bűn nyugtalanítja. Feltehetően azt hiszi, hogy bármi is történt, akkor történt, amikor részeg volt. Azt akarja megtudni, mire képes részegen. Ez pedig pszichiáternek való munka. Namármost. Ha az elmélet téves, akkor azért rúg be, mert akar, vagy mert nem tud leszokni róla, és akkor az egész história ürügy.

A könyvet pedig azért nem tudja megírni vagy befejezni, mert részegeskedik. Vagy fordítva is lehet.

− Nem, nem. Nem − mondta. − Roger nagyon tehetséges. Biztos vagyok benne, hogy a legjobb művét csak ezután írja meg.

− Mondtam, hogy amatőr véleményem van. Valamelyik délelőtt azt mondta, hogy Roger kiábrándult a feleségéből. És akkor fordítva is lehet

A ház felé pillantott, aztán hátat fordított. Én is oda néztem. Wade állt az ablaknál, és kinézett Aztán elfordult, a bárpulthoz ment, kiemelt egy üveget.

− Semmi értelme közbelépni − mondta Eileen Wade sietve. − Én sose lépek közbe. Talán igaza van, Mr. Marlowe. Csakugyan nincs mit tenni, ki kell várni, hogy megszabaduljon a rögeszméjétől.

A pipám már kihűlt, zsebre tettem. − Minthogy benéztünk az eldugottabb sarkokba is, fel kell tennem a kérdést mi is az, amiről az előbb azt állítottuk, hogy fordítva is lehet.

− Szeretem a férjemet − mondta egyszerűen. -_ Talán nem úgy, ahogy egy fiatal lány szeret De szeretem. Az asszony csak egyszer fiatal lány. Akit akkor megszerettem, halott A háborúban halt meg. Nevének kezdőbetűi különös véletlen folytán, egyeznek a maga nevének a kezdőbetűivel. Most már nem számít − csak néha képtelen vagyok elhinni, hogy tényleg meghalt A holttestét nem találták meg De hát ez sok férfival megtörtént már.

Kutató pillantással nézett. − Néha − nem gyakran persze −, amikor betérek egy drinkbárba vagy egy jó szálloda halljába, vagy egy hajó fedélzetén állok hajnalban, úgy rémlik, mintha valamelyik homályos sarokban várna rám. − Szünetet tartott, behunyta a szemét. − Nagy butaság. Szégyellem is. Nagyon szerettük egymást − vad, titokzatos, valószínűtlen szerelemmel, ami csak egyszer van az életben.

Most nem beszélt, csak valamiféle kábulatban elnézett a tó fölött. Visszanéztem a házra. Wade állt a nyitott franciaablakban, pohárral a kezében. Újra Eileenre pillantottam. Számára már nem léteztem Fölálltam, bementem a házba. Wade ott állt az itallal, méghozzá jó adag erős itallal. És a szeme se állt jól.

− Hogy jön ki a feleségemmel, Marlowe? − úgy beszélt, hogy csak a szája sarka mozgott.

− Piros a jelző, ha ezt kérdezte.

− Pontosan ezt. Valamelyik éjszaka megcsókolta. Ha netán gyors sikerekben reménykedne, kiskomám, hiába pocsékolja a drága idejét. Ha mégoly belevaló gyerek is.

Megpróbáltam megkerülni, de széles válla utamban állt. − Ne siessen úgy, öregem. Szeretjük, ha a körünkben tartózkodik. Házunk szűkölködik maszek kíberekben.

− Belőlem egy is sok − mondtam,

Fölemelte a poharat, ivott belőle. Amikor leeresztette, csúfondárosan nézett rám.

− Nem hagy magának elég időt, hogy ellen tudjon állni az alkoholnak − mondtam. − Üres szavak, mi?

− Na jó, pajtikám. De maga aztán jellemszobrász a javából, mi? Lehetne annyi esze, hogy részegeket ne akarjon nevelni. A részegek nem nevelhetők, barátom. A részegek széthullanak. És a folyamat egy szakasza bizony néni kis örömet okoz. − Megint ivott a pohárból, alig maradt benne valami. − Egy része meg fene csúf. De legyen szabad idéznem a kis fekete táskás szarházi, a jóságos dr. Loring sziporkázó szavait: tartózkodjék a feleségemtől, Marlowe. Fix, hogy rápörgetett. Rápörget mindenki. Szeretné, ha lefeküdne magával. Mindenki szeretné. Szeretné, ha megosztaná magával álmait, szeretné szagoltatni emlékeinek rózsáját. Talán én is szeretném. De nincs mit megosztania, cimbora. Egyedül marad mellette az ember a sötétben.

Kiürítette a poharát, és szájával lefelé fordította.

− Olyan üres, mint ez a pohár, Marlowe − mondta. − Belül egyáltalán nincs semmi. Én tudom ezt, egyedül.

Letette a poharat a bárasztalra, és mereven elindult a lépcső felé. Felment egypár lépcsőt, a korlátba kapaszkodott, aztán megállt, és áthajolt rajta. Keserű vigyorral nézett le rám.

− Ne haragudjon a giccses gúnyolódásért, Marlowe. Maga rendes gyerek. Nem akarom, hogy bántódása essék.

− Például?

− Talán még nem kezdte el kísérteties históriáját első szerelmével. Az a pofa, aki Norvégiában tűnt el. Ugye, maga nem akar eltűnni, cimbora? Maga az én külön magándetektívem. Maga megtalált engem, amikor elvesztem a Sepulveda Canyon vad ragyogásában. − Körkörös mozdulatokkal simogatta a polírozott lépcsőkorlátfát. − Érzékenyen érintene, ha maga is elveszne. Mint az a pofa, aki a citromfalók közé keveredett. Ő aztán annyira elveszett, hogy az ember néha eltűnődik, élt-e egyáltalán? Talán csak úgy kitalálta magának, hogy legyen mivel játszadoznia ?

− Honnan tudnám?

Lenézett rám. Most mély árkok voltak a szeme alatt, ajka keserűen legörbedt!

− Honnan tudná bárki is? Talán maga se tudja. Elfáradt a baba. Túl sokat játszott törött játékokkal. Viszlát.

Ment tovább fölfelé a lépcsőn. Álltam ott, míg végre Candy jött be, kezdte összerámolni a bárasztalt, poharakat rakott egy tálcára, nézegette az üvegeket, mi maradt, rám ügyet se vetett. Legalábbis én azt hittem. Aztán megszólalt:

− Señor. Maradt egy jó ital, Vétek kárba veszni hagyni. − Felemelt egy üveget.

− Igya meg maga.

− Gracias señor, ne me gusta. Un vaso de cervesa, no más. Nekem egy üveg sör a plafon.

− Okos ember.

− Egy szittyós elég a házban − mondta, és bámult rám. − Jól beszélek angolul, igaz?

− Az már igaz. Pompásan.

− De spanyolul gondolkodom. Néha késben gondolkodom. A főnök az én emberem. Nincs szüksége más segítségre. Vigyázok rá, megértette?

− Állati jól csinálod, te strici.

− Hijo de la flauta − mondta fehér fogai közt. Földobott egy fekete tálcát a válla hegyére meg a tenyerére, ahogy az étkezőkocsi pincérek.

Az ajtóhoz léptem, udvariasan előreengedtem magam, és azon tűnődtem, hogy lehet sértés a spanyolban „a furulya fia” kifejezés. Nagyon sokáig nem tűnődtem rajta. Volt egyéb tűnődnivalóm is. Nem az alkohol jelentette a fő veszedelmet a Wade családban. Az alkohol csak álcázott reakció volt.

Késő este, fél tíz és tíz között, Wade-ék számát tárcsáztam. Nyolc csengetés után letettem a kagylót, de alig hogy elvettem a kezem a készülékről, csengetni kezdett. Eileen Wade hívott

− Valaki idecsöngetett − mondta. − És olyan érzésem támadt, hogy maga. Épp zuhanyozni készültem.

− Én voltam, de nem lényeges, Mrs. Wade. Egy kicsit tele volt a feje, amikor eljöttem − mármint Rogeré. És mintha feltámadt volna bennem a felelősségérzet.

− Elég jól van − mondta. − Mélyen alszik. Gondolom, a Loring-ügy jobban felizgatta, mint ahogy mutatta. Biztosan egész csomó képtelenséget mondott magának.

− Azt mondta, fáradt, le akar feküdni. Gondolom, ez nem képtelenség.

− Ha csak ennyit mondott, akkor jó. Köszönöm, hogy hívott, Mr. Marlowe, és jó éjszakát.

− Azt nem mondtam, hogy csak ennyit mondott. Szünet, aztán: − Egyszer-másszor mindenkinek támadnak fantasztikus gondolatai. Ne vegye túl komolyan Rogert, Mr. Marlowe Túl élénk a fantáziája. És ez magától értetődik. Nem lett volna szabad innia a legutóbbi eset után, Kérem, próbálja elfelejteni az egészet. Felteszem, hogy egyebek között gorombáskodott is magával.

− Nem gorombáskodott. Épp hogy nagyon is értelmesen beszélt A maga férje olyan ember, aki képes rá, hogy hosszan és kíméletlenül elemezze magát. Ehhez nem mindennapi tehetségre van szüksége. A legtöbb ember úgy éli le az életét, hogy legjobb energiáit annak a méltóságnak a megőrzésére pazarolja, amelynek nyoma sincs benne. Jó éjszakát, Mrs. Wade.

Letette a kagylót, én meg felraktam a táblára a sakkfigurákat. Megtömtem a pipám, díszszemlét tartottam a figurák fölött, meg vannak-e borotválva, nem lóg-e a gomb zubbonyukon, majd végigjátszottam Gorcsakov és Menyikin bajnoki mérkőzését, hetvenkét húzás döntetlenig, valódi díszpéldány, az ellenállhatatlan erő találkozása a mozdulatlan tárggyal, harc, fegyver nélkül, háború vérontás nélkül az emberi intelligencia olyan aprólékos elvesztegetése, amit aligha találsz másutt, legföljebb még a reklámügynökségeken.

XXV. fejezet

Egy hétig semmi sem történt, mentem az üzlet után. De az üzlet mintha nem ment volna. Egy reggelen George Peters hívott föl a Carne Szervezetből, elmesélte, hogy járt a Sepulveda Canyon környékén, és puszta kíváncsiságból bekukkantott dr. Verringerhez is, de a doktort már nem találta ott. Fél tucat földmérő brigád parcellázott és térképezett. Akikkel beszélt, még csak nem is hallották dr. Verringer nevet-

− Szegény csórót kihajították. onnan a jelzálog kölcsön ürügyén − mondta Peters. – Utána néztem. Lelépést adtak neki, egy rongyot, csak azért, hogy költséget, pénzt kíméljenek, és most valaki évi egy milliót keres majd az építendő lakótelepen. Ez a különbség a bűnözés meg az üzlet között. Mert az üzlethez tőke kell. Néha arra gondolok, ez az egyetlen különbség.

− Pompás cinikus megjegyzés − mondtam −, de a nagyüzemi bűnözéshez is tőke kell.

− És honnan veszik, cimbora? Nem a korlátolt italmérések tulajdonosai adják, ez szinte biztos. Alászolgája. Viszlát.

Egy szerda estén tizenegy előtt tíz perccel hívott fel. Hangja kásás volt, majdnem motyogós, de azért felismertem. Hallottam kurta, nehéz, gyors pihegését a telefonban.

− Rossz bőrben vagyok, Marlowe. Nagyon rosszban. Szakadozik a horgonykötelem. Ki tudna gyorsan ugrani hozzánk?

− Ki, de beszélhetnék előbb Mrs. Wade-del? Nem válaszolt. Csörömpölés hallatszott, aztán süket csönd lett, egy kis idő múlva zuhanás hangja hallottam. Belekiabáltam a kagylóba, nem kaptam választ. Eltelt néhány perc. Végül halk kattanás, ahogy a kagylót visszateszik a helyére, aztán a városi vonal búgása.

Öt perc múlva úton voltam. Alig valamivel több, mint félóra alatt értem ki, magam sem tudom, hogyan. Valószínűleg úgy repültem át a kitérőn, a Ventura Boulevard-ra a menetiránnyal szemben fordultam rá, az_ autók és teherkocsik között lavírozva mégiscsak beálltam a menetirányba. Hatvannal mentem végigEnción, városi lámpával a parkoló kocsik fara mellett. Vérfagyasztó látvány lehettem, hát még, ha valaki a kocsik közül az úttestre lép! Szerencsém volt, valószínűleg azért, mert nem gondoltam rá. Kíberek nem voltak, sziréna nem szólt, nem. kőröztek piros lámpával. De látomásaim voltak. A Wade-rezidencián a nő egyedül van egy részeg mániákussal, kitört karral fekszik a lépcső alján, bezárt ajtó mögött lapul, valaki kívül üvöltözik, és rá akar törni, holdfényes úton rohan mezítláb, és egy hatalmas néger óriás vágtat utána késsel a kezében.

Pedig egészen más fogadtatásban volt részem. Amikor az Olds rálódult a bejáróra, az egész ház fényben úszott, Elieen Wade a nyitott ajtóban állt, cigarettázott. Kiszálltam, a kövezett járdán odamentem hozzá. Nadrágot viselt, meg inget, a gallérja kigombolva. Nyugodtan nézett rám. Ha egyáltalán izgalom volt a levegőben, azt én hoztam.

Első mondatom éppoly hülye volt, mint egész további magatartásom.

− Azt hittem, nem dohányzik.

− Hogyan? Nem, általában nem. − Kivette a cigarettát, eldobta, rátaposott. − Csak néha. Verringert hívta telefonon.

Szelíd, messzi hangon beszélt, víz fölött hallani ilyet késő éjszakákon. Tökéletesen higgadt volt.

− Lehetetlen − mondtam. − Verringer doktor már nem lakik ott. Engem hívott.

− Tényleg? Csak annyit vettem észre, hogy telefonál, és hogy valakit sürgősen idehív. Ügy véltem, csak dr. Verringer lehet.

− Hol van?

− Elesett − mondta. − Nyilván túlságosan hátrabillentette a székét. Máskor is csinált már ilyet. Valamibe belevágta a fejét. Kicsit vérzik, nem nagyon.

− Jó, pompás − mondtam. − Nincs szükségünk vérfürdőre. Azt kérdeztem, hol van?

Ünnepélyesen nézett rám. − Ott kinn valahol − mutatta. Az út végénél vagy a kerítés mellett a bodrosban.

Előredőltem, arcába kémleltem. − Te jószagú úristen, meg se nézte? − Most már arra kellett gondolnom, valamitől sokkot kapott. Aztán hátranéztem. A pázsiton nem láttam semmit, a kerítés mellett árnyékos volt a fű

− Nem, nem néztem meg − mondta nyugodtan. − Keresse meg maga, Megtettem, amire képes voltam. Sőt, többet. Keresse meg maga.

Elfordult, bement a házba, az ajtót nyitva hagyta maga után. Nem jutott nagyon messzire. Vagy két lépésre az ajtótól, a padlóra zuhant, ott feküdt. Felnyaláboltam, és kiterítettem a két nagydívány egyikén, amelyek között világos asztalka állt. Megnéztem a pulzusát. Nem volt gyenge, sem szabálytalan. Szeme csukva, szemhéja kék. Otthagytam, és kimentem.

Tényleg ott volt, ahogy a nő mondta. A hibiszkusz árnyékában feküdt az oldalán. Pulzusa gyors volt és dübörgő, légzése abnormális. Koponyájának hátsó fele ragacsos. Szóltam neki, megráztam. Néhányszor megcsapkodtam az arcát. Motyogott, de nem tért magához. Ülő helyzetbe hoztam, egyik hóna alá bújtam, a testét a hátamra húztam, megfogtam az egyik lábát. Kikészültem. Nehéz volt, mint egy betongerenda. Egymás mellett ültünk a gyepen, lélegzetvételnyi szünetet tartottam, és újra próbálkoztam. Végre sikerült mentőpozitűrába

hoznom, és húzni kezdtem a gyepen a nyitott ajtó felé. Olyan hosszúnak rémlett a távolság, mint egy föld körüli utazás. A veranda két lépcsőfoka tíz méter magasan volt. A dívány mellé botladoztam, letérdeltem, és ráhengerítettem Wade-et. Amikor fölegyenesedtem, úgy éreztem, mintha a gerincem legalább három helyen eltört volna.

Eileen Wade már nem volt ott. A szobát egymagam birtokoltam. Túlságosan kikészültem, hogy azzal törődjem, ki hol van. Leültem, megnéztem Wade-et, és megpróbáltam kilihegni magam. Aztán megnéztem a fejét. Tényleg véres volt. Beleragadt a hajába. Nem látszott nagyon súlyosnak, de fejsebnél sose tudja az ember.

Aztán Eileen Wade állt mellettem, üres tekintettel nézte.

− Elnézést, hogy elájultam − mondta. − Nem is tudom, miért.

− Gondolom, orvost kellene hívni.

− Telefonáltam dr. Loringnak. ő a háziorvosunk, mint tudja. Nem akar jönni.

− Akkor meg kellene próbálni másvalakit.

− Biztos, hogy eljön − mondta. − Csak nincs kedve. De jön, mihelyt csak tud.

− Candy hol van?

− Ma van a kimenője. Szerdán. A szakács meg Candy minden szerdán kimenősek. Errefelé ez a szokás. Le tudja fektetni?

− Segítség nélkül nem. Jó volna egy takaró vagy szőnyeg, Az éjszaka meleg, de az ilyen esetek könynyen járnak tüdőgyulladással.

Azt mondta, hoz egy szőnyeget. Én arra gondoltam, hát ez ugyan kedves tőle, de nem valami intelligensen gondolkodtam. Eléggé kifárasztott, míg idecipeltem.

Útiplédet terítettünk rá, és tizenöt perc múlva megjelent dr. Loring, frissen adjusztálva, keret nélküli csíptetővel, keménygallérral és az olyan ember arckifejezésével, akit azért hívtak, mert a kutya bepiszkolt, és vele akarják kitakaríttatni.

Megvizsgálta Wade fejét. − Felületi sérülés, zúzódások − mondta nyugodtan. − Nem valószínű, hogy agyrázkódás. Mondanom sem kell, lehelete elég nyilvánvalóan mutatja, milyen állapotban van.

Kalapjáért nyúlt, kézbe vette táskáját.

− Tartsák meleg helyen − mondta. − Óvatosan lemoshatják a fejéről a vért. A többit kialussza.

− Egyedül nem tudom felvinni, doktor − mondtam.

− Akkor hagyja ott, ahol van. − Közönyösen nézett rám. − Jó éjt, Mrs. Wade. Mint tudja, alkoholistákat nem kezelek. De még ha kezelnék is, a maga férje akkor sem lehetne a páciensem. Biztosan megért.

− Senki sem kérte rá, hogy kezelje − mondtam. − Én kértem rá, hogy segítsen átvinni a hálószobába, ahol levetkőztethetem.

− Maga kicsoda? − kérdezte dr. Loring fagyosan.

− A nevem Marlowe. Itt találkoztunk egy héttel ezelőtt. A felesége mutatott be magának.

− Érdekes − mondta. − Miféle kapcsolatban áll a feleségemmel, hogy ismerik egymást?

− Hogy jön ez ide? Én csak azt akarom…

− Engem nem érdekel, hogy mit akar − vágott a szavamba. Eileenhez fordult, kurtán bólintott, indult. Megelőztem, az ajtónak vetettem a hátamat.

− Egy röpke pillanat, dokikám. Jó rég lehetett, amikor utoljára lapozgatott abban a remekműben, amit Hippokratészi Eskünek hívnak. Páciense felhívott telefonon, és én nem a szomszédban lakom. Nagyon rossz állapotban volt, ezt telefonon keresztül is meg lehetett állapítani, ezért aztán minden érvényes közlekedési szabályt megsértettem, hogy időben itt legyek. Kint feküdt a kertben, én hoztam be, és higgye el, nem pehelysúlyú. A személyzet kimenős, nincs, aki segítene felvinni az emeletre. Hogy tetszik ez magának?

− Menjen az utamból − sziszegte a fogai között −, vagy hívom a rendőrséget, hogy küldjenek ide valakit. Mint olyan orvos, akinek hivatástudata van…

− Szerintem magának annyi hivatástudata sincs, mint egy légypiszoknak − mondtam, és utat engedtem neki.

Lassan elvörösödött. Lenyelte a mérgét. Aztán kiment. Az ajtót gondosan becsukta maga után. Közben rám nézett. Ilyen gonosz tekintetet ritkán lát az ember.

Akkor elfordultam az ajtótól, Eileen mosolygott.

− Mi az a nevetséges? − hördültem fel

− Maga. Nem törődik vele, hogy kinek mit mond? Tudja, kicsoda dr. Loring?

− Aha − tudom.

Karórájára pillantott. Talán már itthon lesz Candy− mondta. − Megnézem. Ott van a szobája a garázs mögött.

Kiment, én leültem, és Wade-et néztem. A híres nagy író ott hortyogott. Arca izzadt, de a plédet azért nem vettem le róla. Egy-két perc múltán Eileen Candyvel együtt visszatért.

XXVI. fejezet

A mexikói fehér-fekete kockás sportinget viselt, varrott szélű fekete nadrágot, öv nélkül, nehéz fekete-fehér antilopcipőt, olyan tisztát, mintha most húzta volna elő a skatulyából. Sűrű, fekete haja simán hátrakefélve csillogott-villogott valami haj olajtól vagy krémtől.

− Señor − mondta, és kurtán, gunyorosan meghajolt.

− Segítse felvinni a férjemet, Candy. Elesett, és kicsit megütötte magát. Ne haragudjon, hogy zaklatom.

− De nada, señora − mondta Candy mosolyogva.

− Gondolom, most már jó éjszakát kívánhatok − mondta Eileen, hozzám fordulva. − Kimerültem. Candy majd ellátja magát mindennel, ami kell.

Lassan fölment a lépcsőn. Candy meg én utánanéztünk.

− Csinibaba − mondta Candy bizalmaskodva. − Marad éjszakára?

− Aligha.

− Es lástima. Magányos a kisaranyos.

− Dörgöld ki a szemedből azt a pillantást, kölyök. Dugjuk ágyba szegényt.

Candy szomorúan nézte a díványon hortyogó Wade-et. − Pobrecito − morogta, és komolyan gondolta. − Borracho como una cuba.

− Lehet, hogy részeg, de a kicsinyítő képző némileg túlzás − mondtam. − Te fogod a lábát.

Fölemeltük, és még kettőnknek is nehéz volt, mint az ólomkoporsó. Felértünk a lépcsőn, végigmentünk a nyitott balkonon, elhaladtunk egy zárt ajtó mellett. Candy rábökött az állával.

− La señora − suttogta. − Ha nagyon finoman, kopog, talán beereszti.

Nem válaszoltam, mert még szükségem volt rá. Továbbvonultunk a hortyogó tetemmel, a következő ajs tón befordultunk, és az ágyra dobtuk. Akkor aztán. durván megragadtam a Candy karját, fönt a válla, alatt, ahol fáj. Ilyen szándékkal markoltam az izmaiba. Egy kicsit kancsalított, arca megkeményedett.

− Hogy is hívnak téged, cholo?

− Vegye le rólam a kezét − pattogta. − És ne hívjon engem cholónak. Nem vagyok tróger. Az én, nevem Juan García de Sotoy Sotomayor. Chilei vagyok.

− Oké, Don Juan. De el ne hagyjon a jó modor, míg a környéken lógsz. Tartsd a szád, és ne üsd bele az orrod azoknak a dolgába, akiknek dolgozol.

Egy rántással kiszabadította magát, hátralépett, fekete szeme dühösen villogott. Keze az inge alá siklott, és egy hosszú keskeny tőrt húzott elő. Hegyével a tenyerén egyensúlyozta, szinte oda se pillantva

Aztán kirántotta alóla a kezét, és nyelénél fogva elkapta a kést a levegőben. Nagyon gyorsan csinálta, és láthatóan megerőltetés nélkül. Keze vállmagasságig emelkedett, aztán előrelendült, a kés átszelte a levegőt, és remegve állt meg az ablak fakeretében.

− Cuidado, señor − mondta éles horkantással. − A mancsát meg ne tartsa a zsebében. Velem nem lehet hülyéskedni.

Puhán az ablakhoz ment, kirántotta a kést a keretből, feldobta a levegőbe, megpördült a sarkán, és elkapta a háta mögött. Egyet villant, és eltűnt az inge alatt.

− Jó trükk − mondtam −, csak egy kicsit sok hozzá a körítés.

Álnok mosollyal lépett elém.

− És törött könyökkel végződhet − tettem hozzá.

− Így.

Elkaptam a jobb csuklóját, rántottam rajta egyet, kicsit mögé ugrottam, behajlított alsó karomra nyomtam a könyökét, másik kezemmel lenyomtam karját, mint egy emelőrudat.

− Egy kemény kis löket − mondtam −, és reccsen a könyököd. Egy reccsenés elég. Néhány hónapra kiesel a gyakorlatból mint késdobáló. Egy kicsit erősebb nyomás, és véglegesen. Húzd le Mr. Wade cipőjét.

Elengedtem, rám vigyorgott. − Jó trükk − mondta −, nem fogom elfelejteni.

Wade-hez fordult, megfogta egyik cipőjét, aztán megmerevedett. A párna vérfoltos volt.

− Ki bántotta a górét?

− Nem én, kispajtás. Elesett, és beverte a fejét valamibe. Könnyű zúzódás. Az orvos megnézte.

Candy lassan fújta ki a levegőt. − Maga látta, amikor elesett?

− Még nem voltam itt akkor. Szereted a tagot?

Nem válaszolt. Lehúzta Wade cipőit. Apránként levetkőztettük, Candy előkerített egy zöld-ezüst pizsamát. Ráadtuk, és elhelyeztük az ágyon. Betakargattuk. Még mindig izzadt és hortyogott. Candy szomorúan nézett rá, lassan ingatta jobbra-balra keskeny fejét.

− Vigyázni kell rá valakinek − mondta. − Megyek, átöltözöm.

− Alukálj egy kicsikét. Majd én vigyázok rá. Ha kellesz, majd hívlak.

Farkasszemet néztünk. − Azt ajánlom, jól vigyázzon rá − mondta halkan. − Nagyon jól.

Kiment a szobából. Felkerestem a fürdőszobát, megnedvesítettem egy mosdókesztyűt meg egy vastag törülközőt. Kicsit fordítottam Wade-en, kiterítettem a törülközőt a párnán, és lemostam fejéről a vért, óvatosan, nehogy megint vérezni kezdjen nekem. Láthatóvá vált az éles, nem mély, mintegy öt-centis vágás. Semmiség. Ebben igaza van dr. Loringnak. Nem ártott volna összeölteni, de nyilván nem is volt rá égető szükség. Ollót kerestem, lenyírtam körülötte a haját annyira, hogy tapaszt tehessek a sebre. Aztán hanyatt fordítottam, és néztem az arcát. Gondolom, ez volt a hiba.

Kinyitotta a szemét. Először ködös és merev volt, aztán feltisztult, és látta, amint az ágy előtt állok. Kezét mozdította, a koponyájához emelte, megtapogatta a ragtapaszt. Mozgó ajakkal motyogott, aztán a hangja is tiszta lett.

− Ki ütött meg? Maga? − tapogatta a ragtapaszt.

− Senki. Elesett.

− Mikor? Hol?

− Amikor telefonált. Nekem. Hallottam, amikor elesett. A telefonban.

− Magát hívtam? − Lassan elvigyorodott. —Marlowe éjjel, Marlowe nappal, Marlowe mindig rendek kezésre áll, mi? Mennyi idő van, testvér?

− Éjfél után egy óra múlt.

− Eileen?

− Lefeküdt. Jól kikészült.

Ezen hangtalanul elgondolkozott. Szeme megtelt kínnal. − Én csináltam − abbahagyta, nagyot pislantott.

− Amennyire én tudom, egy ujjal sem ért hozzá, Ha erre gondol. Egyszerűen kibotorkált az ajtón, és a kerítés mellett kipukkadt. Ne beszéljen. Aludjon,

− Aludni − mondta halkan, elnyújtva a szót, mint a gyerek, aki fölmondja a leckét. —− Hogyan?

− Talán egy tabletta megteszi. Van maguknál ilyesmi?

− Az éjjeliszekrény-fiókban.

Kihúztam a fiókot, találtam benne egy vörös kapszulákkal teli műanyag palackot. Seconál. 1 $^{1}/_{2}$ grammosak. Dr. Loring írta fel. Az a jó dr. Loring. Mrs, Roger Wade nevére.

Kiráztam belőle kettőt, a palackot visszatettem, öntöttem egy pohár vizet az éjjeliszekrényen álló termoszból. Wade azt mondta, egy kapszula elég lesz, Bevette, ivott rá egy korty vizet, hátrahanyatlott, és nézte a mennyezetet. Múlt az idő. Ültem és figyeltem. Nem akart elálmosodni. Aztán lassan megszólalt:

− Valami eszembe jutott. Tegye meg nekem, Marlowe. írtam valami őrültséget, és nem akarom, hogy Eileen kezébe ,kerüljön. Az írógépen van, a borítq alatt. Tépje szét, legyen szíves.

− Jó. Csak erre emlékszik?

− Eileen jól van? Biztos?

− Igen. Csak fáradt. Kapcsoljon ki, Wade. Ne. gondolkozzék. Nem kellett volna kérdésekkel zak-. latnom.

− Ne gondolkozzék, mondja az ember −, hangja most kissé álmosan csengett. Beszélt, mintha magának mondaná. − Ne gondolkozz, ne álmodj, ne szeress, ne gyűlölj. Jó éjt, édes herceg. Jöhet a másik adag.

Odaadtam neki, persze vízzel együtt. Megint hanyatt dőlt, ezúttal úgy fordította a fejét, hogy rám nézhessen. − Ide hallgasson, Marlowe, írtam valamit, és nem akarom, hogy Eileen …

− Már mondta. Utánanézek, de csak, ha elalszik.

− Kösz. Jó, hogy itt van.

Hosszas szünet. Szempillái súlyosodtak.

− Ölt már embert, Marlowe?

− Igen.

− Rohadt érzés, mi?

− Van, aki szereti.

Szeme egészen lecsukódott. Aztán fölnézett megint, tekintete ködös volt. − Van ilyen ember?

Nem válaszoltam. Szemhéja lassan lecsukódott, mint a függöny a színházban. Horkolni kezdett. Még vártam egy kicsit. Aztán lekapcsoltam a mennyezetvilágítást, és kimentem a szobából.

XXVII. fejezet

Eileen szobája előtt megálltam, hallgatóztam. Bentről nem hallatszott mozgás, így hát nem kopogtam. Ha tudni akarja, hogy van a férje, majd érdeklődik. Odalenn a nappali fényes és üres volt. Eloltottam néhány lámpát. A bejárati ajtó környékéről felnéztem a balkonra. A nappali középső része a házfal magasságáig emelkedett, a tetőgerendák látszottak, Ugyanilyenek tartották a balkont is. A balkon széles volt, mindkét szárnyon másfél méter magas szilárd korlát futott végig. A függőleges lécek és a vízszintes korlátfa négyszögletesre volt gyalulva, hogy a gerendákhoz illő legyen. Az ebédlőbe szögletes bolthajtáson át lehetett bejutni, ezt kétszárnyú redőnyös ajtó zárta le. Számításom szerint a személyzeti lakrész az ebédlő fölött helyezkedett el. Mivel ezt a részt fal választotta el, nyilván a konyha felől, külön lépcső vezet hozzá. Wade hálószobája a sarokban volt, a dolgozója fölött. Innen lentről csak a hálószoba szemöldökfája látszott, de a nyitott ajtón át az égve hagyott hangulatlámpa fénye a nappali magas mennyezetén tükröződött.

Lent lekapcsoltam minden fényt, kivéve az állólámpát, és bementem a dolgozóba. Az ajtó be volt csukva, de bent két lámpa égett egy bőrdívány végében, és egy ernyős olvasólámpa. Ez alatt állt az állványon az írógép, és mellette az asztalon rendetlenül összedobálva sárga géppapír. Leültem a párnázott székbe, és szemügyre vettem a helyszínt. Azt akartam tudni, hogy verte be a fejét. Az íróasztalnál ültem, bal kézre esett a telefon. A támlarugót nagyon ügyetlenül állították be. Ha hátradőlök, és hanyatt esem, épp az asztal sarkába verem a fejem Megnyálaztam a zsebkendőmet, megdörzsöltem az asztallapot. Nem mutatkozott vérnyom. Sok minden volt az asztalon, többek között két bronzelefánt között sok könyv meg egy ódivatú, szögletes üvegtolltartó. Ezzel is próbálkoztam, eredmény nélkül sok fantázia persze nem volt benne, mert ha leütötték a fegyvernek nem kell okvetlenül a szobában lennie Aztán meg ki ütötte volna le. Fölálltam, bekapcsoltam a mennyezetvilágítást. Fénybe borultak a sötét sarkok, és a válasz bizony elég szembeötlő volt. A fal mellett feldöntve szögletes fém szeméttartó, szanaszét papírok. Nem sétálhatott oda, tehát odalökték, vagy oda rúgta valaki. Kipróbáltam az éleken a nedves zsebkendőt. Feltűntek rajta a bíborbarna foltok. A titok megoldódott. Wade hanyatt esett, beütötte a fejét a szeméttartó éles fémsarkába – valószínűleg csak súrolta a sarkot −, aztán összeszedte magát, és a szoba sarkába rúgta az átkozott szeméttartót. Egyszerű az egész.

Aztán gyorsan ivott még egyet. Az innivaló ott állt az italkocsin a dívány előtt. Egy üveg üresen áll egy másik háromnegyedig tele, egy termosz /víz, egy ezüsttál, alján most vízzel, akkor jégkockával. Csak egy pohár volt ott, de szokatlanul nagy.

Miután ivott, kicsit jobban érezte magát. Észre. vette, hogy a telefonkagyló nincs a villán, és amilyen kábult lehetett, nyilván nem jutott eszébe, hogy mit csinált az előbb. Így aztán odalépett, és rátette a villára. Még az idő is stimmel nagyjábóL A telefonban van valami kényszerítő erő. Korunk kígyóktól megszállott embere szereti, gyűlöli és fél tőle. De mindig respektálja, még akkor is, ha részeg. A telefon fétis.

A normális ember még belehallózott volna a kagylóba a biztonság kedvéért. De egy olyan ember, aki kába az italtól, és az imént verte be a fejét, nem szükségképpen. Egyébként ez nem is lényeges. A felesége is visszatehette, talán meghallotta a zuhanást meg a falnak rúgott szeméttartó csörömpölését, és bejött a dolgozóba. Wade-et már leverte a lábáról az utolsó pohár, eltántorgott onnan, ki a házból, át a pázsiton, és ott robbant le végképp, ahol rátaláltam. Valaki érte jött, de nem tudta, kicsoda. Talán a jóságos Verringer.

Ennyire volnánk. Mit tett; a felesége? Talán nem bírt vele sem erővel, se szóval, talán annyira félt, hogy nem is próbálkozott. Akkor hát hívni kellett valakit, aki segít. A személyzet szabadnapos, csak a telefon segíthet. Tényleg. Felhívta a bűbájos Loring dokit. Feltételezhetem, hogy azután tárcsázta dr. Loringot, miután megérkeztem. De ezt még nem tisztáztuk.

Ettől kezdve nem egészen tiszták a dolgok. Az ember azt várná, utánanéz a férjének, megtalálja, és megbizonyosodik róla, hogy nem történt baja. Persze, mi baja lehet, ha meleg nyári éjszakán egy kicsit fekszik a kertben. Mozdítani úgyse bírja. Nekem is minden erőmet össze kellett szednem. De azt mégse várná tőle az ember, hogy ott áll az ajtóban, és cigarettázik, és csak úgy átabotában tudja, hol a férje. Vagy épp ezt lehet várni tőle? Én nem tudhatom, mit állt ki mellette, mennyire veszélyes Wade ilyen állapotban, mennyire félhet a közelébe menni. − Kibírtam annyit, amennyire képes vagyok − mondta, amikor ide értem. − Keresse maga. − Aztán bement, és elájult.

Az az ájulás nem hagyott nyugodni, de kénytelen voltam ennyiben maradni. Kénytelen voltam feltételezni, hogy miután elég gyakran került hasonló helyzetbe, rájött, hogy hagyni kell, hadd menjenek a dolgok a maguk útján, s akkor az is megtörténik, amit ő tenne. Ennyi az egész. Jöjjön, aminek jönnie kell.

Hadd feküdjön csak valahol a földön, míg jön valaki, aki elég erős hozzá, hogy elbírjon vele.

Még mindig nem hagyott nekem békét. Aztán meg az is furcsa volt, hogy lelépett, meg se várta, míg Candy meg én lefektetjük. Pedig azt mondta, szereti. A férje, öt éve házasok, igazán pompás fickó, mikor nem részeg − mondta −, ez az ő kifejezése. Részegen más, valaki, akitől jobb minél messzebb lenni, mert életveszélyes. Jól van, hagyjuk. De valahogy még mindig nyugtalanított a dolog. Ha tényleg félne, nem a nyitott ajtóban ácsorogna, cigarettával a szájában. Ha csak elkeseredett, visszahúzódik és undorodik, miért ájult el.

Aztán még valami. Van itt valami más is. Talán egy másik nő. Akkor csak most jött rá, Linda Loring? Lehet. Dr. Loring így gondolja, így mondta, így tette közhírré.

Abbahagytam a fejtörést, levettem az írógépről a borítót. Alatta néhány sárga, gépelt papírlapot találtam, ezeket kell hát megsemmisítenem, nehogy Eileen kezébe kerüljön. A díványhoz vittem, és úgy döntöttem, megszolgáltam egy italt, mielőtt nekilátok az olvasnivalónak. A dolgozó mellett volt egy mosdófülke, kiöblítettem az óriási poharat, öntöttem egy istenes adagot, és nekiveselkedtem az olvasásnak. És amit olvastam, tényleg vad dolog volt Így hangzott,..

XXVIII. fejezet

Négy nap múlva telihold lesz, a falon szögletes holdfénypacni, úgy bámul rám, mint egy óriási vak szem, egy falszem. Röhej. Fene hülye hasonlat. Írok. Mindennek másnak kell lennie. Fejem pihés, mint a fölvert hab, csak nem olyan édes. Megint egy hasonlat. Hányni tudnék, ha erre a tetves bandára gondolok. Egyébként is, hányingerem van. Fogok is. Csak ne sürgessenek. Adjatok időt A solar plexusomban nyüzsögnek a kukacok. Jobb volna az ágyban, de félek, hogy az ágy alatt nagy, sötét állat lapulna, aki alulról lökdösne, én meg üvöltenék, és senki nem hallaná a hangomat. Álombeli üvöltés lenne, lidérces álom-üvöltés. Nincs mitől félnem, és én nem is félek, mert nincs mitől, holott egyszer már feküdtem így az ágyban, és a sötét állat csak lökdöste alulról, én meg elélveztem. Ez sokkal utálatosabb volt, mint az összes sötét ügy, amit műveltem.

Piszkos vagyok. Borotválkoznom kell. Kezem remeg. Izzadok. Rossz szagom van. Az ingem nedves a hónom alatt, a hátamon meg a mellemen is. Az ujja nedves a könyökhajlatában. Üres a pohár az asztalon. Két kézre lesz szükségem, ha önteni akarok. Ha ki tudok csalni az üvegből egy adagot, talán összeszedem magam tőle. öklendeztet az íze. És semmire se jutok vele. A végén már aludni se tudok, és megkínzott idegeim rettegésében az egész világ nyöszörög majd. Jó, mi, Wade? Még.

Az első két-három nap rendben van, a többi csak kínlódás. Az ember csak szenved, aztán iszik, aztán egy kicsit jobban van, de egyre több energia kell hozzá, és egyre kevésbé éri meg, aztán egy bizonyos ponton túl nincs más, csak az undor. Akkor hívod Verringert. Hahó, Verringer, megyek. Verringer sincs többé, Kubába ment, vagy a másvilágra. Megölte a királynő. Szegény öreg Verringer, micsoda sors, a királynővel feküdt, amikor meghalt − egy ilyen királynővel. Indulás, Wade, menjünk el még valahová. Oda, ahol soha nem voltunk, és ahová nem térünk vissza. Van ennek a mondatnak értelme? Nincs. Jó, nem kérek érte pénzt. Rövid szünetet tartunk, addig nézzék meg hirdetéseinket.

Hát megcsináltam. Fölálltam. Ez ám a férfi. A díványhoz mentem, itt térdelek, arcom a kezembe temetem, sírok. Aztán imádkozom, és megvetem magam érte. Harmadfokú részegség, önmegvetés. Mi az istennek imádkozol, te hülye? A jó emberrel a hite mondatja az imát. A beteggel csak a félelem. A francba az imával. Egyedül teremtetted a saját világodat. A francba az imával. Hagyd az imát, szarházi. Állj talpra, és hajtsd fel az italt. Úgyis rég lekéstél minden másról.

Megvan. Két kézzel fogom, öntöttem is a pohárba. Alig egy csöpp ment mellé. Csak álljam meg hányás nélkül. Okosabb vízzel. Most emeld fel lassan. Könnyedén, ne sokat egyszerre. Melegszik. Forró. Bárcsak ne izzadnék; A pohár üres. Újra ott áll az asztalon.

A holdfényt köd szürkítette el, de azért letettem a poharat, óvatosan, mint egy szűk és magas virágvázát, amelyben nagy csokor rózsa van. A rózsák harmatos fővel bólogatnak. Lehet, hogy én is rózsa vagyok. Testvér, rám aztán rám szállt a harmat. Na most föl a lépcsőn. Szolgálhatok egy kis szíverősítővel az utazáshoz? Nem? Kérem, ahogy parancsolja. Hozzák utánam, ha fölértem. Ha fölérek, jogom van a kártalanításra. A megbecsülés záloga. Tőlem − nekem. Oly gyönyörű szerelem él bennem önmagam iránt, és az a legszebb, hogy − nincs ellenfelem.

Tartoztam az ördögnek. Fölmentem meg lejöttem Nem tetszett odafenn. A magasban gyorsabban ver a szív. De azért eltalálom a betűket. Micsoda mágus a tudatalatti. Bár dolgozna rendszeresen. Holdfény volt fönn is. Valószínűleg ugyanaz a hold sugározza Holdban nincs nagy választék. Jön, megy, mint a tejes,¯ és a holdtej mindig ugyanaz A tej holdja mindig − fogd be a szád, cimbora. Fölbuksz a saját lábadban Nincs idő a hold kórtörténetére. Beszereztél te magadnak olyan kórtörténetet, hogy az egész rohadt völgyet elintézhetted vele.

Oldalán feküdt, hang nélkül aludt. Térde felhúzva De túlságosan is hangtalanul. Az ember mindig ad valami hangot alvás közben. Lehet, hogy nem aludt, csak aludni próbált. Ha közelebb mennék, megtud nám. Le is zuhanhatott. Egyik szeme nyitva? Igazán rám nézett? Nem. Fölült volna, és azt mondta volna: Rosszul vagy, drágám? Igen, rosszul vagyok, drágám. De oda se neki, drágám, mert az a rosszullét az én betegségem, és nem a tiéd, és aludj csendesen, szépen, és sohase jusson eszedbe, és tőlem ne tapadjon rád mocsok, és a közeledbe se jusson semmi, ami szürke, szomorú és csúnya.

Tetű vagy, Wade. Három jelző tetű írója. Nálad még a tudatfolyam is csak három jelzővel megy,te tetű. Újra lejöttem, a korlátba kapaszkodva. A gyomrom minden lépcsőfoknál hullámzott, és csak ígérgetéssel tudtam féken tartani. Leértem a földszintre, beértem a dolgozóba, és elértem a díványhoz, és vártam, hogy a szívem lecsillapodjon. Az üveg kézre esik. Egy dolgot igazán el lehet mondani Wade-ékről, mégpedig, hogy úgy rendezkedtek be, hogy az üveg mindig kézre essék. Senki el nem dugja, senki el nem zárja. Senki nem mondja: nem gondolod, drágám, hogy elég lesz? Tönkreteszed magad, drágám. Ilyesmit senki sem mond Wade-éknál. Csak alszik, az oldalán fekszik, lágyan, mint a rózsa.

Túl sok pénzt adtam Candynek. Hiba. Egy zacskó mogyoróval kellett volna kezdeni, és lassan eljutni a banánig. Akkor egy kis apróp énzt, lassan és könnyedén, hogy mohósága mindig éber legyen. Ha kezdetnek kap egy jó eresztést, hamarosan érdekelve lesz. Mexikóban egy hónapig lehet nagymenő, bőkezű és pimasz abból, amibe itt egy nap kerül. Úgyhogy mit fog csinálni, mikor rájön, hogy megéri? Van olyan ember, akinek a

pénzből elég az elég, és nem akarna többet, ha megvan rá a lehetőség? Lehet, hogy nincs semmi baj. Lehet, hogy meg kellene ölnöm azt a kibokszolt szemű szarházit. Egy jó ember egyszer meghalt már értem, akkor miért ne haljon meg egy ilyen fehér zakós pincebogár?

Hagyjuk Candyt. Ugass kutyám, csontot adok. Amazt sose fogom elfelejteni. Zöld tűzzel van beleégetve a májamba.

Okosabb lesz telefonálni. Nem tudom tartani magam. Ugrálnak már, ugrálnak. Jobb lesz gyorsan hívnom valakit, mielőtt a rózsaszín dolgok a képembe másznak. Hívjuk Sioux City Sue-t. Halló, központ, távolságit kérek. Távolsági? Kérem Sioux City Sue-t Hogy mi a száma? Nincs száma, csak neve, kedves központ. Megtalálja a Tenth Streeten, az árnyékos oldalon strichel, a magas, nagy fülű kukoricafák alatt sétál… Nincs baj, központ, semmi baj. Törölje a hívást, de hadd mondjak magának, pontosabban hadd kérdezzek magától valamit, ki állja Londonban Gifford baromi nagy estélyeit? Ha most törli a távolsági beszélgetésemet? Igen, maga azt hiszi, hogy a maga állása biztos. De csak hiszi. Hallgasson ide, jobb, ha Gifforddal magával beszélek. Adja nekem. Epp most viszi neki a teát az inas. Ha nem tud beszélni, majd küldünk valakit, aki tud.

Na, miért írtam mindezt? Mire próbáltam nem gondolni? Telefont. Most aztán tényleg telefonálnom kell. Kezdek nagyon rosszul …

Ennyi volt. összehajtogattam a lapokat, egészen kicsire, és a belső zsebembe tettem, a jegyzetfüzetem mögé. A franciaablakhoz mentem, szélesre tártam, és kiléptem a teraszra. A holdfény kissé homályos volt. De nyár volt Idle Valleyban, és a nyarat sose lehet egészen bepiszkolni. Néztem a mozdulatlan, színtelen tavat, tűnődtem és gondolkodtam. Aztán egy lövés dörrent.

XXIX. fejezet

Fönn a balkonon most két nyitott ajtón át szűrődött ki fény − Eileen és Rogers szobájából. Az asszonyé üres volt. A férfiéból dulakodás hallatszott, egyetlen ugrással kerültem ajtón belül, az asszony az ágy fölé hajolva birkózott a férfival. Feketén villámlott a levegőbe döfött pisztolycső, két kéz, egy nagy férfikéz meg egy apró női kéz markolta a fegyver agyát, de ujj nem feszült az elsütőbillentyÚre. Roger ült az ágyban előredőlve, lökdöste el magától a nőt, akin halványkék steppelt házikabát volt, haja mind az arcában, most már két kézzel fogta a pisztolyt, és egyetlen rántással magához ragadta. Meglepett az erő, még ha Roger bódult is volt. Roger lihegve, hanyatt dőlt, szeme kiguvadt, Eileen ellépett az ágytól, és belém ütközött.

Háttal felém, mindkét kezével görcsösen szorította magához a pisztolyt. Lihegő zokogás rázta a testét. Derekára tettem a karom, megfogtam a pisztolyt.

Megpördült, mintha most jött volna rá, hogy itt vagyok. Szeme kitágult, teste az enyémnek feszült. Elengedte a pisztolyt. Nehéz, otromba fegyver volt, gyújtószeges ismétlő Webley. A csöve még meleg. Egyik kezemmel Eileent fogtam, a másikkal zsebre csúsztattam a pisztolyt. Feje fölött Rogerre néztem. Senki sem beszélt.

Roger kinyitotta a szemét, és arcán megjelent fáradt mosolya. − Nem történt baja senkinek − motyogta. − Semmi. Csak egy őrült lövés a mennyezetbe.

Éreztem, hogy Eileen megdermed. Aztán elhúzódott tőlem. Tekintete kitisztult. Eleresztettem.

− Roger − mondta olyan hangon, ami alig volt több beteg suttogásnál −, semmi? Csak egy örült lövés?

Roger bagolyszemmel nézett, megnyalta az ajkát, néma maradt. Eileen az öltözőasztalhoz lépett, egészen ráhajolt. Keze gépiesen mozgott, hátradobta arcból a haját.

Még egyszer megrázkódott, lassan ingatta a fejét − Roger − suttogta újra. − Szegény Roger. Szegény, nyomorult Roger.

Roger most mereven bámulta a mennyezetet. − Rémálom volt − mondta lassan. − Valaki késsel a kezében az ágyam fölé hajolt Nem tudom, ki. Mintha Candy lett volna, de Candy nem lehetett.

− Hát persze hogy nem, drágám − mondta Eileen halkan. Ellépett az öltözőasztaltól, az ágy szélére ült. Homlokát simogatta. − Candy rég lefeküdt. És miért lenne nála kés?

__ Mexikói. Azok mind szeretik a kést – mondta Roger ugyanazon a messzi, személytelen hangon.-.Engem meg nem szeret.

__ Magát senki se szereti − mondtam durván.

Eileen gyorsan rám nézett. − Kérem, ne beszéljen vele ilyen hangon. Nem volt magánál Álmodott.

__ Hol volt a pisztoly? − mordúltam föl, a nőt figyeltem, Rogerre ügyet se vetettem.

__ Az éjjeliszekrényben. A fiókban. − Felém fordult, pillantása találkozott bámuló tekintetemmel. A fiókban ugyanis nem volt pisztoly, és ő tudta, hogy én tudom. A fiókban altató volt, meg néhány kacat, de pisztoly, az nem!

__Vagy a párna alatt − tette hozzá. − Nem vagyok benne biztos− Egyszer lőttem - nehézkesen felmutatott − oda.

Fölnéztem. Tényleg, mintha a mennyezetvakolatban látszott volna egy lyuk. Odamentem, szemügyre vettem. Igen, olyan az a lyuk, hogy golyó is üthette. Ha ebből a pisztolyból lőtték, átüthette a meny-nyezetet. Az ágy elé léptem, és gorombán néztem rá.

__ Hülyeség, öngyilkos akart lenni. Nem volt magának rémálma. Az önsajnálat tengerében pancsikált. Pisztoly nem volt sem a fiókban, sem a párna alatt.

Fölkelt, megkereste a pisztolyt, lefeküdt, és felkészült rá, hogy elsöpri az egész ronda szemetet, önmagával együtt. De, azt hiszem, nem bírta idegekkel. Lőtt egyet, de gyilkos szándék nélkül. Aztán− futva jött a felesége − maga épp ezt akarta. Csak szánalmat akart, kispajtás, meg együttérzést. Semmi mást. Még a birkózás is erőszakolt volt. Nem tudta volna elvenni magától a pisztolyt, ha maga nem akarja.

− Beteg vagyok − mondta. − De lehet, hogy igaza van. Számít?

− Számít, mégpedig ilyenformán. Bedugják a diliházba, és higgye el, akik az effajta intézményeket irányítják, nem rokonszenvesebbek, mint a georgiai kényszermunkások fegyőrei.

Eileen hirtelen felállt. − Elég legyen − mondta élesen. − Tényleg beteg, ezt maga is Jól tudja.

− Beteg akar lenni. Én csak eszébe juttatom, mivel járhat.

− Nem ilyenkor kell ezt mondani.

− Menjen vissza a szobájába.

Kék szeme megvillant. − Hogy merészel —

− Menjen vissza a szobájába. Ha csak nem akarja, hogy a rendőrséget hívjam. Az ilyesmit, igazság szerint, jelenteni kell.

Roger vigyorgott. − Igen, hívja csak a rendőrséget − mondta −, úgy, ahogy Terry Lennox esetében.

Oda se figyeltem. Még mindig a nőt néztem. Most kimerültnek látszott, törékenynek, és nagyon szép volt.

A hirtelen harag ellobbant. − Nincs baj − mondtam. − Még egyszer nem csinálja meg. Feküdjön csak vissza.

Hosszan nézte a férjét, aztán kiment a szobából. Amikor eltűnt a nyitott ajtóból, leültem az ágy szélére, oda, ahol ő ült az előbb.

− Altatót?

− Kösz, nem. Se nem szoroz, se nem oszt, hogy alszom-e. Sokkal jobban vagyok.

− Eltaláltam a dolgot azzal a lövéssel? Marhaság volt, igaz?

− Többé-kevésbé − elfordította a fejét. − Gondolom, könnyelmű voltam.

− Senki se tudja megakadályozni benne, hogy öngyilkos legyen, ha egyszer ez a szándéka. Világos. Ezt maga is nagyon jól tudja.

− Igen. − Még mindig félrenézett. − Megtette, amire kértem, a papírokat…

− Hűha. Kész csoda, hogy emlékszik rá. Elég őrült írás. Muris, hogy hiba nélkül van gépelve.

− Részegen józanul, hibátlanul gépelek. Persze csak bizonyos határig.

− Candy miatt ne legyenek aggályai − mondtam.

− Téved, ha azt hiszi, hogy Candy nem szereti magát. Es én is tévedtem, mikor azt mondtam, hogy magát nem szereti senki. Eileent akartam bántani, hátha bepörög.

− Miért?

− Ma éjjel már bedobott egy ájulást.

Alig észrevehetően ingatta a fejét. − Eileen soha nem ájul el.

− Akkor megjátszotta. Ez se tetszett neki.

− Hogy értette azt, hogy egy derék ember meghalt magáért? − kérdeztem.

Összehúzta szemöldökét, gondolkodott. − Baromság. Mondtam már, hogy volt egy álmom —

− Arról az ostobaságról beszélek, amit utoljára gépelt.

Most rám nézett, olyan nehezen fordította el a fejét, mintha iszonyú súlyos volna. − Az egy másik álom.

− Próbáljuk másfelől. Mit tud magáról Candy?

− Hagyjuk ezt, Jézuska − mondta, és becsukta a szemét.

Fölálltam, behúztam az ajtót. − Nem bírja ám a futást a végtelenségig, Wade. Candy zsarolhatja, nem vitás. Könnyen. Talán még kedvesen is csinálja − szereti magát, de azért emeli a tarifáját. Miről van szó − nő?

− Maga képes elhinni azt a hülyeséget, a Loringét − mondta csukott szemmel.

− Nem egészen. Mi a helyzet a nővérével − azzal, aki meghalt?

Többé-kevésbé vaktában lőttem, de látni lehetett, hogy talált. Szeme tágra nyílt. Szája széle habzott.

− Hát ezért van itt? − kérdezte halkan, suttogva.

− Nagyon jól tudja, miért vagyok itt. Meghívtak. Maga.

Fejét újra elfordította a párnán. A seconál ellenére cafatokban lógtak az idegei. Erősen izzadt.

− Nem én vagyok az első szerelmes férj, aki megcsalja a feleségét. Hagyjon békét, a fene enné meg. Hagyjon békét!

Bementem a fürdőszobába, nedves törülközőt hoztam, letöröltem az arcát. Csúfondárosan vigyorogtam rá. Szemét módon viselkedtem. Várd ki, amíg a pofa betörik, aztán kezdd rugdosni. Most gyönge. Nem tud ellenállni, nem tud visszarúgni.

− Valamelyik nap majd összeülünk ez ügyben − mondtam.

− Nem vagyok bolond − mondta.

− Csak reméli − mondtam.

− Pokol az életem.

− Nem kétlem. Világos. Az az érdekes, miért. Tessék, vegye be ezt. − Már kivettem még egy adag seconált. Vízzel együtt nyújtottam neki. Fél könyökre támaszkodott, nyúlt a pohárért, vagy öt centire mellé nyúlt. A kezébe tettem. Sikerült innia, az altatót is bevette. Aztán mereven hanyatt feküdt, arcáról lehervadt minden érzelem. Orra hegyesedett. Akár a halotté. Ma éjjel senkit sem fog lehajítani a lépcsőn. Nemcsak ma éjjel. Egyáltalán.

Mikor szempillája elnehezedett, kimentem. A csípőmet, a zsebemet húzta a Webley. Megint lefelé néztem. Eileen ajtaja nyitva. Szobája sötét, de a hold elég fényt sugárzott, hogy keretbe foglalja az ajtón belül álló alakját. Valamit kiáltott, valami nevet, de nem az enyémet.

-− Halkabban − mondtam. − Alszik.

− Mindig tudtam, hogy visszajössz − mondta lágyan. − Tíz év után is.

Rábámultam. Egyikünk holdkóros.

− Csukd be az ajtót − mondta ugyanazon a becéző hangon. − Tíz éve nem adtam oda magam senkinek.

Megfordultam, becsuktam az ajtót. Micsoda ötlet! Ahogy közeledtem hozzá, máris rám esett. Elkaptam. Kellett is, mint a fene. Szorosan rám tapadt, haja az arcomat csiklandozta. Szája csókot kért. Remegett. Ajka szétnyílt, foga szétnyílt, nyelve előrepattant. Két karját leengedte, valamit megrántott, és a ruhája szétnyílt. Olyan mezítelen volt alatta, mint a Szeptemberi Reggel, csak egy hajszállal kevésbé tartózkodó.

− Vigyél az ágyba − lehelte.

Vittem. Ahogy átöleltem, meztelen bőrt öleltem, lágy bőrt, lágy, engedékeny húst. Fölemeltem, pár lépést

vittem az ágyig, lefektettem. Karja a nyakamra kulcsolódott. Sípoló hang tört fel a torkán. Dobálta magát, nyögdécselt. Kész gyilkosság. Gerjedt voltam, mint a csődör. Elvesztettem az önfegyelmemet. Ilyen invitálást ilyen nőtől nem akármikor és nem akárhol kap az ember.

Candy megmentett. Halk nyikorgás, odafordultam, és láttam, hogy mozdul a kilincs. Kitéptem magam a karjaiból, az ajtóhoz ugrottam. Fölrántottam, kiugrottam rajta, és láttam, hogy a mexikói jön lefelé a lépcsőn. Félúton megállt, megfordult, és rám hurrogott. Aztán volt, nincs.

Visszamentem az ajtóhoz, becsuktam − most már kívülről. Valami hátborzongató hang hallatszott az ágy felől. Semmi más. Hátborzongató hang. A varázs megtört.

Lesiettem a lépcsőn, át a nappalin, be a dolgozóba, megragadtam a scotchosüveget, és belepusziltam. Amikor nem tudtam már nyelni, nekitámaszkodtam a falnak, lihegtem, és hagytam, hadd égjen benn a szesz, míg a lángok az agyamig nem csapnak.

Régen volt a vacsora. Régen volt minden, ami normális. A whisky keményen és gyorsan ütött, addig nyeldekeltem, amíg a szobára köd borult, a bútorok elmozdultak, a lámpafény olyan lett, mint az erdőtűz vagy a nyári villámlás. Aztán a bőrdíványon hevertem mozdulatlanul, mint a deszka, és a mellemen próbáltam egyensúlyozni a palackot. Láthatólag üres volt. Lefordult rólam, a padlóra gurult.

Ez volt az utolsó esemény, amire tisztán emlékszem.

XXX. fejezet

Napfényecset csiklandozza a bokámat. Kinyitottam a szemem, egy fakorona hintázott finoman a fátyoloskék ég előterében. Oldalt fordultam, arcom előre bukott. A koponyámat baltával hasogatták. Fölültem. Valaki pokrócot terített rám. Lerúgtam, lábam a padlóra tettem. Hunyorogva az órára néztem. Azt mutatta, egy perc múlva fél hét.

Fölegyenesedtem, jellem kellett hozzá. Akaraterő. Elég sokat kivett belőlem, és nem rendelkeztem már annyi tartalékkal, mint valaha. Megdolgoztak a nehéz, durva évek.

Lábaim a mosdófülkébe vonszoltak, lerántottam nyakkendőmet, ingemet, és két kézzel a képembe fröcsköltem a hideg vizet, meg a fejemre csorgattam. Még csepegett rólam a víz, máris vadul dörgöltem magam a törülközővel. Belebújtam az ingembe, nyakkendőt kötöttem, ahogy a hátamra lendítettem a zakómat, a nehéz revolver a falnak vágódott. Elővettem, félretoltam a dobot, és egyenként kihuzigáltam a töltényeket, ötöt meg egy megfeketedett hüvelyt. Arra gondoltam, minek, úgyis van belőle még. Úgyhogy visszadugtam őket, a pisztolyt bevittem a dolgozóba, és az egyik fiókba csúsztattam.

Amikor felnéztem, Candy állt az ajtóban, tipp-topp fehér zakóban, haja hátrafésülve, feketén csillogott, szemében keserűség.

− Kér kávét?

− Köszönöm.

− Eloltottam a lámpákat. A góré jól van. Alszik. Becsuktam az ajtaját. Miért rúgott be?

− Csak.

Rám vicsorgott. − Nem jött be a farcsel, mi? A csinibaba, bemondta az unalmast, igaz, cimbora?

− Ahogy parancsolod.

− Ma reggel mintha nem volna olyan kemény legény, cimbora. Ma reggel aztán nem,

− Hozd azt a rohadt kávét − nyerítettem rá.

− Hijo de la puta!

Egy ugrással elkaptam a karját. Nem mozdult. Csak nézett csúfondárosan. Fölnevettem, elengedtem.

− Igazad van, Candy. Tényleg nem vagyok. Megfordult, kiment. Idő se telt el, máris visszatért egy ezüsttálcával, rajta ezüstkannában kávé meg krém, cukor és egy csinosan háromszögletűre hajtott szalvéta. Az italos asztalra terített, miután leszedte az üres üveget meg a többi ivóalkalmatosságot. Még egy üveget vett fel a padlóról.

− Új − mondta. − Most kevertem. Megittam két csésze kávét. Aztán próbálkoztam csak a cigarettával. Ment. Újra az emberi nemhez tartozom. Aztán megint megjelent Candy.

− Kér reggelit? − kérdezte morcosan.

− Kösz, nem.

—− Akkor söprés innen. Nincs szükségünk magára.

− Kiknek?

Fölkattintotta egy doboz fedelét, és megkínálta magát cigarettával. Rágyújtott, fújta felém pimaszul a füstöt.

− A góréra én vigyázok − mondta.

− Hoz neked ez a munka, mi?

Összevonta szemöldökét, bólintott. − Na igen. Jó pénzt.

− Mennyit hoz az a része, hogy nem köpöd el, amit tudsz?

Visszatért a spanyolra. − No entendido.

− Dehogynem érted. Mennyit préselsz ki belőle? Fogadni merek, nem többet két kilónál.

− Mennyi az? Az a két kiló?

− Kétszáz dolcsi.

Elvigyorodott. − Kétszáz dolcsit maga ad nekem, cimbora. Különben elmondom a górának, hogy az éjjel az asszonynál járt.

− Ezért a pénzért vagonszámra kapni magadfajta szemét trógert.

Lerázta magáról, mint kutya a vizet. − A góré elég goromba, ha fölmegy nála a pumpa. Jobb, ha fizet, cimbora.

− Tetűdolog ez - mondtam csúfondárosan. − Mindig piti pénzre mész. A legtöbb férfi becsajozik, ha, rájön a bóna. Az asszony különben is mindent tud, hogy tulajdonképp nincs is eladó portékád.

Valami villant a szemében. − Jó, de ne mászkálj többet errefelé, nagyfiú.

− Megyek.

Fölálltam, megkerültem az asztalt. Mindig úgy fordult, hogy szemben álljunk. Figyeltem a kezét, de ma reggel nyilván nem volt nála kés. Amikor elég közel voltam hozzá, visszakézből képen törültem.

− Nem szeretem, ha a személyzet szarházinak nevez, füstös. Nekem dolgom van itt, és akkor jövök-

megyek, amikor jónak látom. Ettől a pillanattól kezdve vigyázz a szádra. Pisztolyaggyal kaphatod a párját. Akkor aztán búcsút mondhatsz a csinos pofikádnak.

Nem reagált, még a pofonra se. Ez meg a füstös halálos sértés lehetett a számára. Csak állt ott, fapofával, mozdulatlanul. Aztán szó nélkül felkapta a tálcát és kiment vele.

− Köszönöm a kávét − mondtam a hátának. Csak ment. Miután eltűnt, viszketni kezdett a borostám, megrázkódtam, és úgy döntöttem, útnak vágok. Lúdbőröztem a Wade családtól.

Ahogy átmentem a nappalin, Eileen jött le a lépcsőn kék nadrágban, vágott orrú szandálban, halványkék ingben. Tökéletesen meglepődött, hogy itt lát.

− Nem is tudtam, hogy itt van, Mr. Marlowe__úgy mondta, mintha egy hete nem látott volna, és akkor is csak úgy teára ugrottam volna be.

− Az asztalfiókba tettem a pisztolyt – mondtam.

− Pisztolyt? − Mintha csak most kapcsolna Az elmúlt éjszaka kissé zűrös volt, igaz? Azt hittem, hazament.

Egész közel álltam hozzá. Vékony aranylánc volt a nyakán, valami különleges, fehér zománc alapú kék és arany csüngő lógott rajta. A kék zománcrész úgy nézett ki, mint valami madárszárny. Vele szemben a fehér zománcon aranytőr, mely egy feliratszalagot üt át. A feliratot nem tudtam elolvasni. Valamiféle katonai jelvény volt.

− Lerészegedtem − mondtam. − Szándékosan és csúnyán. Kicsit egyedül éreztem magam.

− Ezen segíthetett volna − mondta, és a szeme olyan tiszta volt, mint a forrás. Álnokságnak nyoma sem volt benne.

− Felfogás kérdése − mondtam. − Megyek, és nem vagyok benne biztos, hogy visszajövök. Megértette, amit mondtam a pisztolyról?

− Az asztalfiókba tette. Talán okosabb volna máshová tenni. De tulajdonképpen nem akarta meggyilkolni magát, igaz?

− Erre nem tudok válaszolni. De legközelebb akarhatja.

Megrázta a fejét. − Nem hiszem. Tényleg nem. Csodálatos, hogy éjszaka a segítségünkre volt, Mr. Marlowe. Azt se tudom, hogyan köszönjem meg.

− Pedig megpróbálta, egész tűrhetően. Elpirult. Aztán nevetett. − Nagyon érdekes álmom volt az éjjel − mondta lassan, és elnézett a vállam fölött. − Valaki, akit valaha ismertem, itt járt a házban. Valaki, aki tíz éve halott. − Ujjai felkúsztak, és megérintették a zománcfüggőt. − Ezért viselem ezt ma. Tőle kaptam.

− Nekem is különös álmom volt − mondtam. − De én nem mondom el az enyémet. Tudassa velem, mi van Rogerral, és szóljon, ha segíthetek valamiben.

Erősen a szemembe nézett. − Azt mondta, nem jön vissza.

− Azt mondtam, hogy nem biztos. Attól még visszajöhetek. Remélem, nem lesz rá szükség. Ebben a házban nagyon elromlott valami. És csak részben a pia miatt.

Szemöldökráncolva meredt rám. − Mit jelent ez?

− Azt hiszem, tudja, miről beszélek.

Lelkiismeretesen eltűnődött rajta. Ujjai még mindig a függőt babrálták. Lassú, türelmes sóhajt hallatott. − Másik nő mindig van − mondta nyugodtan. − Előbb-utóbb megjelenik. De ez nem szükségképpen végzetes. Keresztrejtvényben beszélünk, igaz? Talán nem is ugyanarról beszélünk.

− Lehet − mondtam. Még mindig a lépcsőn állt, alulról a harmadik fokon. Még mindig a függőt babrálta. Még mindig olyan volt, mint egy szép álom. − Különösen, ha azt hiszi, hogy a másik nő Linda Loring.

Kezét letette a függőről, egy fokkal lejjebb szállt a lépcsőn.

− Mintha dr. Loring egyetértene velem − mondta közömbösen. − Neki bizonyára vannak értesülései.

− Maga azt mondta, a völgy hímjeinek a felével végigjátszotta ezt a cirkuszt.

− Igen? Nahát, ez olyan konvencionális mondás volt akkor. − Lejött még egy lépcsőfokot.

− Nem vagyok megborotválkozva − mondtam. Ettől visszahőkölt. Aztán nevetett. − Nem várom magától, hogy szeretkezzen velem.

− Akkor mit várt tőlem, Mrs. Wade, mindjárt az elején, amikor rábeszélt a vad felhajszolására? Mivel kecsegtettem?

− A hűségével − mondta nyugodtan. − Akkor volt hűséges, amikor nem volt könnyű.

− Meghalt. De nem hiszem, hogy ez volt az ok. Lelépett az utolsó fokról, és fölnézett rám. -Hát mi?

− Ha volt egyáltalán − fene szegényes egy ok volt. Talán a lehető legrosszabb.

Szemöldökét ráncolta kicsit. − Miért?

− Mert, amit tettem − amit − az imént hűségnek nevezett −, olyan valami, amit a bolond se csinál kétszer az életben.

− Mondok valamit − mondta könnyedén −, ez a társalgás kezd nagyon rejtélyessé válni.

− Maga nagyon rejtélyes személyiség, Mrs. Wade. Viszontlátásra, és sok szerencsét, ha tényleg érdekli Roger sorsa, gyorsan keressen egy neki való orvost.

Megint nevetett. − Ó, az a tegnapi, csak könnyű kis roham volt. Látnia kellene, amikor tényleg dühöng.

Ma délután már fölkel, és dolgozni fog.

− A fenét fog.

− De higgye el, hogy fog. Ismerem annyira.

A következő ütést egyenesen állcsúcsára helyeztem, és csak úgy reccsent.

− Tulajdonképpen nem akarja megmenteni Rogért az életnek, igaz? Csak azt a benyomást akarja kelteni, mintha akarná.

− Ez − mondta nagyon határozottan − igen aljas feltételezés volt velem szemben.

Elment mellettem, kilépett a nappaliból az ebédlőajtón át, a nagy szoba üres lett, és én is eliszkoltam. Pompás nyári reggel tombolt az exkluzív völgyben. A várostól messzebb esett, semhogy idáig érjen a szmog, az óceán nyirkos lehűjét meg felfogták az alacsony hegyek. Később forróság lesz, de igen kifinomult es exkluzív forróság, nem olyan brutális, mint a sivatagban, és nem olyan gusztustalan és rossz szagú, mint a város szívében. Idle Valley ideális lakóhely. Kedves otthonokban kedves emberek, kedves kocsik, kedves lovak, kedves kutyák és valószíűleg kedves gyerekek.

De ez a Marlowe nevű egyén ennek ellenére csak egyet akart Idle Valleytől: ki innen. De gyorsan!

XXXI. fejezet

Hazamentem, lezuhanyoztam, megborotválkoztam, átöltöztem, és megint tisztának éreztem magam. Reggelit készítettem, megettem, felsöpörtem a konyhát meg az ebédlőfülkét, megtömtem a pipám, hívtam a hívásközvetítő szolgálatot. Ezt a napot kihagyom. Miért mennék be az irodámba? Ügy sincs ott más, csak még egy döglött moly meg egy újabb réteg por. A páncélszekrényben a Madison-portré. Lemehetnék, hogy eljátszadozzam vele meg az öt ropogós százassal, aminek még mindig kávészaga van. Megtehetném, de semmi kedvem hozzá. Belül valami megkeseredett. Nem az enyém ebből egy se. Mit kellene tennem érte? Mennyi hűséget kívánhat meg egy halott? A másnaposság ködén át láttam az életet.

Unalmas délelőtt volt, nem akart véget érni. Fáradt voltam, fantáziátlan és unalmas, a múló percek mintha valami szakadékba− hullanának lágy, surrogó hangon, mint kimerült rakéták. Kinn a málnásban madarak énekeltek, a Laurel Canyon Boulevardon vég nélkül hullámzott föl-alá a gépkocsifolyam. Általában meg se hallom. De most bánatos, ingerlékeny voltam, gyönge és túl érzékeny. Ügy döntöttem, véget vettek a másnaposságnak.

Nem vagyok rendszeres reggeli ivó. Dél-Kaliforniában túl enyhe az éghajlat az ilyesmihez. A szervezet itt nem dolgozik elég gyorsan. Most mégis kevertem egy nagy adagot, behúzódtam egy fotelba, kigomboltam az ingem nyakát, kézbe vettem egy képes újságot, olvasni kezdtem egy bolond történetet egy hapsiról, aki két életet élt, meg két pszichiáterről, az egyik emberi lény volt, a másik meg kukac valahol egy méhkaptárban. A hapsi felváltva járt hozzájuk, és az egész olyan eszeveszett volt, mint egy ütődött álma, de valahogyan a maga módján mulatságos. Óvatosan bántam az itallal, lassan kortyolgattam, közben figyeltem magamon a hatást.

Délfelé járt, mikor megszólalt a telefon, és egy hang azt mondta:

− Linda Loring vagyok. Hivtam a hivatalát, és a közvetítőszolgálat azt mondta, próbáljam meg otthon. Szeretnék találkozni magával.

− Miért?

− Ezt inkább személyesen. Gondolom, időnként csak bemegy az irodájába?

− Aha! Időnként. Jó boltról van szó?

− Ilyen alapon még nem is vizsgáltam meg a kérdést. De nincs ellenvetésem, ha maga pénzt akar. Egy óra múlva a hivatalában lehetek.

− Tüneményes.

− Mi van magával? − kérdezte élesen.

− Másnaposság. De nem vagyok részeg. Ott leszek. Hacsak nem akar ide jönni.

− Jobb volna az irodában.

− Csinos kis kéglim van. Zsákutca végében 1akom, közvetlen szomszéd nincs.

− Nem vonz a lehetőség, ha jól értettem.

− Engem senki nem ért jól, Mrs. Loring. Rejtélyes vagyok. Rendicsek, levánszorgok a barlangba.

− Végtelenül hálás vagyok. − Létette a kagylót.

Lassan jutottam le az irodába, mert közben beugrottam egy szendvicsért. Kiszellőztettem az irodát, bekapcsoltam a berregőt, kidugtam a fejem az összekötő ajtón, és Linda Loring már kint ült, ahol nemrég Mendy Menendez, és nyilván ugyanazt a képeslapot forgatta. Ezúttal barna gabardinruhát viselt, nagyon elegáns jelenség volt. Félretette a képeslapot, komolyan rám nézett, és azt mondta:

− A páfrányai szomjan vesznek. Meg éhen is, ha nem cseréli ki alattuk a földet. Túl sok rajtuk a léggyökér.

Kitártam előtte az ajtót. Egye meg a fene a páfrányaimat. Miután belépett, elengedtem az ajtót, hadd csapódjék be, alája toltam a kuncsaftnak szánt széket, és a szoba is szokásos arculatát mutatta, csak Linda Loring hatott újszerűen.

− Intézménye nélkülözi a nagyvonalúságot – mondta. Titkárnője nincs?

− .Rideg élet, de megszoktam.

− Továbbá a jövedelmezőséget is − mondta.

—− Na ja, de nem biztos. Attól függ, akar látni egy Madison-portrét ?

− Egy micsodát?

− Egy ötezerdolláros bankjegyet. Tiszteletdíj. Itt tartom a páncélszekrényemben. − Fölkeltem, átmentem oda. Megtekertem a gombot, kitártam az ajtót, kinyitottam a fiókot, kivettem a borítékból, elétettem, Valami csodálkozásféle volt a pillantásában, ahogy nézte.

− Becsapós kis iroda ez, kérem − mondtam. − Dolgoztam egyszer egy öregfiúnak, húszmilliót ért pénzben a pasas. Még a maga örege is visszaköszönt volna neki. Az irodája nem volt különb, mint az enyém eltekintve attól, hogy az öreg süket volt, és a hangerősítő szerkezet a mennyezetről lógott alá. A, padlót pedig nem szőnyeg, hanem barna linóleum fedte.

Fölvette a Madison-portrét, kisimította, megfordította. Letette.

− Terrytől kapta, igen?

− Jesszusom! Maga mindent tud, Mrs. Loring, igaz?

Eltolta maga elől a bankjegyet, összehúzta a szemöldökét. − Neki volt egy ilyen. Mindig magával hurcolta, miután másodszor is összeházasodtak Sylviával. Pojácapénzének hívta. Nem találták meg nála.

− Erre az utóbbira más magyarázat is lehetséges.

− Tudom. De hány embernek van ötezerdolláros bankjegye, és ki tartja magánál? Továbbá kinek áll módjában, hogy ennyi pénzt adjon magának, és ilyen formában?

Tényleg fölösleges a válasz. Csak bólintottam. Erélyesen folytatta:

− És mit kívántak ezért, Mr. Marlowe? Megmondaná? Azon az utolsó utazásán, Tijuanába, volt idő a beszélgetésre. Maga nagyon világosan kifejtette valamelyik este, hogy nem hisz abban a vallomásban. Átadta magának Sylvia szeretőinek névsorát, hogy hátha talál közöttük gyilkost?

Erre megint nem válaszoltam, de egészen más okból.

− És nem volt rajta a listán Roger Wade neve? − kérdezte érdesen. − Ha nem Terry ölte meg a feleségét, akkor feltétlenül valami kegyetlen, önfegyelem nélküli ember volt, valami őrült vagy alkoholista. Csak ilyen ember képes rá, hogy −, a maga felháborító kifejezésével − véres péppé zúzza égy nő arcát. Ezért tette magát olyan nélkülözhetetlenné a Wade családnál − mint állandó pótmama, aki hívásra jött, hogy dajkálja Rogert, ha berúgott, megkeresse, ha eltűnt, hazaszállítsa, ha nem tud járni?

− Hadd igazítsam ki néhány ponton, Mrs. Loring. Azt a ragyogó portrét vagy Terry adta,- vagy nem. De az biztos, hogy sem listát nem kaptam tőle, se névsort. Semmi mást nem kért, csak azt, amiről maga, úgy rémlik, szilárdan még van győződve; hogy vigyem le Tijuanába. A Wade családdal úgy kerültem kapcsolatba, hogy Roger Wade New York-i kiadója hozzám fordult, mert attól tartanak, hogy Wade nem fejezi be a regényét. Ennek az az oka, hogy folyton részeg, ami viszont azzal van kapcsolatban, hogy valami furcsa ügy nyomaszthatja, azért iszik. Ha ez igaz, és kideríthetjük, mi a baj, akkor a következő lépés, hogy megpróbálják orvosolni. Azért mondom, hogy megpróbálják, mert nagyon valószínű, hogy nem lehet. De meg lehet próbálni.

− Megmondom én magának egyetlen tőmondatban miért iszik − mondta megvetően. − Amiatt a vérszegény szőke kiállítási tárgy miatt.

− Nem tudom − mondtam. − De vérszegénynek nem nevezném.

− Nocsak. Nagyon érdekes. − A szeme villogott. Felvettem a Madison-portrémat. − Ne rágódjon ezen túl sokat, Mrs. Loring. Nem háltam a hölggyel. Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom.

A páncélszekrényhez mentem, elzártam a pénzt a belső széfbe. Rácsuktam az ajtót, beállítottam, a tárcsát.

− Ha jobban meggondolom − mondta a hátamnak −, erősen kétlem, hogy bárki is hálna vele.

Visszamentem, az asztal sarkára ültem. − Mrs. Loring, maga pletykál. Miért? Talán maga tartja a gyertyát alkoholista barátunknak?

− Utálom az ilyen megjegyzéseket − mondta harapósan. − Ki nem állhatom. Gondolom, azt hiszi, joga van sértegetni, miután tanúja volt férjem bárgyú produkciójának az estélyen? Nem, nem tartom a gyertyát Roger Wade-nek. Még akkor sem tartottam, amikor józan volt, és tudott viselkedni. Most, amikor megőrült, még kevésbé.

A székemre ültem, kezembe vettem egy gyufásdobozt, néztem a nőt. Az órájára pillantott.

− Maguk, nagypénzűek, tényleg valakinek hiszik magukat − mondtam. − Azt képzelik, bármit mondanak, mindegy. Becsmérlő kifejezéseket használhatnak Wade-re meg a feleségére egy olyan ember füle hallatára, akit alig ismernek, de ha a magamfajta egy kicsit kinyitná a száját, az már sértés. Jó, játszuk tovább. A részegesek előbb-utóbb föltűnnek a kicsapongó nők környékén. Wade részeges, de maga nem kicsapongó. Amit jól nevelt férje rögtönzött a cocktail party szórakoztatására, az csak játékos ötlet volt. Nem a hecc kedvéért mondta, de az lett belőle. Úgyhogy magát kérjük, és másutt keressük a könnyű nőt. Milyen messzire kell mennünk, Mrs. Loring, hogy megtaláljuk azt, akinek van annyi köze magához, hogy miatta eljöjjön hozzám, gorombaságokat vagdos a fejemhez, és gorombaságokat tűr el tőlem? Olyan valakiről van szó, ugyebár, aki különösen fontos magának − különben miért fáradozna?

Némán ült, csak nézett. Eltelt egy hosszú fél perc. Szája sarka fehér volt, keze ráfeszült a gabardintás-kájára, mely passzolt a ruhájához.

− Nemhiába vesztegette ön az idejét, igaz? − mondta végre. − Milyen jól jött, hogy ennek a kiadónak épp maga jutott eszébe! Szóval, Terry nem mondott neveket? Egyet se. De ez tulajdonképpen se nem szoroz, se nem oszt, igaz, Mr. Marlowe? A maga ösztöne tévedhetetlen. Bátorkodom megkérdezni, mi a szándéka, mi a legközelebbi teendő?

− Semmi.

− Istenem, csak nem akarja tétlenségre kárhoztatni kiváló tehetségét? Hogy egyezteti össze ezt a Madison-portréval vállalt kötelezettségével? Bizonyára tehet azért valamit.

− Csak úgy magunk között, Mrs. Loring − mondtam −, egy kicsit mesterkélt a szövege. Tehát Wade ismerte a nővérét. Köszönöm, hogy elmondta, ha önkéntelenül is. Gyanítottam egyébként! És akkor mi van? Roger aligha több, mint a meglehetősen gazdag gyűjtemény egy példánya. Maradjunk annyiban. És most térjünk a tárgyra. Miért akart találkozni velem? Kicsit mintha elveszelődött volna a nagy lármában, igaz?

Fölállt. Még egyszer az órájára pillantott. − Lenn áll a kocsi. Kitüntetne azzal, hogy hazakísér, és a

vendégem lesz egy csésze teára?

− Gyerünk − mondtam. − Essünk túl rajta.

− Gyanakszik? Van nálam valaki, aki szeretne megismerkedni magával.

− Az öreg?

− Én nem így hívom − mondta hangsúlytalanul. Fölálltam, áthajoltam az asztalon. − Mézecském, maga néha borzasztóan furfangos. De igazán. Vigyek fegyvert?

− Csak nem fél az öreg embertől?

− Miért ne? Fogadok, hogy maga − épp eléggé. Sóhajtott. − Én igen, attól tartok, igen. De ez nem újkeletű nálam. Néha meglehetősen ijesztő.

− Akkor talán két pisztolyt viszek − mondtam, de már meg is bántam.

XXXII. fejezet

Micsoda átkozott ház! Ilyet még nem láttam! Szögletes, szürke skatulya volt, háromemeletes−, manzárdos sátortetővel, húsz-harminc kétszárnyú ablakkal, amiket esküvői tortára emlékeztető elemek díszítettek gazdagon. A főbejárat két oldalán kettős kőoszlop állt, de az igazi csemege a külső, kőkorlátos körlépcső volt, mely egy toronyszobában végződött, ahonnan valószínűleg az egész tavat látni. A kocsiudvar kövezett volt. Igazán csak egy mérföldes nyárfaszegélyezte bejáró út hiányzott, meg egy vadaskert őzekkel meg egy őspark meg egy háromszintes földterasz a könyvtárszoba ablaka alatt, pár száz rózsató, az ablakoktól az erdőbe, a csendbe vezető hosszú, zöld fasor. Ehelyett terméskő kerítés zárt körül vagy nyolc-tíz holdat, ami a mi zsúfolt kis államunkban valóságos nagybirtok számba.ment. A bejárót nyitott ciprusbokrok szegélyezték. Különféle formákra nyírt fákat láttam, mindenfelé kis csoportokban, és azt is, hogy a fákat mind külföldről hozták. Akárki ültette ezt a parkot, az Atlanti-partot akarta idevarázsolni. Veszettül igyekezett, de kevés sikerrel.

Amos, a középkorú, színes sofőr lágyan siklatta föl a Cadillacot az oszlopos főbejárat elé, kiugrott, megkerülte, hogy ajtót nyithasson Mrs. Loringnak. Én léptem ki elsőnek, és kisegítettem Mrs. Loringot. A kocsiban alig beszélt. Fáradtnak, idegesnek látszott. Talán az építészeti torzszülött ment az idegeire. Nem csodálom, ettől még egy kacagó gerle is bánatos turbékólásra fakadna.

− Ki építette ezt az izét? − kérdeztem. − És mi baja volt?

Végre elmosolyodott. − Még nem látta?

− Még nem jutottam ilyen messzire a völgyben. Kiment a feljáró szélére, és fölmutatott. – Aki építette, kiugrott a toronyszobából, és körülbelül ott ért földet, ahol most maga, áll. Egy La Tourelle nevű francia gróf volt, és ellentétben a legtöbb francia gróffal, sok pénze volt. Felesége Ramóna Desborough volt, aki maga se járt mezétláb. A némafilm korában harmincezret keresett hetente. La Tourelle kettejüknek építette ezt a házat. A Château de Blois kicsinyített mása akart lenni. Hát persze hogy tudja.

− Mint a vízfolyás − mondtam. − Emlékszem már. Vasárnapi mellékletbe való történet volt. A nő elhagyta, a pofa öngyilkos lett. Valami fura végrendelethistória is volt ott, igaz?

Bólintott. − Hagyott néhány milliót az exfeleségének harisnyára, a többit letétbe helyezte. A birtokot abban az állapotban kellett megtartani, ahogy hátrahagyta. Semmit nem lehetett rajta változtatni, az ebédlőasztalt minden este stílszerűen meg kellett teríteni, senki nem léphetett a kertbe, a személyzet és az ügyvéd kivételével. A végrendeletet persze megszegték. Ugyanakkor a birtok egy részét föltrancsírozták, és mikor férjhez mentem dr. Loringhoz, apámtól ezt kaptam nászajándékul. Egy vagyonba kerülhetett neki, hogy újra lakhatóvá tegyék. Én utálom. Mindig is utáltam.

− Nem kötelező itt tartózkodnia, vagy igen?

Olyan fáradtformán vont vállat. − Időm egy részében igen. Egyik lányának mutatnia kell a megbízhatóságnak legalább a jelét. Dr. Loring szeret itt.

− Naná. Aki képes volt arra a bizonyos jelenetre, az nyilván pizsamához is kamásnit hord.

Szemöldöke felszaladt. − Nocsak, köszönöm az érdeklődést, Mr. Marlowe. De gondolom, kellőképp kimerítettük a témát. Nem mennénk be? Apám nem szereti, ha megváratják.

Megint keresztülmentünk a feljárón, fel a lépcsőn, a hatalmas kettős ajtó egyik szárnya zajtalanul kinyílt, *egy* luxuskivitelű alak tartotta, míg beléptünk. A hall nagyobb volt, mint a ház földszintje, ahol lakom. Mozaikpadlón lépkedtünk, valahol hátul tejüveg-ablakok világítottak, és ha valami fény is beszűrődött volna rajtuk, talán megnézhettem volna, mi minden volt még ott. A folyosón kétszárnyú faragott ajtón át jutottunk be a homályos szobába, ami legalább huszonöt méter hosszú volt. Bent némán várakozott egy középkorú férfi. Hidegen bámult ránk.

− Késtem, apa? − kérdezte Mrs. Loring sietősen. − Bemutatom Mr. Philip Marlowe-t. Mr. Harlam Potter.

A férfi rám nézett, állát egy milliméterrel lejjebb mozdította.

− Csengess teáért, Linda − mondta. − Üljön le, Mr. Marlowe.

Leültem, és szemügyre vettem az öreget. Úgy nézett rám, mint rovargyűjtő a bogárra. Hallgattunk. Tökéletes csend uralkodott, amíg megjött a tea. Hatalmas ezüsttálcán, kínai asztalkán érkezett. Linda az asztalhoz ült, töltött.

− Két csészébe − mondta Harlam Potter. − Te a másik szobában teázol, Linda.

− Igen, papa. Hogy kéri a teát, Mr. Marlowe?

− Ahogy kapom − mondtam. Hangom elkongott a messzeségbe, vékony lett, magányos.

Linda Loring töltött egy csészével az öregnek, és eggyel nekem. Aztán szó nélkül fölállt, és kiment a szobából. Utánanéztem. Kortyintottam, és előhúztam a cigarettát.

− Ne dohányozzon, kérem. Asztmás vagyok. Visszatettem a cigarettát. Ránéztem. Nem tudom, milyen érzés százmilliót érni, de rajta nem látszott, hogy nagyon élvezné. Hatalmas férfi, vagy százkilencven magas, testes. Szürke tweedöltönyt hordott, válltömés nélkül. Nem volt rá szüksége. Fehér inget, sötét nyakkendőt viselt, és nem hordott díszzsebkendőt. Zsebéből fekete szemüvegtok látszott ki. Fekete, mint a cipője. Haja is

fekete volt, ősz szálak nélkül. Oldalt fésülte macarthuros hullámokba. Az a gyanúm, alatta csak a puszta koponya volt. Szemöldöke sűrű és fekete. Hangja mintha nagyon messziről jönne. Ügy itta a teát, mintha utálná.

− Időt takarítunk meg vele, Mr. Marlowe, ha mindjárt leszögezem álláspontomat. Az a véleményem, hogy-beavatkozik az ügyeimbe. Ha megállapításom helyes, fogadja el a javaslatomat, ne, tegye!

- Nem tudok eleget az ügyeiről, Mr. Potter, hogy beavatkozhassam.

− Nekem más a véleményem.

Ivott még, aztán félretolta a csészét. Hátradőlt a nagy fotelban, és kemény, szürke szemeivel ízekre szedett.

− Természetesen tudom, kivel ülök egy asztalnál. Azt is tudom, mivel keresi a kenyerét − ha ugyan megkeresi −, és hogyan került kapcsolatba Terry Lennoxszal. Jelentették, hogy segített neki kijutni az országból, hogy kételkedik bűnösségében, s hogy azóta már kapcsolatot létesített valakivel, aki a halott lányom ismerőse volt. Hogy milyen célból, nem részletezték. Kérem, mondja el.

− Ha van neve annak a valakinek − mondtam −, kérem, nevezze meg.

Halványan elmosolyodott, de nem úgy, mint aki belém szeretett. − Wade. Roger Wade. íróféle, ha jól tudom. Olyan író, aki állítólag meglehetősen fajtalan könyveket ír, amiket én nem olvasok. Megtudtam továbbá, hogy ez az ember közveszélyes alkoholista. Ez a tény fura elképzelést sugalmazhatott magának.

− Szíveskedjék megengedni, Mr. Potter, hogy az elképzeléseimet én magam fejtsem ki. Természetesen nem fontosak, de az enyémek. Először, nem hiszem, hogy Terry megölte a feleségét, mégpedig− a tett elkövetésének módja miatt, és mert nem hiszek abban, hogy ő afféle ember. Másodszor, nem én létesítettem kapcsolatot Wade-del. Felkértek, hogy költözzem hozzájuk, és tegyek meg mindent, ami módómban áll, hogy józan maradjon, ameddig befejez egy munkát. Harmadszor, hogy közveszélyes alkoholista, ennek nyomát se tapasztaltam. Negyedszer, ez a kapcsolat Wade New York-i kiadójának a kérésére jött létre, amikor még nem tudtam, hogy Roger Wade ismerte a lányát, Mr. Potter. ötödször, az ajánlatot visszautasítottam, és akkor Mrs. Wade fölkért, hogy keressem meg a férjét, aki valami kezelésen volt. Megtaláltam, és hazavittem.

− Nagyon precíz − mondta szárazon.

− Éppily precízen folytatom, Mr. Potter. Hatodszor − azt hiszem, itt tartunk −, maga vagy valaki a maga utasítására hozzám küldött egy Sewell Endicott nevű ügyvédet, hogy hozzon ki -a börtönből. Nem mondta, ki küldte, de más nem fért volna bele a kép[4] be. Hetedszer, amikor kijöttem a börtönből, elkapott egy Mendy Menendez nevű gengszter, és figyelmeztetett, hogy ne üssem bele az orromat bizonyos dolgokba, továbbá zenés-táncos előadást tartott arról, hogy mentette meg Terry az ő és egy Las Vegas-i szerencsejátékos, Randy Starr életét. Amennyire én tudom, a mese még igaz is lehet. Menendez megjátszotta a sértődöttet, amiért Terry nem őt kérte meg, hogy segítse át Mexikóba, hanem egy magamfajta stricit. Ő, Menendez, látatlanból kétféleképp tudta volna megcsinálni, ha csak a kisujját mozdítja is.

− Biztosra veszem − mondta Harlam Potter távoli mosollyal −, hogy nem jut eszébe olyasmi, hogy Mr. Menendezt vagy Mr. Starrt az ismerőseimhez sorolom.

− Nem tudhatom, Mr. Potter. Annyi pénzre, mint amennyi magának van, az általam ismert módokon nem lehet szert tenni. A következő személy, aki figyelmeztetett, hogy ne tegyem a lábam az igazságszolgáltatás ösvényére, a lánya volt, Mr. Potter. Véletlenül találkoztunk egy bárban, és azért elegyedtünk szóba, mert mindketten dzsitront ittunk, Terry kedvencét, amit errefelé kevéssé ismernek. Nem tudtam, kihez van szerencsém, amíg meg nem mondta. Beszéltem neki egy kicsit Terry iránti érzelmeimről, és ettől az a gondolata támadt, hogy pályám rövid lesz, -és szomorú véget ér, ha magát felbőszítem. Sikerült felbőszítenem, Mr. Potter?

− Ha úgy lesz − mondta hidegen −, nem kell majd kérdeznie. Teljes bizonysággal megállapíthatja egyedül is.

− Magam is igy gondoltam. Valahogy vártam, hogy majd felbukkan a megtorló expedíció, de mindeddig semmi sem történt. A kíberek se zaklattak. Pedig megtehették volna. Gondolom, maga sem akar mást, -csak nyugalmat. Mit tettem, ami ezt megzavarta?

Vigyorgott. Rémítő vigyor volt. összetette hosszú, sárga ujjait, lábát keresztbe vetette a térdén, kényelmesen hátradőlt.

− Remek fordulat, Mr. Marlowe, és én hagytam, hogy előkészítse. Most jól figyeljen. Nagyon igaza van abban, hogy nyugalmat akarok. Lehetséges, hogy kapcsolata a Wade családdal véletlen, esetleges vagy nem lényeges. Maradjunk ennyiben. Családos ember vagyok, olyan korban, amikor ez már-már semmit sem jelent. Egyik lányom férjhez ment egy bostoni pozőrhöz, a másik egy csomó ostoba házasság után egy szolgálatkész pauperhez, aki elnézte, hogy üres, erkölcstelen életet él, míg végül és ok nélkül vesztette el önuralmát, és meggyilkolta. Maga azt hiszi, ez -képtelenség, mégpedig a tett végrehajtásában megnyilvánuló brutalitás miatt. Téved. Egy automata Mauserral lőtte le, épp azzal a fegyverrel, amit magával vitt Mexikóba. És miután lelőtte, azért tette, amit tett, hogy eltüntesse a golyó ütötte sebet. Valóban brutális cselekedet, de ne feledje, az az ember megjárta a háborút, súlyosan megsebesült, sokat szenvedett, és szenvedni látott másokat. Talán nem is állt szándékában megölni. Talán még dulakodtak is, lévén, hogy a pisztoly a lányomé volt. Kicsi, de hatásos fegyver, 7,65-ös. A lövedék keresztülment a fején, és a falban akadt meg, egy kretonfüggöny mögött. Nem találták meg rögtön, és soha nem publikálták. Ez a helyzet. − Abbahagyta, rám meredt.

− Ennyire nem tud meglenni cigaretta nélkül?

− Elnézést, Mr. Potter. A szokás hatalma. − Másodszor is visszatettem a cigarettát.

− Terry megölte a feleségét. A rendőrség korlátolt szempontjai szerint is volt rá indok. De ugyanakkor elsőrangú mentőkörülménnyel is rendelkezett − nevezetesen, hogy a pisztoly Sylvia tulajdonát képezte, ő megpróbálta elvenni tőle, nem sikerült, és az asszony öngyilkos lett. Egy jó ügyvéd sok mindent ki tudott volna hozni ebből. Terryt nyilván felmentik. Ha hozzám jött volna a bajával, segítek rajta. Ezt azonban lehetetlenné tette azzal, hogy brutális ügyet csinált a gyilkosságból. Menekülnie kellett, és ezt is bután csinálta.

− Minden bizonnyal, Mr. Potter. De előbb felhívta magát Pasadenában, igaz? Nekem ezt mondta.

A nagyember bólintott. − Mondtam neki, hogy tűnjön el, és majd meglátom, mit tehetek. Nem akartam tudni róla, hol tartózkodik. Ez életbevágóan fontos volt. Nem rejtegethetek bűnözőt.

− Jól hangzik, Mr. Potter.

− Gúnyos felhangot észlelek. Nem számít. Amikor értesültem a részletekről, nem volt mit tennem. Olyan tárgyalást, amit ez a bűntény vonna maga után, nem engedhetek meg. Hogy őszinte legyek, örültem, amikor arról értesültem, hogy öngyilkos lett Mexikóban, és bűnvallomást hagyott hátra.

− Meg tudom érteni, Mr. Potter.

Szemöldöke rám komorlott. − Vigyázzon, fiatalember. Én nem kedvelem az iróniát. Megérti végre, hogy semmiféle további vizsgálatot nem tűrök senki emberfiától? És hogy miért vetettem latba minden befolyásomat, hogy a vizsgálat a lehető legrövidebb és a lehető legkevésbé nyilvános legyen?

− Feltétlenül, ha meg van győződve róla, hogy ő a gyilkos.

− Hát persze hogy ő a gyilkos. Hogy eredetileg mi volt a szándéka, az más kérdés. És már nem lényeges. Nem vagyok a nyilvánosság embere, nem is kívánok az lenni. Mindennemű kényelmetlenséget vállalok, csak hogy elkerüljem a nyilvánosságot. Van befolyásom, de nem járatom le. Los Angeles főügyésze becsvágyó ember, aki nem töri ketté a karrierjét pillanatnyi kétes dicsőség kedvéért. Valami megvillant a szemében, Marlowe. Felejtse el, amire gondolt, de sürgősen. Demokráciában élünk − legalábbis névlegesen −, a többség uralma alatt. Pompás eszme, ha meg lehet valósítani. A nép választ, de a megválasztandókat a pártmechanizmus jelöli ki, és hogy eredményes legyen, sok pénzre van szükség. Valakitől, egyéntől, tőkéscsoporttól vagy szakszervezettől pénzt kell kapniuk, és a viszontszolgálat elkerülhetetlen. Én és a többi magamfajta viszontszolgálatként azt várja, hogy tisztes zárkózottságban élhessen. Vannak újságjaim, de nem szeretem őket. Úgy tekintem, mint állandó fenyegetést maradék magánéletünk ellen. Szabad sajtóról rikácsolnak szüntelenül, s ezen − néhány tisztes kivételtől eltekintve − azt értik, hpgy szabad legyen botrányt-bűnt, szexet-szenzációt, rágalmat-gyűlöletet szétkiabálni, pénzügyi és politikai propagandát folytatniuk. Az újság üzlet, amely a hirdetések jövedelmezőségéből csinál pénzt. Ez a példányszámtól függ, és maga igazán tudja, mitől függ a példányszám.

Fölálltam, keringeni kezdtem a székem körül. Hidegen meresztette rám a szemét. Leültem. Most kell ám a szerencse. De vagonszám, Marlowe.

− Mi következik mindebből, Mr. Potter?

Oda se figyelt. Saját gondolataira ráncolta szemöldökét. − A pénzzel kapcsolatban fölmerül egy rendkívüli momentum − folytatta −, nevezetesen az, hogy nagy mennyiségben önálló életre, sőt önálló lelkiismeretre törekszik. A pénz hatalmát egyre nehezebb kordában tartani. Az ember megvásárolható. A népszaporulat, a hatalmas háborús költségek, a rabló adórendszer szüntelen nyomása − mindezek még megvásárolhatóbbá teszik. Az átlagember fáradt, és fél, a fáradt és félelme szorította ember pedig nem engedheti meg magának az eszmények fényűzését. El kell tartania a családját. Korunkban szemmel kísérhetjük az egyéni és közerkölcs felháborító hanyatlását Nem várhat emberséget olyanoktól, akiknek az életéből is hiányzik. Tömegtermeléstől nem várhatunk minőséget. Nem is akarhatja, mert túl sok időt vesz igénybe. Beveti hát helyette a formatervezést, ami nem más, mint üzleti csalás, hogy mesterséges elavulást idézzen elő. Tömegárut csak akkor lehet eladni, ha eleve úgy gyártják, hogy egy év múlva kimegy a divatból. Nekünk vannak a legfehérebb konyháink és a legfényesebb fürdőszobáink a világon. De az amerikai háziasszony a szépséges fehér konyhában képtelen emberi fogyasztásra alkalmas ételt előállítani, és a szépségesen fénylő fürdőszobák lényegében szagtalanítók, nyugtatók, altatók meg azoknak a termékeknek a tárolóhelye, amiket bizonyos konfidens bűnszövetkezet szépítészeti cikkeknek nevez. Mi csomagolunk a világon a legszebben, Mr. Marlowe, de amit csomagolunk, az többnyire szemét.

Nagy, fehér zsebkendőt húzott elő, és kétoldalt halántékára szorította. Tátott szájjal ültem, és azon tűnődtem, mi hajtja ezt az embert. Gyűlölt mindent és mindenkit.

− Ez a vidék egy kicsit meleg − mondta −, hűvösebb éghajlathoz szoktam. Kezdek úgy beszélni, mint egy vezércikk, amelynek az írója elfelejtette, hogy mire akart kilyukadni.

− Értem én nagyon jól, Mr. Potter, hogy mire akart kilyukadni. Nincs megelégedve a világ folyásával, ezért aztán arra használja a hatalmát, hogy kikerítsen magának egy magánterületet, ahol legalább megközelítően úgy élhet, ahogy emlékezete szerint a tömegtermelés előtt ezelőtt ötven esztendővel éltek az emberek. Szerzett százmillió dollárt, és elérte, hogy úgy érzi, bekerítették.

Sarkainál fogva átlós irányban kihuzigálta zsebkendőjét, kerek labdává gyúrta, és zsebre vágta.

− Hát aztán? − kérdezte kurtán.

− Ez az egész, nincs tovább. Magát, Mr. Potter nem érdekli, hogy ki ölte meg a lányát. Rég leírta már. Még ha nem is Terry Lennox ölte meg, és ha a valódi gyilkos szabadon jár-kel, magát az sem érdekli. Nem akarja, hogy elfogják, mert az fölélesztené.a botrányt, tárgyalás lenne, Terry védelme pedig úgy felrobbantaná a magányát, hogy meg se állna az Empire State Building tetejéig.. Kivéve persze ha Terry még a tárgyalás előtt engedelmesen öngyilkos lesz. Legjobb, ha Tahitiban követ el öngyilkosságot. Vagy Guatemalában vagy a Szahara kellős közepén. Bárhol, ahová a megye a gyűlöletes költségek megtakarítása céljából nem szívesen küldene embert, hogy tisztázza, mi s hogyan történt.

Hirtelen elmosolyodott, zord, széles mosollyal, megértés csillant benne.

-. Mit akar tőlem, Marlowe?

− Ha úgy érti, hogy mennyi pénzt, akkor semmit. Nem én akartam idejönni. Hoztak. Elmondtam, hogy ismerkedtem meg Roger Wade-del. De ő tényleg ismerte a maga lányát, és tényleg számon tartják róla, hogy hajlamos a durvaságra, noha én ennek a nyomát sem tapasztaltam. Tegnap éjjel megpróbált öngyilkos lenni, üldözési mániája van. Masszív bűntudattal. Ha történetesen jó gyanúsítottat keresnék, alkalmas lenne rá. Rájöttem, hogy ő csak egy a sok közül, de véletlenül ő az egyetlen, akit ismerek a sok közül.

Felállt, és így tényleg hatalmas volt. Átjött, és megállt előttem.

− Egy telefon, Mr. Marlowe, és már nincs is engedélye. Ne párbajozzék velem. Úgysem állok ki.

− Két telefon, és arra ébredek, hogy a csatornával csókolózom, a fejem hátsó része meg eltűnt valahol.

Érdesen nevetett. − Én nem így gondolom. Fölteszem, hogy azon a bizonytalan vonalon, ahol a maga üzletei kötődnek, elsősorban ilyen megoldásokra gondolnak. Túl sok időt vesztegettem magára. Csöngetek az inasnak, aki kivezeti.

− Szükségtelen − mondtam felállva. − Idejöttem, és felvilágosítottam. Köszönöm, hogy időt szánt rám.

Kezét nyújtotta. − Köszönöm, hogy eljött. Gondolom, maga nagyon becsületes fickó. Ne hősködjön, fiatalember. Nem jól kamatozik.

Kezet ráztunk. Olyan volt a szorítása, mint egy kulcsnak. Most jóindulatúan mosolygott. Ő volt Mr. Nagyfej, a győztes, aki mindent a markában tart.

− A napokban talán sikerül valami munkát juttatni magának − mondta. − És ne távozzon olyan gondolatokkal, hogy megvásárlom a politikusok vagy a végrehajtó szervek képviselőit. Nem kényszerülök rá. Isten vele, Mr. Marlowe. És még egyszer köszönöm, hogy meglátogatott.

Állt, és nézett utánam. Kezem már a külső ajtón volt, amikor Linda Loring bukkant fel valahonnan a homályból.

− No? − kérdezte halkan. − Hogy sikerült kijönnie Papával?

− Nagyszerűen. Megmagyarázta a civilizációt. Vagyis, hogy ő hogyan látja. Egy darabig még engedi, hadd járja csak a bolondját. De jobb, ha óvatosan járja, és nem veri föl a magánéletét. Mert akkor telefonál az Atyaúristennek, és akkor le lesz fújva az egész.

− Maga reménytelen eset − mondta.

− Én? Reménytelen? Asszonyom, vessen egy röpke pillantást az öregére. Hozzá képest én egy kék szemű kisgyerek vagyok, vadonatúj rollerral.

Kimentem, és kinn Amos várt a Cadillackal Visszavitt Hollywoodba. Felajánlottam neki egy dollárt, de nem akarta elfogadni. Aztán felajánlottam neki T. S. Eliot összes költeményeit. Azt mondta, már megvette.

XXXIII. fejezet

Eltelt egy hét, Wade-ékról hírt se hallottam. Forró és tapadós volt minden, a szmog csípős bűze egész a Beverly Hillsig kúszott nyugatra. A Mulholland Drive tetejéről nézve sima betonrétegként terült el ott, ahol a város lehetett. Mikor benne volt az ember, harapni, szagolni lehetett, csípte a szemét. Mindenki fuldoklott. Pasadenában, ahová a vastag milliomosok bástyázták el magukat, miután Beverly Hillst tönkretették a filmesek, a városatyák dühösen üvöltöztek. Mindennek a szmog az oka. Ha a kanári nem akart énekelni, ha a tejes késett, ha a pincsi bolhát szedett fel, ha egy vén findzsák szívrohamot kapott templomba menet, mind a szmog miatt történt. Ahol én laktam, kora reggel általában, éjszaka meg szinte mindig tiszta volt a levegő. Néha-néha egy egész napon át tiszta idő volt, a jóég tudja, miért. Egy ilyen napon − történetesen szerda volt − Roger Wade hívott. − Hogy van? Itt Wade. − Hangja után ítélve rendben volt.

− Pompásan, és maga?

− Sajnos, józanon. Húzom az igát. Beszélnünk kellene. Gondolom, némi dohánnyal is tartozom magának.

− Nix.

− Ebédeljen nálunk. Ide tudna érni úgy egy körül?

− Gondolom, oda. Candy hogy van?

− Candy? − Hangja után ítélve meglepődött. Elég nagy fehér folt maradhatott benne arról az éjszakáról. − Aha, akkor éjjel ő segített magának ágyba dugni engem.

− Aha. Készséges kis fickó − kápéért. És Mrs. Wade?

− Pompásan ő is. Vásárolni ment a városba.

Letettük a kagylót, és visszaültem hintázni a forgószékembe. Meg kellett volna kérdeznem tőle, hogy halad a könyvvel. Egy írót nyilván mindig meg lehet kérdezni, hogy halad a könyvvel. Ugyanakkor az is előfordulhat, hogy állatian fárasztaná az ilyen kérdés.

Kis idő múlva még egy telefont kaptam, idegen hang beszélt.

− Roy Ashterfelt vagyok. George Peters mondta, hogy hívjam fel, Marlowe.

− Ja, kösz. Maga az a tag, aki ismerte Terry Lennoxot New Yorkban. Akkoriban Marston néven élt.

− Erről van szó. Nyakig volt a lekvárban. De ugyanaz a pofa, ez fix. Nemigen lehet összetéveszteni senkivel. Itt kinn láttam őt Chasennél egy éjszaka a feleségével. Klienssel voltam. A kliens ismerte őket. A kliens nevét nem tudom.

− Értem. Gondolom, most nem is fontos. Mi volt a fiú keresztneve akkor?

− Egy pillanat, csak megcsípem a könyököm Megvan, Paul. Paul Marston. És talán érdekli, hogy akkoriban angol katonai jelvényt viselt. A fenséges szárnyast, tudja, csak az ő változatukban.

− Aha. És mi lett vele?

− Nem tudom. Én nyugatra jöttem. Amikor viszontláttam, ő is itt volt − mint Harlam Potter enyhén vad leánykájának férje. De ezt már tudja.

− Most már mindketten halottak. De kösz, hogy elmondta.

− Semmi az egész, örülök, hogy segíthettem. Mondott ez magának valamit?

− Az égvilágon semmit − mondtam, és hazudtam. − Sose kértem, hogy meséljen magáról. Egyszer azt mondta, árvaházban nevelkedett. Nem lehet, hogy összetéveszti valakivel?

− Azt a fehér hajat meg azt a foltozott arcot, testvér? Nem hiszem. Azt nem mondom, hogy nem felejtek el arcokat, de azt az egyet biztos, hogy nem.

− Látta magát?

− Ha igen, jelét se adta. Olyan körülmények között aligha várhatta tőle az ember. Különben tálán nem is emlékezett rám. Ahogy mondom, odaát New Yorkban mindig jól be volt szíva.

Még egyszer megköszöntem, újból biztosított, hogy szívesen, és leraktuk a kagylót.

Kis ideig fontolgattam, amit hallottam. A forgalom, zaja obligato volt a gondolataimhoz. Nagyon hangos volt. Nyáron, forróságban minden túl hangos. Föltápászkodtam, becsuktam az ablak alsó szárnyát, és fölhívtam Green detektív őrmestert a Gyilkosságitól. Szíveskedett benn lenni.

− Ide hallgasson − mondtam az előzetes formaságok után. − Hallottam valamit Terry Lennoxról, ami zavarba ejt. Egy ismerős tag más név alatt ismerte New Yorkban. Utánanéztek már a háborús minősítésének?

− Vannak pasasok, akik sose tanulnak − mondta Green érdesen. − Maga se tanulja meg soha, hogy ne söprögessen más háza előtt. Ezt az ügyet lezárták, lelakatolták, ólommal megsúlyozták, és a tengerbe vetették. Érti?!

− A múlt héten egy délutánt töltöttem Harlam Potterral. A lánya villájában, Idle Valleyban. Nem akarja lenyomoztatni?

− És mit műveltek? − kérdezte savanyúan. __Feltéve, hogy hiszek magának.

− Megbeszéltük a dolgokat. Meghívást kaptam. Harlam Potter kedvel engem. Mellesleg tőle tudom, hogy a nőt 7,65-ös Mauserral ölték meg. Ez nem újság?

− Folytassa.

− A saját pisztolyával, cimbora. Egy kis különbség, mi? De ne engem hibáztasson. Nem kandikálok be a sötét sarkokba. Ez magánügy. Hol szerezte Lennox azokat a sebeket?

Green néma volt. Hallottam, hogy a háttérben becsuknak egy ajtót. Aztán nyugodtan így szólt: − Biztosan a déli határ mentén, egy bicskázás alkalmával.

− Nofene, Green, és mi van az ujjlenyomatokkal? Mint mindig, most is elküldte az ujjlenyomatokat Washingtonba. Visszajelentést is kapott − mint mindig. Szóval, csak Terry szolgálati minősítéséről szeretnék tudni.

− Ki mondta, hogy van neki?

− Hát, Mendy Menendez, például. Mintha Lennox megmentette volna az életét, de közben a németek fogságába esett, és ott szerezte a sebesüléseit.

− Menendez, mi? Maga hisz annak a szarházinak? Kilyukadt a feje, vagy mi? Lennoxnak nincs háborús minősítése. Semmiféle néven sincs semmiféle minősítése. Meg van elégedve?

− Ha maga mondja − mondtam. − De nem értem, miért veszi a fáradtságot Menendez, hogy ide jön, és előad valami mesét, nehogy beleüssem az orrom a dologba, mert neki meg Randy Starrnak Vegasból jó haverja, és ők nem akarják, hogy valaki hülyéskedjen. És mindez Lennox halála után.

− Ki tudja, miben sántikál az ilyen gengszter? - kérdezte Green keserűen. − Talán Lennox is a bandájukban volt, mielőtt feleségül vette azt a nagy rakás pénzt, és polgárosult. Egy darabig Vegasban volt Starr kaszinójában teremfelügyelő. Ott találkozott a nővel. Mosoly, meghajlás, estélyi ruha. Szórakoztassuk a fogyasztót, és tartsuk szemmel a személyzetet. Az a gyanúm, hogy kitűnő modora volt az ilyen munkához.

− Vonzó és kedves fickó volt − mondtam. − Ellentétben a rendőrségi alkalmazottakkal. Lekötelezett, őrmester. Hogy érzi magát manapság Gregorius kapitány?

− Rendkívüli szabadságon van. Nem olvas újságot?

—. A bűnügyi rovatot nem Túlságosan piti. El akartam köszönni, de lecsapott rám.

− Mit akart magától a Nagydohány úr?

− Csak teáztunk egyet kettesben. Barátságos meghívás. Azt mondta. − lehet, hogy vet nekem valami munkát. Arra is célzott − csak célzott, mondom, és sokkal szűkszavúbban −, hogy az a kíber, aki ferde szemmel néz rám, nagyon szomorú véget érhet.

− A rendőrségnek nem ő dirigál − mondta Green.

− Ezt bevallotta. Sőt, a főügyészeket se vásárolja meg. Ezek csak az ölébe kúsznak, és ott dorombolhatnak, míg ő a karszékben szundikál.

− Menjen a francba − mondta Green, és lecsapta a kagylót.

Nehéz ügy, mármint a kíbereké. Sose lehet tudni kinek a belét tiporhatják ki következmény nélkűl.

A sztrádától a dombhajlatig kövezetlen út táncolt a déli hőségben, kétoldalt a kiégett gyepet pettyező csenevész cserjebokrok most lisztfehéren púposodtak a gránitporban. Már-már hányni kellett a dudva szagtól. Ritkán, forrón és csípősen áramlott a levegő. - Feltűrt ingujjban, kabát nélkül vezettem, de az ajtó túlságosan forró volt, hogy rátegyem a karom. Egy királytölgy koronája alatt fáradt ló bóbiskolt kötőféken. Barna képű mexikói ült a földön, újságpapírból evett valamit. Ballangó kerekezett át lustán az úton, és megakadt egy terméskőben, a gyík, mely egy pillanattal előbb még ott sütkérezett, úgy tűnt el, hogy szinte meg se mozdult.

És aztán a domb mögött voltam az aszfaltúton és egy más világban, öt perc múlva befordultam Wade- ék bejáró útjára, leparkoltam, végigmentem a szegélykővel kirakott járdán, és csöngettem. Wade nyitott ajtót, fehér-barna kockás, rövid ujjú ingben' halványkék cejgnadrágban, papucsban. Lebarnultan, kondiban. Kezén tintafolt, orra egyik oldalán cigarettahamu.

Bevezetett a dolgozóba, behúzódott az íróasztal mögé. Vastag, sárga papírtömeg volt az asztalon. Letettem a kabátom egy széktámlára, és a díványra ültem.

− Kösz, hogy eljött, Marlowe. Iszik? Megjelent a képemen az a kifejezés, ami akkor szokott, amikor egy alkoholista inni hív. Ereztem. Vigyorgott.

− Én kólát iszom − mondta.

− Gyorsan összeszedte magát − mondtam. − Nem hiszem, hogy kedvem volna inni. Kólázom magával.

Valamin tapiskált a lábával, és kis idő múlva megjelent Candy. Sugárzott róla az önbizalom. Kék ing, narancsszínű selyemsál, fehér kabát nuku. Kéttonnás fehér betétes fekete surranó, magas derekú gabardinnadrág.

Wade két kólát rendelt. Candy keményen rám meredt, és ment.

− A könyve? − kérdeztetem, és a papír halomra mutattam.

− Aha. Trágya.

− Nem hiszem. Hol tart benne?

− Kétharmadában, már ha ér valamit. Amennyit, az fene kevés. Tudja-e, mikor mondhatja el magáról az író, hogy kampec?

− Nem tudok én az írókról semmit. − A pipámat tömködtem.

− Amikor inspirációért a régi dolgait szedi elő. Ez halálfix. Ötszáz gépelt oldalam van, jóval több, mint a

harminc ív. Az én könyveim hosszadalmas .olvasmányok. A közönség a hosszú könyveket szereti. Az az istenmarhája közönség azt hiszi, hogy sok lapon sok aranyat lel. Én bele se merek szagolni. Pedig a felére se emlékszem, amit összefirkáltam. Állatian félek belenézni.

− Maga viszont jól néz ki − mondtam. − Szinte hihetetlen, az után az éjszaka után. Keményebb legény, mint hiszi.

− E pillanatban kevés, hogy szívós az ember. Valami kell még, ami nem jön puszta óhajtozásra. A hit önmagamban. Elkurvult író vagyok, akinek már nincs hite. Szép otthonom van, szép feleségem, -és szép példányszámban jelenek meg. De tulajdonképpen csak berúgni és felejteni szeretnék.

Állát tenyerébe hajtotta, és az asztal fölött a levegőbe bámult.

− Eileen azt mondta, agyon akartam magam lőni. Ennyire rohadtul voltam?

− Nem emlékszik rá?

Fejét ingatta. − Egy fikarcnyit se, kivéve, hogy elestem, és bevágtam a fejem valamibe. Aztán, hogy kis idő múlva ágyban voltam. Es *hogy* maga ott volt. Eileen hívta?

− Aha. Nem mondta?

− Ezen a héten nem sokat beszélgettünk. Gondolom, jóllakott velem. − Egyik tenyere élét a torkára tette, közvetlenül az álla alá. − Az a cirkusz, amit Loring csapott itt, aligha segített.

− Mrs. Wade azt mondta, nincs abban semmi.

− Nofene, tényleg? Véletlenül ez az igazság, de kötve hiszem, hogy azt gondolta, amit mondott. Az a tag tisztára bolond a féltékenységtől. Iszik az ember egy-két pohárral Linda társaságában, jót röhögcsélnek, búcsúzásul megcsókolja, ő máris arra következtet, hogy vele hál. Egyik oka nyilván, hogy ő maga nem hál vele.

− Ezt szeretem én Idle Valleyben – mondtam, hogy itt mindenki ilyen kellemes, normális életet alakíthat ki magának.

Összehúzta a szemöldökét, de aztán nyílt az ajtó, Candy érkezett a kólásüvegekkel meg a poharakkal és kiöntötte a kólákat. Egyiket elém tette, de nem nézett rám.

− Félóra múlva étkezés − mondta Wade −, és hol a fehér kabát?

− Ma van a kimenőm − mondta Candy pléhpofával. − Nem én vagyok a szakács, főnök.

− Hideg felvágott vagy szendvics meg sör is megteszi − mondta Wade. − A szakács ma kimenős Candy. És vendégül hívtam a barátomat.

− Azt hiszi, hogy a barátja? − hördült fel Candy − Jobb, ha megkérdezi a feleségét.

Wade hátradőlt a székben, és mosolyogva nézett rá. − Vigyázz a szádra, kisember. Jó helyed van neked itt. Nem túl sűrűn kérek tőled szívességet.

Candy lefelé nézett, a padlóra. Pillanat múlva felemelte tekintetét, elvigyorodott. − Oké, főnök. Fölvészem a fehér kabátot. És tálalok, mi az hogy!

Megfordult, hangtalanul ment. Wade nézte, amint az ajtó becsukódik mögötte. Aztán vállat vont, rám nézett.

− Valamikor cselédnek hívtuk őket. Ma azt mondjuk, háztartási alkalmazott. Azon tűnődöm, meddig kell még várni, hogy ágyba kérjék a reggelit maguknak. Túl sok pénzt adok ennek a pofának. El van rontva.

− Bért − vagy még valamit, mellékesnek?

− Mint például? − kérdezte élesen.

Fölálltam, és átadtam neki bizonyos összehajtogatott sárga kéziratpapírokat. − Inkább olvassa el ezt. Nyilván nem emlékszik, hogy megkért rá, tépjem össze. Az írógépen volt, a fedél alatt.

Széthajtogatta a papírokat, hátradőlt az olvasáshoz. A kóla érintetlenül pezsgett előtte a pohárban. Lassan olvasott, összevont szemöldökkel. Amikor a végére ért, összehajtogatta a lapokat, ujját végigfuttatta a hajtáson.

− Látta ezt Eileen? − kérdezte óvatosan.

− Nem tudhatom. Talán.

− Enyhén vad, mi?

− Nekem tetszett. Különösen az a rész, amikor a derék ember meghal magáért.

Megint szétnyitotta, és vadul csíkokra tépte őket, a csíkokat meg bevágta a papírkosárba.

− Felteszem, hogy a részeg ember képes bármit leírni, mondani vagy tenni − mondta lassan. − Számomra ennek semmi értelme. Candy nem zsarol. Candy szeret.

− Talán megint be kéne rúgnia. Esetleg eszébe jutna, mit akart. Esetleg visszaemlékezne egész csomó dologra. Egyszer már próbálkoztunk ezzel, akkor éjjel, amikor a pisztoly elsült. Feltehetően a seconál is hozzájárult a fehér foltokhoz. Elég józannak néztem ugyanis. De most úgy tesz, mint aki nem emlékszik, hogy ilyesmit írt volna. Nem csoda, hogy nem tudja megírni a könyvét, Wade. Az a csoda, hogy képes rá, hogy életben maradjon.

Oldalt nyúlt, kihúzta az asztalfiókot, és matatott benne. Végül egy óriási csekk-könyvet húzott ki belőle. Kinyitotta, elővette a tollát.

− Ezer dollárral tartozom magának − mondta csendesen. Írt. Kitöltötte az ellenőrző-szelvényt is. Kitépte a lapot, átjött az asztal másik oldalára, elém dobta. − Megfelel?

Hátradőltem, felnéztem rá, nem nyúltam a csekkért, nem feleltem. Arca feszült volt. Tekintete üres.

− Gondolom, azt hiszi, én öltem meg a nőt, és hagytam, hadd viselje Lennox a következményeket

− mondta lassan. − A nő szajha volt, nem vitás. Candy tudja, hogy néha elmentem hozzá. Az a muris benne, hogy nem hiszem, hogy elárulna. Lehet, hogy tévedek, de nem hiszem.

− Nem érdekes, ha elárulja − mondtam. − Harlam Potter barátai rá se bagóznának. Aztán meg nem is azzal a bronzmicsodával ölték meg. Pisztollyal lőtték át a fejét.

− Mintha lett volna pisztolya − mondta, csaknem álomban. − De nem tudtam, hogy azzal lőtték le. Ez nem került nyilvánosságra.

− Nem tudja, vagy nem emlékszik? − kérdeztem.

− Nem, nyilvánosságra nem került.

− Mit akar velem csinálni, Marlowe? − Hangja még mindig távoli volt, csaknem szelíd. − Mit akar, mit tegyek? Mondjam el a feleségemnek? Mondjam el a rendőrségnek? Mi jó származna belőle?

^− Azt mondta, egy derék ember meghalt magáért.

− Ügy értettem, ha valóban lett volna vizsgálat, egyik − de csak az egyik − lehetséges gyanúsított én lehettem volna. Ez végzett volna velem mindenképpen.

− Nem azért jöttem, hogy gyilkossággal vádoljam, Wade. Az emészti, hogy nem biztos önmagában. Fel van vésve, hogy a feleségével nemegyszer kegyetlenségre ragadtatta magát. Részegségében semmire-nem emlékszik. Az pedig nem érv, hogy csak azért, mert szajha, nem veri be egy nő fejét sem. Tudniillik valaki ezért tette. És arról a tagról, akinek érdeméül rótták fel a munkát, sokkal kevésbé hiszem el, mint magáról.

A nyitott franciaablakhoz lépett, kinézett a tó felett remegő hőségre. Nem válaszolt. Nem mozdult, nem beszélt néhány perc múlva sem, amikor Candy betolta a ropogós, fehér terítővel letakart tálalóasztalt, rajta ezüstfedős tálak, kávéskanna, két üveg sör.

− Kinyissam a sört? − kérdezte Candy.

− Hozz egy üveg whiskyt. − Wade nem fordult meg.

− Sajnálom, főnök. Whisky nincs.

Wade megpördült, és ráordított, de Candy oda ,se bagózott. Lefelé nézett, a cocktailasztalra, a csekkre, ami ott hevert, félrefordított fejjel silabizálva. Aztán rám nézett, és sziszegett valamit a fogai között. Aztán meg Wade-re emelte pillantását.

− Most pedig megyek. Szabadnapom van. Megfordult, elment. Wade nevetett.

− Akkor majd magam − mondta kurtán, és indult.

Felemeltem az egyik szalvétát, szemügyre vettem a csinosan elrendezett, háromszög alakú szendvicseket. Kivettem egyet, sört öntöttem magamnak, és állva megettem a szendvicsemet. Wade üveggel meg pohárral tért vissza. Leült a kerevetre, öntött magának egy istenes adagot, lehajtotta. Távolodó motor-zúgást hallottunk, nyilván Candy hajtott el a személyzeti bejárón. Vettem még egy szendvicset.

− Üljön le, helyezze magát kényelembe − mondta Wade. − Előttünk az egész délután, el kell ütnünk valahogyan. − Arcát már kiverte a veríték. Hangja vidám volt, vibrált. − Nem nagyon kedvel engem, mi, Marlowe?

− Ezt már kérdezte, és választ is kapott rá.

− Durva, kíméletlen egy alak maga, hallja-e? Mindenre képes, hogy megtudja, amit akar. Képes volna megnyomni a feleségemet, míg én a szomszéd szobában fekszem részegen, tehetetlenül.

− Mindent bevesz, amit ez a késdobáló súg magának?

Whiskyt öntött a poharába, a fény felé emelte. − Nem, mindent, azt nem. Tűrhető színe van, mi? Aranyárba fúlni − nem is rossz. „Ne érjen kín, éjfelen úgy múlni el.” Hogy van tovább? Pardon, maga ezt nyilván nem tudja. Magas. Maga valami kiber vagy mi? Nem? Nem mondaná meg, mi a fenét keres itt?

Megint ivott, rám vigyorgott. Aztán kiszúrta az asztalon heverő csekket. Fölemelte, és a poharán át elolvasta.

− Ügy nézem, ki van töltve, valami Marlowe vagy mifene névre. Kérdem én, mire föl? Mmtha én írtam volna alá. Hát bolond vagyok én? Akit csak úgy átvágnak a palánkon?

− Ne játssza meg magát − mondtam durván. − Hol a felesége?

Udvariasan fölnézett. − Feleségem időre itthon lesz. Nem vitás, hogy én akkorra már kikészülök, tehát kedvükre szórakozhatnak. Az egész ház a rendelkezésükre áll.

− Hol a pisztoly? − kérdeztem hirtelen. Üresen nézett. Felvilágosítottam, hogy én tettem be az asztalfiókba akkor. − Ott ugyan nincs, az már biztos − mondta. .− Megnézheti, ha kedve támad. De nehogy ellopja a radírjaimat.

Az asztalhoz mentem, átkutattam. Pisztoly sehol. Ez már valami. Feltehetően Eileen dugta el.

− Ide hallgasson, Wade, azt kérdeztem, hol a felesége. Gondolom, itthon kellene lennie. Nem az én kedvemért, haver, a maga kedvéért. Valakinek vigyázni kellene magára, és a fene itt egyen meg, ha én leszek az.

Ködös szemmel nézett. A csekket még a kezében tartotta. Letette a poharat, kettétépte a csekket, a darabokat megint ketté, aztán megint, és a fecniket a padlóra szórta. − Ezer dollár, plusz a feleségem, nem kielégítő honorárium? Nagy baj, de nem megy több. Kivéve ebből. − Megpaskolta az üveget.

− Megyek − mondtam.

− De miért? Maga azt akarta, hogy emlékezzem. Itt van az emlékezetem − az üvegben. Ne csellengjen el, kispajtás. Ha kellőképp be,csókoltam, mesélek én magának az összes nőről, akit csak meggyilkoltam.

− Jól van, Wade. Egy darabig még itt csellengek, a közelben, de nem ebben a szobában. Ha valamire szüksége van, vágjon egy széket a falhoz.

Elmentem, nyitva hagytam magam után az ajtót.

Keresztülmentem a nagy nappalin, ki a hátsóudvarba, az eresz alá húztam egy fekvőszéket, és elnyújtóztam benne. A tavon túl a dombok fölött kék fátyol lebegett. A tenger lehelete kezdett keresztülnyomakodni az alacsony nyugati hegyvidéken. Kifújta a légből a szennyet és a hőséget is épp kellő mértékben. Idle Valleyben tökéletes volt a nyár. Édenkert RT, szigorúan zártkörű. Csak a legjobb embereknek. Közép-európaiaknak bemenet tilos. Csak a felső egyezer krémjének, szigorúan csak a bűbájos embereknek, mint Loringék meg Wade-ék. Csak a színaranynak.

XXXV. fejezet

Vagy félórát heverésztem, törtem a fejem, mit tegyek. Lelkem egyik fele azt mondta, hadd legyen csak jó neki, rúgjon be, és lássuk, mi sül ki belőle. Nem hittem, hogy valami súlyosabb történhetik vele a saját házában, a saját dolgozószobájában. Legföljebb elesik megint, de csak jó sokára. A pofa jól bírja. És a részeg valahogy soha nem sérül meg súlyosan. Talán visszasüllyed bűntudatos állapotába. De ezúttal inkább egyszerűen csak elalszik.

Lelkem másik fele azt mondta, szálljak ki, maradjak ki belőle, de erre a felemre soha nem hallgattam. Ha hallgattam, volna rá valaha, otthon maradtam volna a szülővárosomban továbbra is, dolgozhattam volna a vaskereskedésben, feleségül vettem volna a góré lányát, lenne öt srácom, felolvasnék nekik a vasárnapi vicclapokból, beverném a fejüket, ha elfeledkeznének a jó modorról, veszekednék a feleségemmel azon, hogy mennyi zsebpénzt kapjanak, mit nézhetnek meg a TV-ben, mit hallgatnak a Rádióban. Még talán meg is gazdagodtam volna − egy kisvárosi gazdaember, nyolc szoba, két kocsi a garázsban, minden vasárnap csirke, a nappali asztalán meg a Reader's Digest, életfogytig tartó betonfeleséggel meg olyan agyvelővel, mint egy zsák portland-cement. Neked adom, bátyuska. Megtartom magamnak a piszkos, hitvány, kegyetlen nagyvárost.

Föltápászkodtam, bementem a dolgozóba. Csak ült ott, és bámult a semmibe, a Scotchból felénél több hiányzott már, bámult a semmibe, alig összevont szemöldökkel, szemében tompa csillogás. Ügy nézett rám, ahogy egy ló néz át a kerítésen.

− Mi a hézag?

− Nincs hézag. Jól van?

− Velem ne törődjön. Itt üldögél egy kisember a vállamon, és mesél.

Vettem még egy szendvicset a tálalóról, meg még egy üveg sört. Az asztalának támaszkodva majszoltam a szendvicset, ittam a sört.

− Tudja, mit? − kérdezte hirtelen, és hangja hirtelen kitisztult. − Volt nekem egyszer egy titkárom. Diktálni szoktam neki. Elküldtem. Zavart, hogy ül, és várja, hogy alkossak. Hiba volt. Meg kellett volna tartanom. Suttogni kezdték, hogy homokos vagyok. Az okos gyerekek, akik a könyvkritikát írják, mert mást nem tudnak, lecsaptak a pletykára, és kezdtek felmagasztalni. Saját maguk miatt, tudja. Buzi az mind, egy szálig az, a fene enné meg őket. Korunkban, cimbora, a buzik a művészet legfőbb bírái, ök a nagyfiúk.

− Csak most? Mindig is így volt, nem?

Nem nézett rám. Csak beszélt. De meghallotta, amit mondtam.

− De így ám, évezredek óta. És főként a művészet nagy korszakaiban. Athén, Róma, a reneszánsz, az Erzsébet-kor, a francia romantika − tele van velük. Mindenütt buzik. Olvasta az Aranyágat? Nem, az túl hosszú magának. Van egy rövidített változata is. El kellene olvasnia. Azt bizonyítja, hogy szexuális szokásaink tisztán csak konvención alapulnak, mint az, hogy estélyi ruhához fekete nyakkendőt kötünk. Én, mint a szexkönyvek írója, ezzel szemben nagy körítéssel adom el azt, amit a hülye is tud.

Fölnézett rám, gúnyosan mosolygott. − Tudja, mit? Hazudok. Hőseim kétméteresek, és hősnőimnek tyúkszem nő a fenekükön, mert folyton hanyatt feküsznek, szétvetett lábakkal. Pitykés-csipkés-kardos-hintós előkelőség meg semmittevés, párbaj meg lovagias halál. Csupa hazugság. Illatszert használnak szappan helyett, fogaik rothadoznak, mert sose mosták, körmük alá zsíros pörköltszaft rakódott. Franciaország nemessége a fal tövében hugyozott Versailles márványfolyosóin, és akinek sikerült a bájos márkinét kifejtenie néhány réteg fodorból, annak az első gondolata az lehetett, hogy a hölgynek fürdő kellene, de nagyon. Így kellene megírnom.

− Na és, ki akadályozza meg benne? Vihogott. − Aha, és aztán élhetnék egy ötszobás házban Comptonban, ha szerencsém van. − felnyúlt, megpaskolta az üveget. − Magányos vagy; kispajtás? Itt a társaság, ne búsulj.

Fölállt, elég szilárdan ment ki a szobából. Vártam, nem gondoltam semmire. Nagy zajjal siklómotoros közeledett a tavon. Amikor orrát a látóhatáron a vízből kiemelte, észrevettem, hogy egytalpas vízisít vontat, amelyen izmos, napbarnította legény kapaszkodik a kötélben. Odamentem a franciaablakhoz és elnéztem, ahogy nagy, lengő kört írt le a vízen. Túl meredek volt, az egytalpas vízisí majdnem felborult. A tag fél lábon táncolt rajta, próbálta visszanyerni egyensúlyát, aztán nagy ívben a vízbe pottyant. A. motoros leállt, a pofa lusta karcsapásokkal mellé úszott, aztán a vontatókötél mentén vissza az egytalpú vízisíhez, és ráhemperedett.

Wade megjött az új üveggel. A motoros felgyorsult, és eltűnt a messzeségben. Wade letette a friss üveget a másik mellé. Leült, töprengett.

− Atyaisten, csak nem akarja mind meginni? Rám kacsintott. − Lépj le, testvér. Menj haza, mosd fel a konyhát, vagy amit akarsz. Elveszed tőlem a világosságot. − Hangja megint kásás volt Kettőt bevett a konyhában, ahogy illik.

− Ha ez a kívánsága, alászolgája.

− Annyira nem süllyedek, hogy kívánjak is tőled valamit.

− Aha. Kösz. Itt csellengek, míg Mrs. Wade hazajön. Soha nem hallott valakiről, akit Paul Marston-nak

hívtak?

Lassan felemelte a fejét. Nagy erőfeszítéssel leküzdötte a kancsalitását, láttam, hogy uralkodni próbál magán. Győzött − pillanatnyilag. − Arca kifejezéstelenné vált.

− Nem, soha − mondta óvatosan, nagyon lassan beszélt. − Az ki?

Mikor legközelebb benéztem hozzá, aludt, szája nyitva, haja izzadtságtól nyirkos, bűzlött a Scotchtól. Ajka felhúzódott a fogairól, vicsorgó grimaszban, nyelvének felülete érdes és száraz volt.

Az egyik whiskysüveg üres volt. Az asztalon levő pohárban kétujjnyi ital, a másik üveg negyede hiányzott. Az üreset a tálalóra tettem, a tálalót kitoltam a szobából, aztán visszamentem, hogy becsukjam a franciaablakokat, és leeresszem a redőnyöket. Ha a siklómotoros visszatér, fölébresztheti. Becsuktam a dolgozószoba ajtaját.

Kitoltam a tálalót a konyhába, amely kék-fehér volt, nagy, levegős és üres. Még mindig éhes voltam. Ettem még egy szendvicset, és megittam a maradik sört, kávét öntöttem, megittam. A sör döglött volt már, de a kávé még jó forró. Aztán visszamentem a hátsó udvarra. Jó hosszú idő telt el, amíg veszettül tépve újra megjelent a siklómotoros a tavon. A távoli mennydörgés fültépő üvöltéssé erősödött. Ezt le kéne tiltani. Nyilván meg is teszik, de a motorcsónakos pacák nem törődik: vele. Élvezi, ha feltűnést kelthet, mint a többiek, akiket ismerek. Lesétáltam a tópartra.

Ezúttal sikerült. A vezető éppannyira lassított, amennyire a kanyarhoz kellett, a barna legény messze kihajolt, hogy a centrifugális erő húzását ellensúlyozza. Az egy talpú vízisí majd kiemelkedett a vízből, de egyik széle azért benne maradt, aztán a motorcsónak újra visszabillent, a vízisí beállt az egyenesbe, és mégse dobta le a lovasát, aztán elmentek, ahonnan jöttek − ez volt az egész. A csónak verte hullámok megrohamozták a tópartot a lábam előtt. Keményen nekicsapódtak a rövid móló pilléreinek, megtáncoltatták a kikötött csónakot. Még nyaldosták a partot, mikor visszafordultam, a ház felé.

A hátsó udvarra értem, amikor csilingelést hallottam a konyha felől. Mikor újra felhangzott, úgy döntöttem, a csengő csak a bejárati ajtón át szólhat. Odavágtattam, és kinyitottam.

Eileen Wade állt a kapu előtt, nem nézett a házra, Megfordult, és azt mondta:

− Bocsánat, itthon felejtettem a kulcsomat. -− Aztán meglátott. − Ö, azt hittem, Roger vagy Candy.

− Candy nincs itt. Szerda van. Bejött, és én meg becsuktam az ajtót. A két dívány közötti asztalra csomagot tett. Arckifejezése hűvös és tartózkodó volt. Lehúzta fehér disznóbőr kesztyűjét.

− Valami baj van?

− Igen, de nem az. Ebédre hívott. Attól tartok, tisztára lemerevedett.

− Ó. − Leereszkedett az egyik díványra. − Tudja, teljesen megfeledkeztem róla, hogy szerda van. A szakács is kimenős. Buta vagyok.

− Candy tálalt, mielőtt elment. Az az érzésem, hogy elfüstölök. Remélem, a kocsim nem volt útban.

Mosolygott. − Nem. Volt elég helyem. Nem kér teát? Magamnak úgyis főzök.

− Jó. − Nem tudom, miért mondtam ezt. Nem kívántam a teát. Csak úgy mondtam.

Kibújt vászonkabátjából. Kalap nem volt rajta. -Csak benézek Rogerhez, hátha szüksége van valamire.

Néztem utána, ahogy a dolgozó ajtajához megy, és kinyitja. Egy pillanatra megállt, aztán becsukta az ajtót, és visszajött.

− Alszik. Nagyon mélyen alszik. Fel kell ugranom égy pillanatra. Azonnal itt vagyok.

Néztem, ahogy felkapja a kabátját, kesztyűjét, csomagját, és fölmegy a lépcsőn, be a szobájába. Az ajtó becsukódott. Átmentem a dolgozószobához azzal á gondolattal, hogy elhozom onnan a piát. Ha alszik még, úgy sincs rá szüksége.

XXXVI. fejezet

A szoba fülledt volt, a franciaablakok zárva, a redőnyök leeresztve, félhomály. Csípős szag úszott a levegőben, és túl nagy volt a csönd. Az ajtótól alig öt méterre volt a dívány, és még a félutat se tettem meg, máris tudtam, hogy halott fekszik a díványon. Oldalán feküdt, arccal a támlának, egyik karja a teste alá csuklott, a másik alsó karja majdnem eltakarja a szemét. Mellkasa és a díványtámla között vértócsa, a tócsában az ismétlő Webley. Arcának egyik fele alvadt vérmaszkban.

Fölé hajoltam, láttam tágra nyitott szeme sarkát, a meztelen és ízléstelen karját az arca előtt, s a karja hajlatánál, a fején megpillantottam a feketedő, duzzadt lyukat, amelyből még mindig szivárgott a vér.

Ügy hagytam. A csuklója meleg volt, de kétség nem fért hozzá, hogy Roger Wade halott. Körülnéztem, hátha hagyott hátra levelet vagy valami firkálmányt. Az asztalon heverő kézirathalomtól eltekintve semmi ilyesmit nem láttam. Nem szoktak levelet hátrahagyni. Az írógép az asztalkán áll, letakaratlanul. Nem volt belefűzve papír. Egyébként minden nagyon is természetesnek tűnt. Sokféleképp készülnek föl az öngyilkosok, van, aki itallal, van, aki alapos pezsgős vacsorával. Van, aki estélyi ruhában lesz öngyilkos, van, aki ruha nélkül. Elkövettek már öngyilkosságot fal tetején, árok mélyén, fürdőszobákban, vízben, víz fölött, víz alatt. Akasztották föl magukat csűrben, gázosították el magukat garázsban. Ez túl egyszerűnek látszott. Nem hallottam a lövést, bizonyára akkor dördült el, amikor a tóparton figyeltem a vízisíbajnokot a kanyarban. Elég nagy zaj volt. Talán nem is számolt vele. A végső döntés egybeesett a siklómotoros felfutásával. Nem nagyon tetszett a dolog, de hát ki törődik vele, hogy mi nem tetszik nekem.

A széttépett csekk maradványai á padlón heverték, de nem nyúltam hozzájuk. Annak a cuccnak a széttépett csíkjai, amit azon a másik éjszakán írt, á papírkosárban voltak. Nem hagytam ott. Kiszedegettem, megbizonyosodtam róla, hogy mind nálam vannak, és a zsebembe raktam őket. Nem okozott gondot, a kosár majdnem üres volt. Semmi értelme azon töprengeni, honnan került elő a pisztoly. Túl sok helyre el lehetett dugni. A székbe, a díványba, valamelyik párna alá. A padlón is lehetett, a könyvek mögött, bárhol.

Kimentem, becsuktam az ajtót. Hallgatóztam. A konyhából hangok hallatszottak. Kimentem. Eileen kék kötényben, a főző most kezdett fütyörészni. Lecsavarta a lángot, rövid, közömbös pillantást vetett rám,

− Hogy kéri a teát, Mr. Marlowe?

− Azon mód, ahogy kiönti a kannából.

A falhoz támaszkodtam, előszedtem egy cigarettát a zsebemből, csak hogy valamit kezdjek magammal. Nyomkodtam, húzogattam, kettétörtem, és az egyik felét a padlóra dobtam. Szeme követte a fél cigaretta útját. Lehajoltam, fölvettem. A két darabból kis labdát gyúrtam a markomban.

Elkészítette a teát. − Mindig tejszínnel és cukorral iszom − mondta a válla fölött. − Különös, mert a kávét feketén és keserűn iszom. A teaivást Angliában tanultam, ök szacharint használnak cukor helyett. Amikor kitört a háború, a tejszínről is lemondtak persze.

− Élt Angliában?

− Ott dolgoztam. A bombázások alatt is. Találkoztam ott egy férfival − de ezt már elmondtam.

− Rogert hol ismerte meg?

− New Yorkban.

− Ott is esküdtek?

Megpördült, szemöldökét összeráncolta. − Nem, New Yorkban nem voltunk még házasok. Miért?

− Csak beszélek, míg ázik a tea.

Kinézett az ablakon a mosogató fölött. Onnan kilátszott a tóra. A szárítóasztal szélére támaszkodott, ujjai a teababán matattak.

− Meg kell szüntetni − mondta. − De nem tudom, hogyan. Talán van valami intézmény, ami rá tudná venni. Én valahogy nem tudom, hogyan kezdjek hozzá. Alá kell írnom valamit, nem?

Mikor ezt kérdezte, felém fordult.

− Ezt neki kéne megcsinálnia − mondtam. − Pontosabban, e pillanatig kellett volna neki.

Megszólalt a teaóra csengője. Visszafordult a mosogató felé, és átöntötte a teát a másik kannába. Aztán az új kannát rátette a tálcára, amire már elkészítette a csészéket. Odaléptem, fogtam a tálcát, és kivittem a nappaliba a két dívány közötti asztalra. Leült velem szemben, öntött két csészével. Fogtam, és magam elé tettem az enyémet, hagytam hűlni. Néztem, ahogy két cukrot meg tejszínt tesz a magáéba. Megkóstolta.

− Mit akar ezzel az utolsó megjegyzéssel? − kérdezte hirtelen. − Hogy e pillanatig kellett volna neki rábíznia magát valamilyen intézményre, ugye, arra gondolt, igaz?

− Az a gyanúm, a levegőbe lőttem. Eldugta a pisztolyt, amiről beszéltem magának? Tudja, akkor délelőtt, amikor Roger azt a színjátékot rendezte ott fönn.

− Hogy eldugtam-e? − ismételte összevont szemöldökkel, T− Nem. Ilyesmit nem teszek. Nem hiszem, hogy van értelme. Miért kérdi?

− És ma itthon felejtette a kapukulcsot?

− Mondtam már, hogy igen.

− A garázskulcsot meg nem. Az ilyen házakban pedig a kapukulcs a fő.

− A garázshoz nincs szükségem kulcsra − mondta élesen. − Kapcsolóval működik. Van egy biztonsági kapcsoló a bejárati ajtón belül, azt felcsapja az ember, amikor kimegy. Aztán a garázs mellett egy másik kapcsoló működteti az ajtót. Gyakran nyitva is hagyjuk a garázst. Vagy Candy kimegy, és bezárja.

− Értem.

− Elég különösek a megjegyzései − mondta maró hangon. − A minap délelőtt ugyanezt csinálta velem.

− Elég különös tapasztalatokra tettem szert ebben a házban. Pisztolyok sülnek el éjszakánként, részegek feküsznek a kerítés tövében, és olyan orvosok járnak ide, akiknek semmi hasznát se venni. Szépasszonyok zárnak a karjaikba, és úgy beszélnek hozzám, mintha valaki más lennék, a mexikói személyzet pedig kést dobál. Az a pisztoly, hát az elég baj. De maga tulajdonképpen nem szereti a férjét, igaz? Na jó, már ezt is mondtam.

Lassan felállt. Olyan nyugodt volt, mint az aludttej, de ibolyaszeme már nem olyan színű volt, mint szokott, és nem is olyan lágy. Aztán remegni kezdett a szája.

− Valami − történt valami odabenn? − kérdezte nagyon lassan, és a dolgozószoba felé nézett.

Épp hogy bólintani kezdtem, ő máris futott. Villámsebesen az ajtónál termett. Fölrántotta, berontott. Bentről semmi nem hallatszott. Tetű alak vagyok. Nem lett volna szabad beengednem, elő kellett volna készítenem a rossz hírre, várjon, és ne siessen, nem ülne le, attól tartok, komoly a dolog. Bla-bla-bla. És ha végigkínlódtad az egészet, akkor sem érsz el vele semmit. Jó, ha még jobban el nem rontod.

Fölálltam, utánamentem a dolgozószobába. A dívány előtt térdelt, a halott fejét a mellére fogta, csupa vér lett. Nem adott hangot. Szeme csukva volt. A sarkán ringatózott, már amennyire tudott a magához szorított halott testtel.

Visszamentem, találtam egy telefont meg telefonkönyvet. A megyei seriff legközelebbi kirendeltségét hívtam. Nem lényeges, úgyis rádión továbbítják. Aztán kimentem a konyhába, kinyitottam a vízcsapot, zsebemből a kéziratfoszlányokat bedobáltam a villamos hulladékőrlőbe. Belekotortam utánuk a másik kannából a tealeveleket. Egy másodperc, és a cucc eltűnt. Elzártam a vízcsapot, kikapcsoltam az őrlő motorját. Kimentem a nappaliba, kinyitottam a bejárati ajtót, és kiléptem.

Valahol a közelben cirkálhatott a járőr, mert hat perc múlva megérkezett. Amikor bevezettem a szobába, Eileen Wade még mindig a dívány mellett térdepelt. A járőr azonnal odament hozzá.

− Bocsásson meg, asszonyom. Megértem magát, de nem szabad semmihez hozzányúlni.

Lassan ránézett, aztán támolyogva talpra állt. − A férjem. Lelőtték.

A járőr levette a sapkáját, és az asztalra tette. A telefonért nyúlt.

− A neve Roger Wade − mondta Eileen Wade magas üveghangon. − A híres regényíró.

− Tudom − mondta a járőr, és tárcsázott. Eileen Wade a blúza elejét nézte. − Felmehetek átöltözni?

− Hogyne. − A járőr bólintott, telefonált, aztán befejezte, letette a kagylót, és megfordult. − Azt mondta, lelőtték. Ügy érti, megölte valaki?

− Azt hiszem, ez az ember gyilkolta meg − válaszolta Eileen Wade, és nem nézett rám, aztán gyorsan kiment a szobából.

A járőr rám nézett. Elővette a jegyzetfüzetét. Valamit írt bele. − Fölírnám a nevét − mondta könnyedén − meg a címét. Maga értesített bennünket?

− Igen − és megmondtam a nevem meg a címemet.

− Csak nyugodtan, míg Ohls hadnagy megjön.

− Bernie Ohls?

− Aha. Ismeri?

− Hogyne. Régóta ismerem. Valaha a kerületi ügyész hivatalában dolgozott.

− Mostanában nemigen − mondta a járőr. − A Gyilkossági Csoport helyettes főnöke a Los Angeles-i seriffségen. A család barátja, Mr. Marlowe?

− Mrs. Wade előbbi szavaiból nehéz erre következtetni.

Vállat vont egy félmosollyal. − Csak nyugodtan Mr. Marlowe. Fegyvert nem hord magánál, igaz?

− Ma nem.

− Meggyőződnék róla. − Gyorsan áttapogatott. Aztán a dívány felé nézett. − Ilyen helyeken nem nagyon várhatja az ember, hogy a feleség értelmesen beszél majd. Várjunk inkább odakinn.

XXXVII. fejezet

Ohls középtermetű, zömök férfi volt, a haja szőke és kissé hátracsúszott, a szeme kék és mélyen ülő szemöldökét, mintha odarajzolták volna, és azelőtt, mikor még kalapot hordott, mindig csodálkoztam, hogy nagyobb feje van, mint vártam. Kemény, rámenős kíber volt, cinikus, de valahol nagyon becsületes. Már rég kapitány kellett volna legyen. Vagy fél tucat vizsgát tett le, a legjobb eredménnyel, de nem szerette a seriffet, és a seriff sem szerette.

Állkapcsát simogatva ment lefelé a lépcsőn. Már jó ideje villogtak a vakuk a dolgozószobában. Ki-be mászkáltak az emberek. Én csak üldögéltem a nappaliban, egy civil ruhás hekussal, és vártam.

Ohls leült az egyik szék sarkára, és a tenyerébe bokszolt. Egy cigarettát rágcsált. Tűnődve nézegetett maga elé.

− Emlékszik a régi szép időkre, amikor még őrtorony volt a bejáratnál, és magánrendőrség Idle Valleyben?

Bólintottam. − Meg játékkaszinók.

− No persze. Ennek nem lehet véget vetni. Az egész Idle Valley még mindig magántulajdon. Mint valamikor Arrowhead meg Emerald Ray. Hosszú ideje először vagyok jelen olyan esetnél, ahol nem ugrándoznak körülöttem az újságírók. Valaki úgy súghatta a nevemet Peterson seriff fülébe. Telexjelentésekből is kihagyták.

− Nagy előrelátásra vall − mondtam. − Hogy van Mrs. Wade?

− Túlságosan nyugodt. Biztos bedobott egy csomó tablettát. Van fönt vagy fél tucat fajta − még demerol is. Ronda egy szer az. A maga barátai valahogy nem nagyon szerencsések az utóbbi időben. Mintha kezdenének kipusztulni.

Mit lehet erre mondani.

− A lőfegyverrel elkövetett öngyilkosság mindig érdekelt − mondta Ohls, oda se figyelve. − Könnyű úgy megrendezni. Az asszony azt mondja, maga ölte meg. Miért mond ilyeneket?

− Nem szó szerint gondolja.

− Senki más nem volt itt. Azt mondja, maga tudta, hol, volt a pisztoly, tudta, hogy a férje részeg, tudta, hogy valamelyik este elsült a kezében a pisztoly, mikor ő birkózott vele, hogy kicsavarja a kezéből. Sőt, akkor este maga is jelen volt. De nem valami sokat segített, igaz?

− Ma délután átkutattam Roger Wade íróasztalát. Pisztoly sehol. Megmondtam a nőnek, hol a pisztoly, és kértem, hogy tegye el. Most azt mondja, nem hiszi, hogy van értelme az ilyesminek.

− Mit jelent az, hogy „most”? − kérdezte Ohls nyersen.

− Miután hazajött, és mielőtt telefonáltam volna a kirendeltségre.

− Átkutatta az íróasztalt? Miért? − Ohls felemelte karjait, aztán a térdére eresztette őket. Érdeklődés nélkül nézett rám, mint akinek nem fontos, mit válaszolok.

− Roger Wade kezdett berúgni. Csak úgy eszembe jutott, hogy jobb volna, ha a pisztoly valahol másutt lenne. De akkor éjjel nem akarta ám lepuffantani magát. Csak cirkuszolt.

Ohls bólintott. Kivette a megrágott cigarettát a szájából, a hamutálcába dobta, és egy másikat dugott a helyére.

− Abbahagytam a dohányzást − mondta. − Állati sokat köhögtem tőle. De az istennek se hagy békét. Nem érzem jól magam, ha nincs a számban. Az volt a terve, hogy megfigyeli a tagot, amikor egyedül van?

− Nekem ugyan nem. Ő kért rá, hogy jöjjek ide ebédre. Beszélgettünk, és mintha levert lett volna, mert nem ment a munka. Ügy döntött, hogy fogja magát, és becsókol. El kellett volna vennem tőle az üveget?

− Most még nem gondolkodom. Csak megpróbálok képet alkotni. Maga mennyit ivott?

− Csak sört.

− Tetű egy szerencséje van magának, Marlowe. Hogy épp most kellett itt lennie. Mire föl volt az a csekk? Az, amelyiket kitöltött, aláírt, aztán széttépett?

− Mind azt akarták, hogy jöjjek ide, lakjak itt, és tartsam kordában. Ügy értem, ő maga, a felesége, a kiadója, egy Howard Spencer nevű tag. New York-i pofa, gondolom. Nála lenyomozhatja. Visszautasítottam őket. Később jött a nő, hogy a férje elveszett, meg hogy aggódik érte, megkeresném-e. Hazahoztam. Legközelebb a kerítés tövéből cipelem be a hátamon, és dugom ágyba. Egy porcikám se kívánta, Bernie. Csakhogy valahogy a nyakamba szakadt.

− Ennek semmi köze a Lennox-ügyhöz, igaz?

− Az ég szerelmére, Bernie, a Lennox-ügy nem. létezik.

− Milyen igaz − mondta Ohls szárazon. Térdvédőjén kaparászott. Valaki bejött a főbejáraton, beszélt az ott silbakoló hekusokkal, aztán átjött Ohlshoz.

− Valami Loring doktor van odakint, hadnagy. Azt mondják, idehívták. A hölgy háziorvosa.

− Eressze be.

A hekus visszament, dr. Loring bejött elegáns, fekete táskával. Megközelíthetetlen és elegáns volt tropikálöltönyében. Rám se nézett, úgy ment el mellettem.

− Fönn van? − kérdezte Ohlst.

− Aha − a szobájában. − Ohls fölállt. − Mi ellen rendelte neki a demerolt, doki?

Loring dr. csúnyán nézett. − Azt írom fel a pácienseimnek, amit jónak látok − válaszolta hidegen. − Nem vagyok köteles magyarázkodni. Ki mondta, hogy én adtam Mrs. Wade-nak a demerolt?

− Én. Ott van fönn az üveg, rajta a maga neve. Szabályos gyógyszerraktár van ott a fürdőszobájában. Lehet, hogy maga nem tud róla, doki, de nekünk már egész szép kis tablettagyűjteményünk van bűnjelként. Kékmadár, vöröscsikó, sárgaröhej, dililabdacs meg a többi, ami még rajta van a listán. A demerol a legrosszabb. Ezen élt Goering is. Azt mondják. Napi tizennyolcnál tartott, amikor elkapták. Három hónapjukba került a katonaorvosoknak, mire leszoktatták.

− Nem értem az ilyen beszédet − mondta Loring dr. mereven.

− Nem? Kár! A kékmadár nitrátos amitál. A vöröscsikó seconál. A sárgaröhej nembutál. A dililabdacs barbiturálos benzedrinkeverék. A demerol szintetikus kábítószer, könnyen szenvedéllyé válik. Maga csak úgy kiadja őket, mi? Valami súlyos baja van a hölgynek?

− Egy alkoholista férj elég súlyos tüneteket idézhet elő egy érzékeny asszonynál − Válaszolta Mr. Loring.

− A férjjel nem foglalkozott, mi? Kár. Mrs. Wade fenn van, doki. Kösz, hogy időt szánt rám.

− Ön pimaszkodik, uram. Jelenteni fogom!

− Aha, csak rajta − mondta Ohls. − De mielőtt jelentene, csináljon mást is. Tisztítsa ki a hölgy agyát. Kérdeznem kell tőle egyet-mást.

− Azt teszek, amit az ő lelkiállapotában jónak látok. Van némi fogalma róla, hogy ki vagyok én? Aztán meg, csak a dolgok tisztázása kedvéért: Mr. Wade nem volt a páciensem. Nem kezelek alkoholistákat.

− Csak a feleségüket, he? − vicsorított rá Ohls. − Tudom, hogy ki maga, doki. És belső vérzést kaptam a rémülettől, amikor megtudtam. Az én nevem Ohls. Ohls hadnagy.

Dr. Loring fölment a lépcsőn. Ohls megint leült, és rám vigyorgott.

- Diplomatikusnak kell lenni az ilyen madarakkal − mondta.

Valaki kijött a dolgozószobából, és odalépett Ohlshoz. Komoly képű, szemüveges és agytröszt-homlokú pasas.

− Hadnagy.

− Nyomás.

− A seb perzselt, tipikusan öngyilkosságra valló, a torkolattűztől erősen puffadt. Ugyanezért a szem is exoftalmiás. Nem hiszem, hogy találunk ujjlenyomatot a pisztoly felületén. Jó csomót ázott a vérben.

− Elképzelhető a gyilkosság, ha a tag aludt, vagy tökrészeg volt? − kérdezte tőle Ohls.

− Persze, csak semmi nem bizonyítja. A fegyver ismétlő Webley. Nehéz felhúzni, viszont igen könnyű érintésre ürít. A visszasiklás megmagyarázza a fegyver helyzetét. Mindeddig nem látok semmit, ami az öngyilkosságnak ellentmondana. Magas alkohol-koncentrációt várok. Ha elég magas − a fickó jelentőségteljesen vállat vont −, akkor már hajlok rá, hogy kétségbe vonjam az öngyilkosságot.

− Kösz. Hívta a vizsgálóbírót?

A fickó bólintott, és elment. Ohls ásított, órájára nézett, aztán rám.

− Le akar lépni?

− Hogyne, ha enged. Azt hittem, gyanúsított vagyok.

− Később talán kénytelenek leszünk megtisztelni. Arrafelé lógjon, ahol meg lehet találni, ennyi az egész. Valaha maga is hekus volt, úgyhogy tudja, hogy megy ez. Van, amin gyorsan kell dolgozni, nehogy a bizonyíték levegővé váljon. Ez épp az ellenkezője. Ha emberölés volt, kinek állt érdekében? A feleségének? Nem volt itthon. Magának? Pompás, hiszen maga teljesen egyedül volt vele, és tudta, hol a pisztoly. Tökéletes. Van itt minden, kivéve az indítékot, de ha volna, a maga szakmai ismeretei akkor is nagy súllyal esnének latba. Úgy számolom, ha maga akarta megölni a tagot, úgy is meg tudta volna ölni, hogy nem csap ekkora felhajtást.

− Kösz, Bernie. Ennél aztán igen.

− A személyzet nem volt itt. Kimenőnapjuk van. Úgyhogy valaki olyannak kellett elkövetni, aki csak úgy betoppan. Aztán tudnia kellett, hol van Wade fegyvere, aztán elég részegen kellett itt találnia, alvó állapotban, aztán akkor kellett meghúzni a ravaszt, amikor a siklócsónak elég nagy zajt csap, hogy senki ne hallja a lövést, és aztán még el kellett hagyni a házat, mielőtt maga feljön a tótól. Ezt, uram, már amennyit én értek hozzá, nem szopom be. Az egyetlen, akinek megvoltak az eszközei mindenhez, éppen az, aki nem használta volna ki őket − mert egyedül ő volt képes rá.

Fölálltam, indulásra készen. − Oké, Bernie. Minden este otthon vagyok.

− Csak még egyet − mondta Ohls elmerengve. − Ez a Wade nevű pofa tömegtermelő író volt. Nagy dohány, nagy hírnév. Én nem bukom az ilyen irodalomra. Bordélyházban finomabb embereket találni a hőseinél. De ez ízlés dolga, és nekem mint kíbernek, semmi közöm hozzá. A pénzhez itt volt az a gyönyörű otthon, az ország egyik legszebb helyén. Meg egy gyönyörű feleség, csomó haver, és semmi baja. Azt szeretném tudni, mi tette tönkre mindezt, méghozzá úgy, hogy fogta magát, és meghúzta a ravaszt. Hogy volt valami oka rá, az olyan

biztos, mint a halál. Ha maga tudja, okosabb, ha simán beledalolja a fülembe. A viszontlátás.

Az ajtóhoz mentem. A silbak Ohlsra nézett. Ohls megadta a jelet, és ő kiengedett. Bekecmeregtem a kocsiba, a pázsiton kellett tolatnom, hogy a feljárót eltorlaszoló különféle rendőrségi kocsik közül ki tudjak evickélni. A kapunál még egy fakabát mért végig, de nem szólt semmit. Föltettem világhírű napszemüvegemet, és a főút felé pörgettem. Az út üres és békés volt. Délutáni napfény zuhogott a manikűrözött pázsitokra és mögöttük a nagy, sok szobás luxusvillákra.

Idle Valley egyik házában vérbe fagyva halt meg valaki, aki nem volt ismeretlen a világ szemében, de a lusta nyugalmat nem zavarta semmi. Ami az újságokat illeti, akár Tibetben is történhetett volna. A kanyarban, ahol két birtok kőfala könyököl az útra, sötétzöld seriffkocsi parkolt. Fakabát szállt ki belőle, fölemelte a karját. Az ablakhoz lépett.

− A jogosítványát, legyen szíves.

Elővettem a brifkómat, és kinyitva feléje nyújtottam.

− Csak a jogosítványt kérem. Nincs jogom a tárcájához nyúlni.

Kivettem belőle, a kezébe adtam. .− Mi baj? Bepillantott a kocsimba, és visszaadta a jogosítványt.

− Nincs semmi baj − válaszolta. − Csak a szokásos ellenőrzés. Elnézést a zavarásért.

Továbbot intett, és visszament a leparkolt kocsihoz. Ezek a kíberek. Soha nem mondják meg, mit miért tesznek. Így nem tudod meg, hogy nem ismerik önmagukat.

Hazamentem, betermeltem néhány hideg italt, elmentem vacsorázni, hazajöttem, kinyitottam az ablakot meg az ingem nyakát, és vártam, hogy történjen valami. Hosszú ideig vártam. Volt vagy kilenc óra, amikor Bernie Ohls telefonált, hogy menjek be rögtön, de a világért se álljak meg útközben virágot szedni.

XXXVIII. fejezet

Candy már ott várt a seriff várószobájában, kemény széken ült, a fal mellett. Gyűlölettel nézett, míg elhaladtam mellette, bementem a nagy, négyszögletes terembe, ahol Peterson seriff törvénynapot tartott. Szobáját valóságos hálaajándék-gyűjtemény árasztotta el, amit a lelkes publikum hordott össze húszesztendei hűséges szolgálata elismeréséül. A falakat lovakról készült fényképek borították, és Peterson seriff minden képen személyesen is jelen volt. Asztalának sarkain faragott lófejek voltak. Tintatartója egy politűrozott lóhátas lónak egyik patája volt, a másikban, amely fehér homokkal volt megtöltve, a tollakat tartotta. Ezek mindegyikén arany táblácska jelezte a dátumot. Az asztal közepén a letartóztatottak lajstroma − rajta egy pakli Bull Durham meg egy csomag barna cigarettapapír. Peterson maga csavarta a cigarettát, Fél kézzel csavarta őket, lóháton is, művészetét gyakorta bemutatta, főként díszszemlék élén, nagy, fehér lovon ülve, gyönyörű mexikói ezüstverettel kirakott nyeregben. Lóháton lapos tetejű mexikói sombrerót viselt. Gyönyörűen lovagolt, és a lova pontosan tudta, mikor kell nyugton maradnia, mikor kell megjátszania magát, hogy a seriff nyugodt, kifürkészhetetlen mosolyával, egyetlen gyeplőrántással, megfékezhesse. A seriff elsőrangú ripacs volt. Festői sólyomprofilja ugyan kissé megereszkedett már az álla alatt, de tudta, hogy tartsa a fejét, hogy minél kevesebb látsszék a tokaszalonnából. Keményen megdolgozott minden fényképért. Az ötödik iksz közepén járt, apja dán bevándorolt, sok pénzt hagyott rá. A seriff nem volt dán típus, haja gesztenyeszínű, bőre barna volt, arca lenyűgözően mozdulatlan, mint egy indián szivarárusé, miként a. szelleme is. De soha senki nem mondta rá, hogy szélhámos. Voltak a hivatalában szélhámosok, akik átvágták, mint a szemetet, meg átvágták a nyilvánosságot is, de ezek nem sározták be Peterson seriff nevét. Mindig újraválasztották, kérés nélkül is, ő meg csak vonult fehér lován a díszszemléken, és kihallgatott a csattogó fényképezőgépek keresztüzében. Így szól az emlékműfelirat. Ami azt illeti, soha nem hallgatott ki senkit. Egyszerűen azért, mert nem tudta, hogy kell. Csak ült az asztalnál, és szigorúan nézett a gyanúsítottra, profilját mutatva a fényképezőgép-lencséknek. A vakuk fellobbantak, a fotósok hódolatteljesen köszönetet mondtak a seriffnek, a gyanúsítottat, aki a száját se nyitotta ki, elvitték, a seriff kiment a ranchójára a San Fernando Valleybe. Ott mindig meg lehetett találni. Ha vele nem is, valamelyik lovával mindig szót érthetett, az ember.

Választások idején néha-néha valamelyik politikus fejébe vette, hogy kiüti Peterson seriffet a nyeregből, és képes volt holmi Beépített-Profilú-Vén Jampec néven titulálni, vagy így: Félkéz-Füstölt-Seriff-Csülök, de nem jutott vele messzire. Megint újraválasztották, élő bizonyságul, hogy hazánkban örökre megmaradhat bárki egy fontos hivatalban a legcsekélyebb képesség nélkül, bárki, akinek jó fényképarca van, távol tudja magát tartani a kötelesség-

-től, és befogja a pofáját. Ha a tetejében még festői lovas is, verhetetlen.

Amikor Ohls meg én bementünk, Peterson seriff az íróasztal mögött állt, a fotósok meg kifelé sorakoztak az ajtón. A seriff fején már fehér stetson ült-Cigarettát sodort. Hazafelé készülődött. Szigorúan rám nézett

− Ez ki? − kérdezte dús baritonján.

− A neve Philip Marlowe, főnök − mondta Ohls.

− Egyedül ő volt a házban, amikor Wade főbe lőtte magát. Parancsol egy képet róla?

A seriff szemügyre vett. − Azt hiszem, nem -⁻ mondta, és egy nagy, vasszürke hajú, fáradtforma taghoz fordult. − Ha szüksége van rám, Hernandez kapitány, a ranchon vagyok.

− Igenis, uram.

Peterson rágyújtott. A hüvelykujja körmén pattintotta lángra. Peterson seriff nem használ öngyújtót. Ő az a csavard-magad− és gyújtsd-félkézzel-típus

Jó éjszakát köszönt, kiment. Egy pléhpofájú, fekete szemű alak követte, személyes testőre. Az ajtó becsukódott mögöttük. Miután eltűntek, Hernandez kapitány az asztalhoz lépett, és betelepedet a seriff hatalmas karszékébe, a gyorsíró közelebb tolta állványát a fal mellől, hogy a könyökének helye legyen. Ohls az asztal végében ült, és élvezte a dolgot.

− Na, Marlowe − mondta Hernandez sürgetően.

− Regéljen.

− Hát illik ez, hogy még egy képet se csinálna rólam?

− Hallotta, mit mondott a seriff?

− Igen, de miért? − siránkoztam.

Ohls nevetett. − Fene jól tudja azt maga.

− Merthogy jóképű vagyok, meg magas is meg barna is, és a választópolgárok netán engem is megnéznének?

− Elég − mondta Hernandez hidegen. − Nyomás, köhögje el magát. Kezdje a legelején.

Az elejéről kezdtem nekik: hogyan találkoztak Howard Spencerrel, majd Eileen Wade-del, hogy vett rá, hogy keressem meg Rogert, mire kért fel Wade, és hogy találtam rá eszméletlen állapotban a hibiszkusz tövében,

meg a többit. A gyorsíró jegyezte. Senki nem szólt közbe. És az igazságot mondtam. Csak az igazságot. De nem a teljes igazságot. Amit kihagytam, az én dolgom.

− Csinos − mondta a végén Hemandez. − Csakhogy nem teljes a kép. − Hideg, hozzáértő, veszedelmes tag ez a Hernandez. Ilyennek is kell lenni a seriff hivatalában. − Akkor éjjel, amikor Wade elsütötte a pisztolyt a hálószobájában, maga bement Mrs. Wade-hez, és csukott ajtó mögött ott tartózkodott egy ideig. Mit művelt benn?

− Ő hívott be, arra volt kíváncsi, hogy van a férje.

− Miért csukott ajtó mögött kíváncsiskodott?

− Wade félig aludt, és én nem akartam zajt csapni. Az inas is ott lődörgött, fülét hegyezve. Aztán meg a nő kérte, hogy csukjam be. Nem tudtam, hogy ez egyszer majd fontos lesz.

− Mennyi ideig tartózkodott benn?

− Nem tudom. Vagy három percig.

− Van egy ötletem: maga néhány órát tartózkodott a szobájában − mondta Hernandez hidegen. − Fejezzem ki magam érthetőbben?

Ohlsra néztem. Ohls nem nézett sehova. Meg-gyújthatatlan cigarettáját rágcsálta, mint mindig.

− Rosszul tájékoztatták, kapitány.

− Meglátjuk. Miután kijött, lement a dolgozószobába, és az éjszakát a díványon töltötte. Talán azt kellene mondanom, ami kicsi még hátravolt az éjszakából.

− Wade tizenegy előtt tíz perccel hívott fel. Jócskán elmúlt két óra, amikor végleg lementem a dolgozószobába akkor éjjel. Tőlem azt is mondhatja, hogy ami kicsi még hátravolt az éjszakából.

− Hozzák be az inast − mondta Hernandez. Ohls kiment, és Candyvel tért vissza. Leültették.

Hernandez föltett néhány kérdést, hogy azonosítsa. Aztán ezt mondta:

− Jól van, Candy, az egyszerűség kedvéért szólítunk így, miután segítetted Marlowe-nak lefektetni Roger Wade-et, mi történt?

Többé-kevésbé tudtam, mi következik. Candy nyugodt, ellenséges hangon adta le a meséjét. Kevés kiejtési hibával beszélt. Ügy látszik, ez gombnyomásra ment nála. Azt mesélte, azért tartózkodott lenn, hogy ha netán szükség van rá, kéznél legyen, részben a konyhában, ahol harapott valamit, részben a nappaliban. Amikor a nappaliban ült a bejárati ajtó melletti széken, meglátta Eileen Wade-et a szobájában és azt is látta, hogy levetette a ruháját. Látta, hogy meztelen testére háziköntöst vett fel, és látta, hogy bementem a szobába, becsuktam az ajtót, és hosszú ideig bent maradtam, jó pár órát, gondolja. Hallotta, hogy az ágyrugók nyikorogtak. Suttogást hallott. Elég nyilvánvalóvá tette, mire gondol. Amikor befejezte, megsemmisítő pillantást vetett rám, szája mereven legörbült a gyűlölettől.

− Vigyék ki − mondta Hernandez.

− Egy pillanat − szólaltam meg. − Szeretnéd valamit kérdezni tőle.

− Itt én kérdezek − mondta Hernandez élesen.

− Kapitány, maga nem tudja, mit kell kérdezni. Nem volt a helyszínen. Candy hazudik, és tudja, hogy én is tudom ezt.

Hernandez hátradőlt, a seriff egyik tollát vette a kezébe. Meghajlította a szárát. Hosszú volt, hegyes és merevített lószőrből készült. Amikor a hegyes végét elengedte, a tollszár kirúgódott.

− Nyomás − mondta végül.

Candy szemébe néztem. − Hol voltál, amikor láttad, hogy Mrs. Wade levetkőzött?

− A bejárati ajtó melletti széken üldögéltem - mondta magabiztosan.

− A bejárati ajtó és a két szembenéző dívány között?

− Ahogy mondtam.

− Hol volt Mrs. Wade?

− A szobájában, az ajtó mellett. Az ajtó nyitva volt.

− Milyen világítás volt a nappaliban?

− Az állólámpa égett, ők bridzslámpának hívják.

− Milyen világítás volt a balkonon?

− Semmilyen. A hálószobában égett a lámpa.

− Milyen világítás volt a hálószobában?

− Nem valami fényes. Talán az éjjelilámpa.

− Nem a mennyezetvilágítás?

− Nem.

− Miután levetette a ruháját − a szobájában, az; ajtóhoz közel, ahogy mondod −, háziköntöst vett föl. Milyen háziköntöst?

− Kék háziköntöst. Olyan hosszú cuccot, mint a pongyola. Széles övvel fogta össze magán.

− Szóval, ha véletlenül nem láttad volna meg, hogy levette a ruháját, akkor azt sem tudnád megmondani, mit viselt a házikabát alatt?

Vállat vont. Alig észrevehető nyugtalanság jelent meg a képén. − Si. Ez igaz. De láttam, hogy levetette a

ruháját.

− Hazudsz. A nappaliban olyan hely nincs, ahonnan megláthattad volna, hogy levetkőzik, még akkor sem, ha a küszöbön áll, hát még a szobájában. Ki kellett volna jönnie a balkon széléig, hogy lásd. Akkor aztán ő is észrevett volna.

Gyilkos pillantással nézett. Ohlshoz fordultam. -Maga látta a házat. Hernandez kapitány nem -vagy mégis?

Ohls alig láthatóan megrázta a fejét. Hernandez komoran nézett, hallgatott.

− Nincs a nappalinak egyetlen pontja sem, ahonnan csak a feje búbját is láthatta volna − még ha áll, akkor sem −, de azt mondja, Mrs. Wade üldögélt. Én egy fejjel magasabb vagyok nála, és csak a nyitott ajtó felső szegélyét láttam, amikor a bejárati ajtóban álltam. Mrs. Wade-nek ki kellett volna jönnie a balkon széléig, hogy Candy lássa, amiről azt állította, hogy látta. Ezt meg miért tette volna? Sőt, miért vetkőzött volna nyitott ajtónál? Nem értem!

Hernandez épp hogy csak rám pillantott. Aztán Candyre nézett. − Na és, hogy állunk az idővel? − kérdezte lágyan, hozzám intézve a szót.

− Ebben a dologban az én vallomásom az igaz. És én csak arról beszélek, amit bizonyítani lehet.

Hernandez olyan gyorsan köpködte a spanyol szavakat Candy felé, hogy nem érthettem, mit mondott. Candy dacosan farkasszemet nézett vele.

− Vigyék ki − mondta Hernandez.

Ohls bökött a hüvelykujjával, és kinyitotta az ajtót Candy kiment. Hernandez elővett egy csomag cigarettát, szájába dugott belőle egyet, és meggyújtotta arany öngyújtójával.

Ohls visszatért a szobába. Hernandez higgadtan beszélt: − Azt mondtam neki, hogy ha ez bírósági kihallgatás lett volna, és ő a tanúk emelvényéről adja le a meséit, pillanatokon belül a Quentinben találja magát, amint egytől három évig terjedő börtönbüntetését tölti hamistanúzásért. Mintha nem tett volna rá oltári benyomást. Világos, mi eszi a máját. Be-gerjedt a fiú, amúgy régimódiasan. Ha ott lett volna, és feltételeznénk a gyilkosságot, tűrhető bűnbakot lelhetnénk benne − ha eltekintünk attól, hogy kést használ. Már korábban az volt a benyomásom, hogy Wade halála telibe találta a gyereket. Akar valamit kérdezni, Ohls?

Ohls a fejét rázta. Hernandez rám nézett, azt mondta: − Jöjjön vissza holnap, és írja alá a vallomását. Akkorra legépeljük. Tíz órára meg kell lenni a rendőrbírói jelentésnek, igaz, hogy csak az előzetesnek. Van-e valami, ami nem tetszik magának, Marlowe, ebben a felállásban?

− Szíveskedne újra megfogalmazni a kérdést? Ahogy feltette, az azt sugallja, hogy van benne valami, ami nekem tetszhet.

− Sóder − mondta fáradtan. − Oszoljunk! Én megyek haza.

Felálltam.

− Azt a sztorit, persze, amit Candy hordott itt össze nekünk, én egy pillanatig se hittem − mondta. − Egyszerű csaléteknek szántam. Remélem, nincsenek rossz érzései.

− Egyáltalán nincsenek érzéseim, kapitány. Egyáltalán nincsenek.

Nézték, ahogy szó, köszönés nélkül elmegyek. Végigmentem a hosszú árkádsoron a Hill Street torkolatáig, beültem a kocsiba, és hazapörgettem.

Pontosan az volt a helyzet, hogy nem voltak érzéseim. Kongó és üres voltam, mint a csillagközi terek. Amikor hazaértem, kevertem magamnak egy gorombát, álldogáltam a nappali ablakánál, hallgattam a forgalom földrengését a Laurel Canyon Boulevardon, és néztem a nagy, dühös város izzását a dombokon, ahová a boulevardot metszették. Távol rendőrségi vagy tűzoltósziréna vijjogott kísértetiesen, fölerősödött, elhalkult, hosszú ideig sose maradt teljesen néma. A nap huszonnégy órájában mindig futott valaki, és mindig akadt, aki utol akarta érni a menekülőt. Kinn, az ezeregy bűn éjszakájában emberek haldokoltak, lettek nyomorékok, buktak visító kerekek, óriási teherautóabroncsok alá. Repülő üvegszilánk sebzett meg embereket, másokat megvertek meg kiraboltak, megfojtottak, megerőszakoltak, meggyilkoltak. Emberek éheztek, unatkoztak, megbetegedtek, elkeseredtek a magányban, a sértettségben, a félelemben, embereket rázott lázas, vad zokogás. Ez a város sem rosszabb, mint a többi gazdag, életerős, elveszett, megtépázott, büszke város.

Attól függ. honnan nézed, és milyen egyéni elszámolnivalód van. Nekem nem volt. Engem nem érdekelt.

Lenyeltem az italt, és lefeküdtem.

XXXIX. fejezet

A kihallgatás vicc volt. Az ügyész meg se várta az orvosszakértők véleményét, úgy vezette le, attól félt, hogy rajta múlik, ha érdektelenségbe fullad. Kár volt aggódnia. Egy író halála nem marad sokáig újság, azon a nyáron volt elég vetélytársa. Az egyik királyt megkoronázták, egy másikat kinyiffantottak. Egy héten belül három nagy repülőszerencsétlenség történt. Fasírttá lőtték egy nagy távíróhivatal vezetőjét Chicagóban, a saját automobiljában. Egy bör-töntűzben huszonnégy elítélt lelte halálát. Los Angeles megyei ügyészének nem volt szerencséje. Egyre-másra elmulasztotta a jó dolgokat.

Mikor elhagytam a tanúk emelvényét, megpillantottam Candyt. Messzire világító, gúnyos mosoly ült a képén − mit tudom én, miért és, mint általában, kicsit túl elegáns volt, kakaóbarna gabardinöltöny, fehér nyloning, éjkék nyakkendő. A tanúk emelvényén nyugodt volt, jó benyomást keltett. Igen, az úr az utóbbi időben elég sokszor berúgott. Igen, ő segítette ágyba akkor éjjel is, amikor a hálószobában elsült a pisztoly. Igen, az úr whiskyt követelt az utolsó nap is, mielőtt elment volna, de ő, Candy nem adott neki. Nem, Mr. Wade irodalmi tevékenységéről semmit sem tudott, de azt tudja, hogy az úr bizonytalanná vált. Folyton a papírkosárba dobálta, amit irt, aztán meg újra előszedte. Nem, soha nem volt fültanúja, hogy Mr. Wade veszekedett volna valakivel. És így tovább. Az ügyész vajmi silány eredménnyel masszírozta, Valaki ragyogóan megdolgozta Candyt.

Eileen Wade fehér-feketében jelent meg. Sápadt volt, halk, olyan tiszta hangon beszélt, hogy még a hangszóró se tudta elrontani. Az ügyész bársonykesztyűs kézzel bánt vele. Ügy szólította meg, mintha alig tudná visszanyelni bánatos zokogását, Amikor Eileen Wade elhagyta a tanúk emelvényét, az ügyész felállt, meghajolt, és a nő olyan félénken mosolygott rá, hogy a pofa majd megfúlt a saját nyálától.

Kifelé menet úgy haladt el mellettem, mintha a világon se volnék, csak az utolsó pillanatban biccentett egy picit, mintha látott volna már valahol, de hogy hol, az kiment a fejéből.

A cirkusz után, kinn a lépcsőnél összefutottam Ohlsszal. A lenti forgalmat nézte, vagy legalábbis úgy tett, mintha azt nézné.

− Príma munka − mondta, anélkül hogy a fejét elfordította volna onnan. − Gratulálok.

− Istenesen megdolgozta Candyt.

− Nem én, kispajtás. A főügyész döntött úgy, hogy a szex-sztori nem volna helyénvaló.

− Milyen szex-sztori?

Akkor rám nézett. − Ha, ha, ha − mondta. − És nem is maga van benne. − Arcán megjelent a magányosság kifejezése. − Nagyon régóta figyelem őket. Belefárad az ember. Ez itt spéci szerkezet. Kiváló formatervezés. Direkt reklámcélra. Na, viszlát, bátyuska. Majd üzenjen értem, ha húszdolláros ingeket kezd viselni. Majd berontok, hogy fölsegítsem a zakóját.

Emberek csellengtek körülöttünk, jöttek-mentek föl-le a lépcsőn. Mi meg csak álltunk. Ohls cigarettát kotort elő a zsebéből, megnézte, földhöz vágta és szanaszét tiporta a sarkával.

− Kár érte − mondtam.

− Ez csak egy cigaretta, kispajtás. Nem emberi élet. Majd ha lehiggadtak a dolgok, feleségül veszi a nőt, he?

− Tetű szöveg ez, hallja.

Keserűen felnevetett. − Rossz dolgokról beszélek jó embereknek − mcndta maróan. − Van valami hézag?

− Hézag, az nincs, hadnagy − mondtam, és mentem lefelé a lépcsőn. Mondott valamit a hátam mögött, de én csak mentem lefelé.

Átmentem a Flowe-en levő beefsteak-csárdába. Ez kellett még a mostani hangulatomhoz. A bejáraton goromba figyelmeztetés. „Csak férfiaknak. Nőket, kutyákat behozni tilos.” Benn a felszolgálás is úri volt. A pincérre, aki eléd lökte az ételt, igencsak ráfért a borotválkozás, a borravalót viszont felajánlás nélkül visszatartotta. Az ételek egyszerÚek, de nagyon jók, és van egyfajta svéd barna sörük, ami olyan kemény, mint a martini.

Amikor visszaértem az irodámba, csengett a telefon. Ohls beszélt: − Magához igyekszem. Van egy kis csevegnivalónk.

Hollywoodban vagy a közvetlen környékén lehetett, mert húsz perc múlva az irodámban volt. Beplántálta magát a fogyasztó-karosszékbe, keresztbe vetette a lábát, és felmordult:

− Modortalan voltam. Elnézést. Felejtsük el.

− Miért felejtsük? Inkább nyissuk föl a sebet.

− A számból vette ki. De csak suba alatt. Vannak, akik szerint maga rossz ló. Én nem úgy ismerem magát, mint aki szemetebb volna a sokévi átlagnál.

− Mi volt az a disznóság a húszdolláros inggel?

− Egy fenét, csak nem láttam a pipától − mondta Ohls. − Az öreg Potter járt az eszemben. Hogy azt mondja a titkárjának, mondja meg az ügyvédnek, hogy mondja azt Springer kerületi ügyésznek, hogy mondja meg Hernandez kapitánynak, hogy maga személyes jó barátja.

− Nem venné a fáradságot.

− Maga találkozott vele. Laufot adott magának.

− De nekem nem kell a lauf. Nem szeretem az öreget, de nyilván csak irigységből. Azért üzent értem, hogy tanácsokkal lásson el az életre. Ö a nagy, ő a Jani meg amit akar. De, ha jól csalódom, nem szemétláda.

− Nem hiszem, hogy becsületesen szert lehetne tenni százmillióra − mondta Ohls. – Lehet, hogy a főmókus hiszi, az ő keze tiszta, de közben néhány pasast fölkentek ám a falra, virágzó kis cégek alól húzták ki a talajt, úgyhogy fillérekért kellett elkótyavetyélni őket, becsületes emberek vesztették el állásukat, kisrészvényesek süllyedtek el a tőzsdén, bizalmat vásároltak aprópénzért, és az ötpercentesek, meg a nagy jogügyi cégek száz rongyokat szakítottak le azért, hogy bizonyos rendelkezéseket, melyeket a lakosság akart, de a gazdag gyerekek nem, éspedig azért, mert eret vágott volna rajtuk, hivatalosan cafatokra tépjenek. Nagy pénz nagy hatalom, és a nagy hatalom egyre rosszabb lesz. Benne van a rendszerben. Lehet, hogy ez a létező legjobb, de az én Eszményi Otthon képemmek nem felel meg.

− Ügy beszél, mint egy komcsi − mondtam, csakhogy bökjek rajta egyet.

− Nem tudhatom —. mondta csúfondárosan −, még nem vizsgált meg az Ellenes Bizottság. Magának tetszett, hogy öngyilkosságot állapítottak meg, mi?

− Lehetett más?

− Ami azt illeti, nem − mondta, és nagy, suta kezeit az asztalra tette, nézegette rajtuk a barna pöttyöket. − öregszem. Keratózisz, mondják ezekre a barna pontokra, ötven előtt nem kapja meg az ember. Én már öreg kíber vagyok, és egy öreg kíber nem ismer se istent, se embert. Van egy-két dolog, ami nem tetszik nekem Wade halálában.

− Mégpedig? − hátradőltem és néztem a mély szarkalábakat a szeme körül.

− Az ember érti, miről van szó, érzi a bűzt, még ha tudja is, hogy tehetetlen vele szemben. Ilyenkor leülünk, és beszélgetünk. Nem tetszik nekem, hogy nem hagyott hátra levelet.

− Részeg volt. Nyilván pillanatnyi elmezavar. Ohls rám villantotta mélyen ülő szemeit, és lekap-

ta a kezét az asztalról. − Átnéztem az íróasztalát. Leveleket írt saját magának. Irt, írt, írt. Részegen, józanon, nekiesett az írógépének. Van, ami vad, van, amelyik mulatságos, és van közte szomorú. Valami Ült a pofa lelkén. Körülírta, de soha nem talált a közepébe. Ha egy ilyen tag kinyírja magát, kétoldalas levelet hagy az utókorra.

− Részeg volt − mondtam újra.

− Nála ez nem számított − mondta Ohls fáradtan. − Aztán még az se tetszik nekem, hogy abban a szobában csinálta, és úgy, hogy a felesége találja meg. Na ja, részeg volt. Hát nem, akkor se tetszik. Még így se. Aztán meg az se tetszik, hogy pont akkor húzta meg a ravaszt, amikor a siklómotoros hangja elnyomta a dörrenést. Mit érdekelte már őt ilyesmi? Ujabb véletlen, he? Aztán még egy véletlen: az asszony otthon hagyta a kapukulcsot, meg elfelejti, hogy a személyzet kimenős, és becsenget.

− Jöhetett volna hátulról is − mondtam.

− Aha, tudjuk. Én egy helyzetről beszélek. Ajtót csak maga nyithatott neki, és ott helyben aszongya magának, nem tudta, hogy maga ott van. Wade életben van, és dolgozik a szobájában, nem hallja meg a csengetést. Az ajtaja hangszigetelt. A személyzet kimenős. Szerda van. Elfelejtette. Meg a kulcsot is otthon felejtette.

− Maga is elfelejt ám valamit, Bernie. A kocsim ott állt a bejárón. Tehát tudta, hogy én ott vagyok, − hogy van ott valaki −, mielőtt megnyomta a csengőgombot.

Vigyorgott. − Elfelejtettem, mi? Nézzük csak, mi volt a helyzet. Maga lenn a tónál, a motoros csapja a zrít − közbevetve, Laké Arrowheadból jöttek a fiúk, a motorost utánfutón hozták −, Wade vagy alszik, vagy eszméletlen a szobájában, a pisztolyt valaki kivette az asztalfiókból, és a nő tudta, hol a pisztoly, mert maga annak előtte megmondta. Na-mármost, tegyük fel, hogy nem felejtette otthon a kulcsot, hanem hazajött, körülnézett, látta magát a tóparton, benézett a dolgozóba, látta, hogy Wade alszik, tudja, hol a pisztoly, elővesszi, kivárja az alkalmas pillanatot, lepuffantja vele, aztán odadobja, ahol megtaláltuk, kimegy, vissza a ház elé, megvárja, míg a siklómotoros elmegy, csenget, és várja, hogy maga ajtót nyisson neki. Van valami hézag?

− Hol az indíték?

− Na ja − mondta keserűen. − Ezzel lelőtte az elméletemet. Ha le akarná rázni a tagot, könnyű lenne. A pofa notórius alkoholista, fel van írva, hogy egyszer már durván bántalmazta őt, a tag benn van a csőben. Nőtartás, amennyit akar, vagyonelosztás vastagon az ő javára. Tehát nincs indíték. Különben is, az időzítés valószínűtlenül pontos, öt perccel hamarabb már nem tudta volna megcsinálni, hacsak maga benne nincs a buliban.

Kezdtem volna valamit szövegelni, de feltartotta a kezét. − Nyugi. Én senkit sem vádolok, csak spekulálok, öt perccel később ugyanaz a helyzet. Tíz perc alatt kellett összedobni a melót.

− Tíz perc − mondtam idegesen −, ezt képtelenség előre látni, és majdnem lehetetlen eltervezni.

Hátradőlt a székben, sóhajtott. − Tudom. Maga mindenre tudja a választ. Én is mindenre tudom a választ. És mégse tetszik nekem. Mellesleg, mi a fenét keresett maga ezek között az emberek között? A pofa kiállítja

magának a csekket egy mázsáról, aztán, összetépi. Begorombult, mondja maga. Különben is nem fogadta volna el. Hát lehet. Azt hitte, hogy maga a feleségével hál?

− Kopjon le, Bernie.

− Nem azt kérdeztem, hogy hált-e vele, csak azt, hogy ő azt hitte-e.

− A válasz ugyanaz.

− Jó, próbálkozzunk mással. Mit tudott róla a mexikói?

− Tudomásom szerint semmit.

− A mexikóinak túl sok pénze van. Ezerötszáz a bankban, mindenféle ruhák, vadonatúj sevró.

− Talán kábítószert láncol − mondtam.

Ohls kipattant a székből, és komoran meredt rám.

− Marha szerencséje van magának, Marlowe, Megúszott két nehéz bulit. Nehogy agyára menjen a szerencséje, annyit mondok. Jó szolgálatokat tett azoknak az embereknek, és egy árva buznyákot nem kapott érte. Jó szolgálatot tett egy Lennox nevezetű pofának is, azért se kapott egy árva buznyákot se, ha jók az értesüléseim. Honnan van a kosztpénz, kispajtás? Vagy gyűjtött már annyit, hogy nem kell tovább dolgoznia?

Fölálltam, megkerültem az asztalt, és eléje álltam. − Én romantikus vagyok, Bernie. Kiabálnak az éjszakában, erre odamegyek, megnézem, mi van. Így tényleg nem lehet keresni egy árva buznyákot se. Akinek egy csöpp esze van, becsukja az ablakot, hangosabbra állítja a TV-t, nem hallja meg a segélykérők kiáltását. Vagy belép a házba, és elfüstöl onnan. Ne ártsd bele magad más bajába. Vagy magad is bajba kerülsz. Amikor utoljára láttam Terry Lennoxot, megittunk együtt egy csésze kávét, amit a saját két kezemmel készítettem, itt, ebben a házban, és elszívtunk egy cigarettát. Amikor aztán tudomásomra jutott, hogy meghalt, kimentem a konyhába, főztem kávét, neki is öntöttem egy csészével, meggyújtottam egy cigarettát neki is, és amikor a kávé kihűlt, és a cigaretta elégett, jó éjszakát mondtam neki. Ezzel bizony nem kerestem egy árva buznyákot sem. Maga nem is csinálná. Ezért jó kíber maga, és azért vagyok én maszek nyomozó. Eileen Wade aggódik a férjéért, fogom magam, megkeresem, és hazaviszem neki. Másszor ő van bajban, föl-hív engem, kimegyek hozzá, becipelem a pázsitról, ágyba dugom, és egy árva buznyákot nem keresek vele. Nem kamatozik ez, Bernie. Legfeljebb néha pofon vágnak, lesittelnek vagy megfenyegetnek az ilyen friss pénzű manuszok, mint ez a Mendy Menendez. De pénz, az nuku. ötezerdolláros bankjegyet őrzök a páncélszekrényemben, de egy árva petákot nem fogok elkölteni belőle. Mert ahogy ezt küldték, abban valami nem stimmel. Először eljátszogattam vele, és néha-néha még most is elővesszem, és nézegetem. De ez az egész − költőpénz, az nincs, egy árva buznyák sincs.

− Marhák ezek − mondta Ohls szárazon −, ha iyen nagyokat is csinálnak. Na és, mi értelme az egésznek?

− Semmi. Mondtam már, hogy romantikus vagyok.

− Ezt hallottam. És hogy nem keres vele egy árva buznyákot se. Ezt is hallottam.

− De nem mindig mondhatom egy kibernek, hogy menjen a francba. Menjen a francba, Bernie.

− Ha a hátsó szobában ülne, szemközt a vallatólámpával, nem mondaná ezt nekem, cimbora.

− Talán kerítünk majd alkalmat erre is.

Az ajtóhoz lépett, fölrántotta. − Kispajtás. Maga azt hiszi, hogy ravasz róka, pedig csak egy süket alak. Maga az a bizonyos varjú a karón. Huszadik évemet nyomom a kíberek között, és nem esett folt a becsületemen. Tudom, mikor vágnak át, és azt is tudom, mikor hallgatnak el valamit. A dörzsölt pacák nem tud átvágni senkit, csak saját magát. Ezt én mondom, cimbora. Tudom.

Visszahúzta fejét az ajtónyílásból, és az ajtó becsukódott. Dübörögve ment végig a folyosón. Még akkor is hallottam a cipője kopogását, amikor a telefon megszólalt az asztalon. Tiszta, szakavatott hang jelentkezett:

− New York hívja Mr. Philip Marlowe-t.

− Én vagyok, Philip Marlowe.

− Köszönöm. Tessék maradni, Mr. Marlowe. Tessék beszélni.

A következő hang már ismerős volt. − Itt Howard Spencer, Mr. Marlowe. Értesültünk Roger Wade sorsáról. Nagy csapás ez a kiadónkra. Részletekről nem vagyunk informálva, de, úgy látszik, a maga neve szerepel az ügyben.

− A helyszínen voltam, amikor történt. Egyszerűen berúgott, és agyonlőtte magát. Mrs. Wade nem sokkal ezután ért haza. A személyzet nem volt otthon − szerda a kimenőnapjuk.

− Egyedül volt vele?

− Nem vele voltam. A ház körül csellengtem, a feleségét vártam haza.

− Értem. Feltehetően vizsgálatot indítanak.

− Már le is zárták, Mr. Spencer. öngyilkosság. Es feltűnően kis nyilvánosság.

− Igazán? Érdekes. − Nem úgy hangzott, mintha kiábrándította volna, inkább kérdően és meglepetten. − Pedig olyan közismert volt. Azt hittem volna, − na jó, nem érdekes, mit hittem volna. Gondolom, legokosabb volna odarepűlnöm − de nem tudom nyélbe ütni, csak a jövő hét végén. Mrs. Wade-nek táviratozom. Talán tehetek valamit az érdekében meg a könyvért is. Ügy értem, talán megvan belőle annyi, hogy befejeztessük valakivel. Ha jól csalódom, mégis vállalta a munkát, Mr. Marlowe.

− Nem én. Pedig ő maga is fölkért rá. Megmondtam neki egyenesen, hogy én nem tudom

megakadályozni, ha inni akar.

− Ahogy észreveszem, még csak nem is próbálta.

− Nézze, Mr. Spencer, maga egy kukkot sem ért az egészből. Miért nem várja ki, míg megérti, és miért nem aztán vonja le a következtetéseket. Nem mintha nem hibáztatnám magam. Gondolom, ez vele jár, ha ilyesmi történik, és az ember valahogy a helyszínen felejtődik.

− Persze − mondta −, és sajnálom, amit mondtam. Nagyon helytelen volt. Eileen Wade otthon lehet most, vagy nem tudja?

− Nem tudom, Mr. Spencer. Miért nem hívja föl?

− Alig hiszem, hogy most beszélni kívánna bárkivel is − mondta lassan.

− Miért ne? Az ügyésszel is beszélt, és a szeme se rebbent.

A torkát köszörülte. − Nem beszél valami együttérzően.

− Roger Wade meghalt, Spencer. Egy kicsit tetű volt, és lehet, hogy egy kicsit zseni. Ez nekem magas, önző alkoholista volt, aki gyűlölte saját magát. Elég bajt szerzett nekem, és a végén egy csomó szomorúságot. Mi az istennek legyek együttérző?

− Én Mrs. Wade-re értettem − mondta kurtán.

− Én is.

− Majd felhívom, ha odaérek − mondta hirtelen. − Isten vele.

Letette. Én is. Néhány percig bámultam a telefonra, nem mozdultam. Aztán fölütöttem a telefonkönyvet, és egy számot kerestem benne.

XL fejezet

Sewell Endicott irodáját hívtam. Valaki azt mondta, hogy a bíróságon van, és csak késő délután lesz elérhető. Szíveskednék meghagyni a nevem? Nem.

Mendy Menendez butikját hívtam a Stripen. Az idén El Papadónak hívták, nem rossz név különben. Az amerikai spanyolban azt jelenti, hogy kacatokkal együtt elásott kincs. A múltban más néven futott, jó néhány más néven. Egyik esztendőben csak egy kék neonszám volt egy magas tűzfalon, a Strip déli felére pislogott. A butik háttal a dombnak támaszkodott, félkörbe fogta, a bejáró messze volt az utcától. Nagyon exkluzív hely. Nemigen tudtak róla, kivéve a bűnügyi kíbereket, az estélyi ruhás gengsztereket meg azt a népséget, akik harmincdolláros vacsorát is megengedhetnek maguknak, meg ötvenezerig minden összeget a csendes fölső termekben.

Eszembe jutott egy nő, aki nem tudott semmit. Aztán egy erős mexikói kiejtésű bandavezér.

− Maga akar beszélni Mr. Menendezzel? Ki maga?

− Nevet nem mondhatok, amigo. Magánügy.

− Un momento, por favor.

Hosszadalmas várakozás következett. Ezúttal egy durva emberre akadtam. Ügy beszélt, mintha egy páncélautó lőrésén át köpködné ki a szavakat. Ez a rés nyilván az arcán volt.

− Köhögjön. Ki keresi?

− Marlowe.

− Ki az a Marlowe?

− Chick Agostinóval beszélek?

− Nem, nem Chickkel. Gyerünk, a jelszót.

− Pörköld meg a képedet. Kuncogás. − Tartsd a vonalat.

Végre megszólalt a másik hang. − Szia, csórikám. Mennyi idő van nálad?

− Egyedül van?

− Beszélhetsz, csórikám. Éppen a varietém néhány jelenetét próbáljuk.

− Az elsőben mindjárt elvághatnák a torkát.

− Mi lenne akkor a ráadás?

Elnevettük magunkat. − Nem ütöttük bele az orrocskánkat semmibe? − kérdezte.

− Nem hallotta? Megint egy olyan hapsival haverkodtam, aki öngyilkos lett. Mostantól fogva majd így fognak hívni: Halálfia Haverom.

− Muris, he?!

− Nem, nem muris. Aztán meg valamelyik délután Harlam Potterral teáztam.

− Szépen haladsz. Olyasmit én soha nem teszek.

− Harlam Potter azt üzeni magának, hogy legyen jó hozzám.

− Életemben nem találkoztam a mukival, de nem is akarok.

− Olyan ember, akinek hosszú az árnyéka. Mindössze egy kis információt kérek, Mendy. Mondjuk, Paul Marstonról.

− Azt se tudom, ki az.

− Nagyon hirtelen nem tudta. Paul Marston volt Terry Lennox neve egy időben New Yorkban, mielőtt nyugatra jött.

− Tényleg?

− Utánanéztek az ujjlenyomatának az FBI-dossziékban. Semmi. Ez annyit jelent, hogy soha nem szolgált a Fegyveres Erőknél.

− Tényleg?

− Megmagyarázzam, mire gondolok? A maga dumája az ürgelyukról vagy fal volt, vagy valahol másutt történt.

− Soha nem mondtam, hogy hol történt, csórikám. Fogadj meg egy baráti szót: felejtsd el az egészet. Amit egyszer megmondtam, az úgy is van.

− No persze. Ha valami olyasmit csinálok, ami nem tetszik magának, már visz a víz Catalina felé, egy villamoskocsival a nyakamban. Ne akarjon ijesztegetni, Mendy. Nem először állok, szemben a pénzesekkel. Volt valaha Angliában?

− Észen légy, csórikám. Ebben a városban megtörténhet egy s más az emberrel. Még az olyan erős gyerekkel is, mint a nagy Willie Magoon. Pislogj bele az esti lapokba.

− Ha maga mondja, beszerzek egyet. Talán még a fényképemmel is találkozom benne. Mi van Magoonnal?

− Ahogy mondom, megtörténhet egy s más. Fogalmam sincs róla, hogyan. Ügy emlékszem az újságból, mintha ez a Magoon meg akart volna vágni négy gyereket, akik nevadai rendszámtáblával közlekedtek. Ott

parkoltak mindjárt a háza mellett. Olyan nagy nevadai rendszámtáblájuk volt, ami nyilván nem is létezik. Kitörhetett a balhé. Csakhogy Magoon aligha élvezhette, mivelhogy mostanra már. mindkét karja gipszben van, állkapcsát három helyen megdrótozták, egyik lábát meg ki kellett kötni, Magoon megszűnt kemény legénynek lenni. Veled is megeshet.

− Magoon idegesítette magát, mi? Láttam, amk kor azt a Chick nevű legényét falra mászatta a Victor előtt. Nem kéne felhívnom valamelyik barátomat a seriffségen, hogy elmondjam neki?

− Csináld csak, csórikám − mondta lassan. - Csináld csak!

− Azt is megemlíthetném, hogy épp akkor történt, amikor Harlam Potter lányával iddogáltam. Keményen alátámasztott tanúvallomás, mi? Csak nem akarja a lányt is agyonveretni?

− Nagyon figyelj most, csórikám…

− Volt valaha Angliában, Mendy? Maga, Randy Starr meg Paul Marston vagy Terry Lennox, vagy mi volt a neve? Talán az Angol Hadseregben szolgáltak? Volt egy kis társulatuk a Sohóban, és amikor forró lett a talaj, elmentek katonának, hogy lehűtsék a talpukat?

− Tartsd a vonalat.

Tartottam. Nem történt más, csak vártam, és a karom megmacskásodott. Átvettem a kagylót a másik kezembe. Végre visszajött.

− Jól figyelj, Marlowe. Ha megvakarod a Lennox-. ügyet, máris hullának tekintheted magad. Terry a haverom volt, és nekem is vannak érzéseim. Ahogy neked is. Eddig, de csak eddig, veled vagyok. Kommandóegységnél voltunk. Angol kommandónál. Norvégiában történt, az egyik kis part menti szigeten. Millió van belőlük ott. 1942 novemberében. Dekkolsz most már, és pihenteted azt a ványadt agyadat?

− Köszönöm, Mendy. Azt fogom tenni. A titka nálam biztonságban van. El nem mondom senkinek, csak akiket ismerek.

− Vegyél egy újságot, csórikám. Olvasd el, és gondolkozz. Az a nagy, Kemény Willie Magoon. A saját háza előtt verték laposra. Igencsak meg lehetett lepődve, amikor a műtétek után magához tért!

Letette, én meg lementem, vettem egy lapot, és minden úgy volt, ahogyan Menendez elmondta. Kép is volt Nagy Willie, Magoonról a kórházi ágyban. Fél arca és fél szeme volt látható. A többi kötésben. Súlyos, de nem életveszélyes. Erre gondosan ügyeltek a fiúk. Úgy akarták, hogy életben maradjon. Végül is, kíber volt. Városunk söpredéke nem gyilkol rendőrt. Ráhagyja a fiatalkorúakra. És egy élő kíber, aki végigment a húsdarálón, jobb reklám. Egyszer csak felgyógyul, és dolgozni kezd. De akkor már valami hiányzik belőle − az a pár centi a tőrből, ami a legfontosabb. Két lábon járó tanulság, hogy nagy tévedés túl kemény kézzel nyúlni a gengszterekhez − főleg, ha az ember a bűnügynél van, és a legjobb helyeken étkezik, meg Cadillackel jár.

Üldögéltem, és elméláztam ezen, de egy idő múlva tárcsáztam a Carne Szervezetet, és George Peterst kértem. Házon kívül volt. Meghagytam a nevem azzal az üzenettel, hogy sürgős. Fél négyre várták vissza.

Átmentem a Hollywoodi Közkönyvtárba, kérdezgettem egy-két dolgot a tájékoztatóban, de nem találtam, amit kerestem. Vissza kellett ballagnom az Oldshoz, és lefurikázni a Központi Könyvtárba. Ott aztán megtaláltam, egy vörös kötésű könyvecskében. Angliában adták ki. Kiírtam belőle, amire szükségem volt, és hazamentem. A Carne Szervezetet hívtam újra. Peters még nem volt benn, úgyhogy az otthoni számomat hagytam meg a nőnek.

Fölraktam a sakktáblámat a kis asztalra, és fölállítottam egy feladványt, amit úgy hívnak, a Szfinx. Egy sakk-könyv függelékben akadtam rá, amelyet Blackburn, az angol sakkbűvész írt, a legmozgékonyabb játékos, aki valaha élt a földön, bár biztos, hogy nem az első vonalban küzdene a mostanában közkedveltté vált hidegháborús típusú játszmákban. A Szfinx tizenegy lépésből áll, és méltó a nevére. A sakkfeladványok általában négy-öt lépésből állnak. Ezen túl a megoldás nehézségei mértani hatványban nőnek. Tizenegy lépés zavartalan, merő kínvallatás.

Igen ritkán, amikor különösen cefetül érzem magam, kirakom, és keresek egy új megoldást. Tiszta, nyugodt módja a megőrülésnek. Még csak nem is sikít az ember, de rém közel jár hozzá.

George Peters öt negyvenkor hívott. Kölcsönösen biztosítottuk egymást részvétünkről és jókívánságunkról.

− Amint látom, nyakig csücsül az új lekvárban − mondta vidáman. − Miért nem keres magának valami jó nyugodt foglalkozást, miért nem lesz, mondjuk, balzsamozó?

− Nem érek rá, elhúzódna az átképzésem. Ide hallgasson, ügyfél kívánok lenni maguknál, ha nem kerül nagyon sokba.

− Attól függ, öregem, mire kér fel bennünket. − És − Carne-nal kell beszélnie.

− Nem.

− Helyes, akkor velem.

− London tele van ilyen magamfajta finomgyerekekkel, de én nem tudok köztük választani. Magánnyomozó ügynökségnek hívják magukat. A maga részlegének biztosan vannak kapcsolatai. Én csak úgy találomra kiszúrnék egy nevet, és átvágnának a palánkon. Olyan információkra van szükségem, amiket elég könnyű megszerezni, csak hát nekem gyorsan kellenek. A jövő hét vége előtt.

− Dalolj, kismadaram.

− Terry Lennox vagy Paul Marston, vagy mit tudom én, milyen nevet használt, háborús minősítéséről akarok megtudni egyet s mást. Az ottani Kommandóknál szolgált. Sebesülten esett fogságba 1942 novemberében egy rajtaütés alkalmával, valamelyik norvég szigeten. Azt akarom megtudni, milyen alakulat kötelékébe tartozott, és mi történt vele. Mindez megtalálható a Hadügyminisztériumban. Bizonyosan nem számít hadititoknak, vagy legalábbis nem hiszem. Mondjuk, örökösödési ügyről van szó.

− Ehhez nem kell magának ügynökség. Közvetlenül is megkaphatja. írjon nekik.

− Kopjon le, George. Három hónap, ha megkapom. Nekem öt napon belül kell.

− Magának hátsó gondolatai vannak, kispajtás. Ez az egész?

− Még valami. Ezek ott egy Somerset House nevű helyen tárolták az alapvető személyi adatokat.

Tudni akarom, felbukkan-e ott a neve valamilyen viszonylatban − születés, házasság, állampolgárság és így tovább.

− Miért?

− Mi az, hogy miért? Ki fizeti a csekket?

− És ha nincs meg ott a neve?

− Akkor bukfenc. Ha igen, akkor mindenről, amit az embere előás, hivatalos másolatot kérek. Menynyivel áztat el?

− Meg kell kérdeznem Carne-et. Lehet, hogy elfűrészeli az egészet. Nincs szükségünk akkora nyilvánosságra, amitől maga bűzlik. Ha rám bízza, és maga belemegy, hogy a kapcsolatunk titok marad, három kilóra taksálom az ügyet. Azok a tagok a tengeren túl nem sokat kérnek a mi viszonyainkhoz képest. Lehet, hogy tíz guinea-ért megfaggyúzzák, ami még harminc dollár sincs. Erre jön a dologi kiadás. Mondjuk, ötven dolcsi az egész, és akkor Carne bevételezheti a kétszázötvenet.

− Hivatalos árfolyam.

− Ha, ha. Azt se tudja, mi fán terem az.

− Hívjon fel, George. Ne vacsorázzunk együtt?

− Romanoffnál?

− Rendben van − hörögtem −, ha adnak nekem asztalt, mert kétlem.

− Ott van Carne asztala. Véletlenül tudom, hogy ma otthon vacsorázik. Törzsasztala van Romanoffnál. Az üzletkötés felsőbb régióiban ez kifizetődik. Carne elég nagykutya ám a városban.

− Aha, persze. Ismerek valakit − méghozzá személyesen −, aki a kisujjával lepöcköli a térképről Carne-et.

− Derék dolog, kispajtás. Mindig tudtam, hogy maga előbb-utóbb elindul fölfelé a lejtőn. Találkozzunk úgy hét körül a Romanoff-bárban. Mondja meg a főtolvajnak, hogy Came-re vár. Csinál az magának akkora helyet, hogy se a filmes, se a televíziós nyüzsgöncök nem tudnak a veséjébe könyökölni.

− Hétkor − mondtam.

Letettük a kagylót, és visszamentem a sakktáblához. De a Szfinx mintha már nem érdekelt volna. Kis idő múlva Peters visszahívott, azt mondta, Carne-nek nincs ellenvetése, azzal a feltétellel, hogy ügynökségűk szigorúan elhatárolja magát az én problémáimtól. Peters azt mondta, még az éjszaka folyamán levelet küld Londonba.

XLI. fejezet

Howard Spencer a következő hét péntekjén hívott A Ritz-Beverlyben szállt meg, és azt javasolta, hogy ugorjak át a bárba egy italra.

− Inkább a szobájában − mondtam.

− Nagyon jó, ha így a megfelelőbb. 828-as szoba. Épp most beszéltem Eileen Wade-del. Ügy látszik, beletörődött. Elolvasta Roger kéziratát, és az a véleménye, nagyon könnyen be lehet fejezni. Jóval rövidebb lesz, mint a többi regénye, de a reklámérték helyrehozza. Gondolom, most azt hiszi, hogy mi, kiadók érzéketlen bagázs vagyunk. Eileen egész délután otthon lesz. Természetesen látni akar, és én is őt.

− Félóra múlva ott vagyok, Mr. Spencer. Csinos kis lakosztályt bérelt a szálloda nyugati szárnyán. A nappali nagy ablakai keskeny vasrácsos erkélyre nyíltak. A bútorokat biedermeier csíkozású plüssel vonták be, a falikárpit nehézkes virágdísze ódon hangulatot árasztott volna, ha azokat a micsodákat, amire az italt tette az ember, nem üveglapokkal fedték volna le, és nem raktak volna szét a helyiségben tizenkilenc hamutartót. Egy szállodai szoba mindig igen határozottan jelzi, milyen ízlésű vendéget várnak. A Ritz-Beverly nem várt semmit a vendégeitől. Kezet ráztunk Spencerrel.

− Üljön le − mondta. − Mit iszik?

− Bármit, vagy semmit. Mindegy.

− Kedvem támadt egy pohár Amontilladóra. Kalifornia italsivársága nyáron derül ki. New Yorkban négyszer annyit bír az ember, fele akkora másnapossággal.

− Száraz rozspálinkát kérek.

A telefonhoz lépett, megrendelte. Aztán leült az egyik biedermeier csíkozású karosszékbe, levette keret nélküli szemüvegét, és egy zsebkendővel törölgette. Föltette, gondosan megigazította, és rám nézett.

− Az a benyomásom, hogy, valami motoszkál a fejében. Azért akart inkább fönn beszélni velem, mint a bárban.

− Kiviszem magát kocsin Idle Valleybe. Én is szeretném látni Mrs. Wade-et.

Kényelmetlenül feszengett. − Nem vagyok biztos benne, hogy látni szeretné magát.

− Biztos vagyok benne, hogy nem. De maga majd becsempész hozzá.

− Nem volna valami diplomatikus eljárás részemről, igaz?

— Mondta magának, hogy nem akar látni?

− Nem éppen, és nem ilyen sok szóval. − Torkát köszörülte. − Az a benyomásom, magát hibáztatja Roger haláláért.

− Aha. Ezt nyíltan megmondta a járőrnek, aki aznap délután kijött, amikor Roger meghalt, feltehetően a seriffség gyilkossági csoportjától kiküldött hadnagynak is megmondta, aki a vizsgálatot lefolytatta. Az ügyésznek mindenesetre nem szólt.

Hátradőlt, és karja belső felét vakargatta az egyik ujjával. Csak olyan figyelemelterelő hadmozdulat volt.

− Mi jó származna belőle, ha meglátogatná? - Elég félelmetes élményben volt része. El tudom képzelni, hogy épp elég része volt már félelmetes élményben. Miért élné át újra? Azt várja, meggyőzheti róla, hogy maga egy pillanatra sem hagyott ki?

− A járőrnek azt mondta, hogy én öltem meg.

− Nem érthette szó szerint. Mert ha igen -.Megszólalt a berregő. Fölkelt, hogy ajtót nyisson.

A szobapincér jött az italokkal, és olyan nagyvonalúan tette le elénk, mintha nyolcfogásos ebédet tálalna. Spencer aláírta a számlát, és adott neki fél dolcsit. A tag kisurrant. Spencer felkapta sherryspoharát, és elsétált, mint aki nem kívánja átnyújtani az italomat. Otthagytam, ahova a pincér tette.

− Mert ha igen? − kérdeztem.

− Mert ha igen, akkor az ügyésznek is mondott volna valamit, nem? − Komoran nézett rám. – Az a a benyomásom, hogy képtelenségeket mondunk egymásnak. Mit akar tőlem?

− Maga akar tőlem valamit.

− Pusztán azért vagyunk itt − mondta hidegen −, mert amikor New Yorkból beszéltem magával, azt mondta, elhamarkodottan következtetek. Számomra ez annyit jelent, hogy valamit meg akar magyarázni. Ki vele.

− Mrs. Wade jelenlétében szeretném megmagyarázni.

− Engem ez nem érdekel. Gondolom, jobb, ha maga módján intézi el. Eileen Wade-et különös gonddal óvom mindentől. Mint üzletember, meg akarom menteni Roger művét, ha lehet. Ha Eileen úgy érez maga iránt, ahogy az imént sejtette, nem eszközölhetem ki a látogatását. Legyen okos.

− Helyes − mondtam. − Felejtsük el. Kalamajka nélkül bejuthatok hozzá. Csak arra gondoltam, jó volna ott egy tanú.

− Tanú, mire? − csaknem pattogott.

− A jelenlétében megtudhatja, vagy sose tudja meg.

− Akkor sose tudom meg.

Fölálltam. − Valószínűleg jól teszi, Spencer. Szüksége van Wade könyvére, ha használható. És jófiú is akar lenni. Két dicséretes törekvés. Én egyiket sem osztom. Legyen szerencséje, és isten vele.

Hirtelen felugrott, elindult felém. − Csak egy pillanat, Marlowe. Nem tudhatom, mi motoszkál a agyában, de úgy látom, komolyan veszi. Van valami felderítetlen Roger Wade halálában?

− Nincs. Egy ismétlő Webley golyója lyukasztott$_a$ át a koponyáját. Nem olvasta a riportot a vizsgálatról?

− De mennyire. − Egészen mellettem állt, zavartnak látszott. − Ami a keleti lapokban megjelent, és néhány nap múlva a Los Angeles-i újságokat is átnéztem. Egyedül tartózkodott a házban, bár maga is ott volt a közelben. A személyzet kimenős volt, Candy, a szákács, Eileen meg a városban volt vásárolni, és épp a történtek után ért haza. Amikor történt, véletlenül egy zajos motoros közlekedett a tavon, és elnyomta a lövés hangját, olyannyira, hogy még maga se hallotta.

− Pontos − mondtam. − Aztán a motorcsónak elsöpört, én meg visszamentem a tópartról a házba, meghallottam a csengőt, ajtót nyitottam, és ott találtam Eileen Wade-et, aki elfelejtette magával vinni a kulcsot. Roger már halott volt. Az ajtóból benézett a dolgozóba, azt hitte, Roger a díványon alszik, kiment tehát a konyhába teát főzni. Kicsit később én is benéztem a dolgozóba, észrevettem, hogy nem hallani a lélegzését, és kitaláltam, miért. Annak rendjemódja szerint hívtam a rendőrséget.

− Nem látok semmi felderítetlent − mondta Spencer nyugodtan, hangjából minden él eltűnt. − A pisztoly Rogeré volt, alig egy héttel előtte sütötte el a hálószobájában. Maga talált rájuk, amikor Eileen küszködött vele, hogy elvegye tőle. Lelkiállapota, viselkedése, munkája miatti elkeseredése − minden magyarázatot kapott.

− Mrs. Wade tájékoztatása szerint a könyv egész jó, Miért volt akkor elkeseredve miatta?

− Ez csak egy vélemény. Ettől még nagyon rossz is lehet. Vagy azt is hihette, hogy rosszabb, mint a valóságban. Gyerünk! Nem vagyok hülye. Tudom, hogy van még más is.

− A gyilkossági csoport hekusa, aki az ügyet kivizsgálta, régi barátom. Harapós Bulldog, véreb, bölcs, öreg kíber. Néhány dolog nem tetszik neki. Miért nem hagyott hátra Wade búcsúlevelet − mikor folyton írt, mint a bolond. Miért lőtte főbe magát úgy, hogy kitegye a feleségét a fölfedezés sokkjának? Miért fáradt azzal, hogy kiválassza azt a pillanatot, mikor nem hallhatom a lövést? Miért felejtette otthon Eileen Wade a kapukulcsot? Hogy úgy kelljen beereszteni a házba? Miért hagyta egyedül Rogert épp aznap, mikor a személyzet kimenős? Ne felejtse el, azt mondta, nem tudott róla, hogy ott vagyok. Ha igen, a két utolsó ugrott.

− Istenem − hápogott Spencer −, azt akarja mondani, hogy az a hülye kíber Eileent gyanúsítja?

− Gyanúsítaná, ha találna indítékot.

− Nevetséges. Miért nem magára gyanakszik ? Ott volt magának az egész délután. Neki csak néhány perc állt volna rendelkezésére, hogy elkövesse − és még a kulcsot is elfelejtette magával vinni.

− Milyen okom lett volna rá?

Hátranyúlt, megragadta a száraz rozspálinkámat, és egy kortyintással lenyelte. Óvatosan tette le a poharat, zsebkendőt húzott elő, megtörölte ajkait meg a kezét, mert a hideg poháron bepárásodott. Eltette a zsebkendőt. Rám bámult.

− Folyik még a vizsgálat?

− Nem tudom. Egy biztos. Most már tudjuk, ihatott-e annyit, hogy a pia cselekvésképtelenné tette. Ha igen, kiújulhatnak a bajok.

− És maga − mondta lassan − tanú jelenlétében akar beszélni Mrs. Wade-del.

− Ügy van.

− Ez számomra két dolgot jelent, pontosabban egyiket a kettő közül. Vagy maga fél, vagy úgy gondolja, neki kellene.

Bólintottam.

− Melyik? – Kérdezte fagyos grimasszal.

- Én nem félek.

Órájára nézett. − Adja isten, hogy kiderüljön, maga futóbolond. Némán néztünk egymásra.

XLII. fejezet

Coldwater Canyontól északra kezdődött a hőség, Amikor túljutottunk az emelkedőn, és kezdtünk lefelé pörgetni a San Fernando Valleybe, vakító és fullasztó lett. Oldalt pillantottam, Spencerre. Mellény volt rajta, de mintha nem zavarná a hőség. Volt, ami sokkal inkább zavarta. Egyenesen előre nézett a szélvédőn át, és hallgatott. Vastag szmogréteg feküdt a Valleyn. Fölülről talajmenti ködnek látszott, de amikor benne voltunk, az bizony felrázta Spencert a hallgatásból.

− Istenem, és én még azt hittem, Dél-Kaliforniának pompás levegője van − mondta. − Mit csinálnak ezek itt, teherautóabroncsokat égetnek?

− Idle Valleyben minden rendben lesz − mondtam csillapítóan. − Ott tengeri levegő van.

− Örülök, hogy alkoholon kívül más is rendelkezésükre áll − mondta. − Ahogy én a gazdag elővárosokban lakó népséget ismerem, Roger Wade tragikai vétsége épp az, hogy ilyen helyre költözött. Az írónak kell az izgalom, de nem az a fajta, amit üvegben árulnak. Nincs itt más, csak napbarnította másnaposság. Én persze a felsőbb régiók lakóira gondolok.

Lekanyarodtam Idle Valley bejárójára, és lassítottam a poros útszakaszon, míg elértük a kövezett részt, és kis idő után érezhetővé vált a tenger lehelete, ahogyan a dombok között a tó távoli partjáig hatolt. A. nagy, sima pázsitok fölött locsolók vízsugara keringett. A víz sustorgó hangot adott, ahogy ,a fűre telepedett. Ebben az évszakban a nagydohányú nép valahol máshol üdült. Ezt bárki leolvashatta az elfüggönyözött házakról és arról, hogy a kertész autója a bejáró kellős közepén parkolt. Aztán a Wade-kastélyhoz értünk, elhúztam a kapufák között, és Eileen Wade Jaguárja mögött lestoppoltam. Spencer kiszállt, és elszántan végigmasírozott a szegélykövek mellett a ház bejáratához. Csöngetett, és az ajtó csaknem abban a pillanatban kinyílt. Candy jelent meg, csinos, sötét képével, borotvaéles, fekete szemével, hófehér kabátban. Minden a legnagyobb rendben volt,

Spencer bement. Candy rövid pillantást vetett rám, és szépen becsukta az ajtót az orrom előtt. Vártam, semmi sem történt. Nekidőltem a csengőnek, hallottam a csilingelést. Az ajtó sarkig tárult, és Candy jelent meg ordítva.

− A jóistenit magának: Tűnjön ,el innen! Vagy akar a hasába egy késpengét?

− Mrs. Wade-hez jöttem.

− A színét sem akarja látni.

- El az útból, paraszt. Dolgom van itt.

− Candy! − Ez az ő hangja volt. Éles, szűrt, metsző. Még egy komor pillantást vetett rám, aztán hátrált a házba. Beléptem, becsuktam magam után az ajtót. Eileen Wade az egyik heverő végében állt, mellette Spencer. Ragyogóan nézett ki. Fehér, nagyon magas derekú nadrágot viselt, rövid ujjú sportinget, a bal melle fölött levő kis zsebében halványlila zsebkendő virágzott.

− Candy újabban átvette a hatalmat − mondta Spencernek. − Jó, hogy megjött, Howard. És igazán kedves magától, hogy vállalkozott a hosszú útra. Nem is vettem észre, hogy hozott magával valakit.

− Marlowe fuvarozott − mondta. − Látni akarta magát.

− Fogalmam sincs, miért − mondta Eileen Wade hűvösen. Végre rám nézett, de nem olyan pillantással, mint akit egy hete nem látott, és ettől űr tátong az életében. − Tehát?

− Némi időt vesz igénybe − mondtam.

Lassan leült. Én a másik díványra ültem. Spencer morcosan nézett. Levette szemüvegét, dörzsölni kezdte. Ez lehetővé tette, hogy még morcosabban nézzen, és hogy ez természetesnek tűnjön, Aztán leült a díványra, tőlem a lehető legtávolabbra.

− Itt marad ebédre, ugye? − mondta Eileen Wade mosolyogva.

− Köszönöm, ma nem.

− Nem? Hát persze, biztos, sok a dolga. Akkor hát csak a kéziratot akarja látni.

− Ha lehet.

− Természetesen. Candy! Ó, elment, Roger dolgozószobájában van az asztalon. Kihozom.

Spencer fölállt. − Bemehetek érte?

Feleletet se várva elindult, öt méterre Eileen mögött megállt, és feszült pillantást vetett rám. Aztán továbbment. Csak ültem, és vártam, míg a nő felém fordult, és hideg, személytelen pillantása súrolta a képemet.

− Miért akart beszélni velem? − kérdezte kurtán.

− Erről-arról. Látom, megint viseli a függőt.

− Gyakran hordom. Réges-rég kaptam, egy nagyon drága baráttól.

− Aha. Mondta már. Ez valamiféle angol katonai jelvény, igaz?

A vékony láncnál fogva kitartotta. − Ékszerész készítette. Az eredeti másolata. Kisebb, és zománcozott aranyból készült.

Spencer visszajött, leült, egy nagy halom sárga kéziratpapírt tett le maga elé az asztalkára. Szórakozottan nézte, aztán Eileent figyelte.

− Megnézhetném közelebbről?

Addig húzta nyakán a láncot, amíg meglett a kis kapocs. Odaadta a függőt, de inkább csak beleejtette a tenyerembe. Aztán ölébe kulcsolta a kezét, és nagy kíváncsian nézett. − Miért ez a nagy érdeklődés? Ez egy népfölkelő ezred, a Művészlövészek jelvénye. Akitől kaptam, hamarosan elesett. Andals-nesben. Norvégiában, 1940 szörnyű tavaszán. Szerelmes volt belém.

− Eileen végigélte a bombázásokat Londonban -mondta Spencer üres hangon. − Nem tudott eljönni.

Egyikünk sem figyelt Spencerre. − És maga is szerelmes volt őbelé − mondtam.

Fölemelte a fejét, és lassan rám nézett. − Régen volt − mondta. − És háború volt. Amikor különös dolgok történnek.

− Ez kissé több, mint különös, Mrs. Wade. Gondolom, elfelejti, mennyire kitárulkozott előttem egyszer, amikor erről a férfiról beszélt. „Vad, titokzatos, valószínűtlen szerelem, ami csak egyszer van az életben.” Magát idézem. Bizonyos értelemben még mindig szereti. Igazán kedves tőlem, hogy nevem kezdőbetűi egyeznek az övéiveL Gondolom, ez az oka, hogy engem szemelt ki magának.

− Az ő neve egyáltalán nem olyan volt, mint a magáé − mondta hidegen. − És ő halott, halott, halott

Spencernek nyújtottam az aranyzománc függőt. Vonakodva fogta meg. − Már láttam − morogta.

− Nézze a rajzolatát, és ellenőrizze, amit mondok − mondtam. − Nagy, aranyhegyű zománctőrt ábrázol. A tőr hegye lefelé mutat, a penge lapja két fölfelé pördülő kék zománcszárnyat keresztez. Aztán egy föliratos szalagba fut A szalagon ez áll: „Aki mer, az nyer.”

− Ügy látom, pontos a leírás − mondta. − Miért olyan fontos ez?

− Mrs. Wade azt mondja, ez egy népfölkelő alakulat, a Művészlövészek jelvénye. Azt mondja, egy férfitól kapta, aki ennél az alakulatnál szolgált, és aki a Brit Hadsereg kötelékében esett el, a norvégiai hadjáratban, Andalsnesnál 1940 tavaszán.

Egyszerre mindketten rám figyeltek. Spencer állhatatosan nézett rám. Nem a levegőbe beszéltem, és ő tudta. Eileen is. Vöröses szemöldöke olyan rejtélyesen kunkorodott, hogy az akár eredeti is lehetett. Már-már barátságos volt.

− Ez egy karjelvény − mondtam. − Azért készítették, mert a Művészlövészeket alá, mellé vagy hozzárendelték, mit tudom én, mi a szakszerű meghatározása ennek, a különleges Légvédelmi Alakulathoz. Eredetiíeg népfölkelő gyalogos ezred volt. Ez a jelvény 1947-ig nem is létezett. Ezért aztán nem is 1940-ben adták ezt Mrs. Wade-nek. Továbbá, a norvégiai Andalsnesben nem szálltak partra a Művészlövészek 1940-ben. Sherwood Forester-iek és leichesteriek igen. Azok is népfölkelők, mind a kettő. Művészlövészek nem. Szemtelen vagyok?

Spencer letette a függőt az asztalra, és lassan addig tolta, míg Eileen elé került. Hallgatott.

− Mit gondol, én ne tudnám? − kérdezte Eileen csúfondárosan.

− Mit gondol, a brit hadügyminisztérium ne tudná? − kérdeztem vissza azonnal.

− Világos, hogy ez valami tévedés lesz − mondta Spencer jámboran.

Megpördültem, és keményen ránéztem. − Így is lehet mondani.

− Meg úgy is, hogy én hazudok − mondta Eileen Wade jegesen. − Soha nem ismertem senkit, akit Paul Marstonnak hívnak, sose szerettem, se ő engem. Soha nem adott egy ilyen ezredjelvény-másolatot, soha nem tűnt el bevetésen, soha nem is élt. Ezt a jelvényt én magam vettem New Yorkban, az angol import luxuscikkek árusítására specializált boltban, ahol bőrholmikat árultak, kézi készítésű golfcipőt, ezred− és iskola-nyakkendőt, krikettblúzt, címerrel díszített mütyürkéket meg satöbbit. Kielégítő a magyarázat, Mr. Marlowe?

− A második fele igen. Az első nem. Nem kétséges, valaki azt mondta magának, hogy ez a Művészlövészek jelvénye, de elfelejtette hozzátenni, vagy nem tudta, melyik fajta. De Paul Marstont igenis,

ismerte, és ő igenis, annál az alakulatnál szolgált, és igenis, bevetésen tűnt el, igenis, Norvégiában. Csak nem 1940-ben, Mrs. Wade. Hanem 1942-ben, és akkor már a Kommandóknál szolgált, és nem Andalsnesben, hanem egy kis part menti szigeten, ahol a kommandós fiúk kutyaszorítóba kerültek.

− Nem látom értelmét, hogy ezen veszekedjenek − mondta Spencer ellentmondást nem tűrő hangon. Az előtte fekvő sárga kéziratpapírokkal hülyéskedett. Nem tudtam, hogy alám játszik-e, vagy csak pipás. Fölkapott egy marék sárga kéziratpapírt, és a tenyerén méregette.

− Súlyra akarja venni? − kérdeztem. Meghökkent, de aztán megeresztett egy kis erőltetett mosolyt.

− Eileen elég nehéz időket élt meg Londonban − mondta. − Az ember emlékei összemosódnak.

Elővettem a zsebemből egy összehajtogatott papírt. − Az igaz − mondtam. − Az is, mondjuk, hogy kivel köt házasságot. Ez itt egy házassági bizonyítvány hivatalos másolata. Az eredetije Caxton Hall Anyakönyvi Hivatalában található. A házasságkötés dátuma 1942 augusztusa. A felek Edward Paul Marston és Eileen Victoria Sampsell. Bizonyos értelemben Mrs. Wade-nek igaza van. Paul Edward Marston tényleg nem létezik. Katonaságnál ugyanis a Hadsereg engedélye szükséges a házasságkötéshez. A férfi álnevet használt. A hadseregben egészen más néven tartották nyilván. Ismerem a Hadseregben töltött éveinek a történetét. Folyton csodálkozom, hogy az emberek még mindig nem jöttek rá, hogy csak kérdezni kell tudni.

Spencer most vadul hallgatott. Hátradőlt, és bámult. De nem rám. Eileenre. ö visszanézett rá azzal a félig

esdeklő, félig csábító kis mosollyal, amihez a nők annyira értenek.

− De hát ő meghalt, Howard. Sokkal előbb, mint ahogy Rogerral találkoztam. Hát számít ez? Roger mindenről tudott. A lánykori nevemet használtam mindig. A körülmények kényszerítettek rá. Útlevelem is a lánykori nevemre szólt. És miután elesett a bevetésen − megállt, lassú lélegzetet vett, kezét

lágy ívben a térdére ejtette. − Mindennek vége volt, minden befejeződött, minden elveszett.

− Biztos benne, hogy Roger tudta? − kérdezte Spencer lassan.

Én válaszoltam: − Tudott valamit. Paul Marston neve jelentett valamit a számára. Egyszer megkérdeztem tőle, és muris pillantás jelent meg a szemében. De azt nem mondta, miért.

Eileen ezt figyelembe se véve, Spencerhez beszélt.

− Miért, persze hogy Roger mindent tudott. − Most türelmesen mosolyogva magyarázta, mintha Spencer kissé lassú felfogású gyerek volna. Hogy értik ezek a csíziót.

− Akkor minek ez a hazugság a dátumok körül? − kérdezte Spencer szárazon. − Miért mondta, hogy a férfi negyvenben esett el, amikor negyvenkettőben esett el? Miért visel olyan jelvényt, amit nem kaphatott tőle, és miért csinál ügyet abból, hogy igenis, tőle kapta?

− Talán elmerültem egy álomban − válaszolta lágyan. − Vagy pontosabban egy lidércnyomásban. Sok barátom halt meg a bombázás alatt. Ha abban az időben azt mondta az ember, hogy jó éjszakát, nagyon erőlködött, nehogy úgy hangozzék, hogy isten veled. De gyakran mégis úgy lett. És amikor egy katonának mondta azt az ember, hogy isten veled − még rosszabb volt. Mindig a gyöngéd és jó embereket ölik meg.

Spencer nem szólt. Én sem. Lenézett az asztalra, ahol a függő hevert. Fölvette, rákapcsolta a nyakláncra, összeszedte magát, és hátradőlt.

− Tudom, nincs jogom keresztkérdéseket feltenni magának, Eileen − mondta Spencer lassan, − Felejtsük el. Marlowe nagy ügyet csinált a jelvényből, a házassági bizonyítványból és így tovább. Egy pillanatra engem is megzavart.

− Mr. Marlowe − válaszolta csöndesen − apróságokból csinál nagy ügyet. De amikor igazán nagy ügy kerül az útjába − mondjuk, egy emberélet megmentése −, kinn áll a tóparton, és egy buta motorost bámul.

− És nem is látta többé Paul Marstont − mondtam én.

− Hogy láthattam volna, amikor meghalt?

− Nem tudhatta, hogy meghalt. A Vöröskereszt nem jelentette a halálát. Fogságba is eshetett.

Hirtelen megrázkódott. − 1942 októberében − mondta lassan − Hitler elrendelte, hogy minden Kommandós hadifoglyot át kell adni a Gestapónak. Gondolom, mindnyájan tudjuk, mit jelentett ez. Kínzást és névtelen halált valamelyik Gestapo-veremben. − Megint megrázkódott. Aztán, rám villámlott. − Maga rettenetes ember. Maga azt akarja, hogy újra átéljem az egészet, büntetésül egy közönséges hazugságért. Tegyük fel, hogy valakit, akit szeret, elfognak ezek az emberek, és maga tudja, mi kellett -hogy történjen vele. Csoda-e, hogy megpróbáltam kiépíteni egy másfajta emlék világot − még ha hamisat is?

− Innék valamit − mondta Spencer. − Nagyon szomjas vagyok. Kaphatok valamit?

Eileen tapsolt, és Candy bukkant elő hirtelen, ahogy szokott. Meghajolt Spencer előtt.

− Mit inna, Señor Spencer?

− Scotchot tisztán, de nem kis adagot − mondta Spencer.

Candy kihúzta a bárszekrényt a falból. Elővett egy palackot, öntött belőle egy keményet a pohárba. Visszajött, és Spencer elé állította az asztalra. Indulni akart.

− Candy − mondta Eileen szelíden −, talán Mr. Marlowe is inna valamit.

Candy megtorpant, rám nézett, arca sötét és dacos volt.

− Nem, köszönöm − mondtam −, nem kérek. Candy hörrentett valamit, és lelépett. Megint fagyos csönd lett. Spencer letette a poharát. Rágyújtott. Ügy beszélt hozzám, hogy nem nézett rám.

− Biztosra veszem, hogy Mrs. Wade vagy Candy vissza tud vinni Beverly Hillsbe. Vagy kapok taxit. Úgy vettem észre, eljátszotta kisded játékát.

Összehajtottam a házassági bizonyítvány hiteles másolatát. Visszatettem a zsebembe.

− Biztos benne, hogy ezt akarja? − kérdeztem.

− Mindenki ezt akarja.

− Jó. − Fölálltam. − Nagy marha vagyok, hogy így akartam végigjátszani a partit. Minthogy nagypénzű kiadóval van dolgom, azt hittem, esze is van hozzá − ha ugyan kell hozzá ész −, és föltételezi, nem azért jöttem ki ide, hogy eljátsszam a balsorsot. Nem azért élesztek föl régi históriát, és nem azért költöm a pénzem információszerzésre, hogy megfojtsak valakit. Nem azért vizsgálom Paul Marston ügyét, mert a Gestapo meggyilkolta, mert Mrs. Wade nem az igazi jelvényt viseli, mert a dátumokkal hadilábon áll, mert furcsa, háborús házasságot kötött vele. Mikor elkezdtem a vizsgálatot, mindebből semmit sem tudtam. Mindössze a nevét tudtam. Mit gondol, honnan?

− Kétségtelenül megmondta valaki − mondta Spencer szárazon.

− Így van, Mr. Spencer. Valaki, aki ismerte őt New Yorkban a háború után, és később látta, itt Chasennél, a feleségével.

− Marston elég mindennapi név − mondta Spencer, és belekortyolt a whiskyjébe. Fejét oldalt fordította, jobb szempillája a milliméter tört részényit rebbent. Ezért aztán újra leültem. − Még Paul Marston is aligha egyedi. Nagy New York körzetében tizenkilenc Howard Spencer található a telefonkönyvben, például. És közülük egy sima Howard Spencer, közbülső keresztnév nélkül.

− Aha. És hány Paul Marston található, akinek fél arcát késleltetett gyújtású tarackgránát csapta szét, és amin plasztikai műtét jelei és forradásai láthatók, amivel a sérülést orvosolni akarták?

Spencer álla koppanva esett le. Olyasféle hangot adott, mint aki süllyed a vízben, és nem tud úszni. Előkapott egy zsebkendőt, a halántékát szárogatta vele.

− Hány Paul Marston található, aki ez alkalomból megmentette két dörzsölt vagány, név szerint Mendy Menendez és Randy Starr életét? Ök még élnek, és pontosan emlékeznek. És beszélnek is, ha ez jól jön nekik. De mit bújócskázunk, Spencer. Terry Lennox és Paul Marston egy és ugyanaz a személy. A kételynek halvány árnyalata sem marad, úgy be lehet bizonyítani.

Nem vártam, hogy bárki is világcsúcsot ugorjon, és visítson meglepetésében. Ilyesmi nem is történt. De van egyfajta csönd, ami majdnem olyan hangos, mint a kiáltás. Hát ilyen csönd támadt. Vastagon, keményen telepedett körénk. Hallani lehetett, ahogy a konyhában csorog a víz a csapból. Kívülről, az utcáról behallatszott az összehajtott újság puffanása, ahogy földet ér a bejárón, aztán egy fiú könnyed, bizonytalan füttye, amint elkarikázott a biciklijén.

Kis bizsergést éreztem a tarkómon. Elkaptam a fejem, és megpördültem. Candy állt ott, késsel a kezében. Sötét arca mozdulatlan volt, de valami bujkált a szemében, amit eddig nem láttam benne.

− Elfáradhatott, amigo − mondta halkan. − Keverek egy italt, jó?

− Bourbont jéggel, kösz − mondtam.

− De pronto, señor.

Bekattintotta a kését, fehér kabátja oldalzsebébe pottyantotta, és hangtalanul távozott.

Aztán végül Eleenre néztem. Ült. Előredőlve, keze görcsösen összekulcsolva. Lehajtott feje eltakarta arckifejezését, ha kifejezett egyáltalán valamit ez az arc. Amikor beszélni kezdett, hangja fényes és üres volt, mint az a mechanikus hang a telefonban, mely bemondja a pontos időt, és, ha tovább hallgatná valaki, amit nem tesznek az emberek, mert miért csinálnák, a legkisebb hangsúlyváltozás nélkül mondaná be a múló másodperceket, örök időkig akár.

− Egyszer láttam őt, Howard. Egyetlenegyszer. Nem szólt hozzám. Én se. Irtózatosan megváltozott. Haja fehér volt − és az arca − más arc volt De megismertem, és ő is engem. Egymásra néztünk. Ennyi volt az egész. Rögtön kiment a szobából, és másnap a házat is elhagyta. Loringéknál láttam, és a nőt is. Egy késő délután. Maga is ott volt, Howard. Meg Roger is. Gondolom, maga is látta.

− Bemutattak egymásnak − mondta Spencer. − Tudtam, miféle nő a felesége.

− Linda Loring mondta el, hogy csak úgy eltűnt. Magyarázat nélkül. Veszekedés nélkül. A nő aztán elvált tőle. Aztán később hallottam, hogy a nő megint ráakadt És hogy újra összeházasodtak. Isten tudja, miért Talán nem volt pénze, és már semmi nem érdekelte, gondolom. Tudta, hogy Roger felesége vagyok. Elvesztünk egymás számára.

− Miért? − kérdezte Spencer.

Candy szó nélkül elém tette az italt. Spencerre nézett, Spencer a fejét rázta. Candy elsöpört. Senki sem figyelt rá. Olyan volt, mint a kellékes a kínai színdarabokban, egy ember, aki tárgyakat mozgat a színpadon, és mindenki úgy tesz, mintha nem is lenne ott.

− Miért? − ismételte. − Úgyse értené. Mindenünk odalett. Én többé nem tértem magamhoz. Mégiscsak voltak tisztességes nácik, akik nem teljesítették Hitler parancsát a kommandós hadifoglyok ügyében. Így maradhatott életben. Azzal hitegettem magam, hogy egyszer majd megtalálom, és olyan lesz, mint amikor utoljára láttam: mohó, fiatal, romlatlan. De úgy találtam meg, hogy annak a vörös hajú szajhának a férje volt − és én utálkoztam. A nő és Roger kapcsolatáról is tudtam. Paul is tudott róla, nem kétséges. L,vfrda Linda Loring szintén, aki maga is szajha egy kicsit, de nem egészen. Egy végből valók ezek mind. Azt kérdezi, miért nem hagytam el Rogert, és miért nem mentem vissza Paulhoz. Miután azzal a nővel ölelkezett, és Roger is feküdt ugyanazokban a készséges karokban? Nem, köszönöm. Nekem több ösztönzés kell. Rogernak meg tudtam bocsátani. Ivott, nem tudta, mit cselekszik. Gondban volt a regény miatt, és gyűlölte magát, amiért nem több pénzkereső bértollnokoknál. Gyönge férfi volt, engesztelhetetlen, romlott, de érthető. Csak férj volt. Paul vagy sokkal több volt, vagy nulla. A végén már csak nulla.

Húztam egyet az italomból, Spencer végzett a magáéval. A dívány huzatát kapargatta. Elfeledkezett az előtte heverő kézirattömegről, a halott, kifejezetten népszerű író befejezetlen regényéről. —[i] Nem mondanám, hogy nulla volt – mondtam. Fölemelte szemhéját, rám pillantott, lenézett megint.

− A nullánál is kevesebb − mondta, és valatni szarkazmus lopózott a hangjába. − Tudta, hogy ki az a nő, akit feleségül vesz. Mikor kiderült, hogy tényleg az, meggyilkolta. Aztán elmenekült, és öngyilkos lett.

− Nem ő gyilkolta meg − mondtam −, és maga is tudja.

Finom mozdulattal kiegyenesedett, és üres tekintettel meredt rám. Spencer valami hangot adott.

− Roger gyilkolta meg − mondtam −, és maga ezt is tudta.

− Ő mondta? − kérdezte nyugodtan.

− Nem kellett mondania. Célozgatott rá. Egyszer elmondta volna nekem vagy másnak. Fecnikre szakadt volna, ha nem mondja el.

Alig észrevehetően rázta a fejét. − Nem, Mr. Marlowe. Nem ezért tépte magát darabokra. Roger nem tudta, hogy megölte. Nem tudott róla. Tudta, hogy történt valami, és megpróbált emlékezni rá, de nem tudott. A megrázkódtatás teljesen kitörölte az emlékezetéből. Talán eszébe jutott volna, és talán élete utolsó pillanatában eszébe is jutott. De előtte nem. Biztos, hogy nem.

Spencer kicsit fölhördülve szólt közbe: − Ilyen nincs, Eileen.

− De mennyire van − mondtam én. − Két jól ellenőrzött példával szolgálhatok rá. Egy eszméletlen részeg fölcsípett a bárban egy nőt, és megölte. Azzal a sállal fojtotta meg, amit egy cifra brossal megtűzve a nő viselt. A nő fölment a lakására, és hogy ott mi történt, azt nem tudjuk, csak azt, hogy megölték, és amikor a férfit elkapta a rendőrség, a tag ugyanazt a brosst viselte a nyakkendőjében, és a leghalványabb sejtelme sem volt róla, hogyan került hozzá.

− Később se? − kérdezte Spencer. − Vagy csak abban a pillanatban?

− Soha nem vallotta be. És már nincs rá mód, hogy valaha is bevallja. Elgázosították. A másik eset fejsérülés következménye volt. A pofa egy gazdag homoszexuálissal élt együtt, azzal a fajtával, aki első kiadásokat gyűjt, otthon főzőcskézik, és az egyik fal mögött a szobájában vagyont érő titkos könyvtár van. Szobáról szobára végigverekedték a házat, az egész csatatér volt, és a gazdag pali maradt alul. A gyilkoson vagy tucat zúzódás volt, amikor elkapták, egyik ujja eltörött. Csak egy dolgot tudott biztosan, hogy fáj a feje, és nem talál vissza Pasadenába. Folyton körbejárt, és mindig ugyanannál a benzinkútnál kérdezősködött, merre menjen. A benzinkutas arra a következtetésre jutott, hogy a pofa dilis, és kihívta a kíbereket Mikor legközelebb visszatért, már várták.

− Ezt nem hiszem el Rogerről − mondta Spencer.

− Éppúgy nem volt idegpacsirta, ahogy én se vagyok az.

− Ha berúgott, kihagyott az emlékezete − mondtam.

− Ott voltam. Láttam, amikor elkövette − mondta Eileen higgadtan.

Spencerre vigyorogtam. Nem épp a vidám eresztésből való mosoly volt, de éreztem, hogy az arcomon megjelent valami.

− Most már, majd elmondja nekünk − mondtam.

− Csak figyelem. Nem bírja tovább.

− Nem, nem bírom tovább − mondta gyászosan.

− Vannak dolgok, amiket nem szívesen mondunk el az ellenségünknek, különösen, ha az ember saját férjéről van szó. És ha nyilvánosan, a tanúk emelvényéről is el kell mondanom, nem fog benne sok örömet találni, Howard. A maga kifinomult, tehetséges, hallatlanul népszerű és termékeny írója elég nyomorúságos képet nyújt majd. Mindenből kihozta a nagy nemiséget, ugye? Legalábbis papíron. Szegény bolond, mennyire igyekezett, hogy aszerint éljen! Az a nő is csak trófea volt neki. Kilestem őket. Szégyenkeznem kellene miatta. De valakinek beszélni kell erről. Nem szégyellek semmit Láttam az egész ocsmány jelenetet. A vendégház, amit a nő a szeretkezésekre tartott fenn, tapintatosan félreeső helyen fekszik, külön garázzsal, bejárata hatalmas fákkal árnyékolt zsákutcából nyílik. Eljött az az idő, amikor a Roger-féle férfi már nem kielégítő szerető. Csak egy kicsit részegebb a kelleténél. Roger el akart jönni, a nő sikoltozva futott utána, anyaszült meztelenül, valami szobrocskát csóválva. Olyan szavakat használt a mocsok és züllés legmélyéről, amiket nem tudok ismételni. Aztán meg akarta ütni a szoborral. Maguk mindketten férfiak, tudják, hogy semmi nem bőszít fel úgy egy férfit, mint mikor a nő, akit finomnak tart, a csatorna és a nyilvános vécék szavait használja. Roger részeg volt, kegyetlenségi rohamai azelőtt is voltak, akkor is rájött. Kitépte a szobrot a nő kezéből. A többit kitalálhatják.

− Valóságos vérfürdő lehetett − mondtam én. Keserűen felnevetett. − Látniuk kellett volna, amikor hazaért. Futottam a kocsihoz, menekültem onnan, Roger állt, és nézett le a nőre. Aztán lehajolt, fölkapta, és bevitte a vendégházba. Akkor már tudtam, hogy a megrázkódtatás részben kijózanította. Egy óra múlva otthon volt. Csendesen érkezett. Megdöbbent, hogy fönn vagyok, és várom. De akkor már nem volt részeg. Kába volt. Arca, haja, kabátja eleje csupa vér. Bevittem a dolgozószobából nyíló mosdóba, levetkőztettem, és tisztába tettem annyira, hogy fölmehetett tusolni. Ágyba fektettem. Előkerestem egy régi bőröndöt, levittem, beleraktam a véres ruhákat. Lemostam a mosdókagylót, feltöröltem a padlót, és egy nedves törülközővel kimentem a kocsijához, nehogy vérfolt maradjon rajta. Az ő kocsiját bevittem a garázsba, az enyémet kihoztam. Kihajtottam a Chatswort Tárolóhoz, és elképzelhetik, mit csináltam a véres ruhákkal meg véres törülközőkkel megrakott bőrönddel.

Elhallgatott. Spencer a bal tenyerét vakargatta. Eileen gyors pillantást vetett rá, aztán folytatta.

− Míg távol voltam, fölkelt, és megivott egy csomó whiskyt. Másnap semmire sem emlékezett. Vagyis nem szólt egy szót sem, és úgy viselkedett, mintha a másnaposságon kívül semmi más nem gyötörné. Én se szóltam.

− Biztosan kereste a ruháját − mondtam. Bólintott. − Azt hiszem, végül is kereste, de nem kérdezte. Mintha minden egyszerre történt volna akkor. Az újságok tele voltak az esettel, aztán Paul eltűnt, aztán

öngyilkos lett Mexikóban. Hogy is tudhattam volna, mi lesz? Roger a férjem volt, iszonyú dolgot cselekedett, de hát a nő is iszonyú egy nő volt. És Roger nem tudta, mit követett el. Aztán majdnem olyan hirtelen, ahogy kezdték, az újságok elejtették az ügyet. Linda apja nyilván tett róla, hogy ejtsék. Roger persze olvasta az újságokban, de olyan megjegyzésekkel kísérte, mint egy ártatlan kívülálló, aki véletlenül ismeri a szereplőket.

− Maga nem félt? − kérdezte Spencer halkan.

− Beteg voltam a félelemtől, Howard. Ha emlékszik, nyilván engem is megöl. Jó színész volt, mint a legtöbb író, és talán már emlékezett is, csak az alkalomra várt. De nem lehettem biztos benne. Talán − de csak talán − egészen kiesett az egész az emlékezetéből. És Paul meghalt.

− Ha soha nem emlegette azt a ruháját, amit maga a tárolóba süllyesztett, lehet, hogy gyanakodott − mondtam. − És ne felejtsük el, hogy abban a levélben vagy miben, amit az írógépben hagyott, akkor, amikor fönn elsült a pisztoly, én berohantam, maga meg ki akarta csavarni a kezéből a fegyvert, azt írta, hogy egy derék ember meghalt érte.

− Azt írta? − Szeme épp a kellő méretre kerekedett.

− Az írógépén. Eltüntettem neki, ő kért rá. Föltételeztem, hogy maga már látta.

− Nem olvastam el semmit, amit a dolgozószobájában írt.

− Azt a feljegyzést is elolvasta, amit akkor hagyott, amikor Verringer magával vitte. Még a papírkosárból is előbányászott valamit.

− Az más − mondta hűvösen. − Nyomot kerestem, hogy hova lehetett.

− Helyes − mondtam, és hátradőltem. − Mi van még?

Lassan, mély szomorúsággal ingatta szép fejét. − Azt hiszem, semmi. A legvégén azon a délutánon, amikor öngyilkos lett, talán eszébe jutott. Sohasem fogjuk megtudni. De akarjuk-e?

Spencer a torkát köszörülte. − Mit vártak Marlowe-tól, mit tesz majd az ügyben? A maga ötlete volt, Eileen, hogy idehozzák. Maga beszélt rá engem is.

− Rettenetesen féltem. Féltem Rogertől, és féltettem is. Mr. Marlowe Paul barátja volt, szinte az utolsó ember, aki látta őt, aki tudott róla. Talán mondott neki Paul valamit. Ezt biztosan meg kellett tudnom. Ha tudott valamit, ami veszélyes lehet, magam mellett kellett tartanom. Ha rájött az igazságra, még mindig találhattunk volna módot Roger megmentésére.

Hirtelen és ok nélkül, vagy csak én nem jöttem rá az okára, Spencer begorombult. Előrehajolt, állát is előrelökte.

− Beszéljünk őszintén, Eileen. Itt van ez a magándetektív, aki összekülönbözött a rendőrséggel. Lesitették. Feltételezték róla, hogy Pault − csak azért szólítom így, mert maga is így szólítja − ő segítette megugrani Mexikóba. Ha Paul volt a gyilkos, ez bűnpártolás. Ha rájön az igazságra, tisztázhatja magát. Maga ennek ellenére meg úgy gondolta, hogy ő csak ül a fenekén, és nem csinál semmit.

− Féltem, Howard. Nem érti? Egy födél alatt élek egy gyilkossal, aki esetleg őrült. Jórészt egyedül voltam vele.

− Értem én − mondta Spencer még mindig durcásan. − De Marlowe nem szállt be, és maga aztán is egyedül volt vele. Aztán Roger elsütötte a pisztolyt, és egy hétig maga megint csak egyedül volt vele. Aztán Roger öngyilkos lett, és nagyon jól jött, hogy akkor meg Marlowe volt vele egyedül.

− Ez igaz − mondta. − De tehetek én róla?

− Jó − mondta Spencer. − Tegyük föl, hogy maga így okoskodik: Marlowe rájöhet az igazságra, aztán szem− és fültanúja lesz, amikor elsül a pisztoly, fogja hát magát, Roger kezébe nyomja azt a pisztolyt, valamiféle ilyen szöveggel. „Nézd, pajtás, te gyilkos vagy, én tudom, a feleséged tudja. A feleséged remek nő. Eleget szenvedett. Nem szólva Sylvia Lennox férjéről. Miért ne tennéd ezúttal azt, amit a becsület diktál, meghúzod a ravaszt, és mindenki azt fogja hinni, a túlzásba vitt ivászat volt az oka. Én most, öregem, lemegyek a tópartra, és elszívok ott egy cigarettát. Jószerencsét, és isten veled. Ja, majd elfelejtettem, itt van a pisztoly. Meg van töltve, kifejezetten a számodra.”

− Szörnyűségeket beszél, Howard. Ilyesmi még csak eszembe se jutott.

− A járőrnek viszont azt mondta, hogy Marlowe ölte meg Rogert. Mit jelent ez?

Kicsit rám nézett, már-már szégyenlősen. − Nagyon rosszul tettem, hogy ezt mondtam. Nem tudtam, mit beszélek.

− Talán tényleg azt gondolta, hogy Marlowe 1őtte le, − sugalmazta Spencer jámboran.

Eileen szemei összeszűkültek. − Nem, Howard, nem. Miért? Miért tette volna? Förtelmes gondolat.

− Miért? − érdeklődött Spencer. − Mi van ebben olyan förtelmes? A rendőrségnek is támadt ötlete. És Candy megadta hozzá az indítékot. Azt vallotta, Marlowe két órát töltött magánál a szobában, miután Roger a plafonba lőtt, és telenyomták altatóval.

Eileen a haja tövéig elpirult. Némán bámult Spencerre.

− És hogy maga teljesen ruhátlan volt − mondta Spencer durván. − Candy ezt mondta nekik.

− De hát a tárgyaláson − kezdte remegő hangon. Spencer közbevágott.

− A rendőrségen nem hittek Candynek. A tárgyaláson már nem is került szóba.

− Ö − sóhajtott Eileen felszabadultan.

− A rendőrség − folytatta Spencer hidegen magát is gyanúsította. Még mindig gyanúsítja. Mindössze indítékra van szükségük. Ügy veszem észre ezek után nem lesz nehéz dolguk.

Eileen már állt. − Azt hiszem, jobb lesz, ha mindketten elhagyják a házamat − mondta mérgesen. Lehetőleg azonnal!

− Tehát? − kérdezte Spencer higgadtan, és nem mozdult, csak annyira, hogy megfoghassa az üres poharát. − Maga tette, vagy nem?

− Mit?

− Maga lőtte le Rogert?

Eileen aztán csak állt, és Spencerre meredt. A pír eltűnt az arcáról. Most fehér volt, feszült és dühös.

− Csak azt kérdeztem, amit a tárgyaláson is kérdezni fognak.

− Ott se voltam. A kulcsot elfelejtettem magammal vinni. Csengetnem kellett, hogy bejussak a házba. Amikor bejutottam, már halott volt. Ez mind köztudott. Mi ütött magába, az isten szerelmére?

Spencer előkotorta zsebkendőjét, és az ajkát szárogatta vele. − Eileen, én jártam ebben a házban már vagy hússzor. Tudomásom szerint a bejárati ajtót sose zárták be napközben. Nem állítom, hogy maga lőtte le. Csak kérdezek. És ne válaszolja azt, hogy lehetetlenség lett volna. Ahogy a dolgok állnak, nagyon is lehetséges volt.

− Hogy én lőttem le a saját férjemet? − kérdezte lassan tűnődve.

− Föltéve − mondta Spencer ugyanazon a személytelen hangon −, hogy tényleg a férje volt. Már ugyanis volt egy férje, amikor Rogerhoz hozzáment.

− Köszönöm, Howard. Nagyon köszönöm. Roger utolsó könyve, a hattyúdala, ott van maga előtt. Fogja, és menjen. És azt hiszem, okosabban teszi, ha felkeresi a rendőrséget, és mindent elmesél nekik. Isten vele, Howard. Barátságunk bájosan ért véget. Bűbájosan. Nagyon fáradt vagyok, fáj a fejem. Fölmegyek a szobámba lefeküdni. Ami Mr. Marlowe-t illeti − nyilván ő ültette el magában ezeket a gondolatokat −, róla csak azt mondhatom, ha szó szerint nem is ő ölte meg Rogert, ő üldözte halálba.

Megfordult, és kiment. Élesen rászóltam. − Csak még egy pillanatra, Mrs. Wade. Fejezzük be az ügyet. Nincs értelme az effajta keserű hangnak. Mindnyájan azt akarjuk, hogy amit teszünk, helyesen tegyük. Az a bőrönd, amit a Chatsworth Tárolóba dobott − nehéz volt?

Megfordult, rám bámult. − Régi bőrönd volt, ahogyan mondtam. Igen, nagyon nehéz volt.

− Hogy tudta átemelni azon a magas drótkerítésen, ami körülveszi a tárolót?

− Tessék? A kerítésen? − Kétségbeesett mozdulatot tett. − Végszükségben, gondolom, az embernek rendkívüli ereje támad elvégezni azt, amit el kell végeznie, valahogyan sikerült. Kész.

− Nincs is ott kerítés − mondtam.

− Nincs ott kerítés? − ismételte kábán, mintha értelmetlen dolgot hallana.

− És Roger ruhája sem volt véres. És Sylvia Lennoxot nem a vendégházon kívül ölték meg, hanem bent, az ágyában. És gyakorlatilag nem vérzett, mivel halott volt − pisztollyal lőtték le −, a szoborral ugyanis egy halott arcát verték péppé. És a halottak, Mrs. Wade, alig véreznek.

Megvetően elbiggyesztette a száját. − Maga nyilván ott volt − mondta gúnyosan.

Aztán otthagyott bennünket.

Néztem, ahogy lassan, nyugodt eleganciával fölment a lépcsőn. Eltűnt a szobájába, és az ajtó halkan, de határozottan bekattant mögötte. Csönd.

− Mi volt ez a drótkerítéssel? − kérdezte Spencer bizonytalanul. Föl-le mozgatta a fejét. Vörös volt, és izzadt. Játékosan csinálta, de nem kis erőfeszítéséb,e került.

− Csak egy ötlet − mondtam. − Soha nem jártam olyan közel a Tárolóhoz, hogy emlékezzem, milyen. Lehet, hogy van körülötte kerítés, lehet, hogy nincs.

− Értem − mondta boldogtalanul. − És az benne a pláne, hogy ő se tudja.

− Persze hogy nem. Ő gyilkolta meg mind a kettőt.

XLIII. fejezet

Valami halk mozgást hallottam, és Candy állt a dívány végében, engem nézett. Kezében a kése. Megnyomta a gombot, a penge kiugrott, aztán ismét megnyomta, és − a penge visszaugrott. Simogató fények égtek a sötét szemében.

− Million de perdones, señor − mondta. − Tévedtem. Ő ölte meg a górét. Én most − abbahagyta, a penge kipattant.

− Nem. − Felálltam, és kinyújtottam a tenyerem. − Add ide azt a kést, Candy. Te csak egy derék mexikói inas vagy. Boldogan a nyakadba varrnák. Gyönyörű ködbomba lennél nekik, közben elégedetten vigyoroghatnának. Te nem tudod, miről beszélek, De én igen. Olyan rondán összekuszáltuk az ügyet, hogy most már nem tudják egyenesbe hozni, még ha akarnák se. De nem is akarják. Olyan gyorsan kivernének belőled egy vallomást, hogy még a neved se lenne időd kimondani. És keddtől három hétre már életfogytiglanosként üldögélnél a San Quentin nevű szórakoztató kombinátjukban.

− Már mondtam magának, hogy nem vagyok mexikói. Chilei vagyok a Valparaiso melletti Vifia del Marból

− A kést, Candy. Tudok én mindent Szabad vagy. Van megtakarított pénzed. Bizonyosan van otthon nyolc testvéred. Légy rendes, és menj vissza oda, ahonnan jöttél. Itt vége a munkádnak.

− Munka, az van elég − mondta csöndesen. Aztán a tenyerembe ejtette a kést − Megteszem, de csak magának.

A zsebembe süllyesztettem a kést. Fölnézett a balkonra. − La señora, mit csinálunk most?

− Semmit Az égvilágon semmit A señora nagyon fáradt. Rettenetes feszültségben élt. Nem szabad megzavarni.

− Hívni kell a rendőrséget − mondta Spencer szilárdan.

− Minek?

− Te jó isten, Marlowe, kell.

− Majd holnap. Kapja föl azt a befejezetlen regényt, és gyerünk.

− Hívnunk kell a rendőrséget Törvény is van a világon.

− Nem kell. Annyi bizonyítékunk sincs, hogy egy legyet lépre csaljunk vele. A piszkos munkát végezzék el a törvényességi emberek. Az ügyvédek. Ők írják a törvényeket más ügyvédek számára, akik felszabdalják megint más ügyvédek előtt, akiket bíróknak neveznek, hogy más bírók azt mondhassák, hogy az előző bírók tévedtek, és hogy a Legfelső Bíróság azt mondhassa, másodfokon is tévedtek. Bizony, tőrvény is van a világon. Torkig is vagyunk vele. Azért van, hogy az ügyvédek meggazdagodjanak. Mit gondol, meddig virítanának az úri banditák, ha az ügyvédek ki nem okosítanák őket, hogyan kell csinálni?

Spencer dühösen azt mondta: − Ehhez ennek semmi köze. Megöltek egy embert ebben a házban. Véletlenül író volt az illető, nagyon sikeres és nagyon jelentős író, akinek szintén semmi köze ahhoz, amit maga mond. Ember volt, és mi tudjuk, ki ölte meg. Igazságszolgáltatás is van a világon.

− Majd holnap.

− Maga se különb nála, ha engedi, hogy megússza szárazon. Egy kicsit csodálkozom magán, Marlowe. Megmenthette volna Roger életét, ha résen £H-Bizonyos értelemben maga tényleg hagyta, hogy a nő megússza szárazon. És ha jól csalódom, ez a mai délutáni színjáték az volt, ami − színjáték.

− Eltalálta. Álcázott szerelmi jelenet Hiszen látta, Eileen mennyire odavan értem. Ha lecsillapodnak a hullámok, összeházasodunk. Anyagilag igen jól jönne. Mindeddig egy vasat se kaptam a Wade családtól. Kezdem elveszteni a türelmemet.

Levette a szemüvegét, törölgette. Szemüregéből is kitörölte az izadságot, föltette a szemüveget, lenézett a padlóra.

− Ne haragudjon − mondta. − Érzékeny csapások értek ma délután. Már az is rossz volt, hogy Roger öngyilkos lett. De ez a második változat lealázó − az, hogy egyáltalán tudok róla. − Fölnézett rám.

− Bízhatom magában?

− Hogy mit csinálok?

− Hogy a helyes dolgot − bármi legyen is az. − Lenyúlt, fölemelte a sárga kézlrathálmot, hóna alá csapta. − Nem, felejtsük el. Gondolom, azt teszi, amit jónak lát. Elég tűrhető kiadó vagyok, és ez a dolog nem egészen vág a munkámhoz. Ha jól csalódom, engem itt tetvesül átvertek. De nem maga.

Elment mellettem, Candy félrelépett az útjából, sietősen megelőzte, és kinyitotta neki az ajtót. Spencer kurta biccentéssel ment ki rajta. Követtem. Megálltam Candy mellett, belenéztem sötét, csillogó szemébe.

− Semmi művészkedés, amigo − mondtam.

− A señora igen fáradt − mondta nyugodtan. − Visszavonult a szobájába. Nem szabad zavarni. Nem tudok semmit, señor. No me acuerdo de nada. A sus ordenes, señor.

Elővettem a zsebemből a kést, és feléje nyújtottam. Mosolygott.

− Bennem nem bízik senki, de én bízom benned, Candy.

− Lo mismo, señor. Muchas gracias.

Spencer már a kocsiban ült. Beszálltam, indítottam, kifaroltam a bejáróról, és visszavittem Spencert Beverly Hillsbe. A szálloda oldalbejárójánál kilépett a kocsimból.

− Egész úton gondolkodtam − mondta, amikor kiszállt. − Eileen egy kicsit elmebeteg. Azt hiszem, nem ítélnék el.

− Tárgyalás se lenne − mondtam. − De Eileen ezt nem tudja.

Birkózott a hóna alatt levő kézirattal, rendbe szedte, bólintott. Néztem, ahogy bemegy az ajtón. Levettem a lábam a fékről, az Olds kifordult a fehér kövezeten, és akkor láttam életemben utoljára Howard Spencert.

Későn, fáradtan és nyomott hangulatban tértem haza. Tudtam, megint olyan éjszaka elé nézek, amikor a levegő súlyos, a zajok tompán és távolról hallatszanak. A hold magasan, fátyolosan és közömbösen bámulta a Földet. Föl-alá sétáltam, föltettem néhány lemezt, alig hallottam őket. Valahonnan állhatatos zakatolást hallottam, de a házban nem volt semmi, ami zakatolhatna. A fejemben zakatolt valami. Én voltam az egytagú ravatalőrség.

Végiggondoltam Eileen Wade-del való első találkozásomat, aztán a másodikat, aztán a harmadikat, aztán a negyediket. Ezután valami félresiklott benne. Valahogy nem volt már valóságos. Egy gyilkos mindig valószínűtlen, amikor rájössz, hogy gyilkos. Vannak emberek, akik gyűlöletből, félelemből gyilkolnak, vagy a kéjért. Vannak ravasz gyilkosok, akik tervet készítenek, és úgy számítanak, hogy meg fogják úszni. Vannak dühödt gyilkosok, akik egyáltalán nem gondolkodnak. Aztán vannak olyan gyilkosok, akik szerelmesek a halálba. Akiknek a gyilkosság az öngyilkosság távoli rokona. Bizonyos szempontból mindannyian elmebetegek, csak nem úgy, ahogyan Spencer gondolja.

Majdnem fényes nappal volt, amikor végre lefeküdtem.

A telefon berregése rántott ki az alvás sötét kútjából. Lefordultam az ágyról, a papucsom után tapogattam, és közben rájöttem, hogy alig két órát aludhattam. Úgy éreztem magam, mint egy darab félig megemésztett mócsingos hús, amit egy zsírszagú butikban árulnak. Szemhéjaim összeragadtak, szám tele volt sivatagi homokkal. Talpra tántorogtam, kibotorkáltam a nappaliba, felvettem a kagylót, és beleszóltam: − Tartsa a vonalat.

Mellétettem a kagylót, kimentem a fürdőszobába, hideg vizet locsoltam a képembe. A kertből valami állhatatosan szólt, nyissz, nyissz, nyissz. Kinéztem az ablakon ködös tekintettel, és kifejezéstelen, barna arcot pillantottam meg. A heti egyszeri japán kertész volt, akit elneveztem Halványsárga Harrynek. A tecomát nyeste − szorgosan, ahogy egy japán kertész nyesi a tecomát. Négyszer szólsz hozzá, mire azt mondja, „jövő héten”, aztán beállít hajnali hatkor, és a hálószoba ablaka alatt kezdi nyesni a tecomát.

Megtöröltem az arcom, és visszamentem a telefonhoz.

− Na?

− Itt Candy.

− Jó reggelt, Candy.

− La señora es muerta.

Halott. Minden nyelvben hideg, fekete, zajtalan szó. A hölgy meghalt.

− Remélem, semmit se csináltál.

− Gondolom, az orvosság. Demerolnak hívják. Negyven, ötven van egy palackban. Most üres. Tegnap este nem vacsorázott. Ma reggel létrán fölmásztam az ablakához, benéztem. Abban a ruhában feküdt, ami tegnap délután volt rajta. Fölvágtam a szúnyoghálót. La señora es muerta. Fria como agua de nieve.

Hideg, mint a jég. − Hívtál valakit?

− Si. El Doctor Lóriing, ő hívta a kíbereket. Még nincs itt.

− Dr. Loringot, mi? Aki mindig későn érkezik?

− A levelet nem mutattam meg neki − mondta Candy.

− Kinek szól a levél?

− Señor Spencernek.

− Add oda a rendőrségnek, Candy. Nehogy dr. Loring kezébe kerüljön. Csak a rendőrségnek add át. Még valamit, Candy. Semmit ne dugj el, ne hazudj nekik egy szikrát sem. Mi ott jártunk. Az igazat mondd. Most az igazságot kell mondani, a teljes igazságot.

Kis szünet után: − Si. Értem. Hasta la vista, amigo. − Letette a kagylót. A Ritz-Beverlyt hívtam, Spencert kértem.

− Egy pillanat, kérem. Adom a portát.

Egy hang azt mondta: − Porta. Miben állhatok a szolgálatára?

− Howard Spencert kérem. Tudom, hogy, korán van, de sürgős.

− Mr. Spencer tegnap este kijelentkezett. A nyolcórás géppel New Yorkba repült.

− Sajnálom. Nem tudtam.

Kimentem a konyhába kávét főzni − vödörszám. Dús, erős, keserű, tűzforró, kegyetlen, istentelen kávét. Fáradt férfiak szíve-vérét.

Bernie Ohls pár óra múlva hívott.
− Na, okostóbiás − mondta. − Ugorjon csak ide, hadd eresztem ki a vérét.

XLIV. fejezet

Éppolyan volt, mint a múltkor, azzal az eltéréssel, hogy most nappal volt, hogy Hernandez kapitány szobájában telepedtünk le, és hogy a seriff fönn volt Santa Barbarán, a Fiesta megnyitóján. Jelen voltak: Hernandez kapitány, Bernie Ohls, egy tag a halottkém hivatalából, dr. Loring, aki úgy nézett, mint akit tetten értek angyalkagyártás közben, egy Lawford nevű ember, a kerületi ügyészségtől, egy hosszú, száraz, kifejezéstelen arcú férfi, akiről az a hír járta, hogy a bátyja a Central Avenue kerületi banditáinak főnöke.

Hernandez előtt zöld tintával írott, hosszú merített papír jegyzetlapok feküdtek.

− Csak semmi hivataloskodás − mondta Hernandez, amikor mindenki olyan kényelmesen elhelyezkedett, ahogy kényelmetlen székben egyáltalán, lehetséges. − Nincs gyorsíró, nincs magnetofon. Mindenki azt mond, ami neki tetszik. A halottkém képviseletében dr. Weiss dönt, szükségesnek tartja-e a vizsgálatot. Tehát, doktor úr?

Dr. Weiss kövér volt, vidám és szakszerű. - Azt hiszem, nem kell vizsgálat − mondta. − A felületi jelek gyógyszermérgezésre utalnak. Amikor a mentő megérkezett, az asszony még nagyon gyengén lélegzett, mély öntudatlanságban volt, reflexei nem működtek. Ebben a stádiumban száz közül egy se menthető meg. Bőre hideg volt, légzése csak gondos vizsgálat után észlelhető. Az inas azt hitte, halott. Körülbelül egy órával ezután állt be a halál. Ügy értesültem, a. hőlgy rendszertelenül jelentkező kegyetlen asztmarohamoktól szenvedett. Doktor Loring demerolt írt elő veszély esetére.

− Van valami adata vagy következtetése a bevett gyógyszer mennyiségéről, dr. Weiss?

− Fatális adag − mondta halvány mosollyal. -⁻ Bár ezt megítélni csak a kórtörténet, a természetes vagy szerzett ellenállóképesség ismeretében lehet-Vallomása szerint a hölgy kétezerháromszáz milligrammot vett be, egy nem szenvedélyes gyógyszerfogyasztó halálos adagjának a négy-ötszörösét --kérdően nézett dr. Loringra.

− Mrs. Wade nem volt szenvedélyes gyógyszerfogyasztó − mondta dr. Loring hidegen. − Az előírt adag egy vagy két ötvenmilligrammos tabletta volt. Huszonnégy órás időközökben három-négyszer ennyit engedélyeztem.

− De maga egy ütetre ötvenet adott neki − mondta Hernandez kapitány. − Nem gondolja, hogy elég veszélyes mennyiség egy ilyen gyógyszerből? Milyen súlyos az asztma, doktor?

Dr. Loring csúfondárosan mosolygott. − Az asztmarohamok rendszertelenül jelentkeznek. Az övé nem ütötte meg azt a mértéket, amit mi status astmaticus kifejezéssel határozunk meg, ami olyan súlyos rohamokkal jár, hogy a beteg azt hiszi, menten megfullad.

− Van valami megjegyzése, dr. Weiss?

− Hát − mondta dr. Weiss lassan −, ha feltesszük, hogy nem maradt búcsúlevél, és ha feltesszük hogy más bizonyítékunk nincs a bevett gyógyszer mennyiségére vonatkozólag, akkor véletlen gyógyszermérgezést is megállapíthatunk. A biztonsági skála elég szűk. Holnapra biztosat mondhatunk. Az isten szerelmére, Hernandez, csak nem akarod visszatartani a bűnvallomást?

Hernandez összevont szemöldökkel nézett az asztal lapjára. − Csak tűnődöm. Nem is tudtam, hogy az asztma elfogadott gyógyszere a kábítószer. A jó pap holtig tanul.

Loring elvörösödött. − Azt mondtam, veszély esetére. Az orvos nem lehet mindenütt egy időben. Az asztmás rohamok rosszabbodása igen hirtelen is bekövetkezhet.

Hernandez kurta pillantást vetett rá, aztán Lawfordhoz fordult. − Mit szól hozzá a maga intézménye, ha ezt a levelet a sajtó nyilvánosságra hozza?

A kerületi ügyészség kiküldöttje üres pillantással nézett rám. − Mit keres itt ez a tag, Hernandez?

− Én hívtam ide.

− Honnan tudja, hogy nem fogja leadni szóról szóra valamelyik riporternek, amit itt beszélünk?

− Aha, amilyen beszédes ember. Maguknak van tapasztalatuk vele kapcsolatban. Maguk csípték el .annak idején.

Lawford vigyorgott, aztán a torkát köszörülte. -Olvastam azt a híres bűnvallomást − mondta óvatosan. − És egy szavát se hiszem. Hátterében érzelmi kimerültség rejlik, gyászeset, állandó gyógyszerszedés, az angliai időszak háborús feszültségei, a bombázások idején, ez a titkos házasság, a férfi visszatér, és így tovább, és így tovább. Kétségtelenül arról van szó, hogy bűntudatot fejlesztett ki magában, és aztán áttételesen akart megszabadulni tőle.

Abbahagyta, körülnézett, de csak kifejezéstelen arcokat látott. − A kerületi ügyész nevében nem beszélhetek, de az az érzésem, hogy a maguk bűnvallomása nem elégséges alap arra, hogy indítékot keressünk, még ha az asszony életben volna is.

− És miután egy bűnvallomásban már hittek, nehezen törődnének bele abba, hogy hinni kelljen egy másiknak, ami ellentmond az elsőnek − mondta Hernandez maróan.

− Nyugi, Hernandez. Minden bűnüldöző szervnek számításba kell vennie a nyilvánossággal való kapcsolatát. Ha ez a bűnvallomás megjelenne a lapokban, kutyaszorítóba kerülnénk. Ez biztos. Épp elég stréber

újítócsoport lesi-várja az ilyen alkalmat, hogy kést döfjön a hátunkba. A vádesküdtszék máris ideges a miatt a múlt heti ügy miatt, amit a maguk gyilkossági csoportjának a hadnagya vezetett le.

Hernandez azt mondta. − Na jó, maga a gyerek apja. Írja alá az átvételi elismervényt.

Összerakta a hússzínű merített papírlapokat, Lawford meg előredőlt, hogy aláírja a cetlit. Elvette tőle a papírokat, összehajtogatta, belső zsebébe tette őket és elment.

Dr. Weiss fölállt. Vagány volt, jóindulatú, és semmin se csodálkozott. − Az utolsó vizsgálatot nagyon gyorsan végeztük a Wade családnál – mondta. - Az a gyanúm, ezzel meg egyáltalán nem kellett volna vesződnünk.

Bólintott Ohlsnak meg Hernandeznek, csak úgy szokásból kezet fogott Loringgal, és ő is elment. Loring fölállt, hogy megy, de habozott.

− Az a benyomásom, hogy az ügyben nem lesz további vizsgálat − mondta mereven. − Ügy gondolom, erről informálhatok egy bizonyos társasága

− Bocsásson meg, doktor, hogy ilyen hosszú időt elvontuk a betegeitől.

− Nem válaszoltak a kérdésemre − mondta Loring élesen. − Figyelmükbe ajánlom.

− Tűnés, Jézuska, de gyorsan.

Dr. Loring majd kővé meredt a sértéstől. Aztán megfordult, és gyorsan kibotorkált a szobából. Az ajtó becsukódott, és vagy fél percig senki sem szólalt meg. Hernandez megrázkódott, cigarettára gyújtott. Aztán rám nézett.

− Na?

− Mi van?

− Mire vár?

− Itt a vége, fuss el véle? Kész?! Kaput?!

− Mondd el neki, Bernie.

− Aha, itt a vége − mondta Ohls. − Már minden elő volt készítve, hogy a nőt behozom kihallgatásra. Wade nem lőhette főbe magát. Telítve volt alkohollal. De ahogy már magának is mondtam, hol az indíték? Lehet, hogy a bűnvallomás részleteiben nem állja meg a helyét, de azt bizonyítja, hogy megleste a férjét. Ismeri a vendégház helyszínét Encinóban. A Lennox-tündér elvette tőle mindkét férjét. A képzeletre csak az marad, ami a vendégházban történt. Egy kérdést elfelejtett föltenni Spencernek. Hogy volt-e Wade-nek Mausere. Bizony, volt egy kis automata Mausere. Már beszéltünk ma telefonon Spencerrel. Wade berúgott, kihagyott az emlékezete. A szegény nyomorult szarházi vagy azt hitte, hogy ő ölte meg Sylvia Lennoxot, vagy tényleg ő ölte meg, vagy pedig volt rá oka, hogy azt higgye, hogy a felesége ölte meg. Mindkét esetben előbb-utóbb elárulja magát. -Az biztos, hogy előtte jóval rákapott a tütüre, de férfi volt, aki feleségül vett egy üres szépséget. A mexikói mindent tud. A kis szarházi csaknem mindent tud. A nő álomvilágban élt. Egyik fele itt és most, a másik fele akkor és amott. Ha begerjedt is valaha, nem a férjére gerjedt be. Kapiskálja, miről lötyögök? Nem válaszoltam.

− Maga fene közel állt hozzá, hogy begerjessze, mi?

Most sem feleltem.

Ohls meg Hernandez keserűen vigyorogtak. − Nem vagyunk ám olyan tökfejek − mondta Ohls. − Tudtuk, hogy van valami abban a. levetett ruháról szóló mesében. Maga ledumálta a kiskomát, ő meg hagyta. Sértett és zavart volt, szerette Wade-et, és biztosra akart menni. Amikor biztosat tud, előveszi azt a kést. Személyes ügyet csinált belőle. Soha nem köpte volna be Wade-et. Az asszony, az igen, és készakarva ködösített, hogy összezavarja Wade-et. Összeáll az egész. A végén már, azt hiszem, félt is tőle. Soha nem dobta le Wade a lépcsőről. Báleset történt. Megbotlott, és a pofa el akarta kapni. Candy ezt is látta.

− Ebből még nem derül ki, miért akarta, hogy a közelben legyek.

− Van néhány feleletem erre a miértre. Az egyik régi mese. Minden kíber találkozik vele, legalább százszor. Maga volt a gyönge láncszem, az a tag, aki segítette Lennoxot a menekülésben, Lennox barátja, talán bizalmasa. Mit tudott Lennox, és mennyit mondott el magának ebből? Lennox rejtette el a fegyvert, amely megölte a feleségét, és Lennox tudta, hogy azzal a fegyverrel lőtték le. A nő azt is hihette, hogy miatta rejtette el. Ez arra a gondolatra vezethette, hogy Lennox tudja, ki használta a pisztolyt.-Amikor Lennox öngyilkos lett, megnyugodott. De mit kezdjen magával? Még mindig maga a gyenge láncszem. Ki akarta szedni magából, mit tud, meg volt hozzá a vonzereje, használni is tudta, a helyzet meg önként kínálkozott, hogy meghívja magát a Wade-kúriába. És amikor bűnbakra volt szüksége ott volt maga helyben. Azt is mondhatná az ember, hogy gyűjtötte a bűnbakokat.

− Túl sok elmét tulajdonít a hölgynek − mondtam.

Ohls kettétört egy cigarettát, és elkezdte rágcsálni az egyik felét. A másikat a füle mögé dugta.

− Gyűlölt engem − mondtam. − Úgyhogy ezt nem szopom be.

− Hát persze − dobta be Hernandez szárazon. − Maga visszautasította őt. Ezen még túltette volna magát. De hogy Spencer jelenlétében kitalálta az egészet − ez már sok volt.

− Maguk ketten mikor voltak utoljára elmegyógyásznál?

− Mi a fene − mondta Ohls −, hát nem hallotta? Manapság folyton a nyakunkon lógnak. A részlegünkön is van belőlük kettő darab. Már rég nem rendőrségi munkát végzünk. Az orvosgeng egyik ágazata leszünk. Ezek

a pofák ki-be mászkálnak a börtönökben, a bíróságon, a kihallgatószobákban. ötvenoldalas jelentéseket írnak arról, hogy ez meg ez a fiatalkorú strici miért rabolta ki az italboltot, miért erőszakolt meg egy diáklányt, miért üzérkedett kábítószerrel az iskolákban. Tíz év múlva Marty meg én nem dzsudót meg céllövészetet gyakorolunk, hanem Rorsach-tesztvételt meg szóasszociációt. Amikor kiszállunk valahová, kis fekete táskában igazságszérumot meg hordozható hazugságmérőt viszünk majd magunkkal. Elég baj, hogy nem kaptuk el azt a négy gorillát, akik rámásztak Nagy Willie Magoonra. Lehet, hogy módunkban állt volna rávenni őket az alkalmazkodásra, és hogy szeressék az anyjukat.

− Akkor én elpárologhatok?

− Miről nincs meggyőzve? − kérdezte Hernandez egy gumiiratfogót huzigálva.

− Meg vagyok győzve. Az ügy halott. A nő halott, mindenki halott. Az egész láthatáron csak finom, csendes rutinmunka várat magára. Nincs más tennivaló, mint hazamenni, és elfelejteni, mintha nem is történt volna. Én ezt teszem.

Ohls leemelt egy fél cigarettát a füle mögül, tűnődve nézte, mintha nem tudná, hogyan került oda, aztán a válla fölött a háta mögé dobta.

− Mit sír? − kérdezte Hernandez. − Ha a nő nem bánik olyan könnyelműen a pisztolyokkal,' simán megnyeri a játszmát.

− Aztán meg − mondta Ohls mordan −, a telefonszolgálat működött ám tegnap is.

− Na igen − mondtam −, némi előnyt szereztek volna, de mit érnek vele? Egy zagyva történet, néhány hülye hazugság, és kész. Ma reggel, föltevésem szerint, teljes bűnvallomás jutott a kezükbe. Nekem nem engedték elolvasni, de nyilván nem vonják be a kerületi ügyészt, a szerelmeslevélről van szó. Ha annak idején csak egy kicsit is komolyan veszik a Lennox-ügyet, valaki csak kiásta volna Terry háborús minősítését, hol sebesült meg, és így tovább. Valahol egy ponton fény derül Wade-ékkal való kapcsolatára. Roger Wade tudta, ki volt Paul Marston. Aztán tudta egy másik magánnyomozó, akivel véletlenül összejöttem.

− Lehet − vallotta be Hernandez −, de a rendőrnyomozásnak más a menete. Egy nyitva lezárt üggyel nem hülyéskedhet az ember, pláne, ha ütik a vasat, hogy fejezzék be, és felejtsék el, de gyorsan! Száz meg száz gyilkossági ügyben nyomoztam. Némelyik igazi csemege, tiszta, finom munka, ahogy a nagykönyvben meg van írva. A legtöbbje helyenként érthető, helyenként meg zavaros. De ha kézben van az indíték, az eszköz, az alkalom, a menekülés ténye, egy kézírásos bűnvallomás, és rögtön utána egy öngyilkosság, akkor ejteni kell. Nincs a világon olyan rendőrség, ahol idő és ember állna rendelkezésre a tiszta ügyek lenyomozására. Egyetlen dolog szólt az ellen, hogy Lennox tette, mégpedig az, hogy valaki úgy vélte, egy ilyen rendes gyerek nem lehet gyilkos, amikor van annyi más, aki viszont lehet. Az annyi más viszont nem lépett olajra, nem tett bűnvallomást, és nem loccsantotta ki utána az agyvelejét. Lennox ezt tette. Ami a rendes gyereket illeti, számításom szerint a gyilkosok hatvan-hetven százalékáról, akik gázkamrában, villamosszékben vagy a kötél végén végezték, a szomszédok azt állították, hogy olyan ártalmatlanok, mint a bébikelengye-ügynök. Lehet. Éppoly ártalmatlanok, nyugodtak és jól neveltek, mint Mrs. Roger Wade. Tudni akarja, mit írt abban a levélben? Jó, olvassa el. Le kell mennem az előcsarnokba.

Fölállt, kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy mappát, és az asztalra tette. − Öt fénymásolat van benne. Nehogy azon kapjam, Marlowe, hogy elolvassa valamelyiket.

Az ajtó felé. indult, aztán megfordult, és odaszólt Ohísnak: − Nem akarsz ott lenni, amikor Pesorekkel beszelek?

Ohls bólintott, és utánament. Amikor egyedül maradtam az irodában, felütöttem a mappa fedőlapját, és megnéztem a fehér-fekete fénymásolatokat. Aztán csak a széleit érintve megszámoltam őket. Hat volt belőlük, a több lapból álló példányok gondosan összetűzve. Egy példányt kivettem, összegöngyöltem, és zsebre vágtam. Aztán elolvastam az otthagyott legfölsőt. Amikor végeztem, csak ültem, és vártam. Mintegy tíz perc múlva Hernandez egyedül visszajött. Beült az asztal mögé, megszámolta a fénymásolatokat a mappában, és a mappát a fiókba süllyesztette.

Fölvetette a szemét, rám nézett, arca kifejezéstelen volt. − Meg van elégedve?

− Lawford tudja, hogy ez megvan magának?

− Tőlem nem. Bernie-től se. Bernie saját kezűleg készítette őket. Miért?

− Mi lesz, ha egynek lába kél?

Kellemetlen mosollyal válaszolt: − Nem kél. De ha kél, nem a seriff irodájából kél. A kerületi ügyészségen is van fénymásoló felszerelés.

− Maga, kapitány, nem túlzottan szereti Springer kerületi ügyészt, igaz?

Meglepetten nézett. -. Én? Én mindenkit szeretek, még magát is. Menjen innen a francba! Dolgozni akarok!

Fölálltam, hogy megyek. Hirtelen azt mondta. -Hord fegyvert manapság?

− Mikor hogy.

− Nagy Willie Magoon kettőt hordott. Azon tűnődöm, miért nem használta őket.

− Gondolom, azt hitte, tőle mindenki retteg.

− Lehet − mondta Hernandez szórakozottan. Fölkapott egy gumiiratfogót, és a két hüvelykujja között

elkezdte kifeszíteni. Egyre jobban feszítette. Amíg egy szisszenéssel elszakadt. Megdörzsölte a hüvelykujját, ahol a visszacsapódó gumi eltalálta. − Ha akarja, túlfeszíthet mindent − mondta. − A legkeményebb dolgot is. Na, viszlát.

Kimentem a szobából, és kisiettem az épületből. Aki balek, az mindenben az.

XLV. fejezet

Otthon a barlangomban a Cahuenga building hatodik emeletén végigjátszottam a szokásos szertartást a reggeli postával. A levélszekrényből az asztalra, az asztalról a papírkosárba dobtam. Az asztal közepén fújtam egy tiszta foltot, és rágöngyölítettem a fénymásolatot. Ügy simítgattam ki, hogy karcolás ne érje.

Újra elolvastam. Elég részletes volt, és elég értelmes ahhoz, hogy aki előítélet nélkül olvassa, kielégítőnek találja. Eileen Wade dühödt féltékenységi rohamában megölte Terry feleségét, aztán később, amikor lehetőség kínálkozott rá, megölte a férjét, mert biztosra vette, hogy a férje tudja, ki a gyilkos. Az a lövés a mennyezetbe, azon az éjszakán, része volt a bűntény előkészítésének. Válasz nélkül maradt az a kérdés, és immár örökre, miért tűrte Roger Wade? Tudnia kellett, mire megy a játék. Nyilván leírta magát, és nem érdekelte a következmény. Szavakkal dolgozott, volt szava mindenre, csak erre nem.

„Negyvenhat demerol tabletta maradt az utolsó receptből − írta. − Most az a szándékom, hogy mind beveszem, és lefekszem. Az ajtót bezártam. Kis idő múlva menthetetlen leszek. Ezt, Howard, meg kell értenie. Amit írok, a halál árnyékában írom. Minden szó igaz. Nincs bennem megbánás, talán csak annyi kár, hogy nem találtam őket együtt, hogy együtt ölhessem meg őket. Nem szánom Pault, akit maga Terry Lennox néven hallott emlegetni. Üres váza volt csupán annak a férfinak, akit szerettem, és akihez feleségül mentem. Semmit nem jelentett a számomra. Amikor azon a délutánon egyszer láttm, még csak meg sem ismertem az első pillanatban, aztán ráismertem, és ő is azonnal megismert. Fiatalon kellett volna meghalnia. Norvégia hómezőjén. A szerelemnek, akit a halálnak adtam. Visszajött mint hamiskártyások barátja, mint egy gazdag kurva férje, megrontva, tönkretéve, nyilván egy csomó ocsmánysággal a háta mögött. Az idő mindent lealjasít, elkoptat, ráncossá tesz. Az élet tragédiája, Howard nem az, hogy a szépség fiatalon múlik el, hanem hogy megöregszik, és lealjasul. Velem ez nem történik meg. Isten vele, Howard.”

A fiókomba zártam a fénymásolatot. Ebédidő volt, de nem volt hangulatom hozzá. Elővettem a hivatali palackot, a legalsó fiókból öntöttem magamnak egy istenest, leemeltem a telefonkönyvet az asztal oldalába vert kampóról, és kikerestem a Journal számát Tárcsáztam, Lonnie Morgant kértem a nőtől.

− Mr. Morgan nem jön be négy óra előtt. A városházán próbálja meg, a sajtóirodán.

Hívtam. És megkaptam. Eléggé emlékezett rám. -_ Ahogy hallottam, szorgalmasan munkálkodott.

− Van a maga számára valamim, ha kell. Nem hiszem, hogy kell.

− Aha? Éspedig?

− Két gyilkosság bűnvallomásának a fénymásolata.

− Hol van most?

Megmondtam. Többet akart tudni. Telefonon nincs szándékomban többet elárulni. Azt mondta, nem foglalkozik bűnüggyel. Azt mondta, de még mindig újságíró, és a város egyetlen független lapjánál. Még ezután is érveket akart.

− Honnan vette, bármi légyen is az? Honnan tudjam, hogy megéri a fáradságot?

− Az eredeti a kerületi ügyészségen van. Nem akarják nyilvánosságra hozni, mert elő kellene venni néhány dolgot a jégszekrényből.

− Hívom magát. Meg kell beszélnem a főtáborszernaggyal.

Letettük. Lementem a büfébe, ettem egy csirkesalátás szendvicset; és ittam rá kávét. A kávé égett volt, a szendvicsnek olyan fölséges a zamata, mintha most tépték volna ki egy széntróger ingéből. Az amerikaiak mindent megesznek, ami meg van pirítva, néhány fogpiszkálóval össze van tűzve, és a szélein saláta lóg ki, ez akkor a legjobb, ha fonnyadt.

Fél négy felé betoppant hozzám Lonnie Morgan. Hosszabb volt, mint valaha, fáradt és kifejezéstelen emberségében vékony és drótszerű, mint azon az éjszakán, amikor hazafuvarozott a börtönből. Szórakozottan kezet fogott, és előásott valahonnan egy összegyűrt csomag cigarettát.

− Mr. Shermann, ez a főszerkesztő, azt mondta, hogy meglátogathatom, és megnézhetem, mije van.

− Ha nem fogadja el a feltételeimet, szót se ejtsünk róla. − Kinyitottam a fiókot, és átadtam neki a fénymásolatot. Gyorsan átfutotta a négy oldalt, aztán még egyszer, lassan. Nagyon izgatottnak látszott, legalább olyan izgatottnak, mint egy funerátor egy szegény temetésen.

− Ide a kagylót.

Áttoltam az asztalon a készüléket. Tárcsázott, várt, és azt mondta. − Itt Morgan. Mr. Shermannt kérem − várt, aztán megint egy nőt kapott, aki végül is kapcsolta a hívott félt, akit megkért, hívja vissza a másik vonalon.

Lenyomta a villát, és ült, ölében a készülékkel, mutatóujjával lenyomta a villát. Csöngött a készülék, füléhez emelte a kagylót.

− Így szól, Mr. Shermann.

Lassan, tisztán felolvasta. A végén hallgatás támadt. Aztán − egy pillanat, uram. − Befogta a kagylót, és átszólt hozzám az asztal fölött. − Azt akarja tudni, hogy került magához.

Átnyúltam az asztalon, és elvettem a fénymásolatot. − Mondja meg neki, hogy mi a fene köze van hozzá?

A honnan az már más kérdés. A hátulján ott a pecsét.

− Láthatólag a Los Angeles-i seriff irodájából származik, hivatalos dokumentum, Mr. Shermann.

Hitelességét, gondolom, elég könnyen meg tudjuk állapítani. Ára is van.

Hallgatott megint, aztán így szólt: − Igen, uram. Itt velem szemben. − Áttolta a készüléket az asztalon. − Magával akar beszélni.

Sietős, fensőbbséges hang volt. − Mik a feltételei, Mr. Marlowe? Ne feledje, a Journal az− egyetlen− lap Los Angelesben, amelyik egyáltalán fontolóra veszi ezt az ügyet.

− Maga se sokat fáradozott a Lennox-ügyben, Mr. Shermann.

− Tisztában vagyok vele. De annak idején az volt a kérdés, kell-e botrány pusztán a botrányért. Hogy ki a bűnös, az nem volt kérdéses. Ami most a kezünkben van, ha a dokumentum hiteles, az valami egészen más. Mik a feltételei?

− A bűnvallomást fotókópia formájában teljés egészében leközlik, vagy egy szót sem közölnek belőle.

− Hitelesítve lesz. Érti?

− Nem tudom, hogy, Mr. Shermann. Ha a kerületi ügyészt kéri a hitelesítésre, vagy megtagadja, vagy kiadja minden újságnak. Ha a seriff hivatalát kéri meg rá, átteszi a kerületi ügyészhez.

− Emiatt ne aggódjon, Mr. Marlowe. Vannak módszereim. Beszéljünk a feltételekről.

− Épp most mondtam.

− Nem tart igényt ellenszolgáltatásra?

− Pénzbelileg nem.

− Hát maga tudja, miből él. Megkaphatnám újra Morgant?

Visszaadtam a kagylót Lonnie Morgannak.

Röviden beszéltek, aztán letette. − Belemegy − mondta. − Elviszem a fénymásolatot, leellenőrzi, és úgy tesz, ahogy maga akarja. Felére kicsinyítve az 1A oldal felét kiteszi.

Visszaadtam a fénymásolatot. A kezében tartotta, közben hosszú orra hegyét huzigálta. − Nem haragszik, ha azt mondom, hogy maga kötözni való bolond?

− Nem haragszom.

− Még változtathat a szándékán.

− Nix. Emlékszik arra az estére, amikor hazavitt a City Bastille-ból? Azt mondtam akkor, van egy barátom, akitől el kell köszönnöm. Tulajdonképpen nem köszöntem el tőle. Az lesz a búcsúm, hogy lehozzák ezt a fénymásolatot. Az lesz − hosszú idő után.

− Jól van, cimbora − vigyorgott szemtelenül. − De még mindig azt mondom, hogy kötözni való bolond. Megmondjam, miért?

− Felőlem.

− Többet tudok magáról, mint gondolja. Ez az újságírói munka legrohadtabb oldala. Olyan sok mindent megtud az ember. Ha ez a bűnvallomás megjelenik a Journalban, egy csomó ember durcás lesz. A kerületi ügyész, a halottkém, a seriff emberei, aztán egy befolyásos és nagy hatalmú magánszemély, Potter, aztán két vagány, név szerint Menendez és Starr. Maga tehát valószínűleg vagy kórházban, vagy börtönben végzi.

− Nem hiszem.

− Higgyen, amit akar, kispajtás. Én csak azt mondom, amit gondolok. A kerületi ügyész is durcás lesz, mert már ráhúzta a szemfödőt a Lennox-ügyre. Még ha Lennox öngyilkossága és bűnvallomása fel is menti, sok ember akarja megtudni, hogy mi késztette bűnvallomásra ezt az ártatlan embert, Lennoxot, hogyan halt meg, tényleg öngyilkosságot követett-e el, vagy besegítettek, miért nem vizsgálták ki a körülményeket, és mért halt el az egész ügy olyan gyorsan? Aztán meg, ha a fénymásolat eredetije nála van, azt fogja hinni, hogy a seriff emberei elgáncsolták.

− Nem fontos kinyomatni a hátán levő bélyegzőt.

− Nem is fogjuk. Jóban vagyunk a seriffel. Az a véleményünk, hogy rendes ember. Nem kárhoztatjuk azért, mert nem tud megfékezni ilyen Menendez-féle alakokat. A szerencsejátékot mindaddig képtelenség megakadályozni, amíg törvény védi. Némely helyen minden formáját és minden helyen némely formáját. Maga ezt a seriff irodájából lopta. Fogalmam sincs, hogy tudta végigcsinálni. Elmondaná?

-”− Nem.

− Gondoltam. A halottkém durcás lesz, mert ő falazott a Wade-féle öngyilkosságnál. A kerületi ügyész ebben is a kezére játszott. Harlam Potter durcás lesz, mert valami újra fölszínre hozza, amit oly sok fáradsággal egyszer már elnyomott. Menendez és, Starr durcásak lesznek, olyan okokból kifolyólag−, amikről nincs tudomásom, de azt tudom, hogy magát figyelmeztették. És ha ezek a gyerekek durcásak lesznek, akkor valaki kórházba jut. Maga nagyon úgy néz ki, mint aki ugyanazt a kezelést kapja majd, mint a Nagy Willie Magoon.

− Magoon nyilván elnehezedett már a munkájához.

− Miért? − mordult fel Morgan. − Azoknak a gyerekeknek állni kell a sarat. Ha veszik maguknak a fáradságot, hogy megmondják valakinek, húzd meg magad, kispajtás, akkor az húzza is meg magát. Ha nem teszi, és hagynák, hogy megússza szárazon, gyengeséget mutatnának. A nehéz fiúk, akik futtatják az üzletet, a nagymenők, az igazgatótanács nem használhatnak gyenge legényeket. Ez veszélyes. Aztán meg Chris Mady.

− Úgy hallottam, Nevadában ő a király.

− Jól hallotta, cimbora. Mady rendes ember, de tudja, mi a jó Nevadának. A vagyonos gengszterek, akik Renóban meg Vegasban működnek, gondosan ügyelnek rá, nehogy Mr. Madyt felidegesítsék. Mert, ha igen, adójuk szélsebesen felfelé, rendőrségi kapcsolatuk ugyanolyan sebességgel lefelé kezd tendálni. Akkor aztán keleten az igazi nagymenők − akik az egészet kézben tartják − úgy döntenek, hogy személyi változásokra van szükség. Akik nem tudnak együttműködni Chris Madyvel, azok nem működnek többet. Menjenek a francba, és tegyünk oda helyettük másokat. A menjenek a francba nekik egy dolgot jelent. Szó nélkül eltűnnek az élők sorából.

− Azt se tudják, ki vagyok − mondtam. Morgan komoran nézett, és föl-le mozgatta egyik karját, ami − mint tudjuk − teljesen félreérthetetlen gesztus. − Nem kell nekik tudni. Mady birtoka Tahoe nevadai oldalán határos Harlam Potter birtokával. Egyszer-másszor talán köszönnek is egymásnak. Talán valaki, aki Mady bérjegyzékén szerepel, hall valamit egy tagtól, aki Harlam Potter névjegyzékén szerepel, hogy egy Marlowe nevű strici a kelleténél többet lármázik bizonyos dolgokról, amihez az égvilágon semmi köze. Ez az elejtett megjegyzés talán továbbjut, és egy Los Angeles-i szállodában megszólal a telefon, és egy izomember olyan célzást hall a készülékből, hogy elmehetne tréningezni néhány jó karban levő haverjával. Ha valaki le akarja üttetni magát, vagy szét akarja veretni a képét, az izomembereknek nem kell indokolni. Számukra úgyis csak rutinmunka az egész. Semmi személyes sértődés. Tessék csak nyugodtan üldögélni, míg pozdorjává zúzzuk a karját. Ne adjam vissza? Elém tartotta a fénymásolatot.

− Ne fáradjon − mondtam.

Morgan lassan felállt, a fénymásolatot a belső zsebébe tette. − Lehet, hogy tévedek − mondta. − Maga talán jobban ismeri ezt az egészet, mint én.− Honnan tudhatnám, hogy egy ilyen Harlam Potter hogy viszonyul a dolgokhoz?

− Összevont szemöldökkel nézi őket − mondtam. − Volt szerencsém az úrhoz. De bérgyilkosokkal nem dolgozik. Nem tudná összeegyeztetni a helyes létezésről vallott nézeteivel.

− Ez igen – mondta Morgan élesen − Leállítani egy gyilkossági ügy kivizsgálását, egyetlen telefonnal, vagy leállítani úgy, hogy a tanúkat kikapcsolják, ezt nevezem módszernek. Bűzölögjön mindkét módszer a civilizáció orra alá. Viszlát − legalábbis reméljük.

Kilibbent az irodámból, mintha a szél fújta volna el.

XLVI. fejezet

Kimentem a Victorhoz, hogy megiszom egy dzsitront, és elüldögélek, míg az esti kiadásai a lapoknak az utcára kerülnek. De a bár zsúfolt volt, és ez nem kellemes. Az ismerős mixer a nevemen szólított-

− Maga egy csepp keserűvel szereti, igaz?

− Nem mindig. Ma este két csöpp keserűvel.

− Mostanában nem látom a barátját. Azt a zöld jegest.

− Hát nem nagyon.

Elment, hozta az italt. Belenyaltam, hogy sokáig tartson, mert ma nem akartam belemelegedni− Vagy komolyan lemerevedek, vagy józan maradok. Kis idő múlva még egyet kértem. Alig múlt hat óra, amikor a kölyök berontott az esti lapokkal. Az egyik mixer kiabált, hogy léjpjen le, de a gyerek már körülszaladta a helyiséget, mire a mixer elkapta, és kidobta. Kinyitottam a Journalt, és az első oldalra pillantottam. Megcsinálták. Benne volt az egész. Megfordították a fénymásolatot úgy, hogy fehéren fekete betűkkel hozták, és akkorára kicsinyítették, hogy betöltse az oldal felső felét. A másik oldalon rövid, határozott szerkesztőségi cikk. Egy másik oldalon Lonnie Morgan félkolumnás kommentárja.

Fölhajtottam az italomat, elmentem vacsorázni, aztán hazamentem.

Lonnie Morgan kommentárja szókimondó felidézése volt a Lennox-üggyel és a Wade öngyilkosságával kapcsolatos eseményeknek − úgy, ahogy annak idején a lapok hozták. Nem tett hozzá semmit, és semmiféle következtetést nem vont le. Nem is vádolt senkit. Tiszta, összefogott profiriport volt. A szerkesztőségi cikk egészen más. Kérdéseket tett fel − amilyeneket újságok szoktak feltenni közhivatalnokoknak, amikor rajta csípik őket, hogy vaj van a fejükön.

Fél tízkor csengett a telefon, Bernie Ohls volt, közölte, hogy hazamenet beugrik hozzám.

− Látta a Journalt? − kérdezte kötekedve, és válaszra sem várva letette a kagylót.

Mikor megérkezett, morgolódott a lépcső miatt, és azt mondta, inna egy kávét. Mondtam neki, hogy főzök egyet. Míg a kávéval vesződtem, körbejárta a lakást, és nagyon otthonosan viselkedett.

− Ahhoz képest, hogy maga mindent megtesz, hogy ne szeressék, elég magányosan lakik itt − mondta. − Mi az ott hátul a domb mögött?

− Egy másik utca. Miért?

− Csak kérdezem. Irtani kéne a bozótot a kertben.

Bevittem a kávét a nappaliba. Végre leparkolt, és hörpölgetett belőle. A cigarettámból rágyújtott, egykét percig pöfékelt, aztán elnyomta. − Mennem kell − mondta. − Talán a TV-hirdetések miatt. Mindent meggyűlöltetnek az emberrel, amit el akarnak adni. Úristen, ezek azt hiszik, hogy a közönség féleszű.

Valahányszor egy ilyen fehér köpenyes csibész megjelenik, nyakában a sztetoszkóppal, és magasra tart egy fogpasztát vagy egy csomag cigarettát vagy egy üveg sört vagy szájvizet vagy egy flaska sampont Vagy egy kis doboz mifenét, amitől egy nehézsúlyú bokszoló úgy fog illatozni, mint a mezei ibolya, mindig föl jegyzem magamnak, hogy ilyeneket ném szabad venni. Meg nem venném, az hétszentség, még ha kívánnám se. Olvasta a Journalt, he?

− Egyik barátom lekenyerezett vele. Egy riporter.

− Vannak barátai? − kérdezte tűnődve. − A riporter nem mondta el, hogy jutott az anyaghoz, mi?

− Nem. És a mi államunkban maga se kényszerítheti, hogy elmondja.

− Springer a falat kaparja. Lawford, a helyettese, aki ma délelőtt átvette a leletet, esküszik, hogy azonnal továbbadta a főnökének, de az ember ilyenkor mégiscsak gondolkodóba esik. Amit a Journal közöl, az az eredeti hiteles reprodukciójának látszik.

Kortyoltam a kávét, és hallgattam.

− Rászolgált − folytatta Ohls. − Springernek magának kellett volna így eljárnia. Ami engem illet, én nem hiszem, hogy Lawford a ludas, ő is politikus elme. − Fapofával nézett rám.

− Miért jött ide, Bernie? Maga nem szeret engem. Valaha barátok voltunk − már amennyire barátja lehet valaki egy vagány kíbernek. De aztán egy kicsit megkeseredett.

Előrehajolt, és mosolygott − farkasmosolyra hasonlított. − Melyik kíber szereti, ha egy civil rendőrmunkát végez a háta mögött? Ha maga elmondja nekem Wade és a Lennox-tündér közötti kapcsolatot, amikor Wade meghalt, fölgöngyölítem az egészet. Ha elmondja nekem, hogy Mrs. Wade és Terry Lennox között is volt valami, most a mackómban tartanám a nőt − élve. Ha az elején tiszta vizet önt a pohárba, Wade talán ma is élne. Lennoxról nem is beszélve. Maga, persze, azt hiszi, hogy maga egy derék, csinos gorilla, igaz?

− Mi van a bögyében?

− Semmi. A kelleténél jobban elkéstünk. Mondtam magának, ugye, hogy a dörzsölt fickó nem vág át senkit, csak saját magát. Megmondtam egyenesen és világosan. De hát nem esett le a tantusz. Pillanatnyilag akkor volna szépfiú, ha elhagyná a városunkat. Senki sem szereti magát, és vannak emberek, akik tesznek is valamit az ilyen nem-szeretem-emberek ellen. Ezt csiripelik a verebek.

− Nem vagyok én olyan fontos, Bernie. Hagyjuk abba a gyalázkodást, Wade halála előtt maga be se lépett az ügybe. Utána meg úgy nézett ki a dolog, hogy se magát, se a halottkémet, se a kerületi ügyészt nem érdekli az ügy. Lehet, hogy rosszul csináltam egy-két dolgot. De az igazság kiderült. Tegnap délután elkaphatta volna a nőt, ugyan, milyen alapon?

− Úgy, hogy magának mindent el kellett volna mondania nekünk.

− Nekem? Arról a rendőrségi munkáról, amit a háta mögött végeztem?

Hirtelen fölpattant. Arca vörös volt. − Jól van, okostóbiás. De a nő még élne. Elkaptuk volna mint gyanúsítottat. De maga, maga strici, maga azt akarta, hogy meghaljon, igaz?

− Azt akartam, hogy magába nézzen, hosszan, alaposan, nyugodtan. Hogy utána mihez kezd, az már az ő dolga. Tisztázni akartam egy ártatlan embert. Nem törődtem vele, hogy mi módon, és most se érdekel. Kéznél vagyok, ha akar valamit.

− Majd a keménylegényeknek lesz szándéka magával, cimbora. Ezzel nem kell vesződnöm. Azt hiszi, nem elég fontos ember, hogy vegyék a fáradságot. A Marlowe nevű magánnyomozó nem is. De akit figyelmeztettek, hogy dekkoljon, és ehelyett az egészet a képükbe vágja, méghozzá egy újság hasábjain, ez már más. A büszkeségüket sértette meg.

− Búbánatos vagyok − mondtam. − Ha mindezt végiggondolom, szinte belső vérzést kapok a szánalomtól, hogy a maga kifejezésével éljek.

Az ajtóhoz ment, kinyitotta. Megállt, lenézett a vörös fenyő lépcsővel szemben levő fákra, aztán a domboldalra, az utca végében.

− Szép, csendes hely ez − mondta. − Kellőképp csendes.

Lement a lépcsőn, beült a kocsijába, és elfüstölt. A kiberek soha nem köszönnek el. Mindig azt remélik, hogy a létszámellenőrzésnél úgyis találkoznak.

XLVII. fejezet

Másnap miníha kis időre megélénkültek volna a dolgok. Springer kerületi ügyész kora délelőtt sajtótájékoztatót tartott, és nyilatkozott a Lennox-ügyről. Magas, viruló, fekete szemöldökű, korán őszülő típus volt, aki mindig sikert arat a politikai pályán.

− Olvastam azt a dokumentumot, ami azzal dicsekszik, hogy a szerencsétlen és boldogtalan asszony bűnvallomása, − aki nemrégiben öngyilkos lett −, és amely, ha eredeti, nyilvánvalóan egy széthullott elme produktuma. Hajlandó vagyok föltételezni, hogy a Journal jóhiszeműen közölte a dokumentumot, ami teljesen összefüggéstelen. Na de ezzel nem is óhajtom untatni önöket. Ha Eileen Wade írta a levelet, a hivatalom, Peterson seriff nagyrabecsült munkatársaival együtt majd eldönti, hogy igen vagy nem, akkor kijelentem, hogy nem világos fejjel, és nem rezzenetlen kézzel írta. Alig egy hete, hogy a szerencsétlen hölgy vérben úszva találta férjét, aki öngyilkos lett. Képzeljék el a megrázkódtatást, a kétségbeesést, a sivár magányt, mely a kegyetlen csapás után rászakadt! És követte férjét a halálba. Mit érhetünk el, ha a holtakat háborgatjuk? Mit érhetünk el, azonkívül, hogy néhány példánnyal többet adnak el egy újságból, mely különben nem túl kelendő? Semmit, barátaim, semmit. Maradjunk is ennyiben. Mint Ophelia, a halhatatlan William Shakespeare drámai mesterművében, Eileen Wade is kis különbséggel viselte a rutáját. Ezt a kis különbséget szeretnék most felfújni politikai ellenségeim, de barátaimat és választó polgártársaimat nem lehet becsapni. Tudják, hogy a hivatal a bölcs és megfontolt törvényességet, a kegyelemmel enyhített igazságszolgáltatást és az állhatatos, megbízható konzervatív kormányzatot képviseli. Hogy a Journal mit képvisel, azt nem tudom, de engem egyáltalán nem is érdekel. A többit döntse el a felvilágosult polgárság.

A Journal lehozta ezt a baromságot, korai kiadásában (éjjel-nappali újság volt), és a főszerkesztő, Henry Shermann lőtt vissza Springernek, névvel jelzett cikkben.

„Mr. Springer kerületi ügyész ma reggel óriási formában volt. Pompás férfiú, olyan dús baritonnal, hogy öröm már csak hallgatni is. Nem untatott bennünket tényekkel. Ha Mr. Springernek eszébe jutna, hogy a szóban forgó dokumentum eredetiségének a bizonyítékát kérje, a Journal bármikor a legnagyobb örömmel rendelkezésre áll. Éppúgy nem várjuk Mr. Springertől, hogy akcióba lép, és új vizsgálatot indít bizonyos ügyekben, melyeket hivatalosan, az ő rendelkezésére zártak le, mint ahogy azt se várhatjuk, hogy a városháza tornyán a fejére áll. Ahogy Mr. Springer találóan kifejezte, elérhető-e valami a holtak porának felkavarásával? Vagy ahogyan a Journal fogalmazná, elérhetünk-e valamit azzal, ha rájönnek, ki volt a gyilkos, amikor a gyilkos már halott? Természetesen semmit, csak a jogot és az igazságot. A néhai William Shakespeare nevében a Journal meg kívánja köszönni Mr. Springernek a Hamletről tett elismerő megjegyzését, továbbá Opheliára való lényegbe vágó, bár nem egészen pontos hivatkozását. »Ön a rutáját egy kis különbséggel viselheti«-ugyanis nem Opheliára vonatkozik, hanem Ophelia mondja, és hogy voltaképpen mit értett ezen, kevésbé kiművelt szellemünk számára máig nem tisztázódott véglegesen. Ámde tekintsünk el ettől. Mindenesetre jól hangzik, és segít összekuszálni az ügyet. Bátorkodunk mi is idézni az immár hivatalosan elismert drámai műből, a Hamletből egy jó dolgot, amit történetesen egy rossz ember mond benne:» S hol bűnt találsz, a bárd essék oda«”

Lonnie Morgan déltájban felhívott, és megkérdezte, hogy tetszik. Azt válaszoltam, nem hiszem, hogy Springert megrendítené.

− De az agytrösztöket igen − mondta Lonnie Morgan −, és azok már megjegyezték Springer nevét. De tulajdonképpen azt akartam tudni, mi van magával?

− Semmi. Csak ülök, és várok, hátha csurran−cseppen valami kis pénzmag.

− Nem erre gondoltam.

− Nincs semmi bajom. Ne próbáljon rémisztgetni, Megkaptam, amit akartam. Ha Terry Lennox élne, még nyugodtan besétálhatna Springerhez, és szembeköphetné.

− Érte tette. És Springer is tudja. Legalább százféle módszerük van, amivel bekeríthetik az olyanokat, akiket nem szeretnek. Nem tudok rájönni, miért érte meg magának. ‚Lennox nem volt olyan nagyszerű ember.

− Ennek mi köze ehhez?

Pillanatig hallgatott. Aztán így szólt: − Elnézést, Marlowe. Befogom a pofámat. Jószerencsét.

A kölcsönös búcsúzkodások után letettük a kagylót.

Délután kettő körül Linda Loring hívott föl. − Mellőzzük a neveket, kérem − mondta. − Épp most repültem haza a nagy északi tó partjáról. Valaki ott igen fölfortyant valamiért, ami a Journalban megjelent. A hamarosan exférjem megkapta a magáét. Amikor eljöttem, sírt. Odarepült jelentéstételre.

− Hogyhogy hamarosan exférjem?

− Ne hülyéskedjen, ez egyszer az apám is beleegyezik. Párizs elsőrangú hely egy békés váláshoz. Nemsokára odautazom. És ha még maradt a fejében egy szemernyi megfontoltság, abból a gyönyörű nyomatból, amit egyszer magából kikelve mutatott nekem, ott próbál elkölteni annyit, amennyit csak tud.

− Mi közöm ehhez?

− Ez a második hülye kérdése ma. Csak magát csapja be, Marlowe, nem mást. Tudja, hogy lövik le a tigrist?

− Honnan tudnám?

− Kikötnek egy kecskét egy karóhoz, és behúzódnak a sűrűbe. Viharos pillanatok várnak a kecskére, ez nyilvánvaló. Én szeretem magát. Nem tudom biztosan, miért, de szeretem. És nem tetszik nekem az ötlet, hogy maga legyen a kecske. Megpróbált úgy tenni − igen következetesen −, amit helyesnek tart, a maga szempontjából.

− Igazán kedves magácskától − mondtam. − Ha a nyakamat nyújtogatom, és leharapják a fejem, az az én bajom.

− Ne hősködjön, szamár − mondta élesen. − Mert valaki, akit mindketten jól ismerünk, úgy döntött, hogy fölcsap bűnbaknak, nem fontos utánozni.

− Meghívom egy pohár whiskyre, ha marad még egy kicsit.

− Párizsba hívjon meg. Párizs gyönyörű ősszel.

− Szívesen tenném. Azt mondják, tavasszal még szebb. Minthogy soha nem jártam ott, nem tudhatom.

− Ha így folytatja, nem is fogja soha.

− Isten vele, Linda. Remélem, eléri, amit akar.

− Isten vele − mondta hidegen. − Én mindig elérem, amit akarok. De amikor elérem, már nem akarom.

Letette. A nap többi része üresjárat volt. Megvacsoráztam, az Oldsomat egy éjjel-nappal-garázsba vittem, hogy ellenőrizzék a fékpofákat. Taxival merítem haza. Az utca néptelen volt, mint általában. A fa levélszekrénybe ingyenes szappanvásárlási utalványt dugtak. Lassan ballagtam föl a lépcsőn. Lágy éjszaka volt, a levegőben könnyű pára. A domboldalon a fák szinte mozdulatlanul álltak. Kinyitottam az ajtót, de megtorpantam. Vagy húszcentis rés nyílt a félfa és az ajtó között. Benn sötét volt, hang nem hallatszott. De az volt az érzésem, hogy a szoba nem üres. Talán egy rugó nyikordult halkan, vagy egy fehér zakó villant át a szobán. Talán egy ilyen meleg, csöndes éjszakán nem elég meleg a szoba, vagy nem elég csöndes. Talán emberszag csapott meg. És az is lehet, hogy csak túl éber voltam.

Oldalt léptem, a verandáról a földre, és a bokrok közé guggoltam. Nem történt semmi. Nem gyulladt föl fény odabent, sehonnan sem hallottam mozgást. Baloldalt az övemen egy 38-as Police-pisztoly lógott tokban, kibiztosítva. Előkaptam, de nem mentem vele semmire. A csönd tovább tartott. Úgy döntöttem, hogy kötözni való bolond vagyok. Kiegyenesedtem, és már emeltem is a lábam, hogy visszamegyek az ajtóhoz, amikor a sarkon befordult egy kocsi, sebesen fölsikoltott a dombon, és szinte hang nélkül állt meg a lépcsőm lábánál. Nagy, fekete négyüléses volt, Cadillac vonalú. Linda Loring kocsija is lehetett, de nem az volt, mert senki sem nyitotta ki az ajtaját, és a hozzám közelebbi ablakok fel voltak húzva. Vártam, hallgatóztam, kuporogtam a bozótban, de hiába vártam, hiába hallgatóztam, nem láttam mást, csak a mozdulatlan kocsit, csukott ablakokkal a lépcső aljában. Ha a motorja működött is, nem hallottam. Aztán egy nagy, vörös stoplámpa villant, fénysugara vagy öt méterrel túlcsapott a ház sarkán. Aztán a nagy kocsi lassan tolatni kezdett, amíg fényszórója el nem kapta a ház elejét, megvilágítva egész a tetőig, még azon túl.

A rendőrök nem Cadillackel járnak. Vörös stoplámpás Cadillacekkel nagyfiúk járnak, polgármesterek, rendőrfőnökök, esetleg kerületi ügyészek. Vagy banditák.

A fényszóró lecsapott rám. Hasra vágódtam, de ott is megtalált. Rajtam volt. Más nem történt. A kocsiablakok csukva, a ház néma és sötét.

Aztán mély hangú sziréna hördült föl egy-két másodpercre, majd elhallgatott. A ház végül is fénybe borult, és fehér szmokingkabátban egy férfi lépett a küszöbre, oldalt pillantott -a ház fala mentén, majd a bokrok közé.

− Gyere elő, csórikám − mondta Menendez vihogva. − Vendégeid vannak.

Minden nehézség nélkül lepuffanthattam volna. De visszalépett, és akkor már késő volt − még ha meg is tudtam volna tenni. Aztán a kocsi hátsó ablaka kinyílt, az ajtó is, hallottam a tompa kattanást. Aztán egy− rövid géppisztolysorozat söpörte végig a domboldalt, tízméternyire tőlem.

− Gyere elő, csórikám − mondta Menendez az ajtó mögül. − Úgyse tudsz máshova menni.

Ezért hát fölegyenesedtem, elindultam a ház felé, és a fényszóró akkurátusan követett. A pisztolyt visszadugtam az övemen lógó tokjába. Felléptem a néhány lépcsőfokon a küszöbre, beléptem, és az ajtónál mindjárt megálltam. A szoba közepén egy ember keresztbe vetett lábbal ült, fegyverét keresztbe tette a combján. Kemény férfinak látszott, bőre száraz, mint az olyan embereké, akik napsütötte ég alatt töltik életüket. Sötétbarna gabardinanorákot viselt, cipzárja majd övig lehúzva. Engem nézett, de sem a szeme, sem a fegyvere nem mozdult. Qlyan mozdulatlan volt, mint egy téglafal a holdfényben.

XLVIII. fejezet

A kelleténél tovább néztem ezt a fickót. Kurta, alig látható mozdulat villant mellettem, és bénító fájdalom hasított a vállcsúcsomba. A karom megdermedt az ujjhegyemig. Odafordultam, melák, aljas képű mexikói állt mellettem. Nem vigyorgott, csak nézett rám. Lecsüngő, barna kezében negyvenötösét a padlóra irányította. Bajusza volt, hosszú, olaszos fekete haját fölfelé, hátrafelé és aztán lefelé fésülte. Feje búbján mocskos sombrero, állszíja kétoldalt a mellére csüngött, kötött, izzadtságtól bűzlő inge volt. Nincs vagányabb egy vagány mexikóinál. Ahogy nincs gyöngédebb egy gyöngéd mexikóinál, továbbá nincs becsületesebb egy becsületes mexikóinál. Ez a pofa itt a fenegyerekek közé tartozhatott. Fenébb már nem is lehetne. ,

A karomat dörzsöltem. Mintha lett volna benne valami kis élet, de béna volt, és fájt. Ha pisztolyt akartam volna fogni, nyilván kiesik a kezemből.

Menendez a tenyerét nyújtotta a verő ember felé. Talán oda se nézett, úgy lökte a pisztolyt Menendez felé, aki elkapta. Elém állt, arca izzott. − Hova kéred az elsőt, csórikám? − kérdezte, és a szeme ugrált.

Csak néztem rá. Az ilyen kérdésre mit válaszolhat az ember.

− Kérdeztem valamit, csórikám.

Megnedvesítettem a szám szélét, és visszakérdeztem: − Mi van Agostinóval? Ügy tudtam, ő a maga fegyverhordozója.

− Chick gyáva lett − válaszolta gyöngéden.

− Mindig is az volt, akárcsak a gazdája.

A széken ülő szeme megrebbent. Majdnem mosolygott. A fenegyerek, aki megbénította a karomat, se nem beszélt, se nem mozdult. Annyit tudtam róla, hogy lélegzik. A szagáról.

− Valaki nekiment a karodnak, csórikám?

− Nekimentem egy liliomszálnak. Könnyedén, szinte oda se figyelve, az arcomba csapott a pisztoly agyával.

− Velem ne humorizálj, csórikám. Erről egyszer s mindenkorra tégy le. Figyelmeztetlek, méghozzá finoman. Ha veszem a fáradságot, és személyesen keresek fel valakit, hogy megmondjam neki, dekkolás, akkor dekkoljon. Különben soha többé nem kel föl.

Éreztem, hogy az arcomon csorog a vér. Éreztem az ütés minden bénító fájdalmát a pofacsontomon, végül az egész fejem fájt. Nem kemény ütés volt, de a tárgy, amivel ütött, fene kemény volt. De tudtam beszélni, és senki nem fojtotta belém a szót.

− Hogyhogy saját kezűleg intézi a verést, Mendy? Azt hittem, a kulimunkát az olyan gyerekekre bízza, mint akik laposra verték Nagy Willie Magoont.

− A személyiség varázsa miatt − mondta lágyan −, minthogy személyes okom volt arra is, hogy magam figyelmeztesselek. A Magoon-ügy kifejezetten üzleti jellegű volt. Fejébe vette, hogy csak úgy ráncigálhat engem − engem, aki ruházza, autót vesz neki, megtölti a páncélszekrényét, fizeti a házára a jelzálogkölcsönt. Ezek az erkölcsrendészeti csecsemők mind egyformák. Még a gyerekei iskoláztatását is én fizettem. Az ember azt hinné, hálás lesz a szarházi. Erre mit csinál? Bejön a magánirodámba, és a személyzet előtt felpofoz.

− Mire föl? − kérdeztem abban a halovány reményben, hogy a dühét valaki másra irányítom.

− Arra föl, hogy egy zákányos csaj kiverte a rikácsot, hogy ólmozott kockát használtunk. Úgy vettem észre, hetyegett a csajjal. Kidobtam a nőt a klubból, de előbb visszaadtam a pénzét, az utolsó fillérig.

− Érthetőnek látszik − mondtam. − Magoonnak tudnia kellett volna, hogy a hivatásos játékosok nem csalnak. Nem szorulnak rá. De mit vétettem én?

Tűnődve csapott a képembe megint. − Rossz hírbe hoztál. Az én bandámban semmit nem mondanak kétszer. Még egy vagánynak sem. Megy, és csinálja, mert fél tőlem. Akitől nem félnek, az nem érti a dolgát.

− Az a sanda gyanúm, egy kicsit fontosabb dologról van itt szó − mondtam. − Elnézést, a zsebkendőmért nyúlok.

A pisztolycső követte a mozdulataimat, ahogy elővettem a zsebkendőmet, és itatgattam vele a vért az arcomon.

− Egy csóró tahó − mondta Menendez lassan − úgy gondolta, majmot csinál Mendy Menendezből. Hogy röhögjenek rajtam. Hogy lerámoljanak − engem, Menendezt. Kést kellene használnom, csórikám. És pörköltet aprítani vele belőled.

− Lennox a haverja volt − mondtam, és figyeltem a szeme járását. − Elkaparták, mint a kutyát, még a trágyadomb nevét se jegyezték meg, ahová elásták. Nekem pedig csak van valami kis közöm ahhoz, hogy ártatlansága kiderült. Ez hozta magát rossz hírbe, mi? Megmenti a maga életét, a sajátját elveszti, és magának ez semmit sem jelent. Magának csak az jelent valamit, ha megjátszhatja a nagymenőt. Maga felől, ugye, mindenki mehet a francba, csak maga éljen. Maga nem nagyfiú, csak nagyszájú.

Arca megdermedt, karját hátrahúzta, hogy harmadszorra is teljes erővel vágjon a pofámba. A karja még hátrafelé mozgott, amikor egy fél lépést előreléptem, és ágyékon rúgtam.

Nem gondolkodtam, nem számítottam ki, nem vettem figyelembe az esélyeimet, ha voltak egyáltalán. Csak elegem lett a szájalásból, fájtam, és véreztem, és lehet, hogy egy kicsit már ütésrészeg voltam.

Összecsuklott, mint a bicska, levegő után kapkodott, a pisztoly kihullott a kezéből. Vadul utánakapott, szenvedő hang hördült föl a torkán. Beletérdeltem a képébe. Fölvisított.

A széken ülő nevetett. Ettől megtántorodtam. Aztán fölállt, és a kezében levő fegyver is jött vele.

-− Meg ne ölje − mondta jámboran. − Élő csalétek volt, maradjon is életben.

Aztán a hall sötétjében mozgás támadt, Ohls jött be a szobába, üres tekintettel, kifejezéstelen arccal és teljes nyugalommal. Lenézett Menendezre. Menendez térdelt, feje a padlón.

.− Gyatra − mondta −, gyatra, mint a kócbaba.

− Nem gyatra − mondtam. − Fáj neki. Nincs olyan ember, akinek ne fájna. Nagy Willie Magoon is gyatra volt?

Ohls rám$_t$ nézett. A másik is rám nézett. A mexikói fenegyerek az ajtó mellett egy hangot se adott.

− Vegye ki azt a rohadt cigarettát a pofájából − üvöltöttem Ohlsra. − Vagy szívja, vagy dobja a francba. Hányingert kapok, ha magára nézek. Egyáltalán, hányingert kapok magától, úgy, ahogy van. Hányingerem van a kíberektől. Meglepetten nézett. Aztán elvigyorodott.

− Trükk volt, kispajtás − mondta vidáman. − Nagyon fáj? Ez a csúnya bácsi megdádázta a pofikánkat? Isten az atyám, nagyon kellett már magának, és fene jó, hogy meg is kapta. − Lenézett Mendyre. Mendy már maga alá húzta a térdét. Egy nagy kútból mászott kifelé, percenként kétcentiméteres sebességgel. Kapkodva szedte a levegőt.

− Milyen beszédes lett ez a gyerek − mondta Ohls −, talán mert nincs mellette három pesztonka, hogy befogja a száját.

Talpra rántotta Menendezt. Mendynek vérzett az orra. Reszkető keze megtalálta a zsebkendőt a szmokingkabátban, az orrát szárogatta vele. Egy szót sem szólt.

− Csapdába estél, gyöngyvirágszál − mondta Ohls megfontoltan. − Magoont nem siratom. Rászolgált. De kíber volt, és a magadfajta strici hagyja békén a kíbereket − egyszer s mindenkorra.

Menendez leeresztette a zsebkendőt, és Ohlsra nézett. Aztán rám. Aztán a székben üldögélő emberre. Aztán lassan megfordult, és az ajtónál álló mexikói fenegyerekre nézett. Mindenki őt nézte. Az arcokról nem lehetett semmit leolvasni. Aztán a semmiből egy kés villant elő, és Mendy Ohlsra vetette magát. Ohls oldalt lépett, fél kézzel elkapta Mendy torkát, a másikkal könnyedén, csaknem szórakozottan kiütötte a kést a kezéből. Ohls szétvetette a lábát, kihúzta derekát, térdét kissé behajlította, és fél kézzel a torkánál fogva fölemelte Menendezt. Átvitte a szobán, és a falhoz kente. Hagyta összecsuklani, de a torkát nem engedte el.

− Nyúlj hozzám, csak egy ujjal, megöllek − mondta Ohls. − Csak egy ujjal. − Aztán elvette a torkáról a kezét.

Menendez pimaszul mosolygott, lenézett a zsebkendőjére, kétrét hajtotta, hogy eltűnjön a vérfolt. Megint az orrához emelte. Lenézett a pisztolyra, amivel engem vágott fejbe. A széken ülő ember álmatagon megszólalt: − Még ha föl is tudná kapni, nincs megtöltve.

− Csapda − mondta Menendez Ohlsnak. − Ezt mondta az előbb.

− Kértél, ugye, három izomembert − mondta Ohls. − És kaptál három alseriffet, Nevadából. Valaki, Vegasban, nincs megelégedve azzal, ahogyan a dolgokat egyezteted. Az a valaki beszélni akar a fejeddel. Mehetsz az alseriffékkel, vagy jössz velem a városba, ahol az ajtófélfára akasztunk a bilincsednél fogva. Van ott néhány jófiú, aki szívesen látna rács mögött.

− Irány Nevada − mondta Mendy nyugodtan, és megint rápislogott az ajtónál álló mexikói fenegyerekre. Aztán sebesen megindult, és kiment az ajtón, A mexikói fenegyerek utána. A másik, a száraz sivatagi típus fölvette a pisztolyt meg a kést, és követte őket. Az ajtót becsukta maga után. Ohls mozdulatlanul várt. Ajtócsapódások hangja ért fel hozzánk, aztán a kocsi elsüvített az éjszakában.

− Biztos benne, hogy ezek a fejvadászok alseriffek? − kérdeztem Ohlstól.

Ügy fordult felém, mintha azon csodálkozna, hogy kerülök oda? − Csillagot viseltek − mondta kurtán.

− Finom munka, Bernie. Tiszta, finom munkai Azt hiszi, maga hidegvérű szarházi, hogy Menendez élve jut Vegasba?

Kimentem a fürdőszobába, kinyitottam a hidegvizes csapot, és nedves törülközőt szorítottam lüktető arcomra. Megnéztem magam a tükörben. Arcom alaktalanná dagadt. Megkékült, és csipkés szélű sebek borították a pofacsontomat, ott, ahol a pisztolyaggyal mért, nagy erejű ütések eltalálták. A balszemem alatt is némi színváltozás volt észlelhető. Néhány napig nem nyerek szépségversenyt, az fix.

Aztán Ohls képe jelent meg a tükörben. Cigarettáját nem gyújtotta meg, csak forgatta az ajkai között, mintha magában fogadásokat kötne, hogy hányszor tudja megforgatni.

− Legközelebb ne akarjon túljárni a kíberek eszén − mondta nyersen. − Azt hitte, viccből engedtük, hogy ellopja a fénymásolatokat? Gyanítottuk, hogy Mendy majd megjelenik magánál, hogy egy kis továbbképzést tartson. Starrnak feladtuk a leckét. Megmondtuk neki, hogy a szerencsejátékot nem tudjuk kizsuppolni ebből az államból, de olyan keservessé tesszük, hogy nem fogja megérni. A mi körzetünkben nincs olyan csirkefogó, aki megússza szárazon a kíberverést, még ha rossz kíber is az illető. Starr meggyőzött bennünket róla, hogy semmi

köze hozzá, és hogy a társaság durcás miatta, és hogy Menendeznek meg lesz mondva. így aztán, amikor Menendez nem idevaló fenegyerek-különítményt kért a maga leápolására, Starr olyan három legényt küldött, akiket ismert − a saját kocsiján, a saját költségén. Vegasban Starr a rendőrfőnök.

Megfordultam, Ohlsra néztem. − A sivatagi coyote-ok ma éjjel telezabálhatják magukat. Gratulálok! A kíbermunka csodálatos, felemelő, ideális hivatás, Bernie. A kíbermunkában egy rossz van, a kíberek.

− Elég baj ez magának, szivgárdista − válaszolta hirtelen vadul. − Alig tudtam megállni nevetés nélkül, mikor besétált az ajtón, hogy a saját lakásában kapjon ruhát. Bizonyisten, fölemelő pillanat volt. A piszkos munkát piszkosan kell befejezni. Hogy ezek az alakok beszélni kezdjenek, ahhoz érezniük kell, hogy erősek. Nem nagyon bántották, de azért hagytuk, hogy egy kicsit bántsák.

− Ne haragudjon − mondtam. − Ne haragudjon, hogy ennyi mindent kellett kiállnia értem.

Orrom elé dugta feszült arcát. − A szerencsejátékos élősködőket éppúgy gyűlölöm − mondta nyersen −, mint a kábitószercsempészeket. Olyan ragályt terjesztenek, ami minden porcikájában bomlasztó hatású, mint a kábítószer. Azt hiszi, ártalmatlan szórakozásra készültek azok a helyek Renóban meg Vegasban? A fenét, a kisemberek kizsebelésére, a semmiért valamit csóróknak, azoknak a fiúknak, akik borítékkal a zsebükben autóstoppal utaznak oda, és elvesztik a heti kosztpénzt. A gazdag játékos elveszt ötven rongyot, nevet egyet, és hazaugrik pénzért. Nem a gazdagok pénzén híznak kövérre a nagy bűnszövetkezetek. A nagy dohány a dollárokból, féldollárokból, az itt-ott csordogáló negyeddollárokból, sőt leginkább a centekből jön össze. A nagy bűnszövetkezetek, pénze úgy folyik be, mint a víz a fürdőszobacsapon: egyenletesen és szünet nélkül. Ha valaki le akar törni egy hivatásos hazárdőrt, az az én emberem. Szeretem. És ha az állam kormánya pénzt kap a szerencsejátékból, amit adónak nevez, akkor segítséget is nyújt a banditáknak, hogy üzletszerűen gengszterkedhessenek. A borbély vagy a manikűrös lány földob két dolcsit a szimatra. Ez a pénz a Szindikátusé, az igazi profit ebből jön. Az emberek tisztességes rendőrséget akarnak, így van? Azért, hogy a bárcásokat őrizzék? Ebben az államban engedélyezett lóversenyezés folyik egész esztendőn át. Tisztességes üzlet, az állam lecsípi a magáét, és minden föltett egy dollárra ötven esik a bukinál. Nyolc-kilenc futam van egy menetben − a felére senki se figyel −, de mindig befuthat a tipped, ha jó tanácsra hallgattál. A zsoké csak egyféleképp nyerheti meg a versenyt, de annak is számtalan módja van, ha el akarják veszíteni. Hiába állít az ember megfigyelőt minden oszlophoz, fenét sem vesz észre, ha a zsokék értik a mesterségüket. Ez legális játék, pajtás, tiszta, úri munka, államilag elfogadott. Akkor hát nincs hézag, igaz? De nem az én elveim szerint, de nem ám. Mert szerencsejáték, mert szerencsejátékosokat nevel, és mert mindent összevetve csak egyféle szerencsejáték van − a rosszféle.

− Jobban érzi magát? − kérdeztem, és fehér jóddal kenegettem a sebeimet.

− Fáradt, öreg, összetört kíber vagyok. Csak dühöt érzek.

Megfordultam, rábámultam. − Fene jó kíber maga, Bernie, de éppolyan szemellenzős, mint a többi Egy dologban minden kíber egyforma. Mindnyájan a rossz dolgokat kárhoztatják. Ha egy pofa elveszti a fizetését a zöld asztalnál, tiltsuk be a kártyát. Berúg, tiltsuk be az alkoholt. Ha valaki autószerencsétlenség következtében elhalálozik,, tiltsuk be az autógyártást. Ha palival elkapnak egy nőt a hotelszobában, tiltsuk be a szeretkezést. Ha valaki kiesik az ablakon a hatodik emeletről, tiltsuk be a házépítést.

− Fogja be a száját.

− Bizony, fogjam be a szám. Én csak magánszemély vagyok. Szálljon le erről, Bernie. Nem azért vannak bűnözőink, bűnöző szindikátusaink, bérgyilkosaink, mert a politikusaink és a seggnyalóik romlottak a városházán meg az ügyészségen. A bűnözés nem betegség, hanem tünet. A kíberek olyanok, mint az orvosok, akik aszpirinnel gyógyítják az agytumort, bár a kíberek legszívesebben gumibottal kúrálnák. Nagy, durva, gazdag és vad nép vagyunk, és bűnözéssel fizetjük az árát, és a szervezett bűnözés a szervezettségünk ára. Régóta így van. A szervezett bűnözés csak a kemény dollár piszkosabbik fele.

− És melyik a tiszta?

− Azt én soha nem láttam. Talán Harlam Potter tudná megmondani. Igyunk egyet.

− Nagyon jó volt, ahogy besétált az ajtón − mondta Ohls.

− Maga még jobb, amikor Menendez előkapta a kést.

− Csapjon bele − mondta, és kinyújtotta a kezét. Megittuk az italt, és Ohls a hátsó ajtón távozott, amit már előkészített, amikor legutóbb felugrott hozzám, hogy kicserkéssze a terepet. A hátsó ajtóval könnyű boldogulni, ha kifelé nyílik, és ha a fája is jól beszáradt már. Kiemeled a sarkánál a pipából, a többi már gyerekjáték. Ohls egy kis repedést mutatott, amikor kikísértem a domb túlsó oldalán parkoló kocsijához. Majd ilyen egyszerűen kinyithatta volna az első ajtót is, csak akkor a zár eltörik, és az már túl látványos lett volna.

Néztem utána, ahogy zseblámpával a kezében mászik fölfelé a dombon, egészen addig, míg el nem tűnik a gerinc mögött. Bezártam az ajtót, megittam még egy kortyot, aztán visszamentem a nappaliba, és leültem. Órámra néztem. Még mindig nem volt késő. Azt hittem, már egy éve is elmúlt, hogy hazajöttem.

A telefonhoz mentem, és bemondtam a készülékbe Loringék számát. Az inas megkérdezte, ki keresi, aztán elment megnézni, otthon van-e Mrs. Loring. Otthon volt.

− Tényleg én voltam a kecske − mondtam −, de a tigrist élve fogták el. Megúsztam egy-két karcolással.

− Majd egyszer elmeséli, jó? − Ügy hangzott, mintha nagyon messze volna, mondjuk, Párizsban.

− Elmesélném ital mellett, ha van rá ideje.

− Ma este? Éppen csomagolok, ma költözöm. Attól tartok, hogy lehetetlen.

− Igen, belátom. Hát, csak úgy gondoltam, hogy talán érdekelné. Nagyon kedves volt magától, hogy figyelmeztetett. De nem a maga örege volt a szerző.

− Biztos ebben?

− Fix.

.− Ó. Egy pillanat. − Kis időre elment, és amikor visszajött, a hangja melegebb volt. − Talán mégis ihatnék valamit. De hol?

− Ahol gondolja. Ma nincs kocsim, de hívhatok taxit.

− Ostobaság. Majd beugrom magáért, de csak pár óra múlva lesz időm. Mondja meg a címét.

Megmondtam neki, aztán letettük. Fölgyújtottam a lámpát, a verandalámpát, aztán kiálltam a nyitott ajtóba, és mélyet lélegeztem. Alaposan lehÚlt a levegő.

Visszamentem, Lonnie Morgant próbáltam hívni, de képtelenség volt elérni. Aztán, ott egye a fene, Las Vegast hívtam, a Terrapin Clubot, Mr. Randy Starrt. Nyilván rá se bagózik majd. De bizony bejött. Nyugodt, magabiztos, majd-én-elintézem hangja volt.

− Örülök, hogy hallom a hangját, Marlowe. Terry barátja az én barátom is. Miben lehetek a szolgálatára?

− Mendy úton van.

− Hová?

− Vegas felé, azzal a három puskással, akit maga küldött hozzá a nagy, fekete, vörös stoplámpás, szirénával felszerelt Cadillackel. A magáé, ha jól csalódom.

Nevetett. − Mi, itt Vegasban, az újságírók szerint legalább, lakókocsinak használjuk a Cadillacet. Miről van szó?

− Mendy elbújt a házamban két fenegyerekkel. Az az ötlete támadt, hogy laposra ver – enyhén szólva −, mert az újságban megjelent valami, és engem hibáztatott érte.

− Maga volt a hibás?

− Nem én rendelkezem az újságok fölött, Mr. Starr.

− Én sem rendelkezem Cadillacekben mászkáló fenegyerekek fölött, Mr. Marlowe.

− Talán alseriffek voltak.

− Sejtelmem sincs. Van még valami?

− Becsapott a képembe néhányszor a pisztolyaggyal. Gyomron rúgtam, és kipróbáltam az orrán a térdemet. Kiábrándultnak látszott. Szó, ami szó, remélem, élve ér Vegasba.

− Biztosra veszem, ha errefelé indult. Attól tartok, hogy most már rövidre kell fognom a beszélgetésünket.

− Egy másodpercre, Starr. Benne volt maga az otatoclani rajcsúrban − vagy Mendy csinálta egyedül?

− Megint kezdi?

− Ne hintázzon, Starr. Mendy nem a miatt volt durcás, amivel megokolta − legalábbis annyira nem, hogy csapdát állítson a saját házamban, és úgy leápoljon, ahogy Nagy Willie Magoont. Az indíték nem elégséges. Figyelmeztetett, hogy álljak félre, ne vájkáljak a Lennox-ügyben. De én csak vájkáltam, egyszerűen azért, mert a dolgok úgy alakultak. Ezért aztán azt csinálta, amit elmondtam magának. Tehát valami más ok kellett, hogy legyen.

− Értem − mondta lassan, még mindig lágyan és nyugodtan. − Vagyis az a véleménye, hogy Terry halála körül sem volt minden kóser? Hogy például nem öngyilkos lett, hanem valaki megölte?

− Arra gondolok, hogy a részletek segítenének. Irt egy hamis bűnvallomást. Nekem is írt egy levelet, amit meg is kaptam. A hotel egyik pincérének vagy pikolójának kellett volna kicsempésznie, és föladni a levelet. Terryt beszorították a szállodába, nem tudott kimozdulni. A levélben egy nagy címletű bankjegy volt, és utolsó sorait akkor írta, amikor kopogtak az ajtón. Azt szeretném tudni, ki lépett be a szobába.

− Miért?

− Ha a pincér vagy a pikoló lett volna, Terry hozzáír még egy sort a levélhez, hogy tudjam. Ha kíber volt, a levél nem került volna a postára. Akkor hát ki volt − és miért írta Terry azt a bűnvallomást?

− Fogalmam sincs, Marlowe. Halvány fogalmam sincs.

− Elnézést a zavarásért, Mr. Starr.

− Zavarásról szó sincs, örülök, hogy hallottam a hangját. Meg fogom kérdezni Mendyt, hátha van fogalma róla.

− Aha, ha viszontlátja, élve. Ha nem, majd csak eszébe jut valami. Vagy valaki másnak.

− Magának? − Hangja megkeményedett most, de még mindig nyugodtan csengett.

− Nem, Mr. Starr. Nem nekem. Valakinek, aki egyetlen lélegzettel úgy kifújja magát Las Vegasból, mintha sose lett volna ott. Higgyen nekem, Mr. Starr. Feltétlenül higgyen nekem. Betelt a pohár.

− Mendyt élve fogom viszontlátni. Efelől ne legyenek kétségei, Marlowe.

− Maga tudja. Jó éjszakát, Mr. Starr.

XLIX. fejezet

Amikor szemben megállt az autó, és kinyílt az ajtaja, kimentem, megálltam a lépcső tetején, és leszóltam. De a középkorú néger sofőr már tartotta is a nyitott ajtót, és Linda Loring kiszállt. A sofőr fogta a kis, egyváltás fehérneműre méretezett táskát, és felhozta utána a lépcsőn. Én csak vártam.

Mikor fölért, hátrafordult a sofőrhöz. − Mr. Marlowe majd elvisz a szállodába, Amos. Köszönök mindent. Reggel hívom.

− Igenis, Mrs. Loring. Kérdezhetnék valamit Mr. Marlowe-tól?

− Biztosan, Amos.

A sofőr letette a táskát a küszöbre, Linda Loring meg bement mellettem a házba.

− „Öregszem már… öregszem már nagyon… A hajtókát felgyűröm a nadrágomon.” Mit jelent ez, Mr. Marlowe?

− Semmit. Egyszerűen jól hangzik.

321

Mosolygott. − J. Alfréd Prufrock szerelmes énekéből való. Aztán itt egy másik: „A szobában a nők közt folyik a szó − A téma: Michelangelo.” Mond ez valamit önnek, uram?

− Aha − nekem azt mondja, hogy ez a pasas nem nagyon ismerte a nőket.

− Én is ugyanezt éreztem, uram. Ámbátor azért nagy bámulója vagyok T. S. Eliotnak.

− Azt mondta, hogy „ámbátor?”

− Igen, azt mondtam, Mr. Marlowe. Helytelenül mondtam?

− Nem, de ne mondja ezt egy milliomos füle hallatára. Még azt hiheti, hogy gúnyolódik vele.

Szomorúan mosolygott. − Álmomban se jutna eszembe. Véletlen baleset történt, uram?

− Nix. Így volt eltervezve. Jó éjszakát, Amos.

− Jó éjt, uram.

Visszament a lépcsőn a kocsihoz, én visszamentem be a házba. Linda Loring a nappali közepén állt, és szétnézett.

− Amos a Harvard Egyebemen végzett − mondta. − Nem valami biztonságos lakás ez az olyan bizonytalan létű embernek, amilyen maga, igaz?

− Nincsenek biztonságos helyek.

− Szegénykém. Ki csinálta ezt az arcával?

− Mendy Menendez.

− Mit csinált vele?

− Szinte semmit. Kicsit megrugdostam. Besétált a csapdába. Most Nevada felé tart, három vagy négy seriffhelyettes társaságában. Felejtsük el.

Leült a díványra.

− Mit inna? − kérdeztem. Elővettem, a cigarettatartót, és feléje nyújtottam. Azt mondta, nem kér, inkább inna valamit, ami van.

− Pezsgőre gondoltam − mondtam. − Nincs jegesvödröm, de azért hideg. Évek óta tartogatom. Két üveg. Corgan Rouge. Az a gyanúm, hogy jó. De nem vagyok borbíró.

− Kinek tartogatta?

− Magának.

Mosolygott, de még mindig az arcomat nézte. − Jól összeverték. − Egyik ujjával finoman megsimogatta az arcomat. − Nekem tartogatta? Nem valószínű. Alig néhány hónapja ismerjük egymást.

− Akkor arra tartogattam, hogy egyszer majd megismerkedünk. Hozom őket. − Fölkaptam a táskát és elindultam vele a szobába.

− Hová viszi? − kérdezte élesen.

− Benne van a holmija, nem?

− Tegye le azonnal, és jöjjön vissza.

Azt tettem, amit mondott. Szeme ragyogott, de fáradtnak látszott.

− Ez valami új − mondta lassan. − Valami egészen új.

− Milyen értelemben?

− Maga soha nem nyúlt hozzám egy ujjal sem. Semmi leszólítás, célzatos megjegyzés, semmi tapogatás. Azt hittem, maga kemény, gúnyos, számító és hideg.

− Általában, de nem most.

− Csak ülök, és minden ok nélkül föltételezem, hogy az a terve, hogy miután tetemes mennyiségű pezsgőt magunkhoz veszünk, megragad, és az ágyára teper. Így van?

− Őszintén szólva − mondtam −, ilyesmi motoszkál a fejemben.

− Hízelgő, de tegyük föl, hogy nekem így nincs hangulatom. Kedvelem magát. Nagyon is. De ebből nem következik, hogy le is akarok feküdni magával. Nem vont le véletlenül elhamarkodott következtetést abból, hogy

táskát hoztam magammal?

− Lehet − mondtam. Fogtam a táskát, és visszatettem az ajtó mellé. − Hozom a pezsgőt.

− Nem akartam a lelkébe taposni. Nem tartalékolná a pezsgőt ígéretesebb alkalomra?

− Csak két üveggel van − mondtam. − Egy igazán ígéretes alkalomra legalább fél tucat kellene.

− Ó, már értem − mondta, és hirtelen dühbe gurult. − Én csak olyan hézagpótló vagyok, míg egy szebb és vonzóbb valaki meg nem jelenik a láthatáron. Nagyon szépen köszönöm. Most maga taposott a lelkembe, de hát jól jött, legalább biztonságban érezhetem magam. Ha azt hiszi, hogy egy üveg pezsgőtől hirtelen feslett leszek, biztosítom, hogy nagyon téved.

− Máris bevallom a tévedésemet.

− Azért, mert elmondtam magának, hogy válni készülök, és mert Amos éjszakai táskával hozott ide, ne higgye, hogy minden olyan könnyen megy majd − mondta még mindig dühösen.

− Egye meg a fene az éjszakai táskát! − hördültem fel. − A francba azzal a táskával! Csak mondja még egyszer, úgy lehajítom ezt a rohadalmat a lépcsőn, mintha itt se lett volna. Egy pohár italra hívtam meg magát. Ki akarok menni a konyhába, hogy behozzam. Erről van szó. Eszem ágában sincs berúgatni. Nem akar velem lefeküdni. Teljesen érthető. Mi oka volna rá? De azért megihatunk egy-két pohár pezsgőt, nem? Nem fontos veszekednünk azon, ki kit akar elcsábítani, mikor, hol és mennyi pezsgővel.

− Nem kell elveszítenie a fejét − mondta, és elpirult.

− Ujabb ok a civakodásra − mordultam rá. − Legalább ötven ilyennel szolgálhatok, de utálom őket. Meg játszás az egész, és az alján lenézés lapul.

Fölállt, egész közel jött hozzám, és ujjai hegyével gyöngéden megsimogatta arcomon a zúzódásokat meg a sebeket. − Ne haragudjon. Fáradt és kiábrándult vagyok. Legyen hozzám jó, kérem. Nem akarom rátukmálni magam senkire.

− Maga nem fáradt, és nem kiábrándultabb, mint a legtöbb ember. Szabály szerint magának éppoly üres, romlott, palivadász szajhának kéne lennie, amilyen a nővére volt. Valami csoda folytán nem az. A família minden tisztessége és a bátorságnak jó része magába szorult. Nincs szüksége rá, hogy bárki jó legyen magához.

Megfordultam, és a hallon át kimentem a konyhába. Elővettem az egyik üveg pezsgőt a jégszekrényből, kipattintottam belőle a dugót, megtöltöttem két talpas poharat, az egyiket gyorsan felhajtottam. Csípős volt, könny szökött a szemembe, de azért egy hajtásra megittam. Újra töltöttem. Aztán az egész cuccot a tálcára tettem, és bevittem a nappaliba.

Linda Loringot sehol se láttam. A táska se volt ott. Letettem a tálcát, és kinéztem az ajtón. Nem hallottam ajtónyitást, és kocsija sem volt. Semmiféle neszezést nem hallottam.

Aztán megszólalt a hátam mögött. − Idióta, hát azt hitte, hogy megszököm?

Becsuktam az ajtót, és megfordultam. Leeresztette a haját, bolyhos papucsot húzott, hosszú selyemingbe bújt, olyan színűbe, amilyen a japán metszeteken a naplemente. Lassan jött felém, elképzelhetetlenül szégyellős mosollyal. Felé nyújtottam az egyik poharat. Elvette, kettőt szippantott belőle, és visszaadta.

− Pompás − mondta. Aztán nagyon nyugodtan, minden megjátszás és affektálás nélkül a karomba simult, száját a számra szorította, ajkai szétnyíltak. Nyelve hegye érintette a nyelvemet. Nagy sokára visszahúzódott, de a nyakam nem engedte el. Csillagszemmel nézett rám.

− Egész idő alatt ezt akartam − mondta. − Csak valahogy nem ment könnyen. Nem tudom, miért. Talán az idegeim. Egyáltalán nem vagyok úgynevezett könnyelmű asszony. Baj?

− Ha annak tartom, már első találkozásunkkor a Victornál kikezdek magával.

Lassan csóválta a fejét, mosolygott. − Nem hiszem. Azért vagyok itt.

− Akkor este talán nem − mondtam. − Akkor este valami más járt az eszemben.

− Maga nem szólít le nőket a bárban.

− Hát nem gyakran. Homályos a világítás, azért.

− De sok nő azért jár bárba, hogy leszólítsák.

− Sok nő már ezzel az ötlettel ébred.

− De az ital növeli a szexuális vágyat, legalábbis egy bizonyos mennyiség.

− Az orvosok ajánlják.

− Ki beszél itt orvosokról? Kérem a pezsgőmet. Megcsókoltam. Könnyű volt, kellemes.

− Meg akarom csókolni szegény kiklopfolt pofikádat − mondta, és meg is tette. − Tűzforró!

− A többi testrészem fagypont alatt van.

− Nem hiszem. Kérem a pezsgőmet.

− Miért?

− Sótlan leszek, ha nem isszuk meg. Egyébként is kedvelem a zamatát.

− Helyes.

− Nagyon szeretsz? Vagy fogsz, ha lefekszek veled?

− Elképzelhető.

− Tudod, nem is kell lefeküdnöd velem. Nem ragaszkodom hozzá.

− Köszönöm szépen.

− Kérem a pezsgőmet.
− Mennyi pénzed van?
− Összesen? Honnan tudnám? Vagy nyolcmillió.
− Úgy döntöttem, hogy lefekszem veled.
− Te kufár − mondta.
− A pezsgőt én fizettem.
− A fenébe azzal a pezsgővel − mondta.

L. fejezet

Egy óra múlva kinyújtotta meztelen karját, megcibálta a fülemet, és azt mondta:

− Nem gondoltál rá, hogy feleségül vegyél?

− Hat hónapig se tartana.

− Hát istenem − mondta −, akkor nem tartana.− Nem érné meg? Mit vársz az élettől? Százpercentes biztonságot minden rizikó ellen?

− Negyvenkét éves vagyok. Megrontott a függetlenség. Téged is megrontott egy kicsit a pénz.

− Én harminchat vagyok. Nem szégyen, ha az embernek van pénze, és nem szégyen pénzért nősülni. Akiknek van, nagyrészt nem érdemlik meg, és nincs hozzá modoruk. De már nem tart sokáig. Nyakunkba szakad egy háború, és utána senkinek se lesz pénze − kivéve a nyomorultakat meg a csirkefogókat. Mi, többiek a nullával leszünk egyenlők.

A haját simogattam, egy tincset az ujjam köré tekertem. − Lehet, hogy igazad lesz.

− Párizsba repülhetnénk, és pompásan éreznénk magunkat. − Könyékre támaszkodott, és lenézett rám. Láttam szemében a fényt, de nem tudtam olvasni belőle. − Mit tudsz felhozni a házasság ellen?

− Száz közül kettőnek csodálatos. A többi csak gyúrja az ipart. Mi marad az embernek húszévi házasság után? Egy barkácspad a garázsban. Az amerikai nők rettenetesek. Az amerikai feleségek a kelleténél nagyobb területeket gyarmatosítottak. Mellesleg …

− Pezsgőt kérek!

− Mellesleg − folytattam −, számodra csak egy kis közjáték volna. Csak az első válás a nehéz. A többi pénzügyi probléma. Neked tehát nem probléma. Tíz év múlva úgy mész el mellettem az utcán, hogy épp csak fölvillan benned egy pillanatra, honnan a francból ismerem− én ezt a pasast? Ha egyáltalán fölvillan.

− Tudod, mi vagy? Öntelt és önelégült, ön-mittudom-én-mi, egy megközelíthetetlen szarházi. Kérek pezsgőt.

− Így fogsz rám emlékezni.

− Meg beképzelt is. Egy nagy rakás beképzeltség. Pillanatnyilag kissé kiklopfolva. Azt hiszed, hogy emlékezni fogok rád? Nem számít, hány férfival házasodom össze vagy fekszem le, rád emlékezni fogok, mi? Ugyan miért?

-− Bocsánat. Túlértékeltem magam. Hozok pezsgőt.

− Hát nem vagyunk jópofák így együtt, meg érzelmesek is? − kérdezte gunyorosan. − Gazdag vagyok, kedvesem, és a jövőben mérhetetlen gazdagság vár rám. Megvehetném magamnak a világot, ha megérné. Neked pedig mid van? Egy üres házad, ahová hálni jársz, egy kis zsúfolt irodád, ahová beülsz, és vársz, se kutyád, se macskád. Még ha elválnék is tőled, nem tűrném, hogy ide visszatérj.

− Hogyan tudnád megakadályozni? Én nem vagyok Terry Lennox.

− Kérlek. Ne beszéljünk róla. Se arról az aranyos jéghegyről, Wade feleségéről. Se a szegény, részeges, züllött férjéről. Te akarsz az egyetlen férfi lenni, aki visszautasít? Miféle büszkeség ez? A legnagyobb bókot mondom neked, ha ki tudom mondani. Arra kérlek, végy feleségül.

− Mondtál már nagyobb bókot is.

Sírva fakadt. − Te bolond, te kötözni való bolond, te! − arca nedves volt. Éreztem a könnyeit. − Tegyük fel, hogy hat hónapig tart, egy évig, kettőig. Mit veszítesz? Sajnálod az asztalodat borító port, a piszkos rolóidat, a meglehetősen üres életed magányát?

− Kérsz még pezsgőt?

− Na, jó!

Magamhoz húztam, a vállamon zokogott. Nem volt belém szerelmes, és ezt mindketten tudtuk. Nem miattam sírt. Csak épp rájött, hogy könnyeket kell ontania.

Aztán elhúzódott tőlem, fölkeltem, és ő bement a fürdőszobába, hogy rendbe hozza az arcát. Fogtam a pezsgőt. Amikor visszajött, mosolygott.

− Ne haragudj, hogy nyivákoltam – mondta.-Hat hónap múlva a nevedre se fogok emlékezni. Hozd be a nappaliba. Fényt akarok magam körül.

Azt csináltam, amit mondott. Leült a díványra, mint az elején. Elétettem a pezsgőt. Ránézett a pohárra, de nem nyúlt hozzá.

− Bemutatkozom − mondtam. − Aztán iszunk egyet.

− Mint ma este?

− Olyan azért nem lesz többé, mint ma este.

Fölemelte pezsgőspoharát, ivott belőle egy keveset, a többit az arcomba loccsantotta. Aztán megint sírva fakadt. Zsebkendőt vettem elő, megtöröltem az arcomat és az övét is.

− Nem tudom, mért tettem − mondta. − De, az isten szerelmére, nehogy azt mondd, hogy azért, mert nő vagyok, és a nők soha nem tudják, mit miért… tesznek.

Pezsgőt öntöttem a poharába, és ránevettem. Lassan kiitta, megfordult, és a térdemre vetette magát.

− Fáradt vagyok − mondta. − Most majd úgy kell bevinned.

Kis idő múlva elaludt.

Reggel még aludt, amikor fölkeltem, és kávét főztem. Tusoltam, borotválkoztam, felöltöztem. Akkor ébredt. Együtt reggeliztünk. Taxit hívtam, levittem utána a lépcsőn a táskáját.

Elbúcsúztunk. Néztem a taxi után, míg el nem tűnt a szemem elől. Fölmentem a lépcsőn, be a hálószobába, szétraktam, aztán bevetettem az ágyat. Az egyik párnán hosszú, fekete hajszálat találtam. Hatalmas ólomdarab feküdt a gyomrom mélyén.

A franciáknak van rá kifejezésük. Ezeknek a szarháziaknak mindenre van kifejezésük, és milyen találóak.

Elbúcsúzni annyit jelent, mint meghalni egy kicsit.

LI. fejezet

Sewell Endicott azt mondta, hogy késő ig dolgozik, hozzá este fél nyolc körül beugorhatok. Irodája egy kék tapétás sarokszoba volt, benne egy vörös, faragott sarkú mahagóniasztal, nagyon régi és nyilvánvalóan nagyon értékes darab, aztán a szokásos üvegajtós könyvszekrény, tele mustársárga jogi könyvel, a szokásos grafikák híres angol bírákról, és a déli falon, egymagában Olivér Wendell Holmes bíró terjedelmes portréja. Endicott széke fekete bőrhuzatos volt. A keze ügyében nyitott redőnyösszekrény, tömve iratokkal. Nincs az a dekoratőr, aki ezt az irodát puha fészekké tudná varázsolni.

Ingujjban volt, arca fáradt, de ő már így is született. Ízetlen cigarettáját szívta. Meglazított nyakkendőjére hamu potyogott. Haja úgy állt, mint a szénaboglya.

Némán bámult rám, míg elhelyezkedtem. Aztán így szólt: − Maga a legkonokabb szarházi, akivel életemben összeakadtam. Nehogy azzal jöjjön, hogy még mindig a szemétben turkál.

− Valami aggaszt egy kicsit. Most már semmi lefogása az ellen a feltételezésem ellen, hogy annak idején Mr. Harlam Potter megbízásából akart kihoz ni a kóterből?

− Nincs.

Gyöngéden megtapogattam ujjaim hegyével az arcomat. Behegedt mindenütt, és a daganatok lelohadtak, de az egyik ütés ideget találhatott. Arcom egy része béna volt. Nem várhattam csak úgy, míg magától rendbe jön.

− És Otatoclanba a kerületi ügyészség ideiglenesen kinevezett munkatársaként utazott?

− Igen, de ezt ne dörgölje az orrom alá, Marlowe. Nagyon értékes kapcsolat volt. Lehet, hogy a kelleténél fontosabbnak tartottam.

− Még mindig, remélem.

A fejét rázta. − Már nem. Vége. Mr. Potter San Franciscó-i, New York-i és washingtoni cégeken keresztül bonyolítja a jogi ügyeit.

− Gondolom, engem utál, − ha egyáltalán eszébe jutok.

Endicott mosolygott. − Elég különös, de mindenért a vejét, dr. Loringot hibáztatja. Egy olyan embernek, mint Harlam Potter, hibáztatnia kell valakit. Ő maga ugyanis tévedhetetlen, Úgy érzi, ha Loring nem tömi az asszonyt veszedelmes gyógyszerekkel, az egész nem történik meg.

− Téved. Látta Terry Lennox holttestét Otatoclan-ban?

− Láttam. Egy asztalosműhelyben. A helységben ugyanis nincsen külön hullaház. A koporsókat is az asztalos készíti. A tetem jéghideg volt. Láttam a sebhelyet a halántékán. A személyazonosság nem kétséges, ha kétségei lennének róla.

− Nem, nincsenek, Mr. Endicott. Az ő esetében aligha lehetnének. Elég durván álcázta magát, nem?

− Arcát, kezét barnára, haját feketére festette. De a forradások így is feltűnően látszottak. Az ujjlenyomatokat persze igen könnyű volt azonosítani azokról a tárgyakról, amiket otthon megfogdosott.

− Miféle rendőrség működik ott?

− Primitív. A jefe épp csak írni-olvasni tud. De ujjlenyomatról már hallott. Kánikula volt, tudja. Komoly kánikula. − összehúzta a szemöldökét, kivette a cigarettát a szájából, és nemtörődöm mozdulattal beledobta egy hatalmas, fekete bazaltszerű edénybe. − A szállodából kellett jeget szerezniük − tette hozzá. —− Sok-sok jeget. − Újra rám nézett. − A balzsamozás ismeretlen fogalom. Gyorsan el kell takarítaniuk az ilyesmit.

− Beszél spanyolul, Mr. Endicott?

− Csak pár szót. A szállodaigazgató tolmácsolt. − Elmosolyodott. − Egy jól öltözött, sima modorú tag. Úgy nézett ki, mint egy fenegyerek, de nagyon szolgálatkész és nagyon udvarias volt. Szinte pillanatok alatt végeztünk.

− Levelet kaptam Terrytől. Gondolom, Mr. Potter tudhat róla. Elmondtam a lányának, Mrs. Loringnak. Megmutattam neki. Egy Madison-portré is volt benne.

− Egy mi?

− Egy ötezerdolláros bankjegy.

Fölvonta a szemöldökét. − Ez igen. Hát biztosan megengedhette magának. A felesége kerek negyedmilliót adott neki második házasságkötésük alkalmából. Az az elképzelésem, hogy úgy számított, elmegy Mexikóba, és él, ahogy tud − csak minél messzebb attól, ami történt. Hogy a pénzzel mi lett, azt nem tudom. Erre nem kaptam megbízást.

− Itt a levél, Mr. Endicott, ha el akarja olvasni.

Elővettem, és odaadtam neki. Gondosan végigolvasta, ahogy a jogászok olvasnak. Letette az asztalra, hátradőlt, és a semmibe bámult.

− Egy kicsit irodalmiaskodó, nem? − mondta csöndesen. − Azon tűnődöm, miért csinálta?

− Az öngyilkosságot, a bűnvallomást vagy ezt a levelet?

− A bűnvallomást és az öngyilkosságot, naná − mondta Endicott élesen. − A levél érthető. Ésszerű ellenszolgáltatás azért, amit maga tett érte akkor − és azóta.

− A levélszekrény zavar − mondtam. − Ahol azt írja, hogy az ablaka alatt van a levélszekrény az utcán, és a szobapincér fölmutatja a levelet, mielőtt bedobná, hogy Terry lássa, csakugyan postára kerül-e.

Endicott szemében valami kialudt. − Miért? − kérdezte közönyösen. Kivett egy filterest a négyszögletes cigarettatartóból. Átnyújtottam a gyújtómat az asztalon.

− Mintha az ilyen Otatoclan-szerű helyeken nem is lenne levélszekrény − mondtam.

− Folytassa.

− Először nem jöttem rá. Aztán megnéztem az irodalmat. Kisközség. Ezer, ezerkétszáz lakos. Egy utca, részben kövezve. A jefe A típusú Fordon jár, állami tulajdon. A postahivatal egy szatócs− és hentesbolt sarkában kapott helyet. Egy szálloda, néhány talponálló, jó út nincs, repülőtér van, de kicsi. A hegyek között vadászterület, ezért van a repülőtér. Egyetlen tisztességes megközelítési lehetőség.

− Folytassa. A vadászatról tudok.

− Szóval, úgy van ott utcai levélszekrény, ahogy lóversenypálya, agárversenypálya, golfpálya meg park színes szökőkutakkal és emelvénnyel a térzenészek számára.

− Akkor Lennox elnézte − mondta Endiecott hidegen −, vagy látott valamit, ami hasonlított a levélszekrényre, mondjuk, egy hulladékgyűjtőt.

Fölálltam. Elvettem a levelet az asztalról, összehajtogattam, és zsebre vágtam.

− Hulladékgyűjtő − mondtam. − Látja, ez eszembe se jutott. Nemzetiszínűre mázolva, zöld-fehér-piros a mexikói nemzetiszín, rajta szép, nagy betűkkel:

A TISZTA OTATOCLANÉRT

Csak persze spanyolul. Es a Hétfejű Sárkány őrzi.

− Ne hülyéskedjen, Marlowe.

− Elnézést, hogy megjátszom magam. Egy másik apróságot már elültettem Randy Starr fülébe. Hogy a fenébe postázták a levelet? A levél szerint előre megbeszélt módon. Tehát valaki tanácsolta, hogy írja be ezt a levélszekrényt. Valaki hazudott neki. Tehát valaki ennek ellenére postára adta a levelet az öt ronggyal. Kissé bonyolult, nem?

Kifújta a füstöt, és belebámult.

− Starr meg egy Menendez nevű csirkefogó − nem időznek immár a körünkben − haverok voltak az Angol Hadseregben. Bizonyos szempontból sötét alakok − azt kellett volna mondanom, minden szempontból −, de személyes büszkeségük és így tovább, az van nekik. Csináltak itt egy nyomtévesztő manőverezést, nem kétséges, hogy miért, és egyet csináltak Otatoclanban is, de egész más okból.

− Mire következtet tehát? − kérdezte újra, még élesebben.

− És maga?

Nem válaszolt. Megköszöntem hát a fáradozását, és leléptem.

Amikor ajtót nyitottam, komoran nézett, de úgy gondoltam, hogy a meghökkenés tisztes komorsága volt az arcán. Vagy talán emlékezni próbált, hogy nézett ki a szálloda utcai frontja, és hogy volt-e ott levélszekrény.

Egyetlen szál maradt, egy szál, nem több, azon kellett elindulni. Elmúlt egy kemény hónap, mire mutatkozott némi eredmény.

Egy bizonyos kedd reggelen idegen várt az irodámban. Jól öltözött mexikói vagy dél-amerikai volt, valami ilyesmi. A nyitott ablaknál ült, barna cigarettát szívott, már a szaga is erős volt. Magas volt, nagyon karcsú, nagyon elegáns, csinos sötét bajusza és sötét haja volt, sokkal hosszabb, mint amilyen általában nálunk, meg őzbarna öltönye valami lazán szövött anyagból. Az a bizonyos zöld napszemüveg árnyékolta a pillantását. Udvariasan fölállt.

− Señor Marlowe?

− Miben lehetek szolgálatára?

Összehajtott papírlapot nyújtott felém. − Un aviso de-parte del Señor Starr en Las Vegas, señor. Habla Ud, español?

− Aha, de nem valami gyorsan. Az angol jobban megtenné.

− Akkor legyen angol − mondta. − Nekem mindegy.

Átvettem a papírt, elolvastam. „Bemutatom Cisco Maioranos barátomat, ö majd megdumálja magát. S.”

− Kerüljön beljebb, señor Maioranos − mondtam.

Kinyitottam az ajtót. Parfümszag csapott meg, ahogy elment mellettem. A szemöldöke is fene finom ívű volt. De ő maga nem lehetett valami finom ember, mert mindkét arcát késtől származó forradások barázdálták.

LII. fejezet

Keresztbe vetett lábbal ült a kuncsaftszékben. − Úgy értesültem, bizonyos információkra volna szüksége señor Lennox-szal kapcsolatban.

− Csak az utolsó jelenet érdekelne.

− Ott voltam, señor. A szállodában volt állásom. − Vállat vont − Természetesen jelentéktelen és időszaki. Én voltam a nappali felíró. − Tökéletesen beszélt angolul, spanyol ritmusban. A spanyol intonáció szabatosan emelkedik-ereszkedik, az amerikai fülnek úgy hangzik, mintha semmi köze sem volna a jelentéshez. Olyan, mint az óceán hullámverése.

− Maga nem az a típus − mondtam.

− Mindenkinek megvan a maga baja.

− Ki adta postára a nekem szóló levelet? Elém tartott egy csomag cigarettát. – Kóstolja meg.

A fejemet ráztam. − Túl erős. A kolumbiai cigarettát szeretem. A kubai cigaretta maga a halál.

Halványan elmosolyodott, rágyújtott, fújta a füstöt. Olyan fene elegáns volt, hogy idegesített.

− Tudok a levélről, señor. A mozo nem mert fölmenni ennek a señor Lennoxnak a szobájába, miután a guardát odaállították. A kíbert vagy kopót, ahogy önök mondják. Úgyhogy én vittem el a levelet a correóba. A lövés után, persze.

− Bele kellett volna néznie. Nagy dohány volt benne.

− **A** levelet lezárták − mondta hidegen. − E honor no se mueve de lado somo les congrejos. Vagyis, a becsület nem görbe úton jár, mint a rák, señor.

− Ezer bocsánat. Folytassa, kérem.

− Señor Lennox egy százpesóst tartott a bal kezében, amikor bementem a szobájába, és becsuktam az ajtót a puarda orra előtt. Jobb kezében pisztolyt. Előtte az asztalon a levél. Meg egy másik papír, amit nem olvastam el. A pénzt visszautasítottam.

− Túl soknak találta − mondtam, de nem értette a gúnyt.

− Erősködött. Végül aztán elfogadtam, és később odaadtam a mozónak. A levelet az előző felszolgálásnál ott maradt tálcán hoztam ki, a szalvéta alatt. A kopó keményen rám nézett, de nem szólt. Félúton voltam a lépcsőn lefelé, amikor a lövést hallottam. Nagyon gyorsan elrejtettem a levelet, és visszarohantam. A kopó az ajtót próbálta betörni. Kinyitottam a kulcsommal. Señor Lennox halott volt.

Finoman végigfuttatta ujjhegyeit az asztal szélén, felsóhajtott: − A többit nyilván tudja.

− Telt ház volt a szállodában?

− Nem, nem volt. Talán fél tucat vendég volt.

− Amerikaiak?

− Két Americanos del Norte. Vadászok.

− Igazi gringók vagy áttelepült mexikóiak? Egyik ujjhegyét lassan végighúzta az őzbőrszínű szöveten, a nadrágélen a térdén. − Az egyik, gondolom, lehetett spanyol származású is. A határmenti spanyolt beszélte. A nyelvnek nem a legelegánsabb változatát.

− Jártak Lennox szobája közelében?

Hirtelen mozdulattal kapta föl a fejét, de az a zöld micsoda a szemén meg se kottyant nekem. − Miért jártak volna, señor?

Bólintottam. − Hát igen, fene rendes dolog volt magától, hogy idejött, és elmesélte ezeket, señor Maioranos. Mondja meg. Randy Starrnak, hogy lihegek a hálálkodástól érte.

− No hay de que, señor. Semmiség.

− Meg azt is, hogy legközelebb olyan embert is küldhet, aki tudja, mit beszél.

− Señor? − hangja halk volt, de jeges. − Kételkedik a szavamban?

− Maguk, fiúk, maguk mindig a becsületről szónokolnak. A becsület − néha − a tolvajok álcája. Be ne guruljon itt nekem. Üljön nyugodtan, és engedje meg, hogy elmondjam amúgy.

Dölyfösen hátradőlt

− Ne feledje, hogy én csak találgatok. Talán tévedek. De igazam is lehet. Ez a két Americanos nem véletlenül volt, ott. Repülőgépen érkeztek. Vadászoknak álcázva. Az egyiket Menendeznek hívták, egy szerencsejátékos. Álnéven jelentkeztek be, ha bejelentkeztek. Nem tudom. Lennox tudta, hogy ott vannak. Azt is tudta, hogy miért. Azért írta a levelet nekem, mert furdalta a lelkiismeret. Palira vett, és ő túl rendes srác, hogy ez ne piszkálta volna. A bankjegyet − egy ötezerdollárost − azért tette bele, mert sok pénze volt, és tudta, hogy nekem, meg nincs. Elhelyezett még a levélben, csak úgy mellékesen, egy kis célzást is, amit vagy kiszúrnak, vagy nem. Az a típus, aki mindig az igaz dolgot csinálná, de valahogyan úgy belegabalyodik, hogy mindig más jön ki belőle. Azt mondja, elvitte a levelet a correóba. Miért nem dobta be a szálloda előtti levélszekrénybe?

− Levélszekrénybe, señor?

− Igen. Cajon cartero, ahogy maguk nevezik.

Mosolygott. − Otatoclan nem Mexico City, señor. Nagyon elmaradott hely. Utcai levélszekrény Otatoclanban? Senki nem tudná, mire való. Nem szednék ki belőle a leveleket.

Azt mondtam: − Jó, akkor hagyjuk. Maga ugyan soha nem vitt föl tálcán kávét señor Lennox szobájába, señor Maioranos. A kopó mellett se ment be a szobába. Hanem a két Americanos, azok igen. A kopót persze megdumálták. Meg még néhány embert. Az egyik Americano hátulról leütötte Lennoxot. Aztán fogta a Mausert, kivette a tárat, a tárból egy lövedéket, a lövedékből a golyót, és az üres hüvelyt belenyomta a csőbe. Aztán a pisztolyt Lennox halántékához nyomta, és elsütötte. Nagyon csúnya seb keletkezett rajta, de Lennox nem halt meg. Aztán kivitték a hordágyon, jól letakarva, hogy senki ne láthassa. Aztán, mikor az amerikai ügyvéd megérkezett, Lennoxot elkábították, jég közé rakták, a carpinteria egyik sötét sarkában, ahol már ácsolták a koporsót. Az amerikai ügyvéd ott látta Lennoxot, aki jéghideg volt, merev és mozdulatlan, halántékán feketedő, véres seb. Kellőképpen halottnak látszott Másnap eltemették a kővel tömött koporsót. Az amerikai ügyvéd hazament az ujjlenyomatokkal meg néhány irattal, ami tiszta tészta volt. Hogy tetszik ez a változat, señor Maioranos?

Vállat vont. − Elképzelhető, señor. Pénz kell hozzá, meg tekintély. Elképzelhető, ha az a señor Menendez igen jó viszonyban áll Otatoclan befolyásos embereivel. Az álcáidéval, a szállodatulajdonossal és így tovább, ezekkel.

− Hát ez is lehetséges. Nagyon jó gondolat. Rögtön magyarázatot kap rá, miért választottak olyan isten háta mögötti helyet, mint Otatoclan.

Gyorsan elmosolyodott. − Akkor señor Lennox még életben van, igaz?

− Bizony. Megjátszották az öngyilkosságot, hogy a bűnvallomás hiteles legyen. Elég jól ahhoz, hogy meghülyítsék az ügyvédet, aki valamikor kerületi ügyész volt, de ha visszafelé sül el, akkor a mostani kerületi ügyész nyakig ül a pácban. Ez a Menendez nem olyan nagy vagány, mint hiszi, de ahhoz igen, hogy pisztolyaggyal meggyepáljon, mert beleütöttem az orrom. Úgyhogy ennek oka van. Ha a csalás kiderül, Menendez egy nemzetközi botrány kellős közepében találja magát. A mexikóiak éppúgy nem kedvelik a megvesztegethető rendőrséget, mint mi.

− Amennyire én tudom, señor, mindez lehetséges, de ön hazugsággal vádolt. Azt mondta, nem mentem be señor Lennox szobájába, és nem volt nálam a levél.

− Mert már bent voltál, testvér, és írtad a levelet. Levette a sötét szemüveget. Az emberi szem színét nem lehet megváltoztatni.

-Gondolom, még elég korán van ahhoz, hogy dzsitront igyunk.

LIII. fejezet

Pompás munkát végeztek rajta Mexico Cityben, de miért ne? Orvosaik, technikusaik, kórházaik, festőik, építészeik vannak olyan jók, mint a mieink. Időnként jobbak. Egy mexikói kíber találta föl a paraffin-tesztet a lőporra. Terry arca nem sikerült tökéletesre, de megtették, amit lehetett. Még az orrát is megváltoztatták, kivettek belőle néhány csontot, hogy tömpébb legyen, ne olyan északi jellegű. Minden forradást nem tudtak eltüntetni az arcáról, ezért a másik oldalra is tettek néhányat. A latin-amerikai országokban nem feltűnő a késtől származó sebhely.

− Még egy idegpótlót is betettek ide − mondta, és megtapogatta a volt rossz fél arcát.

− Mennyit sütöttem ki az igazságból?

− Eleget. Néhány részletben téved, de azok nem lényegesek. Gyors munka volt, egy része rögtönzés, én magam sem tudtam sokszor, mi a következő lépés. Bizonyos dolgokat megmondtak, és azt, hogy jól követhető nyomokat hagyjak magam után. Mendynek nem tetszett, hogy írok magának, de ehhez ragaszkodtam. Kicsit megértette magát. Azt a célzást a levélszekrényre nem vette észre.

− Maga tudta, ki ölte meg Sylviát?

Nem válaszolt egyenesen. − Nagyon durva dolog föladni egy nőt gyilkosságért, − még ha nem is jelent már semmit az embernek.

− Durva világban élünk. Harlam Potter is benne volt?

Megint mosolygott. − Hát olyan ember ő, hogy bele lehet látni a kártyáiba? Sejtelmem szerint nem volt benne. Az a gyanúm, úgy tudja, halott vagyok. Ki világosítaná föl, − ha csak maga nem?

− Amit én mondok neki, azt egy fűszál élébe becsomagolhatja. Mendy hogy van, manapság − ha van?

− Jól megy neki. Acapulcóban. Randy miatt surrant át. A fiúk nem állják a rendőrökkel való goromba munkát. Mendy nem olyan rossz, ahogy maga gondolja. Van szíve.

− A kígyónak is van.

− Hát akkor mi a véleménye arról a dzsitronról? Fölálltam, és válasz nélkül a páncélszekrényhez léptem. Megtekertem a gombot, kivettem a borítékot a Madison-portréval meg az öt darab kávé illatú százast. Kicsaptam az egészet az asztal közepére, aztán kézbe vettem az öt darab százast.

− Ezt megtartom. Ennyit költöttem a kutatásra. A Madison-portréval szívesen játszadoztam. Most visszaadom.

Eléje terítettem az asztal sarkára. Ránézett, de nem nyúlt érte.

− A magáé, tartsa meg − mondta. − Van belőle elég. Igazán hagyhatta volna a dolgot.

− Tudom. Miután megölte a férjét, és megúszta szárazon, talán jó útra tér. A férj persze igazán nem fontos. Hiszen csak ember volt. Volt esze, vére, érzése. Ö is tudta, mi történt, és bizony elég keményen próbált megbékélni ezzel a tudással. Könyveket írt. Talán hallott róla.

− Ide hallgasson, én nemigen tehetek arról, ami történt − mondta lassan. − Én nem akartam senkit bántani. Itt egy szikra esélyem se volt. Nincs az az ember, aki olyan gyorsan végig tudná gondolni a lehetséges következményeket. Féltem, tehát elmenekültem. Mit kellett volna tennem?

− Nem tudom.

− Őrület lakott benne. Lehet, hogy e nélkül is megöli.

− Aha, lehet!

− Ugyan, engedjen már föl egy kicsit. Menjünk el valahova, ahol hűvös van és nyugalom, és igyunk egyet.

− Az idő nem alkalmas, señor Maioranos.

− Valamikor elég jó barátok voltunk − mondta boldogtalanul.

− Tényleg? El is felejtettem. Biztosan két másik pofa volt az. Végképp Mexikót választja?

− Igen. Itt is illegálisan vagyok. Azt mondtam magának, hogy Salt Lake Cityben születtem. Montrealban születtem. Most már hamarosan mexikói állampolgár leszek. Csak egy jó ügyvéd kell hozzá. Nem kockáztatnánk sokat, ha benéznénk a Victorba, egy dzsitronért.

− Tegye el a pénzét, señor Maioranos. A kelleténél több vér tapad hozzá.

− Szüksége lehet rá, amilyen szegény.

− Honnan tudja, hogy szegény vagyok? Fölvette a pénzt, végighúzta vékony ujjai között, és nemtörődöm mozdulattal a belső zsebébe csúsztatta. Ajkába harapott, olyan hófehér fogsorral, amilyen csak a barna bőrű embereknek van.

− Nem tudok magának többet mondani, mint amit már elmondtam azon a délelőttön, amikor kifuvarozott Tijuanába. Lehetőséget adtam rá, hogy hívja a rendőrséget, és följelentsen.

− Nem haragszom magára. Egyszerűen nem tudtam eligazodni magán. Megnyerő modor, kellemes tulajdonságok és valami mégsincs rendben. Életelve teljesen egyéni, aszerint él, és hogy tartani tudja a szintet, semmiféle erkölcsi gátlás vagy skrupulus nincs magában. Azért jó gyerek, mert jó a természete. De éppoly jól

érzi magát a banditák és a sötét alakok között, mint a tisztességes emberek társaságában. Feltéve, hogy a banditák tűrhetően beszélnek angolul, és elfogadhatóan viselkednek az ebédlőasztalnál. Maga erkölcsi defetista. Azt hiszem, a háború tette, de néha azt hiszem, így született.

− Nem értem − mondta. − Tényleg nem. Megpróbálok törleszteni, de nem hagyja. Nem mondhattam többet, mint amennyit mondtam. Nem tűrte volna.

− Ez a legrendesebb dolog, amit életemben rólam mondtak.

− Örülök, hogy talál rajtam szeretnivalót. Szörnyű bajban voltam. Szörnyű bajban. Véletlenül ismerek olyan embereket, akik értenek hozzá, hogyan kell a szörnyű bajokból kimászni. Tartoztak nekem régről, egy háborús esemény kapcsán. Akkor, ott, a háborúban, azt hiszem, életemben először és utoljára azt csináltam, amit kellett, és gyorsan, mint az egér. És amikor szükségem volt rájuk, segítettek. És ingyen. Nem maga az egyetlen a világban, Marlowe, akinek nem lóg a nyakában árcédula.

Áthajolt az asztalon, és fölcsippentett egyet a cigarettáim közül. Egyenetlen pír ütött át a mély barnaságon. A forradások vonalai kirajzolódtak mögötte. Néztem, amint előhúzta egyik zsebéből különleges, gáztöltésű öngyújtóját. Parfümhullám csapott az arcomba.

− Énem egy részét megvette magának, Terry. Egy mosolyért, egy pillantásért, egy gesztusért, néhány csöndes iddogálásért egy csöndes bárban. Nagyon szép volt, amíg tartott. Isten vele, amigo. Nem akarok elbúcsúzni magától. Akkor búcsúztam el, amikor ez még jelentett valamit. Amikor a búcsú szomorú volt, magányos és végleges.

− Túl későn jelentkeztem − mondta. − Ez a plasztikai műtét időbe tellett.

− Egyáltalán nem jelentkezett volna, ha én ki nem füstölöm.

Hirtelen könnyes fényesség jelent meg a szemében. Gyorsan föltette a sötét szemellenzőt.

− Bizonytalan voltam − mondta. − Nem tudtam dönteni. Ők azt akarták, hogy ne mondjak magának semmit. Egyszerűen nem tudtam dönteni.

− Ne aggódjon, Terry − mondtam. − Mindig lesz valaki, aki majd dönt maga helyett.

− A Kommandónál szolgáltam, testvér. Oda nem vesznek be akárkit. Nagyon csúnya sérülésem volt, és higgye el, nem sok gyönyörűséget találtam a náci orvosok gyógymódjában. Ott történt velem valami.

− Tudom, Terry. Sok szempontból maga nagyon jópofa srác. Nem ítélem el magát. Sose ítéltem. Arról van csak szó, hogy maga már nincs itt. Rég nincs itt. Szép ruhában jár, parfümözi magát, és olyan elegáns, mint egy ötvendolláros kurva.

− Ez csak olyan megjátszás − mondta kétségbeesetten.

− De azért tetszik magának, nem is kicsit, igaz? Szája kesernyés mosolyra húzódott. Vállat vont, kifejező, délvidéki vállrándítás volt.

− Persze. Minden csak megjátszás. Nem maradt más. Itt − a mellkasát ütögette az öngyújtóval −, itt nincs semmi. Pedig egyszer régen, volt. Hát, gondolom, a végére értünk.

Fölállt. Én is fölálltam. Kinyújtotta a kezét. Belecsaptam.

− Isten vele, señor Maioranos. Örülök, hogy találkoztunk, még ha ilyen rövid időre is.

− Isten vele.

Megfordult, végigment a szobán, kilépett az ajtón. Néztem, ahogy az ajtó becsukódik mögötte. Hallgattam a lépteit, ahogy elkonganak a műmárvány folyosón. Hamarosan elhalkultak, aztán elnémultak. De én csak hallgatóztam. Mire vártam? Azt akartam, hogy megálljon, megforduljon, és visszajöjjön, és kibeszéljen a hangulatomból? Hát nem állt meg. Akkor láttam utoljára.

Nem is találkoztam többé közülük eggyel sem –kivéve a kíbereket. Olyan még nem volt, hogy búcsút vehessen tőlük az ember.

Felelős kiadó a Magvető Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő Villányi Márta − Műszaki vezető Beck Péter –
Tipográfus Romhányi Katalin − Fedéltervező Réber László − Kiadványszám 1655− Megjelent 1973-ban,
17,2 (A5) ív terjedelemben, Primus betűtípusból − MA 2282
72 2484 Athenaeum Nyomda, Budapest
Rotációs magasnyomás
Felelős vezető Soproni Béla vezérigazgató